COLIN
FALCONER

Frumoasa Mea Spioană

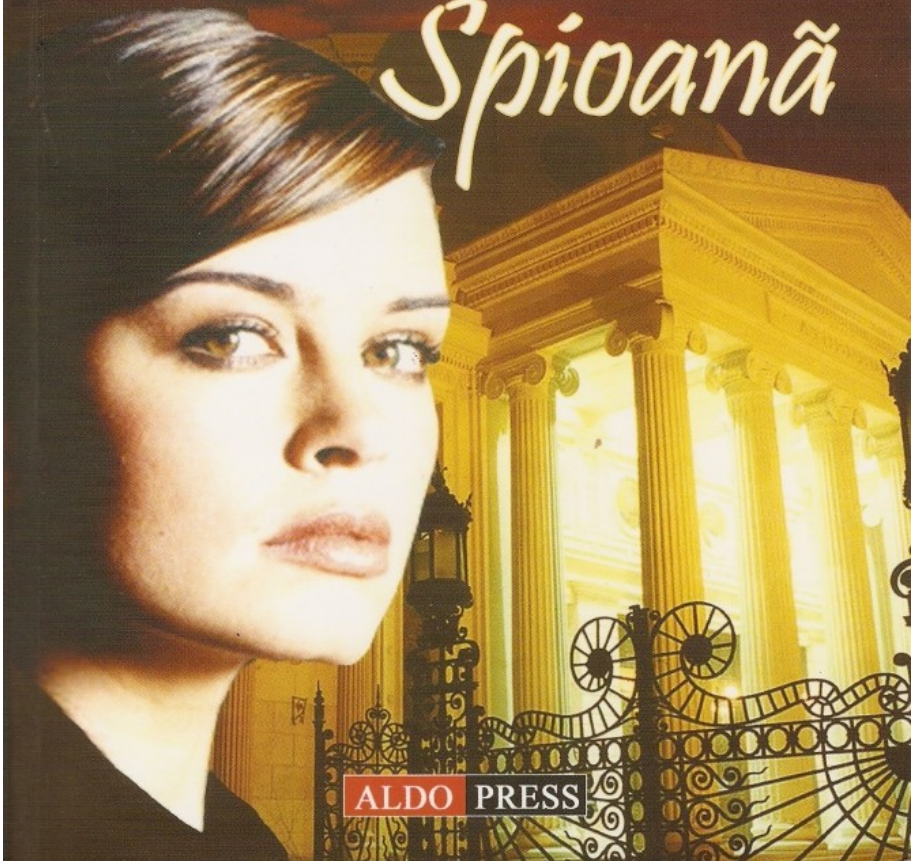

ALDO PRESS

COLIN FALCONER

FRUMOASA MEA SPIOANĂ

Colin Falconer My beautiful spy
Editor Aldo Press, Bucureşti © by Aldo Press
trad.: Luiza Ciocşirescu — Bucureşti: Aldo Press, 2005

Când dragostea nu e nebunie, atunci nu e dragoste adevărată.
Pedro Calderon de la Barca

Pentru frumoasa mea Karen-Maree

CARTEA I

1

Bucureşti, septembrie 1944

În alte împrejurări, s-ar fi aventurat cu precauţie în ruinele Bucureştiului după lăsarea întunericului. La şase străzi distanţă de hotel, oraşul era o lume a tenebrelor şi a umbrelor înspăimântătoare, luminată doar de flăcările albastre ale plitelor alimentate cu spirt, unde refugiaţii stăteau înghesuiţi în ceea ce mai rămăsese din blocurile distruse.

Se rătăci curând. Trase o înjurătură cu voce scăzută. Dumnezeule! Chiar şi cu revolverul care îi atârna greu în buzunarul de la haină, tot îi era teamă. Oraşul era plin de căutători prin gunoaie şi de dezertori.

Coti pe o stradă şi se lovi de un alt bărbat. Se sperie şi se dădu înapoi, gata să se apere de un eventual atac. Dar bărbatul îl ignoră şi îşi văzu de drum.

Dădu şi el să meargă mai departe, dar ceva îl făcu să se întoarcă în loc şi să-l urmărească. Bărbatul ieşi din întuneric şi atunci îi zări pentru o clipă trăsăturile, conturate în lumina lunii: avea o faţă lată şi pătrată, plată şi aspră ca o lopată, iar părul era tuns scurt. Îşi dădu seama că era bărbatul pe care îl văzuse în acea după-amiază în biroul lui Demişenko, stând în spatele şefului său, cu o faţă lipsită de orice fel de expresie.

Bărbatul intră într-o clădire aflată la capătul străzii. Gata! Ăsta era blocul unde locuia ea.

Îşi scoase revolverul. Trăsese la ţintă la poligon, dar nu trăsese niciodată la mânie, pe întuneric sau într-un spaţiu strâmt. Auzi paşii rusului răsunând pe scări deasupra lui. Începu să urce treptele în fugă.

Se împiedică în beznă de nişte gunoaie şi căzu cât era de lung, lovindu-se cu fluierul piciorului de ciment. Înjură de durere.

Rusul dărâma deja uşa. Strigă la el, sperând să-i distragă atenţia, şi se năpusti orbeşte pe scări.

Uşa apartamentului zăcea pe jos, smulsă din balamale.

Pe o masă din mijlocul camerei ardea o singură lumânare. O strigă pe Daniela, dar nu primi nici un răspuns.

Nu erau prea multe locuri în care să se ascundă şi nu avea decât câteva secunde să se hotărască. Nu putea să aştepte în cadrul uşii. Ţinând revolverul cu ambele mâini, alergă în bucătărie.

Nu era nimeni acolo.

— Daniela!

„Trebuie să vină mai întâi după mine. Nu pot lăsa să i se întâmple ei ceva.”

Auzi un zgomot în spatele lui, venind dinspre dormitor. Se întoarse şi, la lumina lumânării, zări silueta rusului în cadrul uşii. Văzu pistolul îndreptat spre el şi se simţi foarte calm. Avu un sentiment brusc de seninătate. Se terminase. Ştia ce avea să se întâmple şi îşi îndreptă într-o fracţiune de secundă revolverul în direcţia cea bună, ştiind că lucrul ăsta ar putea să aibă o importanţă vitală pentru ea, dacă pentru el nu.

Împuşcătura răsună ca o bubuitură de tun în spaţiul acela strâmt. Trase şi el în acelaşi timp. Nu simţi glonţul. Nici măcar nu-şi dădu seama că era rănit. Se concentră asupra ţintei lui, de parcă ar fi fost din nou la poligon, şi mai trase de două ori înainte să cadă la pământ. Nu simţi nici o durere.

2

Davis o văzu pentru prima dată pe Daniela Simonici în barul american din hotelul Athénée Palace din Bucureşti în iunie 1940. Nu-şi putu lua ochii de la ea. Oraşul era plin de femei frumoase, de contese fără nici un ban şi de femei căzute în dizgraţie care voiau să fie salvate, şi până atunci nu le aruncase decât o privire apreciativă, cum face orice bărbat.

Dar femeia asta era diferită.

Majoritatea celor prezenţi erau ziarişti britanici şi americani, plus o mână de diplomaţi, cum era şi Nick. Ea intră împreună cu un turist german, care făcea parte din SD sau lucra pentru serviciul german de informaţii — la fel ca toţi — şi care era deja

beat. Vorbea prea tare şi râdea prea mult şi toată lumea din bar se uita la el. Nici celor câţiva germani din legaţia de pe strada Victor Emanuel III nu le plăcea ce vedeau.

Iubitul ei era tânăr, înalt şi blond, un exemplu minunat al visului lui Hitler, cu excepţia faptului că nu putea sta în picioare fără să fie ajutat. Buzele îi sclipeau umede, iar ochii îi rătăceau fără ţintă. Încântătoarea femeie care îl însoţea era extrem de jenată; privirea ei se plimbă prin încăpere şi de mai multe ori se opri speculativă asupra lui Nick.

Tinerii germani erau la mare căutare. Aveau bani şi tocmai cuceriseră Polonia. Era o combinaţie irezistibilă. Asta şi ochii lor albaştri ca de gheaţă.

Bendix îşi termină paharul cu gin tonic şi îşi aprinse încă o ţigară.

— E din ce în ce mai rău. Doi tipi din serviciul de informaţii au fost bătuţi săptămâna trecută chiar în faţa caselor lor. Oamenii ăştia vor să ne alunge, Davis.

Nick se întrebă dacă Bendix era alegerea potrivită pentru operaţiune, dacă îşi putea păstra calmul. Îl avertizase pe Abrams în privinţa lui, dar, date fiind împrejurările, nu prea exista altă alternativă.

— Mai rezistă încă puţin, zise Nick.

— Pentru voi e uşor.

Nick se uită în direcţia femeii. Aceasta îşi ridicase din nou privirea, iar el i-o surprinse. Brusc, îi fu greu să se concentreze.

— Noi avem nevoie de ajutorul tău, spuse el.

— Noi?

— Guvernul. Nu-i putem lăsa pe germani să vină şi să ia petrolul ăla.

Zăcămintele din Ploieşti erau cele mai mari rezerve de petrol din Europa. Hitler avea nevoie de petrol pentru blindatele lui. Înainte de război, multe companii britanice dobândiseră concesiuni acolo. Germanii îl forţaseră pe regele României să-i alunge, iar el se supusese. Nu prea avusese de ales.

— Şi cum intenţionaţi să-i opriţi?

— Avem planurile noastre. Dar avem nevoie de tine, Bendix. Ai relaţii acolo, ştii pe cine trebuie să mituim.

— Să mituiţi? Pentru numele lui Dumnezeu, ce aveţi de gând să faceţi?

— Avem nevoie de cineva care să dea bani cui trebuie. Crezi

că poţi face asta pentru noi?

Bendix îşi netezi mustaţa. Îşi roti privirea prin bar; mâinile îi tremurau. Era om de afaceri, nu spion. MI6 recrutase mulţi dintre directorii executivi ai companiilor britanice de petrol din Ploieşti, dar acum numărul celor pe care îi puteai ademeni cu vorba era din ce în ce mai mic.

— Nu sunt făcut pentru asta, răspunse Bendix.

Îşi termină băutura şi se ridică.

— Bine. O să-mi păstrez calmul. Spune-mi ce vrei să fac.

Nick îi dădu instrucţiunile în drum spre ieşire. Şoferul lui Bendix aştepta într-un Opel de culoare închisă.

— Mult noroc, Bendix! îi ură Nick şi îi strânse mâna. Bendix se urcă în maşină şi plecă. Nick vru să ia un taxi, dar se răzgândi. Nu avea de mers decât trei străzi până la apartamentul lui. Traversă piaţa şi trecu pe lângă Ateneu, ignorând înjurăturile vizitiilor.

Auzi zarvă la intrarea în hotel. Germanul blond şi fata pe care îi văzuse la bar se certau, iar fata ţipa. Se întoarse.

— E totul în ordine? o întrebă el în franceză.

Neamţul încerca să o tragă spre un taxi care aştepta. O ţinea de braţ, iar ea încerca să se elibereze din strânsoarea lui. Portarul îi ignora cu desăvârşire, la fel ca şoferul taxiului.

— Pleacă de aici, englezule! Nu e treaba ta! strigă blondul.

Fata îl înjură pe tânăr în franceză şi îl lovi în fluierele picioarelor. El icni de durere şi îi trase o palmă peste obraz.

Nick îl răsuci spre el şi îl lovi cu putere în stomac, doborându-l la pământ.

În timp ce neamţul zăcea pe jos, femeia îl lovi în coaste cu tocurile ei ascuţite. Se pregătea să îl lovească din nou, dar Nick o opri.

— *Cul de vache!*[1] strigă ea.

— Încântător tip. Îl cunoşti de multă vreme?

— Destul de multă.

— Cine e? o întrebă el.

— Îl cheamă Haller.

— E iubitul tău?

— A fost în seara asta, dar acum nu mai e.

— De ce v-aţi certat?

[1] *Nenorocitule!* (lb. franceză; n.tr.)

— Insista să mă duc la el acasă, iar eu am refuzat.

— E dreptul unei doamne să refuze.

— Germanii ăştia nu sunt de aceeaşi părere.

Haller se târâse până la ghiveciul cu flori aflat la intrarea în foaierul hotelului şi dădea cu zgomot afară alcoolul pe care îl băuse în seara aceea. Portarul era îngrozit.

— Numele meu e Nick. Nick Davis. Fac parte din legaţia britanică.

— Daniela Simonici.

Era înaltă şi subţire, cu un păr negru care îi ajungea până la umeri şi cu ochi strălucitori. Avea haine scumpe, cumpărate dintr-unul din magazinele pariziene de pe Chaussée. O femeie ca ea nu era obişnuită să meargă oriunde.

— Ei bine, întrucât nu mai ai iubit şi străzile sunt periculoase pentru o doamnă la ora asta târzie, îi permiţi unui gentleman englez să te însoţească până acasă?

Ea zâmbi uşor.

— Chiar eşti?

— Englez.

— Un gentleman.

— Bineînţeles.

— Numai dacă nu te aştepţi să-ţi dau un sărut de noapte bună.

— Mă mulţumesc cu un salut nazist şi cu promisiunea că o să-mi scrii.

Ce însemna privirea asta a ei?

— Stai să chem o trăsură. Unde locuieşti?

Făcu un semn cu capul unei trăsuri care aştepta în faţa hotelului şi al cărei proprietar îi privea cu ostilitate de pe capră.

— Lângă strada Lipscani.

Strada Lipscani era în cartierul evreiesc şi Nick se întrebă dacă femeia era evreică. Lucrul ăsta ar putea să-i aducă necazuri. Dar o luă de braţ şi o conduse la trăsură.

— Să mergem!

De la balconul hotelului Athénée Palace, trăsurile păreau romantice, dar de aproape miroseau a cal şi a transpiraţie de la vizitiu. Nick putu să distingă coastele calului prin pielea lui de culoarea bronzului.

— Te întâlneşti des cu germani?

— Părea un băiat de treabă. E destul de arătos şi spune lucruri

amuzante. Dar unii bărbaţi se schimbă după ce beau câteva pahare. Nu ştiu de ce.

— Ce face în Bucureşti? întrebă Nick.

Profesionistul din el nu se odihnea nici o clipă.

— Ceva în legătură cu petrolul, cred.

Ceva în legătură cu petrolul. Singurul motiv pentru care germanii erau în România era petrolul; avea legătură cu faptul că Hitler îl voia pe tot.

— Cred că o să-şi dea palme mâine dimineaţă când o să-şi aducă aminte cum s-a purtat. Nu-mi pot imagina de ce ar prefera un bărbat compania unei sticle în locul tău.

— În ceea ce mă priveşte, îmi pare bine că s-a îmbătat, fiindcă acum sunt salvată de un englez fermecător cu ochi albaştri. Cred că totul a ieşit foarte bine până la urmă.

Îşi ridică privirea spre el şi Nick îşi dădu brusc seama cât de aproape stătea de ea. Şi era atât de frumoasă!

Pe măsură ce se depărtau de hotel, bulevardul devenea din ce în ce mai întunecat. Era o noapte periculoasă şi agitată. Se auzeau gardiştii cântând prin pieţe şi biserici şi din când în când se vedeau gloate de tineri agresivi hoinărind pe străzi, cântând şi fluturând steaguri româneşti, sărbătorind iminenta cădere a Parisului. Era o atmosferă de carnaval, cu o nuanţă ascunsă de violenţă.

— Locuieşti singură?

— Nu e nevoie să-mi mai vorbeşti în franceză, răspunse ea într-o engleză perfectă.

— Unde ai învăţat engleza?

— Am învăţat idiş, franceză şi engleză de la tatăl meu. Germana am învăţat-o de la mama mea, care s-a născut în Timişoara. Îmi dau seama că eşti surprins. Probabil crezi că sunt supracalificată pentru actuala mea ocupaţie, nu-i aşa?

— Şi care e actuala ta ocupaţie?

— Dansez cu germani şi îi las să-mi facă cinste cu băuturi şi să-mi cumpere dresuri de mătase.

Nick vru s-o întrebe dacă asta era tot ce făcea. Bucureştiul nu era Londra; aici femeile făceau cam ce voiau ele şi a se culca cu un bărbat era la modă pentru o româncă în aceeaşi măsură în care era şi cumpărarea unei pălării. Prin urmare, lăsă chestiunea învăluită în mister.

Părăsiră Calea Victoriei, însoţiţi de zgomotul făcut de copitele

calului pe caldarâm. Bulevardele deveniră străzi şi străzile deveniră alei. La acea oră din noapte, femeia ar fi fost o ţintă sigură dacă ar fi mers de una singură. Cui din Bucureştiul de azi i-ar păsa dacă o evreică ar fi violată sau omorâtă? Se întâmpla destul de des.

— Unde e familia ta?

— Mama a murit chiar înainte de război. Tata şi-a făcut un obicei din a fi infractor. Insistă să se poarte ca un evreu de fiecare dată când are ocazia, aşa că poliţiştii au fost nevoiţi să-l închidă.

— Înţeleg.

— Dar dumneata, *monsieur?* Eşti diplomat, nu-i aşa?

— Se vede?

— Dacă îţi dau bani, ai putea să-mi faci rost de trei vize?

Era o întrebare care i se punea tot timpul, dar nu chiar atât de direct şi nu de o femeie frumoasă în toiul nopţii. Ezită, iar ea luă asta ca pe un răspuns.

— Nu contează.

— Vrei să părăseşti Bucureştiul?

— Sunt evreică. Bineînţeles că vreau.

— Trei vize?

— Am un… frate. Încă mai încercăm să-l scoatem pe tata din închisoare şi, când vom reuşi, vrem să părăsim ţara asta îngrozitoare şi să plecăm departe de fascişti cât mai repede posibil.

În România, vizele erau mai valoroase ca aurul; guvernul britanic îi instruise pe diplomaţi să nu dea vize decât în cazuri excepţionale. Nu voiau ca toţi aceşti evrei să ia cu asalt Palestina şi să-i deranjeze pe arabi.

— O să văd ce pot face. Dar în zilele astea e foarte greu; Ministerul de Externe din Londra…

— Nu-i nimic. N-ar fi trebuit să-ţi cer asta. Îl bătu pe vizitiu pe umăr.

— Opreşte aici!

Se opriră în faţa unei clădiri dărăpănate; deasupra unei uşi verzi ardea un felinar cu gaz, iar vopseaua era crăpată din pricina vechimii. Singura lumină care se mai zărea era licărirea slabă a unui felinar aflat mai încolo pe alee. Era genul de loc unde gardiştilor le plăcea să arunce un evreu bătut.

Fata văzu întrebarea din ochii lui: „Ce caută o femeie care ştie

patru limbi străine şi poartă haine scumpe cumpărate din magazinele de pe Chaussée într-un apartament dărăpănat din cartierul evreiesc?”

— Locuiam pe strada Brătianu înainte ca guvernul să ne ia tot ce aveam, explică ea.

Îi atinse uşor mâna.

— Îţi mulţumesc că ai fost drăguţ cu mine.

— Poate că ne vom revedea.

— Sper, *monsieur...*

O ajută să coboare din trăsură.

— Stai puţin! o opri el.

Scoase din buzunarul de la haină o carte de vizită şi un stilou şi i le dădu femeii.

— Scrie-mi numele fratelui şi al tatălui tău şi o să văd ce pot face în privinţa vizelor.

Ea îi zâmbi sceptic. Bineînţeles că nu-l credea.

Brusc, se aplecă spre el şi-l sărută. Trecuse mult timp de când nu-l mai sărutase cineva aşa. Apoi, fata se îndepărtă de el şi dispăru în spatele uşii. Nick se urcă înapoi în trăsură şi vizitiul dădu bice calului, care începu să înainteze din nou cu greu pe străzile întunecate.

Asta fu tot. O întâlnire întâmplătoare. Un gest cavaleresc. Un flirt scurt. El era însurat, iar ea era probabil prea tânără. Crezu că n-avea s-o mai revadă vreodată.

3

Dar, după o săptămână, tot nu reuşea să şi-o scoată din minte.

Îşi privi soţia turnându-şi băutură într-un pahar şi îşi dădu seama că îşi urăşte căsnicia. Nu mai aveau nici un subiect de discuţie, iar relaţia lor era moartă. Era vina amândurora; el se dedicase complet muncii lui şi fusese esenţial să aibă o soţie pe post de decor. Dar credea că fusese un soţ foarte bun, dacă nu unul plin de pasiune.

Se obişnuiseră unul cu celălalt. Dar oare nu toate cuplurile trăiau aşa? Cei mai mulţi cunoscuţi de-ai lui suportau situaţia cu calm şi îşi condimentau plictiseala cu câte o aventură amoroasă discretă. De ce-ar fi viaţa lui altfel?

Divorţul părea de neconceput. Jennifer ar fi fost devastată. Şi cum ar fi reacţionat băieţii? Totuşi, războiul îl făcuse să-şi dea seama cât de preţioasă era viaţa şi nu voia să mai irosească nici o clipă cu această căsătorie ratată.

Fusese mai uşor când erau şi băieţii cu ei; distanţa sentimentală dintre ei nu contase chiar atât de mult. Acum, că erau singuri, îşi dădea seama cât de goală era viaţa pe care o duceau împreună.

O adiere de vânt însoţi căderea serii, rupând tăcerea mormântală a după-amiezei. Frunzele arborilor se făcuseră maronii din pricina căldurii. Un soare roşu ca focul transformase cupola aurie a bisericii bizantine de peste drum într-o flacără. Pe măsură ce se însera, o lumină trandafirie apăru pe zidurile sobre ale palatului regal.

Era ora la care burghezia Bucureştiului ieşea la plimbare pe Calea Victoriei. Clasa mijlocie din România era ştearsă; femeile se îmbrăcau în negrul parizian, cu perlele şi blănurile de vulpe argintie pe care şi le puteau permite. Numai ţăranii purtau culori vii. Prin urmare, un român îşi proclama statutul social îmbrăcându-se în haine închise la culoare.

Dar în seara asta trecătorii aveau un aer de solemnitate. Războiul se apropia din ce în ce mai mult.

De un an, ziarele îşi tot băteau joc de germani şi de grandioasele lor pretenţii militare; căderea Poloniei, a Norvegiei şi a Ţărilor de Jos fusese explicată în presă ca o gafă a unor generali prost pregătiţi.

Dar pentru clasa mijlocie din Bucureşti, căderea Parisului era similară cu jefuirea Romei de către barbari. Nu i se spunea Bucureştiului „micul Paris”? Arhitectura şi bulevardele erau inspirate după cele din Franţa; exista chiar şi un Arc de Triumf, construit pentru a sărbători sfârşitul primului război mondial. Când germanii invadaseră Parisul, distruseseră cultura, arta şi moda; nimeni nu-i iubea pe francezi mai mult ca românii şi, acum că centrul lumii civilizate era sub semnul svasticii, toate certitudinile vechi dispăruseră.

Nick era aici de peste un an şi încă nu reuşise „să-i ia pulsul” acestei ţări. Uneori se simţea ca şi cum ar fi fost aruncat pe o scenă unde se juca o operă italiană de proastă calitate. Regele era un clovn care cheltuia banii ţării ca să-şi renoveze palatul şi să cumpere bijuterii pentru amanta lui, în timp ce germanii şi

ruşii complotau să pună mâna pe silozurile de grâu şi pe zăcămintele de petrol ale României. Între timp, la legaţie, Nick şi colegii lui discutau despre diferite căi de a sabota barjele de petrol de pe Dunăre, în vreme ce noaptea făceau rost de secrete la mâna a doua în hotelul Athénée Palace.

Vechiul Bucureşti se ducea de râpă; cu o vară înainte puteai cumpăra caviar cu kilogramul de la „Lucchiano”, parfumuri franţuzeşti şi mănuşi de mătase pentru soţie aduse direct din Paris în prăvăliile de pe Calea Victoriei. Acum, magazinele de pe Chaussée erau închise din pricina fasciştilor şi se auzea că hrana avea să fie insuficientă în timpul iernii.

Nick închise ochii şi se gândi din nou la Daniela Simonici, amintindu-şi mirosul parfumului ei.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Jennifer.

Femeia ieşi pe balcon ţinând câte un pahar cu gin tonic în ambele mâini. Bărbatul luă băutura oferită de ea.

— Mă întrebam unde vom fi peste un an, răspunse el, lucru care nu era adevărat, dar era plauzibil.

— Probabil că tot în ţara asta îngrozitoare, ispăşindu-ne păcatele.

— Nu cred. Germanii au invadat Parisul. Până la sfârşitul anului vor fi deja în Marea Britanie.

— O, nu se va ajunge la asta!

Felul ei de a se complăcea îl înfurie.

— Şi ce-o să-i oprească?

Ea se aşeză pe scaun, picior peste picior.

— Sunt îngrijorată din pricina băieţilor.

— Şi eu.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă. Am auzit că Hoare se gândeşte să evacueze familiile şi personalul care nu e esenţial.

Nick bău jumătate de pahar şi rămase tăcut. Hoare era ministrul, principalul reprezentant al Marii Britanii la Bucureşti, şeful legaţiei. Era adevărat, situaţia devenea din ce în ce mai periculoasă pentru britanici; recent, unii directori executivi ai companiilor petroliere din Ploieşti fuseseră arestaţi şi bătuţi. Naţionaliştii români urau toţi străinii cu excepţia germanilor şi, curând, se putea ca Bucureştiul să nu mai fie un loc sigur.

Nici lui nu-i plăcea să-i ştie pe băieţi atât de departe. Londra era bombardată din greu de aviaţia germană, iar lui îi trecuseră prin minte mii de scenarii de coşmar: că Jamie nu ajunge la timp

la adăpost, că Richard doarme în camera lui de la internat când o bombă rătăcită cade prin acoperiş. Voia ca Jennifer să fie acolo cu ei, de parcă prezenţa mamei lor i-ar fi protejat într-un fel.

Mai avea un motiv, unul egoist. Ar putea astfel să descopere cum e viaţa fără ea.

— Ce s-a întâmplat, Nick? Sau ar însemna să încalci clauza de confidenţialitate dacă mi-ai spune?

Era un fel de glumă de-a lor; ea nu-l întreba niciodată ce făcea sau unde se ducea când avea de rezolvat „treburi de-ale ambasadei”. Uneori trecea o săptămână fără să primească veşti de la el. Dar ştia că nu trebuie să întrebe nimic.

— Nick?

— Poftim?

— Te-am întrebat acum un secol dacă s-a întâmplat ceva.

— Nu s-a întâmplat nimic. Mă gândeam doar.

— La chestiuni legate de serviciu?

— Nu mă gândesc mereu numai la serviciu.

Jennifer îl privi mirată.

În semiîntunericul din cameră, el îi studie trăsăturile luminate de lămpile de pe masă. Era încă o femeie foarte atrăgătoare, slabă, cu spatele drept, cu trăsături de o frumuseţe clasică, aşa cum erau când o cunoscuse pentru prima dată, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Se întrebă ce-ar face ea fără el, dacă ar fi să ajungă vreodată în situaţia asta; se întrebă ce-ar face el fără ea. Dar nu mai putea continua să trăiască în acest spaţiu lipsit de sentimente. Cândva, fusese prea obsedat de cariera lui ca să mai observe lucrul ăsta; acum era mai matur şi ambiţiile lui nu i se mai păreau chiar aşa de importante ca înainte. Se ridică să-şi mai toarne un pahar.

— Bei cam mult.

— Două pahare de gin tonic nu te transformă într-un alcoolic.

Se lăsă brusc întunericul. Apartamentul lor era la trei străzi distanţă de piaţa principală şi de la balcon Nick putea să distingă palatul regal. Era cufundat în beznă, cu excepţia unei explozii de lumină la al treilea etaj, unde Carol se întâlnea cu consilierii lui într-o şedinţă de urgenţă. Regele — sau Carol Ticălosul, cum îi spuneau prietenii apropiaţi — era încolţit. Nopţile languroase cu amanta lui pe Aleea Vulpache erau pe sfârşite. Acum era asaltat de probleme de stat, de chestiuni cu care refuzase să-şi bată capul până atunci. O mulţime de oameni se adunaseră tăcuţi în

faţa porţilor, stând de veghe, uitându-se la candelabrele veneţiene de la etajul al treilea, de parcă ar fi aşteptat un miracol divin. Ruşii se apropiau dinspre nord, germanii invadau ţara pe la Dunăre, ungurii şi bulgarii stăteau ca nişte ulii la pândă. Era greu să-ţi dai seama ce i-ar putea salva acum pe toţi. Carol nu era cu siguranţă omul care să se descurce într-o asemenea situaţii; de criză; era cel mai incompetent şi corupt om pe care îi întâlnise Nick vreodată.

— O, Doamne! o auzi el pe Jennifer exclamând din balcon. S-au întors.

Bărbatul ieşi cu paharul afară şi privi în jos. În jur de o sută de tineri îmbrăcaţi în uniforme verzi mărşăluiau de-a lungul bulevardului, strigând sloganuri. Unii din ei aveau arme. Se îndreptau spre piaţa principală şi spre palat.

— Garda de Fier, zise Nick.

— De ce nu-i arestează poliţia? întrebă femeia.

— Unii din ei sunt poliţişti.

— Şi regele ce face?

— O să se ascundă sub cearşafuri, cu capul între coapsele amantei lui, ca să nu audă zgomotul.

— Nu fi vulgar!

— Acum nu se mai poate face nimic în privinţa lor, Jen. Ei sunt viitorul.

— Eu i-aş împuşca pe toţi.

— A încercat şi regele chestia asta, dar n-a mers.

Chiar înainte de război, mii de partizani fuseseră executaţi din ordinul lui Carol. Se spunea în glumă că gardiştii erau precum cartofii: partea mai bună era sub pământ. Majoritatea se refugiaseră în Berlin; acum se schimbase situaţia şi se întorceau buluc înapoi, din ce în ce mai mulţi mergând fuduli pe stradă în fiecare zi.

Nick se aşeză pe scaun şi privi gloata înaintând pe bulevard spre luminile palatului.

— S-ar putea ca lucrurile să devină cam incomode în curând, remarcă el.

— Nu ne vor face nici un rău, zise Jennifer.

— De ce? Pentru că avem imunitate diplomatică? Pentru că suntem britanici? Pentru că tatăl tău e o rudă îndepărtată a ducelui de Norfolk?

Ea sesiză supărarea din vocea lui şi se încruntă.

— E totul în ordine, Nick?

— E cam răcoare aici, răspunse el şi, ridicându-se, intră.

Adevărul era că, până de curând, existaseră puţine scăpări. Fusese o viaţă plină de secrete bine păstrate, atât din punct de vedere particular, cât şi din punct de vedere profesional. Dar bărbatul se săturase de viaţa asta secretă, de tainele pe care le păstrase faţă de alţii şi faţă de el însuşi.

4

Postul ăsta li se părea cam departe unora şi, când fusese trimis prima dată la Bucureşti, Nick crezuse că acesta era sfârşitul carierei lui în serviciile secrete. Dar acum nu mai era aşa; îşi dădu seama că soarta fusese blândă cu el. Aici, războiul putea fi evitat: cheia planurilor lui Hitler erau zăcămintele de petrol din Ploieşti.

Nimeni din legaţie nu ştia pentru cine lucra Nick în realitate. Nu-şi făcuse prieteni apropiaţi în clădire pentru că asta era politica lui. Doar ambasadorul, Hoare, ataşatul militar şi superiorul lui Nick din cadrul Biroului de Control al Paşapoartelor ştiau care era adevărata lui slujbă. Stătuse retras ca să-şi mascheze viaţa secretă.

Avea un birou mic şi înghesuit, în care îl trăgea curentul. Nu avea încălzire centrală şi nu exista decât o singură ferestruică; iarna era prea frig, iar vara era prea cald. Pereţii erau plini de dulapuri şi pe biroul lui tronau mormane de dosare prăfuite pe care nu le deschisese niciodată. Adevărata lui muncă era în siguranţă într-un seif gri din metal aflat într-un colţ al încăperii şi numai Nick şi ambasadorul cunoşteau combinaţia.

Până acum câteva săptămâni, avusese o secretară de origine română, pe nume Nadia, care îi bătea la maşină scrisori pe care el nu le trimitea niciodată; îşi cifra singur rapoartele pentru guvernul britanic şi le înmâna ambasadorului ca să le dea personal funcţionarilor de la subsol însărcinaţi cu cifrarea.

Nadia era o femeie de la ţară, cu păr negru şi des şi cu o aluniţă mare pe obrazul stâng. Într-o zi, nu mai venise la serviciu. Lucrul ăsta îl surprinsese, întrucât ea era întotdeauna punctuală. A doua zi aflase că fusese arestată. Întrebase în dreapta şi-n stânga la jandarmerie, dar nu mai auzise niciodată

de ea. Soţul ei era croitor evreu. Şi el dispăruse.

Şeful legaţiei era Abrams, şeful Biroului de Control al Paşapoartelor, un funcţionar distant de vârstă mijlocie, care părea prea taciturn pentru munca pe care o făcea. Părul cărunt de la tâmple era atât de perfect, încât ai fi zis că era pictat.

Abrams era una din acele fiinţe rare, un evreu educat în Cambridge. O astfel de coliziune între ambiţie şi religie îşi lăsase amprenta asupra lui şi-l transformase într-o parodie a gentlemanului englez. Bea cantităţi enorme de ceai şi vorbea cu respect despre rege, în felul şoptit care e rezervat în mod normal unei zeităţi. Iar despre cricket şi despre rugby vorbea cu solemnitate.

Îi măsura pe străini cu o privire liniştită şi fixă pe care cei care nu-l cunoşteau o considerau înspăimântătoare. Trăsăturile lui erau şterse, cu excepţia unei cicatrici albe de pe frunte, care îl făcea să pară uşor sinistru şi care era rezultatul unei căzături pe scările şcolii unde învăţase.

Nu era căsătorit şi majoritatea personalului îl considera rece. Se zvonea chiar că era homosexual.

* * *

În dimineaţa care urmă demonstraţiei din piaţa palatului, Nick fu chemat în biroul lui Abrams. Acesta îi făcu semn să se aşeze pe un scaun şi începu să vorbească despre vreme. Îşi bău ceaiul încet, cu blândeţea unui preot de la ţară, în timp ce se plânse de căldură. Nick se agită pe scaun, aşteptând să treacă la afaceri.

Abrams puse ceaşca de ceai pe masă cu un aer de regret.

— Suntem aproape gata, zise el.

— S-a aranjat? întrebă Nick.

Abrams împinse spre el un dosar pe care scria TOP SECRET cu litere roşii de tipar. Apoi se aşează pe scaun ca să-i dea timp lui Nick să-l citească.

Nick deschise dosarul, încercând să-şi stăpânească emoţia. Era schiţa unui plan de a sabota sondele de petrol din Ploieşti. A cincizeci şi patra companie de teren a inginerilor Maiestăţii Sale fusese trimisă la Istanbul din Egipt şi era deja sechestrată în secret de turci în afara oraşului, deghizată în unitatea numărul unu de construcţie de drumuri a Istanbulului. Un vas comercial britanic aştepta în Bosfor, încărcat cu explozivi şi echipament.

Era un plan îndrăzneţ, aproape nesăbuit. Aveau să moară mulţi oameni. Dar fără petrolul ăla, Hitler avea să fie paralizat; astfel de lovituri tactice mici, precum cea pe care o plănuiau ei aici, schimbau cursul războaielor.

Nick îşi ridică privirea spre Abrams, nerăbdător şi temător în acelaşi timp.

— Era şi timpul!

— Guvernul britanic aşteaptă să-i dăm de veste când va fi totul pregătit.

— Pregătit?

— Nava care urmează să-i aducă pe aceşti oameni şi echipamentul lor va acosta în apropiere de Constanţa. Militarii români vor asigura transportul.

— Drăguţ din partea lor, observă Nick.

— Urmează să fie plătite sume considerabile de bani. Dumnezeule! Atât de multe lucruri puteau merge prost! Mita va trebui să includă şoferii militari români, gărzile de la graniţă, vameşii şi destul de mulţi generali; poate că erau prea mulţi oameni implicaţi pentru ca un astfel de plan să aibă succes. Fusese conceput în lumea confortabilă a guvernului britanic, nu în Bucureşti. Dacă vor reuşi, sabotajul ăsta ar putea să amâne planurile de invazie ale lui Hitler şi să salveze Europa de la dezastru.

— De ce ne ajută turcii?

— Ankara crede că petrolul românesc va alimenta într-o zi o invazie a Turciei. Turcii sunt de părere că e în interesul lor să ne ajute, păstrând în acelaşi timp iluzia de neutralitate.

— Iluziile sunt importante.

— Bendix se va ocupa de plăţi. În seiful din biroul ambasadorului te aşteaptă o valiză în care se află o grămadă de lire. Te vei duce la Ploieşti mâine seară şi i-o vei da personal lui Bendix.

— Da, domnule.

— Asigură-te că a înţeles de ce avem nevoie şi că e necesar să păstreze o discreţie totală. Asta e tot. Succes!

— Mulţumesc, domnule.

Se ridică şi dădu să plece.

— Apropo, voiam să vă vorbesc despre nişte vize…

— Ce vize?

— Sunt nişte prieteni de-ai mei. Evrei. Erau bogaţi, dar

legionarii le-au luat absolut tot.

— Sună familiar…

— Sunt prieteni. Vreau să-i scot din ţară.

— Cunoşti politica britanică în ceea ce-i priveşte pe evreii români, Davis.

— Nu sunt decât trei.

— E doar vârful aisbergului.

— Sau o picătură în ocean. Depinde din ce unghi priveşti.

— Au făcut cerere?

— Încă nu.

În ochii lui Abrams nu se putea citi nimic.

— Spune-mi cum îi cheamă. Vor fi nevoiţi să vină la ambasadă şi să completeze formularele aşa cum se obişnuieşte. O să văd ce pot face.

— Vă mulţumesc, zise Nick, şi Abrams se întoarse la hârtiile lui.

* * *

Îl întâlni pe Jordon pentru prima dată într-un birou prăfuit dintr-un colţ al subsolului. Dădu întâmplător peste el. Omul avea o şurubelniţă în mână şi o pipă în gură şi era preocupat de micul aparat din metal care zăcea pe birou în faţa lui.

— Tu cine mai eşti? întrebă Nick. Ce naiba faci cu chestia aia?

Jordon îşi ridică privirea şi zâmbi, dezvelindu-şi fermecătoarea strungăreaţă.

— Jordon. Secţiunea D.

Secţiunea D — prescurtare de la Diverse şmecherii — era o ramură a serviciului din care făcea şi el parte, serviciul secret britanic. Nu se obosise nimeni să-i spună că Jordon era acolo.

— Eu sunt Davis, zise el. Nick Davis.

— A, da! Am auzit de tine.

Halal securitate!

— Ce faci aici?

— Nu ţi s-a spus?

— Se pare că nu.

— Îmi pare rău. Am crezut că o să-ţi zică cineva.

— Ăla e cumva un detonator? întrebă Nick, ştiind exact ce era.

Jordon îl dezarma cu un rânjet.

— Dacă auzi o bubuitură, fugi spre cea mai apropiată uşă şi

trimite pe cineva aici cu o pungă să adune rămăşiţele.

Îşi îndesă tutun în pipă.

— M-au trimis aici de la Cairo. Se vorbeşte ceva de dinamitarea unor barje la Porţile de Fier de pe Dunăre şi blocarea canalului.

— Serios?

— Cei din guvernul britanic au trimis explozibil într-o geantă diplomatică.

— Drăguţ din partea lor.

— E în seiful de acolo, zise Jordon, arătând spre o cutie gri din metal aflată într-un colţ al încăperii.

Rânjetul îi pieri.

— Trebuie să-l oprim cu orice preţ pe Hitler să pună mâna pe petrolul ăla.

— Cu orice preţ, spuse Nick.

Jordon se întoarse la detonatorul lui şi continuă să meşterească la el. „Ce război suprarealist!” se gândi Nick. Abrams nici măcar nu catadicsise să-i spună că cei din Secţiunea D erau în clădire. Se întrebă ce altceva îi mai ascundea.

5

August, 1940

Cartierul evreiesc, cu străzile lui înguste şi pietruite, cu evreii ortodocşi care purtau şuviţe şi bărbi lungi şi cu croitoriile care vindeau păr de cal, pânză aspră şi baloţi de căptuşeală, avea ceva medieval în el. Şi ura pe care o nutreau aceşti oameni avea ceva medieval. Nimic nu-l face mai popular pe un politician decât chinuirea unui evreu.

Nick găsi librăria pe care o căuta lângă strada Lipscani, o piaţă zgomotoasă din centrul cartierului. Era prăfuită, mică şi înghesuită, cu rafturi înţesate de cărţi şi de comentarii religioase. Aşteptă în spatele magazinului, fără să se prefacă prea mult că e client. Nu fusese urmărit.

Un evreu voinic cu o pălărie de fetru pe cap intră în librărie şi privirile lor se întâlniră pentru o clipă. Bărbatul se prefăcu interesat de o anumită carte, exagerându-şi gesturile, aşa cum fac de obicei amatorii. În cele din urmă, luă un volum gros de

comentarii religioase şi strecură un plic înăuntru. Puse cartea la loc şi ieşi.

Nick găsi cartea, scoase plicul din ea şi-l băgă în buzunarul de la haină. Evreul era directorul general al unei fabrici de armament; plicul conţinea planul de producţie din ultimele trei luni.

Ieşi din librărie, în lumina puternică a soarelui, simţind cum caldarâmul dogorea sub talpa pantofilor lui. Era epuizat de căldură şi de inutilitate; planul de producţie avea să ajungă într-un dulap prăfuit al guvernului britanic şi n-avea să influenţeze în nici un fel desfăşurarea războiului. Dacă ar putea sabota zăcămintele de petrol din Ploieşti, ar simţi că a făcut într-adevăr un serviciu ţării sale, dar bănuia că funcţionarii din Londra amânau operaţiunea pentru că nu voiau să supere un guvern neutru cu o acţiune atât de bruscă, indiferent ce zicea Jordon.

Şi atunci o văzu, îi zări pentru o clipă faţa în mulţime, şi inima îi bătu cu putere. Îl trezi din gândurile lui ca o uşă care se trântea; n-o văzu decât pentru puţin timp: un şal verde ca jadul, fluturând într-o mare de zulufi şi de pălării de fetru de culoare neagră. Daniela coti pe strada Zarafi. Nick alergă după ea, dar femeia dispăruse.

Rămase locului, simţindu-se ca un prost.

Se urcă într-o trăsură care aştepta în apropiere şi îi zise vizitiului să-l ducă înapoi la legaţia britanică.

Vizitiul dădu bice calului şi trăsura porni. Bancheta din piele era fierbinte în locul unde coviltirul nu o ferea de soare. Acum, bărbatul nu voia decât să se întoarcă la legaţie, departe de cerşetori, de vacarm şi de înghesuială. Oraşul se topea din pricina căldurii, aerul era prăfuit şi gălbui ca o perdea de fum.

O motocicletă cu ataş în care se aflau trei gardişti în cămăşi verzi ţărăneşti trecu cu zgomot pe lângă ei, atât de aproape, încât calul o luă la goană şi vizitiul fu nevoit să folosească biciul pentru a putea stăpâni animalul. Câteva secunde mai târziu, trecu şi o maşină de poliţie, cu sirena pornită, iar poliţistul aflat la volan îl înjură pe vizitiu, care îl ignoră cu desăvârşire.

În schimb, acesta îşi îndreptă furia asupra calului.

— Linişteşte-te, evreu prost ce eşti! urlă el şi-l lovi din nou cu biciul.

Evreu prost. Chiar şi vizitiii vorbeau aşa.

Nick simţi că i se zburleşte pielea. Se răsuci pe banchetă şi

privi maşina de poliţie dispărând pe aleile întortocheate de lângă Lipscani. În aer plutea un miros de violentă. Calul se dădu înapoi şi se smuci. Fu copleşit de un presentiment al morţii, amar şi covârşitor.

* * *

Levi, care mergea în faţă, fu primul care văzu motocicleta cu ataş oprită în faţa apartamentului lor. Scoase un strigăt de avertizare:

— Gardiştii!

Simon o apucă pe Daniela de mână şi amândoi se întoarseră şi o luară la fugă. O maşină de poliţie neagră ieşi de după colţ în spatele lor, blocându-le drumul. Doi poliţişti săriră afară din ea. Unul avea în mână o bâtă din lemn, celălalt un bici.

— Fugi! îi strigă Simon lui Levi.

Levi alunecă pe caldarâm şi căzu. Cei doi poliţişti tăbărâră imediat asupra lui şi începură să-l bată. El ţipă când căzu pentru a doua oară, dar asta nu făcu decât să-i încurajeze.

Daniela nu se putea mişca. Se retrăsese în cadrul unei uşi şi stătea acolo, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi ţipând. Simon ajunsese deja la capătul străzii. Doi gardişti ieşiră din apartament, puseră mâna pe el şi îl traseră înapoi spre maşina de poliţie. Îl aruncară înăuntru şi maşina plecă, săltând pe caldarâm. Câţiva trecători înspăimântaţi săriră în lături din faţa ei.

Cei doi bărbaţi care îl băteau pe Levi se plictisiră. Aveau stropi de sânge pe feţe şi pe cămăşi. Levi nu mai arăta ca un om; părul îi era pătat de sânge, iar chipul lui era de nerecunoscut. Zăcea ca o zdreanţă pe jos.

Bărbaţii îşi ridicară privirile şi o văzură pe femeie, iar unul din ei rânji şi îi făcu cu ochiul. Ea îşi dădu seama ce avea să urmeze.

Cineva o apucă de mână. Crezând că era gata să fie prinsă, încercă să se elibereze din strânsoare. Dar nu era un gardist, era el, străinul din seara precedentă, englezul care o condusese acasă în trăsură. Îl privi cu uimire.

Bărbatul o trase după el pe o alee îngustă, cu ziduri de cărămidă pe ambele părţi. La capăt aştepta o trăsură, al cărei vizitiu arunca priviri neliniştite peste umăr. Când îi văzu pe gardişti, trase de frâie şi dispăru într-o clipă.

— Ticălosule! strigă englezul în urma lui.

Fata se uită în spate. Cei doi gardişti aproape că îi ajunseseră. Îşi aruncă din picioare pantofii cu toc înalt şi, încă ţinându-l de mână, îl urmă pe străin prin labirintul de străzi, care erau dintr-o dată pustii, simţind cum îi ard plămânii.

6

Holul hotelului Athénée Palace fusese martorul multor intrări neobişnuite, dar apariţia unei femei frumoase şi desculţe, cu fusta pătată de sânge, ţinând de mână un englez zburlit şi transpirat stârni numaidecât rumoare.

Nick se gândi că barul american era plin de lume, aşa că o conduse pe fată într-o curte mică aflată în spatele hotelului, la care se putea ajunge numai prin glasvandurile din salonul unde se servea micul dejun. Un ofiţer român şi iubita lui veniseră acolo pentru o întâlnire clandestină şi îi priviră cu ostilitate pe intruşi. Nick şi Daniela se aşezară sub arbori, la o masă cenuşie, bătută de intemperii.

— Aşteaptă aici! zise el.

Se duse la bar şi se întoarse cu două pahare de ţuică. Mâinile Danielei tremurau atât de tare, încât nu putu să ţină paharul. Avea cămaşa sfâşiată, iar faţa îi era pământie şi plină de transpiraţie.

— Cred că arăt ca naiba, îngăimă ea.

Nick o ajută să bea ţuica. Femeia inspiră puternic când simţi alcoolul arzându-i gâtul.

Îl luă de mână; avea nişte mâini mici, delicate, fragile şi palide.

— De ce ai făcut asta? şopti ea.

— Nu ştiu, îi răspunse el.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Cine erau cei doi bărbaţi?

— Cel pe care l-au aruncat în maşină era… fratele meu. Levi… Levi era un prieten.

— Nu puteai face nimic.

— Trebuie să-l găsesc.

Încercă să termine de băut ţuica şi o vărsă puţin pe fusta ei. El îi luă paharul din mână.

— Unde l-au dus?

— Cred că la prefectură.

„Bietul de el!” vru Nick să adauge. Prefectura avea o reputaţie înspăimântătoare şi poliţiştii de acolo făceau ce voiau ei cu nefericiţii care le cădeau în mână.

— Trebuie să-l găsesc, repetă ea.

Acum tremura violent. Bărbatul o luă în braţe, iar ea începu să plângă. Lacrimile ei îi udară cămaşa; se aplecă spre ea şi îi simţi parfumul părului.

— De ce te urmăreau gardiştii? murmură el.

Fata îi povesti că tatăl ei fusese proprietarul unei bănci, Banca de Credit Bucureşti. Simon fusese directorul băncii. Fusese acuzat de fraudă şi condamnat *in absentia,* dar era doar o scuză, ca să nu pară că autorităţile le furaseră banca. De două luni, de când tatăl lor fusese arestat, se ascundeau amândoi de poliţie.

Tinerii români se uitau la ei din celălalt capăt al curţii. „Probabil că părem ciudaţi”, se gândi Nick.

— Nu te poţi întoarce la apartamentul tău. Cu siguranţă te vor aştepta acolo. Ai unde să stai în noaptea asta?

— N-am nici un ban. Tot ce am e în apartament.

— Atunci va trebui să-ţi găsim un loc unde să dormi, zise el.

* * *

Stătu în mijlocul camerei, ţinând-o de încheietura mâinii. Părea pierdută, ca o fetiţă. Trase draperiile şi, în acelaşi timp, privirea ei căzu pe patul uriaş.

Fusese dusă în câteva ore dintr-o clădire dărăpănată din cartierul evreiesc într-un salonaş din Versailles, cu draperii grele de culoarea aurului la ferestre şi cu scaune aurite, în stil Ludovic al XVI-lea, acoperite cu brocart trandafiriu. Uşa de la balcon era întredeschisă şi adierea vântului aducea cu ea parfumul trandafirilor din grădină.

— Ce se va întâmpla cu Simon? întrebă Daniela.

Nick dădu la o parte părul negru de pe faţa ei.

— O să văd ce pot face.

Fata avea acea privire distantă pe care bărbatul o văzuse la soldaţii care se întorceau de pe câmpul de luptă în timpul Războiului Civil din Spania. O luă în braţe şi o simţi mişcându-se la pieptul lui. Vru s-o ridice şi s-o ducă în pat. Dar ceva îl opri;

ştia că ea nu se va opune, întrucât era singurul fel în care îl putea răsplăti, iar el nu voia să fie răsplătit, nu voia să murdărească gestul pe care îl făcuse cu o simplă partidă de sex. În plus, nu asta voia orice bărbat de la ea?

Iar el nu era genul care să aibă aventuri amoroase la întâmplare. Nu era deloc stilul lui.

— Ce s-a întâmplat? murmură femeia.

— Trebuie să plec.

Era greu de descifrat expresia de pe faţa ei.

— O să mă întorc mâine dimineaţă şi vom vedea ce putem face pentru fratele tău, zise el.

Se îndepărtă de ea şi se urî pentru că era atât de integru. Se îndreptă repede spre uşă şi părăsi camera.

* * *

În timp ce întorcea cheia în broască, uşa se deschise larg şi Jennifer i se aruncă în braţe.

— Unde ai fost? I-am sunat pe toţi din legaţie.

Făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am păţit nimic.

— Ai sânge pe cămaşă.

— Stai liniştită, nu e al meu.

„Nu e al meu.” Ce voia să spună cu asta? „Nu e sângele meu, aşa că nu trebuia să-ţi faci griji?” Se întrebă cum ajunsese sângele acolo; poate atunci când Daniela căzuse în timp ce fugeau de gardişti. Se putea să fi fost de la zgârietura de pe mâna ei.

Nu putu s-o privească în ochi.

— N-am nimic, Jen.

Se desprinse din braţele ei şi intră în apartament. Avea mare nevoie de un whisky. Se duse la dulăpiorul cu băuturi şi îşi turnă trei degete într-un pahar.

„Aşa mai merge!”

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Gardiştii s-au hotărât să spargă nişte capete în cartierul evreiesc. Am fost prins la mijloc.

— Prins în ce anume? Al cui e sângele ăsta?

— Habar n-am.

Jennifer îl privea ca şi când ar fi fost un străin care tocmai intrase clătinându-se în sufrageria ei. Poate că aşa şi era.

Se zări pentru o clipă în oglinda din hol. Arăta de parcă s-ar fi bătut într-un bar. Avea pete de sânge pe cămaşa lui albă şi o privire rece şi periculoasă.

— Te simţi bine? îl întrebă Jennifer din cadrul uşii.

— Nu. Era cât pe ce să fiu omorât.

Femeia primi vestea cu calm. Poate că îi trecuse prin cap o altă posibilitate, mult mai îngrozitoare.

— E aproape miezul nopţii, Nick. Unde ai fost?

— Am băut câteva pahare la barul american ca să mă liniştesc.

— Şi nu te-ai gândit să-mi dai un telefon, să-mi spui că eşti teafăr?

— Ştii cum sunt telefoanele în oraşul ăsta blestemat.

— E la doar trei străzi distanţă. Puteai să vii acasă.

Vocea ei, din ce în ce mai ridicată, era plină de mânie amestecată cu grijă.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Eram pe strada Lipscani. Am văzut nişte evrei atacaţi de gardişti şi l-am ajutat pe unul din ei să scape. Asta e tot.

Îşi goli paharul.

— Ar trebui să pleci din Bucureşti, zise el. E prea periculos aici.

Se întoarse la dulăpiorul cu băuturi şi îşi mai turnă nişte whisky. Îşi petrecuse toţi aceşti ani sub acoperire, păstrând secretele guvernului. Dar acum se întrebă dacă mai putea continua să pretindă că e ceva ce nu fusese niciodată, zi după zi, la serviciu şi acasă, pentru rege şi pentru ţară.

7

Daniela se pregătea să plece din hotel când fu sunată de la recepţie să i se spună că un anume domn Davis o aştepta în hol. Nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată. Se îmbrăcă repede şi coborî scările. Englezul stătea lângă unul din stâlpi; era un bărbat distins şi atrăgător, într-un costum negru, cu ochi albaştri şi cu păr negru şi creţ. Îi zâmbi când se apropie de el. Majoritatea bărbaţilor rânjeau la ea ca nişte lupi, dar Nick era diferit şi fata nu ştia ce să creadă despre el.

Afară îl aştepta o maşină, un Humber negru, cu un şofer de la legaţie. Îi ţinu portiera deschisă, apoi se urcă în spate lângă ea.

— Ai dormit bine? o întrebă el în engleză.

Bineînţeles că nu dormise mai deloc, căci plânsese şi îşi făcuse griji din pricina lui Simon. Reuşise doar să aţipească puţin şi se trezise după câteva minute ţipând, cu ochii mari, văzându-l pe Levi zăcând pe stradă plin de sânge şi bătut. Dar îi răspunse că dormise bine, gândindu-se că ar fi părut nerecunoscătoare dacă i-ar fi spus altceva.

— Eu n-am dormit deloc, zise el.

Cuvintele lui sunară ca un reproş şi Daniela regretă că nu-i spusese adevărul.

— Nu eşti obligat să faci asta, îi spuse ea. Ai fost deja prea bun cu mine.

— Face parte din meniu, *mademoiselle.*

Îl văzu jucându-se cu verigheta de pe deget, scoţând-o şi punând-o la loc, privind absent pe geam.

— Ai avut necazuri cu soţia ta?

El se uită la ea.

— Nu.

Fata îi luă mâna şi îl sărută cu tandreţe pe obraz; era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat din partea ei.

— Mulţumesc, şopti ea.

Se opriră în faţa prefecturii, el intră şi lipsi mult timp. Când se întoarse, era sumbru. Se urcă din nou în maşină şi dădu din umeri. Nu avea ce să spună. Cândva, o vizită din partea unui membru al legaţiei Maiestăţii Sale, cu bani pregătiţi, ar fi avut o oarecare greutate în faţa poliţiştilor români; dar zilele alea se duseseră de mult.

Daniela se uită pe geam la zidurile reci ale secţiei de poliţie şi se întrebă ce i se întâmpla lui Simon acolo.

În ciuda dimineţii călduroase, îi era frig. Respira prea repede şi Nick o luă în braţe şi o trase spre el. Îl lăsă să o ţină la pieptul lui; refuza să creadă că n-o să-l mai vadă niciodată pe Simon. Nu voia nici măcar să gândească aşa ceva.

* * *

O luară pe strada Zarafi, acolo unde fugiseră de gardişti cu o zi înainte. Geamurile librăriei erau sparte. Gardiştii prădaseră tot,

iar pe jos zăceau cărţi rupte şi pe jumătate arse. Nick simţi o zguduitură când roţile maşinii trecură peste ele.

Se opriră în faţa clădirii unde locuiau ea şi Simon. Strada era pustie. Oamenilor le era teamă să iasă din casă în dimineaţa asta.

Nick coborî din maşină în urma Danielei.

— Doar tu şi Simon locuiaţi aici?

Ea încuviinţă din cap.

— Mai am un... frate. Îl cheamă Amos. A fugit din oraş când tata a fost arestat. Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi.

— Dar celălalt bărbat cu care erai?

— Levi?

El dădu afirmativ din cap, gândindu-se la tânărul care zăcea pe jos ca o bucată de carne însângerată.

— Se ascundea de echipele de muncă.

Echipele de muncă; dacă n-ar fi fost atât de îngrozitoare, ar fi fost amuzant. Guvernul refuzase să înroleze evrei în armată, dar în ziare aceştia erau calomniaţi pentru că nu voiau să lupte pentru ţara lor. Aşa că toţi tinerii evrei majori erau forţaţi să lucreze pentru armată la săpat tranşee.

Femeia privi deznădăjduită spre fereastra de la etajul întâi al clădirii.

— În clipa asta mănânci homar la Capşa şi în clipa următoare te trezeşti într-un apartament fără baie, mâncând supă de orz. Acum tatăl meu zace într-o celulă de la subsolul prefecturii, iar eu n-am destui bani să-l scot de acolo. Şi chiar dacă aş avea, unde ne-am putea duce?

— Cred că-ţi pot face rost de vizele alea.

— Acum e prea târziu.

— Nu şi pentru tine.

Daniela deschise uşa de la intrarea în clădire şi urcă scările, urmată de Nick. Pe scară era întuneric şi bărbatul fu nevoit să se ţină bine de balustrada rece din fier, pipăindu-şi drumul spre palier.

Uşa apartamentului zăcea pe podea; câteva aşchii din toc rămăseseră atârnate de balamale. Fata intră înăuntru, trecând peste mobila ruptă şi călcând pe cioburi de sticlă, care scrâşniră sub talpa pantofilor ei. Gardiştii luaseră ce voiseră şi distruseseră restul.

Daniela păru gata să leşine. Căzu în genunchi şi începu să

plângă, tremurând din tot corpul. El îngenunche lângă ea, tresărind uşor când un ciob îl înţepă în genunchi.

— Nu-i nimic, şopti el şi o cuprinse ezitant cu braţele.

Ea îl lăsă să o îmbrăţişeze pentru o clipă, apoi se eliberă din strânsoare. El se ridică în picioare, simţindu-se neajutorat.

— Daniela...

— Pleacă!

— Ce-o să faci?

— O să stau aici.

— Nu eşti în siguranţă.

— N-am unde altundeva să mă duc.

— Poate îţi găsesc eu un loc.

O ajută să se ridice, iar ea se sprijini de el, lipsită de vlagă. Apoi, Nick o ajută să coboare scările până la maşina care îi aştepta afară. Îi dădu şoferului o adresă de pe bulevardul Brătianu. Se aşezară pe bancheta din spate şi el o luă în braţe. La naiba cu toţi cei care-l vedeau! N-o putea lăsa să zacă singură în apartamentul ăla. O să-i găsească un loc unde să stea. Şi ştia la cine să apeleze ca să-l ajute.

8

Ploieşti era la doar cincizeci şi nouă de kilometri la nord de Bucureşti, în Câmpia Română. Cea mai mare rezervă de petrol a Europei era un oraş industrial trist şi cenuşiu, unde petrolul ieşea uneori din pământ şi rămânea lipit de pantofi. Cu mult înainte de a ajunge la periferie, Nick văzu luminile sondelor.

Valiza maro din piele era lângă el pe bancheta din spate. Puse o mână pe ea să se asigure că e încă acolo şi fixă cu privirea ceafa şoferului, fascinat de straturile groase de piele care cădeau peste gulerul cămăşii bărbatului. Extraordinar! Omul nu avea gât deloc.

Îl chema Ionescu, Ilie Ionescu, unul din şoferii de la legaţie. Judecând după mărimea şi comportamentul lui, Nick bănuia că avea talente ascunse şi că de asta fusese trimis să-l însoţească în această mică plimbare la Ploieşti. O gorilă cu maşină.

Privi pe geam în întuneric. Dacă Abrams reuşea, avea să fie una din cele mai mari lovituri din istoria spionajului. Poate că n-avea să oprească bombele care cădeau asupra ţării lui, dar îl

putea împiedica pe nebunul ăla din Berlin să-şi continue invazia.

Ionescu opri la un control al armatei. Gărzile se uitară cu ostilitate la paşaportul diplomatic al lui Nick până când găsiră bancnotele care fuseseră vârâte înăuntru. Banii fură transferaţi repede în buzunarele lor şi militarii le făcură semn să treacă.

Nick zâmbi în sinea lui. Se spunea că limba folosită de obicei în România era franceza, dar nu era deloc aşa; banii erau limbajul universal. Lucrul ăsta îi dădu speranţa că planul avea să funcţioneze. Dacă lui i se permitea să intre în Ploieşti pentru câteva mii de lei, atunci un milion de lei ar putea să permită unei armate de ingineri să ajungă la zăcămintele de petrol. Dar trebuiau să facă asta acum, înainte de a fi prea târziu.

* * *

Bendix locuia singur într-o casă cu etaj lângă Gara de Sud. În timp ce se apropiau de ea, Nick fu cuprins de teamă. Casa era cufundată în întuneric, Ionescu trase maşina în faţa casei, opri motorul şi aşteptă.

Strada era întunecată şi pustie. Nick zăbovi puţin, privi şi ascultă cu atenţie, dar zgomotul motorului care se răcea era singurul sunet care se auzea.

— Stai aici! îi ceru el lui Ionescu.

Luă valiza, ieşi din maşină şi merse pe aleea întunecată cu mai multă încredere decât simţea de fapt. Bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns. Se uită pe toate ferestrele din partea din faţă a casei, dar nu văzu nici o mişcare înăuntru.

Se întoarse la maşină, Ionescu era agitat.

— E periculos să stăm aici, domnule Nick, spuse el în română.

— E o lanternă în torpedou, zise Nick şi întinse mâna.

Ionescu i-o dădu.

— Lasă-mă cinci minute.

Bărbatul ocoli casa şi încercă uşa din spate. Era deschisă. Semn rău. Ezită; ca să se liniştească, pipăi revolverul marca Webley din buzunarul hainei.

— Bendix?

Apăsă pe întrerupător. Nimic. Cineva tăiase curentul. Lumină cu lanterna prin cameră; pe jos erau bucăţi de ceramică, iar masa din bucătărie fusese răsturnată în toiul unei lupte. Nick strânse cu putere valiza. Conţinea douăzeci de mii de lire

sterline; o avere. Îşi simţi inima bătând nebuneşte.

— Bendix?

Scoase revolverul din buzunar, ridică piedica şi înaintă prin bucătărie. Îndreptă lanterna spre o uşă care dădea în sufragerie; fasciculul de lumină dezvălui o canapea tapisată, două rafturi joase de bibliotecă aflate lângă fereastră şi un suport pentru lampă. Bendix trăia simplu; sau, mai bine zis, trăise simplu, căci lampa stătea acum înclinată într-o parte, căzută pe cadavrul lui de pe podea.

Nick îngenunche lângă el şi îi luă pulsul. Corpul nu se răcise încă. Când îşi retrase mâna, simţi ceva ud pe degete. Sânge. Capul lui Bendix zăcea într-o baltă de sânge coagulat, asemănător gelatinei. La lumina lanternei se văzură bucăţi de scalp înşirate pe covor.

Englezul auzi un zgomot în bucătărie, se ridică în picioare şi se întoarse. Avu prezenţa de spirit să stingă lanterna, ca să nu fie o ţintă sigură. Auzi nişte voci în întuneric strigând în germană şi fu orbit de lumina a două lanterne. Ridică revolverul Webley pe care-l ţinea în mâna dreaptă, dar îşi dădu seama că nu avea timp să tragă. Se aruncă instinctiv în dreapta. Auzi împuşcături atât de aproape de el şi atât de zgomotoase, încât îi răsunară urechile. Aşteptă să moară.

9

— De ce n-ai tras, domnule Nick? strigă Ionescu de pe scaunul din faţă.

Gesticula ca un nebun, cu o mână pe volan.

— De ce n-ai folosit arma?

Nick zăcea moale pe bancheta din spate, ameţit, copleşit de un sentiment de irealitate. Deschise valiza aflată lângă el, verificând din nou — inutil, de altfel — dacă grămezile de lire sterline mai erau încă acolo. Apoi o încuie la loc.

Ionescu şofa mult prea repede, dar avea un motiv bun. Pe covorul lui Bendix zăceau doi germani, amândoi împuşcaţi în spate; trebuiau să ajungă în Bucureşti înainte ca poliţia secretă a lui Moruzov să descopere cadavrele.

— De ce n-ai folosit arma? repetă Ionescu.

Dacă Ionescu ar fi aşteptat cinci minute, aşa cum îi ordonase

Nick, acesta ar fi fost mort; englezul ştia că, dacă Ionescu n-ar fi aşteptat în umbră, ca un profesionist ce era, dacă nu ar fi intrat în casă în urma celor doi germani, cu pistolul în mână, el ar fi zăcut acum cu faţa în jos pe covor, într-o baltă de sânge, la fel ca Bendix.

— N-am avut timp, îi răspunse el lui Ionescu. Concentrează-te asupra drumului. Tocmai mi-ai salvat viaţa. Vrei să mă omori într-un accident de maşină?

Ionescu clătină din cap şi mormăi ceva în barbă.

Merseră ca nebunii prin noaptea neagră. În mintea lui Nick era un haos total. Fuseseră trădaţi. Cineva anunţase serviciul german de informaţii; se aflase de planul lor înainte ca armata română şi vama să fi auzit de el. Probabil că trădătorul era cineva din legaţie. Mâinile îi tremurau din pricina adrenalinei. Se simţi cuprins de mânie. Înainte de asta, considerase trădarea ca pe ceva impersonal, ca pe o crimă împotriva ţării lui.

Dar acum era personal. Fusese cât pe ce să moară din cauza cuiva.

* * *

Se dezbrăcă pe întuneric şi se băgă în pat lângă soţia lui. Jennifer murmură în somn şi se îndepărtă de el.

— Eşti rece, mormăi ea.

El îi sărută spatele, vrând să simtă căldura unui alt trup omenesc. Fusese la un pas de moarte în seara asta, iar ea nu va şti niciodată. Îi plăcuse multă vreme să aibă secrete, dar în seara asta se simţea singur şi îi era teamă.

Cu o oră mai devreme, Abrams îl întâmpinase la uşa apartamentului său de pe strada Brătianu în halat şi în papuci. Chiar şi trezit din somn arăta calm, distins şi netulburat. Părul îi era la fel de frumos aranjat, chiar dacă dormise.

— Davis? Ce s-a întâmplat?

— Avem probleme, domnule! Trebuie să vă vorbesc.

— Ar fi bine să intri.

Se aşezaseră pe fotolii în sufragerie, ca nişte adevăraţi gentlemeni englezi, cu excepţia faptului că unul din ei avea sânge pe cămaşă. Abrams ascultase înspăimântat relatarea lui Nick despre cele petrecute la Ploieşti.

— Eşti un om foarte norocos, zisese Abrams la sfârşit. Cei doi

făceau fără îndoială parte din forţele speciale germane.

— L-au omorât pe Bendix şi apoi m-au aşteptat pe mine. Ştiau că vin.

— Aşa se pare.

— Cine mai ştia?

Abrams rămase tăcut mult timp.

— Despre Bendix? Clive Allen a fost cel care l-a recrutat.

Allen era corespondentul la Bucureşti ai ziarului *London Times.* Lucra pentru serviciile secrete britanice de şase ani şi slujba lui — care era cât se poate de adevărată — îi oferea o acoperire perfectă pentru activităţile sale.

— Altcineva?

Abrams clătinase din cap.

— Doar cele două persoane din camera asta.

— Clive Allen? De ce?

— Nu întrebi niciodată de ce, Davis. Nimeni nu înţelege lucrurile astea. Sunt o sută de motive.

Abrams privise spre ceasul nichelat de pe servantă.

— E târziu. Ar trebui să te duci acasă şi să încerci să dormi puţin. Nu mai putem face nimic în seara asta. O să fie un iad mâine la legaţie. Mai vorbim mâine dimineaţă.

Aşa că stătea acum întins în patul lui, epuizat, dar nereuşind să doarmă, întorcând în minte pe toate părţile evenimentele din seara aia. Îl usturau ochii şi se simţea ameţit din pricina oboselii. La răsărit se zărea o rază slabă de lumină. Se crăpa de ziuă.

„Dacă aş fi murit în seara asta, aş fi fost mulţumit de viaţa mea?” se gândi el. Îşi puse întrebarea de mii de ori, stând în întuneric şi ascultând bătăile inimii lui panicate. „Dacă aş fi murit, a meritat să fac toate astea? Există regrete? Da, există. Înainte de a muri, aş vrea să ştiu cum e să iubeşti cu adevărat pe cineva.”

Se gândi la Abrams, corect şi distant până în măduva oaselor, şi se văzu pe sine peste câţiva ani, dacă supravieţuia războiului ăsta. Nu aşa voia el să fie.

Se gândi la Daniela, la felul în care îl sărutase în trăsură, şi se simţi vinovat că se gândeşte la o altă femeie în vreme ce soţia lui dormea lângă el. Brusc, viaţa i se păru mult mai preţioasă şi nu mai rămăsese prea mult timp de irosit. Pe măsură ce lumina zilei pătrundea în cameră, Nick se simţi dezorientat şi încurcat. Îşi dădu îngrozitor de clar seama că ura viaţa, secretele şi

detaşarea de propriile dorinţe; cu multă vreme în urmă, îşi calculase viaţa până la cel mai mic detaliu, doar ca să descopere acum că toate calculele fuseseră greşite.

10

Germanii înfiinţaseră un birou de propagandă în centrul oraşului, numit Biroul German. O hartă a Franţei stătuse luni de zile agăţată la fereastră, acoperită de săgeţi care arătau înaintarea forţelor armate germane, toate convergând ca o gheară spre Paris. Recent fusese înlocuită cu o hartă a insulelor britanice, ale căror oraşe principale fuseseră încercuite cu roşu. Nick îşi zise că ar trebui să fie în Anglia în seara asta, în loc să stea aici şi să bea cafea şi ţuică în holul călduţ al unui hotel, jucând jocuri psihologice cu duşmanul. În Londra, oamenii se înghesuie în staţii de metrou în fiecare seară, în timp ce aviaţia germană transformă oraşul într-o ruină.

Bombardându-i fiii.

Era greu să-i vadă pe aceşti germani în fiecare zi şi să-şi stăpânească ura. Trecuse atât de mult de când nu-i mai văzuse pe băieţi! Dacă n-ar fi fost război, ar fi venit şi ei aici în vacanţa de vară, dar lucrul ăsta era imposibil acum. Ştia că erau soldaţi care luptau în Burma şi în peninsula Malaya care probabil nu-şi mai văzuseră familiile de tot atâta timp ca el, dar cel puţin ei ştiau ce făceau şi de ce o făceau. El era blocat aici, ducând un război fals pe care se părea acum că nimeni din guvernul britanic nu voia ca el să-l ducă.

Traversă piaţa, îndreptându-se grăbit spre Athénée Palace. Hotelul era o atracţie a oraşului la fel de mare ca palatul regelui; fusese construit în 1910, arhitectul său inspirându-se după hotelurile Maurice şi Ritz din Paris, deşi cariatidele şi turnuleţele originale fuseseră înlocuite. Cu timpul, faţada devenise de un galben murdar, iar obloanele fuseseră vopsite în albastru ţipător, denotând o lipsă totală de gust.

Statuia lui Carol I, călare pe un cal de bronz, gesticula eroic spre palatul descendentului său, aflat la celălalt capăt al pieţei. Uriaşele gladiole roşii din curtea hotelului înfloreau lângă un petic amărât şi uscat de iarbă. Baldachinul de deasupra intrării nu oferea mai deloc umbră.

Trecu prin furcile caudine ale cerşetorilor instalaţi în faţa hotelului, majoritatea profesionişti orbiţi sau mutilaţi de părinţii lor în copilărie. Globi oculari opaci, bube pline de puroi şi cioturi de membre îi erau vânturate pe sub nas în acelaşi fel în care vânzătorii ambulanţi încercau să-l ispitească cu plăcinte de casă.

— Mi-e foame, foame, foame…

Dar căldura îi moleşise complet, aşa că cerşetorii nu-l mai urmăriră cu obişnuitul lor entuziasm. Intră fericit pe uşa turnantă în holul răcoros al hotelului.

Foaierul era întunecos chiar şi în cea mai luminoasă zi a verii şi cele trei rânduri de stâlpi galbeni din marmură îi dădeau hotelului înfăţişarea unei catedrale. Zidurile din marmură de culoarea ruginei şi covoarele de un roşu aprins sporeau atmosfera rece ca de iarnă. Singura lumină venea de la candelabrele electrice.

Max King îl aştepta la barul american. Max era reprezentantul Reuters la Bucureşti, simbolul masculinităţii engleze fumătoare de pipă, în pantaloni din flanel gri şi cu haină din tweed cu petice galbene din piele la coate. Majoritatea ziariştilor îşi petreceau zilele la bar. Munca era cea care venea la ei; aici era locul spre care se îndreptau toţi cei aflaţi în Bucureşti dacă aveau zvonuri sau bârfe de vândut.

Făcuseră cunoştinţă din motive profesionale, căci informatorii lui Max erau mai buni ca ai lui. Nick nu ştia de unde primea ziaristul informaţiile, dar se părea că acesta ştia mereu ce avea să se întâmple în palat cu douăzeci şi patru de ore înaintea celor din legaţie. Cu timpul, Max devenise cel mai bun prieten şi confident al lui Nick. Ziaristul mai comandă un rând de băuturi şi puse paharele cu gin tonic pe tejghea. Clive Allen era şi el acolo.

Max îşi scoase pipa din gură şi rânji.

— Nick! Spionul meu preferat!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Max!

— Ce mai faci, bătrâne? îi povesteam lui Clive de mica ta aventură de aseară.

Nick se uită la Clive. Nu petrecuseră prea mult timp împreună. Nu era deloc ca Max; râdea rar şi nu spunea multe despre el. „Ar trebui să te scot chiar acum afară şi să aflu de la tine adevărul despre misiunea din Ploieşti”, îşi zise Nick. „Dar dacă Abrams se înşală?”

— Mai bine ai povesti-o tu, sugeră Max.

— Eram pe strada Lipscani. Nişte gardişti au atacat câţiva evrei chiar acolo, pe stradă. Erau şi poliţiştii de faţă. L-au bătut măr pe un nefericit chiar în faţa mea. Celălalt a fost aruncat într-o maşină de poliţie şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

Max clătină din cap.

— Mi-e teamă că s-a zis cu vechiul Bucureşti. Lucrurile o să devină foarte neplăcute aici. Mai ales după plecarea lui Carol.

Toţi în afară de rege ştiau că acesta va trebui să plece. Nu era numai din pricina faptului că era corupt sau că lăcomia lui era legendară. Nick primea deseori musafiri care îi povesteau cum regele deţinea monopolul asupra fabricării de uniforme militare şi apoi le cerea soldaţilor lui nişte preţuri exorbitante ca să le cumpere de la el. Odată împrăştiase chiar zvonuri pe piaţa de acţiuni ca să destabilizeze moneda naţională şi să obţină profit la negru. Cu adevărat uimitor era faptul că majoritatea românilor nu erau nici şocaţi, nici măcar surprinşi de corupţia lui.

Pierderea de teritorii şi a mândriei naţionale fusese lucrul care îi întorsese pe oameni împotriva regelui. Ruşii tocmai anexaseră două din provinciile din nord, iar regele nu făcuse nimic în privinţa asta. Ironia era că fusese una din deciziile lui înţelepte, căci era un război pe care România nu l-ar fi putut câştiga; dar supunerea lui făcuse ca Bucureştiul să-şi piardă în cele din urmă încrederea în Carol Ticălosul. Poporul aştepta acum salvarea de la naţionalişti şi de la oameni ca Horia Sima, şeful Gărzii de Fier. Disperat, regele încercase să liniştească mulţimea declarând amnistie pentru membrii Gărzii de Fier şi îl făcuse pe Sima ministrul culturii şi artelor. Nu fusese un succes răsunător. Din noul lui post, Sima ordonase arestarea, torturarea şi executarea a sute de evrei.

De fapt, făcuse din asta o formă de artă, după cum obişnuia să glumească Max.

Şi vocile celor ridicaţi împotriva regelui tot nu tăcuseră. Erau demonstraţii în piaţă în fiecare zi, majoritatea organizate chiar de Horia Sima.

Clive nu discutase prea mult. Acum îşi termină băutura, îşi luă rămas bun scurt şi politicos şi plecă.

— E totul în ordine, bătrâne? întrebă Max după plecarea lui Allen.

— Da. Sigur că da.

— Te-a supărat cu ceva?

— Nu. De ce crezi asta?

— Din cauza felului în care te uitai la el, băiete. Bietul Clive! Orice-a făcut, nu fi prea dur cu el. Bea mai mult decât trebuie, adăugă Max şi mai comandă un rând.

Era ora unsprezece noaptea.

— Ce mai face Daniela? întrebă Nick, schimbând subiectul.

— Nu-ţi face griji din pricina ei. Ai încredere în Max. Face bine.

Îl bătu pe umăr. De o săptămână, Max o adăpostea pe Daniela în apartamentul lui de pe strada Brătianu, ferind-o de pericole. Când Nick apăruse la uşa lui în dimineaţa aceea, însoţit de o femeie frumoasă cu lacrimi pe obraji, nu pusese nici o întrebare. Dar făcuse presupuneri.

— Fii discret, Nick. Eşti căsătorit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Nick, tresărind când îşi auzi dorinţele ascunse afirmate atât de îndrăzneţ.

— Femeilor ca Jennifer nu le scapă nimic.

— Ar trebui s-o angajezi la Reuters.

— Aş vrea eu, dar nu pare genul care să bea mult. Ridică paharul.

— Sănătate! exclamă ziaristul, cu obişnuitul lui fler pentru profeţiile care se împlinesc exact pe dos.

11

Stăteau în grădina restaurantului Cina, pe scaune din răchită; gata să apună, soarele se zărea printre frunzele arborilor care aruncau umbre lungi asupra curţii. O mulţime de oameni se strânseseră în piaţă în faţa porţilor palatului. O altă demonstraţie împotriva regelui.

Luminile colorate care atârnau în copaci dădeau grădinii un aer de basm. Chelneri în haine albe se mişcau grăbiţi de la o masă la alta, în timp ce clienţii obişnuiţi ai restaurantului îi apucau de frac, cerând să fie serviţi.

Nick reuşi în cele din urmă să atragă atenţia chelnerului. Jennifer comandă sparanghel cu sos olandez şi zmeură cu frişca la desert; nu avusese niciodată o poftă prea mare de mâncare.

— Iar ai de gând să fii morocănos? întrebă ea. Sper din tot sufletul că o să fii o companie mai veselă în seara asta; nu eşti în apele tale de săptămâni întregi.

Bărbatul se întrebă cum avea să-i spună lucrul ăsta. Ceva se schimbase în el în ultimele săptămâni, mai mult decât îşi dădea el seama.

* * *

Se întâlniseră în vara anului 1924, la un bal în hotelul Savoy. El venise de la Oxford şi stătea cu fratele lui în Kensington. Ea era frumoasă, călătorise mult şi studiase la Roedean. Tatăl ei era diplomat şi ambiţia lui Nick de a intra şi el în diplomaţie fusese întâmpinată cu multă bucurie de Jennifer. El avea nevoie de o soţie; era aproape o cerinţă obligatorie, la fel ca diploma de la Oxford. Ea căuta un soţ potrivit şi, privind acum în urmă, ceea ce se întâmplase între ei fusese inevitabil. Probabil că era un bărbat foarte diferit atunci. În schimb, lui i se părea că ea rămăsese aceeaşi; schimbările din interiorul lui fuseseră cele care le zguduiseră căsnicia. Privind înapoi, îl deranja că nu-şi putea aminti cum o ceruse în căsătorie sau dacă măcar o ceruse. Făcuseră dragoste pentru prima dată cu o lună înainte de a se căsători, într-un hotel din Brighton aflat pe malul mării. Nu fusese aşa cum sperase, dar îşi zisese că avea să fie mai bine.

Jennifer rămăsese imediat însărcinată cu Jamie; doi ani mai târziu se născuse Richard. Atunci viaţa părea simplă. El muncea foarte mult şi, dacă l-ar fi întrebat cineva în perioada aia, i-ar fi răspuns că o carieră de succes şi un cămin stabil era tot ce-şi putea dori un om. Nu crezuse niciodată altfel.

Locuiseră trei ani în Buenos Aires, dar, la începutul carierei lui, ambiţiile lui Nick în cadrul diplomaţiei se îndreptaseră cumva spre domeniul mult mai misterios al informaţiilor. Primise curând posturi în Lisabona şi Madrid, lucrând pentru Biroul de Control al Paşapoartelor.

Când se căsătoriseră, juraseră să fie împreună la bine şi la rău. Nick avea douăzeci şi trei de ani şi nu ştia ce însemnau astfel de cuvinte pentru el sau pentru ea. Nu-şi imaginase niciodată că într-o zi avea să simtă ce simţea acum.

Timpul era un farsor, te lăsa să-ţi pierzi vremea căutând unde nu trebuie; oare n-o iubise într-adevăr niciodată sau iubirea lor dispăruse cu atât de mult timp în urmă, încât doar credea că nu existase deloc?

Iar acum erau în Bucureşti; lumea intrase în război şi el intrase

în conflict cu el însuşi. Norii de furtună se adunaseră deasupra Europei şi deasupra micului său univers şi Nick nu ştia care avea să fie rezultatul nici uneia dintre bătălii.

— Eşti fericită, Jen?

— Ce vrei să spui?

— Eşti mulţumită de mine, de căsătoria noastră?

— Bineînţeles că sunt, răspunse ea, iar el văzu o licărire de teamă în ochii ei.

Nick îşi dădu seama că, în ciuda nemulţumirii ei, soţia lui nu se gândise niciodată să facă altceva decât să ia lucrurile aşa cum erau.

O trupă de ţigani în bluze albe şi pantaloni din catifea cântau melodii orientale triste în chioşcul chinezesc din mijlocul grădinii. De regulă, bărbatului nu-i plăcea muzica ţigănească, i se părea prea sentimentală, dar în seara asta se potrivea cu starea lui de spirit.

— Ţi se pare de ajuns?

Jennifer îl privi încruntată.

— De ajuns?

— Nu-ţi doreşti să existe puţină... pasiune în viaţa noastră? Să petrecem mai mult timp împreună? Să vorbim mai mult?

— Nu cred că te înţeleg, Nick. Despre ce vrei să vorbim?

Şi atunci îşi dădu seama. El era cel nefericit, nu ea. Jennifer accepta distanţa dintre ei, tăcerile lui lungi, orele petrecute la serviciu până târziu. Poate că şi lui îi plăcuse stilul ăsta de viaţă cândva. Când se schimbase? Şi cum? Iar acum voia să schimbe şi regulile pe care i le impusese. Nu i se părea corect.

Pentru prima dată, Nick îşi dădu seama că soţia lui era mulţumită de căsnicia lor, că, în ciuda tuturor lamentărilor ei de-a lungul anilor, cerea foarte puţin de la el. Fără încuviinţarea ei, era imposibil să pună capăt căsătoriei. Ştia că nu putea fi el cel care s-o părăsească primul. Nu avea destule motive, nu exista infidelitate, nu existau certuri îngrozitoare. Şi cum rămânea cu băieţii?

— Nu cred că am fost vreodată mai nefericit ca acum, zise el.

— Suntem în mijlocul unui război, Nick, după cum îţi place chiar ţie să spui. Zi-le asta oamenilor de acasă care se adăpostesc de bombe.

Bărbatul inspiră adânc şi mai încercă o dată.

— Sunt nefericit... din pricina relaţiei dintre noi.

Văzu suferinţa din ochii ei şi fu nevoit să-şi întoarcă privirea în altă parte.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... Te-ai gândit vreodată că ar fi mai bine dacă ne-am despărţi?

Ochii femeii se umplură brusc de lacrimi.

— Nu, Nick. Nu m-am gândit niciodată la asta. Îşi dădu seama că nu-i putea face aşa ceva.

— Dumnezeule! Ce e zgomotul ăsta? întrebă ea.

Pe deasupra viorilor, bărbatul auzi ropotul îndepărtat al unor paşi şi un murmur în piaţă care deveni o scandare distantă şi insistentă:

— Abdică... abdică...

Nick ştia că primul ministru al regelui, generalul Antonescu, era în palat în momentul acela, încercând să-l convingă pe rege să abdice în interesul României. Se părea că alţii se hotărâseră să sporească presiunea asupra lui Carol.

— Ce se întâmplă, Nick?

— Obişnuitele aiureli, răspunse el.

Nu-şi dădu seama de ce nu încerca să-i explice; probabil pentru că se săturase de politica României şi nu voia decât să uite de ea pentru o vreme. Sau poate că prefăcătoria devenise un obicei pentru el. Soldaţii ridicau baricade în jurul pieţei, gărzile alergau spre porţile palatului. Se auzi o împuşcătură, apoi încă una. Ceilalţi meseni săriră de pe scaunele lor, răsturnând pahare şi farfurii. Unii se năpustiră spre gardul scund să vadă mai bine ce se petrece. Cei care erau mai fricoşi fugiră înăuntru.

O mulţime de gardişti mărşăluiseră în piaţă, scandând „Jos regele!” şi cântând imnul lor. Câteva minute mai târziu, un camion pătrunse în piaţă şi din el săriră soldaţi, tropăind cu bocancii pe caldarâm. Un tanc, vopsit în albastru deschis, se poziţiona cu gălăgie în faţa palatului.

— Acum o să înceapă distracţia, zise Nick.

— Hai să mergem acasă! îl rugă Jennifer.

Un camion militar cu o portavoce montată pe capotă se apropie de porţile palatului. O voce metalică ordonă tuturor să părăsească piaţa şi să rămână în casele lor. Toţi cei care aveau să fie găsiţi pe stradă după o jumătate de oră aveau să fie arestaţi. Nick o luă pe Jennifer de mână şi ieşiră amândoi din restaurant. Intenţionau să se strecoare prin spatele Ateneului ca

să evite mulţimea.

— Voiai să-mi spui altceva, zise Jennifer.

— Salvat de revoluţie, murmură Nick în barbă şi începură să alerge.

* * *

A doua zi de dimineaţă, la ora patru, Carol era în drum spre Constanţa, într-o maşină aparţinând corpului diplomatic german, împreună cu amanta lui. Mihai, fiul de optsprezece ani al lui Carol, fu investit rege în locul lui, dar adevărata putere trecu în mâna lui Antonescu, care deveni „Conducător”. Legionari în uniforme verzi mărşăluiau prin piaţă cântând, în timp ce gărzile care trăseseră asupra lor cu o seară înainte îi aclamau şi îi salutau în stil fascist.

Când Antonescu îşi numi guvernul câteva zile mai târziu, jumătate din el erau fascişti bine cunoscuţi şi simpatizanţi ai naziştilor. Horia Sima fu numit vicepremier, iar în bisericile româneşti înnegrite de fumul de tămâie, preoţii anunţară că-i vor canoniza pe martirii Gărzii de Fier.

Şi mai mulţi soldaţi germani apăruseră pe străzi. Circulau zvonuri că două divizii de infanterie fuseseră trimise să păzească sondele de petrol de la Ploieşti, ca să nu fie sabotate de englezi.

„Cu toate astea, noi continuăm să stăm aici şi să pierdem vremea, aşteptându-i pe cei din guvernul britanic să ne dea mână liberă”, îşi zise Nick. Ar fi putut la fel de bine să fie în Chile, la cât de multe făcea în privinţa războiului.

Se lăsa frigul în oraş. Cafenelele de pe Chaussée îşi dădură jos acoperişurile de pânză, iar mesele şi scaunele fură băgate înăuntru. Aproape nimeni nu mai ieşea să se plimbe seara. Iarna se apropia cu paşi repezi.

12

Max deschise uşa îmbrăcat în halat. Îşi legă cordonul şi rânji.

— Sir Galahad, zise el.

— Pot să intru?

— Simte-te ca acasă. Aşa fac toţi.

Nick intră în bucătărie în urma lui Max. Ziaristul puse un ibric

de cafea pe foc şi îşi aprinse o ţigară. Începu imediat să tuşească, ţinând-o aşa vreo cinci minute şi făcându-l pe Nick să creadă că prietenul lui era la un pas de a da ortul popii, cu excepţia faptului că acesta mai fusese şi înainte martorul unor astfel de scene. În cele din urmă, Max se opri din tuşit şi respiră adânc.

— Aşa mai merge, spuse el şi trase din nou din ţigară. E prima pe ziua de azi. Îţi curăţă plămânii.

De aproape, Nick putu să vadă că Max avea părul cărunt la rădăcini. Fuseseră prieteni mult timp până să-şi dea seama că ziaristul îşi vopsea părul. Vanitatea lui era oarecum neaşteptată.

— Ce mai face Daniela? îl întrebă Nick.

— Minunat. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Nu se poate dezlipi de mine. Dar n-ar trebui s-o laşi să stea prea mult aici; mă epuizează.

— Foarte amuzant.

Tocmai atunci se auzi deschizându-se o uşă şi Daniela ieşi din dormitor, îmbrăcată, strălucitoare, perfectă.

— Vrei cafea, dragă? o întrebă Max.

Ea îi zâmbi lui Nick.

— Bună, Nick. Nu-l băga în seamă pe Max. Mă tachinează tot timpul.

— Ştiu.

— Prin urmare, m-ai salvat din nou, îi zise ea.

— Nici pe departe, replică Max. E apartamentul meu. Ziaristul turnă cafeaua în ceşti.

— Ei bine, sclavul a pregătit micul dejun. Acum, dacă nu vă supăraţi, mă duc să mă îmbrac.

După plecarea lui, cei doi se uitară pentru o clipă unul la altul în tăcere.

— Arăţi minunat! exclamă Nick.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea, iar el ajunse la concluzia că probabil vorbea adevărat.

— Am fost din nou la prefectură. N-am avut noroc. Îmi pare rău.

Daniela stătu prea aproape de el şi îl atinse cu mâna. Bărbatul ar fi vrut ca ea să-şi ia mâna de acolo şi în acelaşi timp şi-ar fi dorit ca fata să se apropie şi mai mult.

— Nu pot sta aici o veşnicie.

— Lui Max îi place să te aibă în preajmă. Toţi cred că eşti

amanta lui. Reputaţia lui printre femeile din Bucureşti a crescut.

— Cum rămâne cu reputaţia mea? întrebă ea.

Nick îşi dădu seama că presupusese prea multe în ceea ce o privea, doar pentru că toate celelalte femei din Bucureşti se culcau cu germani.

— Eşti în siguranţă aici.

— Sunt evreică, Nick. Noi nu suntem în siguranţă nicăieri.

— E mai bine decât în cartierul evreiesc.

Ea încuviinţă din cap, fiind cel puţin de acord în această privinţă.

— De ce faci asta? De ce mă ajuţi?

— Trebuie neapărat ca toţi să vrea ceva în schimb?

Daniela îşi îndepărtă mâna de a lui.

— Aşa se întâmplă de obicei.

— Atunci, o fac pentru binele sufletului meu.

— Ce-o să se întâmple cu Simon?

Nick dădu din umeri. Putea ghici, dar nu voia să-i spună că nu prea exista şansa să-şi mai vadă fratele vreodată.

— Eşti atât de bun! Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut!

Bărbatul se întrebă dacă Jennifer ar fi de acord cu afirmaţia asta. Se uită la ceas.

— Trebuie să plec la serviciu. Stai aici cât doreşti. Nu e nici o problemă.

Dădu să plece, dar ezită. Uneori, femeia părea indestructibilă, dar alteori, ca acum, arăta ca o pasăre mică şi rănită.

Ea întinse o mână ca să-l atingă pe obraz, însă el zâmbi şi se îndepărtă. Ştia că, dacă l-ar fi atins din nou, n-ar mai fi putut să se controleze şi asta nu se cuvenea deloc. Mai ales în bucătăria lui Max.

* * *

În dimineaţa aia, Abrams intră în biroul lui Nick şi se lăsă să cadă pe un scaun. Îşi părăsea rar biroul ca să se aventureze atât de mult prin clădire, aşa că Nick îşi dădu seama că era vorba de ceva important.

— Vreau să percheziţionezi apartamentul lui Clive Allen.

— Ce trebuie să caut, domnule?

— Nu ştiu. Dar a fost implicat în moartea lui Bendix. Sunt sigur

de asta.

— Avem dovezi?

— Nu mai există nici un alt suspect, Davis.

Abrams începu să deseneze cu degetul pe lemnul lăcuit al biroului.

— Ne-a trădat. Şi-a trădat ţara.

Şovăi o clipă, păru că vrea să mai spună ceva, apoi se ridică în picioare şi plecă la fel de brusc şi inopinat cum venise.

Nick nu avusese niciodată încredere în Clive Allen; avea ceva ce nu-i plăcuse la el, ceva în priviri, dar nu crezuse că putea fi trădător. Planul de a sabota sondele din Ploieşti fusese singura lor şansă de a afecta cursul războiului din interiorul României, dar acum, că germanii îşi mutaseră două regimente din divizia Brandenburg în Ploieşti, orice sabotaj era imposibil.

Clive Allen.

Nick luă haina şi merse să ia o maşină şi pe Ionescu.

* * *

Clive locuia într-un apartament în apropiere de blocul Carlton de pe strada Brătianu. Nu le fu prea greu să intre, Ionescu îl găsi pe administrator şi, după ce se tocmi cu el în română, îi dădu nişte bani şi făcu rost de o cheie.

Odată înăuntru, Nick inspectă rapid apartamentul. Clive era un adevărat beţivan; locul era plin de sticle goale, aruncate pe podea şi chiar în chiuvetă. Erau băuturi tari: whisky şi ţuică. Nu era un semn bun.

Ionescu rămase de pază la uşă; Nick era rapid şi expert în astfel de treburi. Într-o jumătate de oră găsi ceea ce căuta în dormitorul lui Clive, într-un sertar fals de la servantă. Era un plic maro, plin de lire sterline, iar pe spate era un număr de telefon. Nick formă numărul, folosind telefonul din sufragerie; îi răspunse o voce în germană.

Îşi notă numărul, puse plicul la loc în sertar şi ieşi afară, încuind uşa în urma lui.

13

Abrams era la Biroul de Control al Paşapoartelor. Secretara îl

conduse pe Nick înăuntru. Deasupra capului lui Abrams atârna un portret prăfuit al regelui George al V-lea, solemn ca Dumnezeu.

Abrams nu-şi ridică privirea din hârtiile lui.

— Ce ai găsit, Davis?

Nick îi spuse despre plic şi despre numărul de telefon scris pe spate.

— Ai sunat la numărul ăla?

— E al legaţiei germane de pe strada Victor Emanuel.

— Înţeleg. Ai tras vreo concluzie?

— Nu pot să trag decât una singură.

— Sunt de acord. Mulţumesc, Davis. Asta e tot.

— Mai e ceva.

— Spune repede! Am cereri pentru vize de analizat, îmi afectează munca, dar Ministerul de Externe refuză să-mi mărească bugetul ca să angajez mai mulţi oameni.

— Ştiu cum să împiedicăm petrolul românesc să ajungă în Germania.

— Am mai discutat asta. Cei din guvernul britanic nu-l vor mai aproba acum. Dezastrul de la Ploieşti i-a speriat.

— Nu vor fi implicaţi cetăţeni britanici. Vom folosi membri ai Haganah, forţele evreieşti de apărare. Oferim în schimbul lor femei şi copii evrei români, îi aducem pe ei ilegal în ţară şi eliberăm un număr egal de vize pentru evreii care vor părăsi România. În schimb, membrii Haganah rămân aici ca luptători de gherilă pentru a sabota legăturile cu calea ferată şi cu Dunărea.

Abrams îl fixă mult timp cu privirea. Era o idee genială şi Nick ştia asta. În felul ăsta, sioniştii scoteau evrei din România, iar guvernul britanic putea spune sincer că nu sporea numărul imigranţilor în Palestina. Şi ar opri livrarea petrolului către Hitler.

Abrams dădu din umeri.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să mă duc la Istanbul să vorbesc cu Ben-Arazi, reprezentantul sioniştilor de acolo.

— Foarte bine. O să transmit un mesaj cifrat la Londra. Nick se ridică să plece, apoi se întoarse.

— Şi cu Clive Allen cum rămâne?

— Asta e tot, răspunse Abrams şi îşi concentra atenţia asupra mormanelor de hârtii din faţa lui.

* * *

Era o zi frumoasă de toamnă când germanii intrară în Bucureşti. Toată dimineaţa, escadrile de avioane Messerschmitt şi Heinkel zburară pe deasupra acoperişurilor, anunţând Bucureştiul că aviaţia germană venise să se joace.

Antonescu îi invitase pe nemţi să trimită o misiune militară în România, deşi nu prea avusese de ales în privinţa asta. România prefera o alianţă decât o invazie; în plus, cine altcineva i-ar fi putut salva de jafurile din nord ale armatei ruse? Toţi românii cu care vorbise Nick îi spuseseră că Hitler îi va ajuta să ia înapoi Basarabia şi Bucovina de la ruşi, uitând că Hitler susţinuse pretenţiile lui Stalin asupra acelor teritorii cu doar şase luni înainte.

În cinstea sosirii noilor prieteni, conducerea hotelului Athénée Palace atârnase svastica pe faţada hotelului, masivul steag roşu cu negru întinzându-se pe trei etaje şi oprindu-se deasupra acoperişului de pânză de la intrare. Nick nu mai văzuse niciodată atât de mulţi oameni adunaţi în hol la un aperitiv. Veniseră cu toţii să ia parte la scrierea acestei mici pagini din istorie: diplomaţi, petrolişti, ziarişti şi, desigur, femei în blănurile lor de vulpe. În aer plutea teama, dar romăncele erau chiar entuziasmate. Tensiunea spori pe tot parcursul dimineţii, ca o amantă care îşi aşteaptă frumosul, dar brutalul iubit.

Nick i se alătură lui Max în hol să privească spectacolul.

— Ce mai face Daniela? întrebă el.

— A plecat, răspunse Max.

Nick se uită speriat în jurul lui.

— A plecat? Unde?

— Nu ştiu, bătrâne. Am ajuns ieri-seară acasă şi nu mai era. A lăsat nişte bani pe masă pentru mâncarea pe care a mâncat-o şi un bilet în care îmi mulţumea foarte mult. Am găsit şi asta pentru tine.

Îi dădu o scrisoare.

— N-ai de gând s-o deschizi? Nick se uită la plic.

Max mai comandă un rând de băuturi. Îşi ridică paharul şi murmură:

— Noroc!

Nick desfăcu scrisoarea şi citi cele câteva cuvinte pe care Daniela i le scrisese în franceză: Cher *Nicholas, ai fost un om*

foarte bun. Dar sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine şi nu mă pot baza chiar atât de mult pe bunătatea ta şi a prietenilor tăi. Voi locui o vreme la nişte prieteni de-ai tatălui meu. Sunt sigură că ne vom revedea în hotelul Athénée Palace. Tot Bucureştiul se întâlneşte acolo mai devreme sau mai târziu. Îţi mulţumesc din nou că mi-ai salvat viaţa şi că ai încercat să mă ajuţi, monsieur *Ochi Albaştri. Daniela.*

Se auzi un murmur de agitaţie când primul Mercedes opri la intrare. Câteva clipe mai târziu, ofiţeri cu grad înalt în armata germană invadară holul, strălucind în uniformele lor cenuşii şi rigide, cu gulere roşii lăcuite şi cu vipuşcă roşie la pantaloni, mulţi purtând Crucea de Fier, clasa I.

Zgomotul făcut de bocancii lor pe podeaua de marmură răsună în tot foaierul. Îi salutară în stil nazist pe diplomaţii germani şi pe ofiţerii din armata română veniţi să-i întâmpine. Nu era obişnuitul salut rapid preferat de cei din Gestapo şi chiar de Hitler însuşi; oamenii ăştia erau aristocraţi, îşi loveau călcâiele cu un zgomot care semăna cu o împuşcătură şi întindeau braţele drept în faţa ochilor. Max se întoarse spre Nick şi ridică din sprâncene.

— Se schimbă calimera, remarcă el.

Era una din glumele ziaristului, dar nu râse niciunul din ei. Ştiau amândoi că România nu mai era doar un loc ciudat aflat în mijlocul unui război european. Brusc, Bucureştiul devenise extrem de periculos.

* * *

Daniela privi de-a lungul străzilor înguste şi pietruite ale cartierului evreiesc. Ştia că Nick Davis nu va afla niciodată cât de mult însemna pentru ea. Era acea pasăre extrem de rară, un bărbat care o trata cu bunătate şi nu voia nimic în schimb. O salvase de două ori, îi găsise un loc unde să stea atunci când nu avea unde să se ducă şi nu-i ceruse favoruri sexuale. Din momentul în care îl văzuse, ştiuse că putea avea încredere în el. Era oare ceea ce se numea dragoste la prima vedere? Avea cei mai albaştri şi mai blânzi ochi pe care îi văzuse vreodată la un bărbat şi, ori de câte ori îl vedea, avea o senzaţie ciudată în stomac.

Da, poate că se îndrăgostise de el, cel mai neobişnuit erou al

ei. Dar nu era bună pentru el. Era însurat şi curând avea să plece din Bucureşti. Bărbaţi ca Nick Davis nu aveau aventuri amoroase, iar ea nu intenţiona să-l despartă de soţia lui. În plus, erau multe lucruri pe care el nu le ştia despre ea, pe care ea nu i le spusese şi care făceau ca orice relaţie dintre ei să fie imposibilă.

Îl minţise în privinţa multor chestiuni, dar acele minciuni nu-l vor răni niciodată, pentru că nu se putea întâmpla nimic între ei. Poate altădată, în alt loc, într-o altă viaţă, ar putea exista o altă şansă.

Dar acum ar putea fi prea crud.

14

Două zile mai târziu, Clive Allen era în Piaţa Universităţii, făcând un reportaj despre o demonstraţie a Gărzii de Fier. Câţiva studenţi alergară după el, pentru că era străin. Îl încolţiră într-o alee lăturalnică şi îl bătură cu pumnii şi cu răngi de fier. Un alt ziarist de la Havas, o agenţie franceză, reuşi să scape şi se întoarse la Athénée Palace să aducă ajutoare.

Când Max şi alţi câţiva ziarişti ajunseră în piaţă cu Humber-ul lui Max, îl găsiră pe Clive zăcând cu faţa în jos pe caldarâm, cu capul într-o baltă de sânge. În jurul lui se strânsese o mulţime de oameni.

Fusese bătut atât de rău, încât îşi pierduse un ochi şi avea toţi dinţii sparţi. Din fericire pentru el, era inconştient. Avea capul atât de umflat, încât Max nu-l recunoscu decât după haine.

Îl luară de acolo şi-l transportară la cel mai apropiat spital, unde un doctor român îl lăsă să zacă pe o targă timp de două ore. A doua zi, ministrul Hoare aranja să fie dus la bordul unui vas înapoi în Anglia, dar Clive muri la jumătatea drumului dintre Constanţa şi Istanbul.

Nick nu-i pomeni niciodată lui Abrams de acest incident. Dar se întrebă de multe ori despre cele întâmplate. Din experienţa pe care o avea, nu prea existau accidente sau coincidenţe în profesia lui.

* * *

În aceeaşi seară, Nick o văzu pe Daniela Simonici în barul american.

Era înconjurată de trei ofiţeri din armata germană. Faţa distrusă şi răvăşită pe care o văzuse el ultima dată în acelaşi loc dispăruse. Transformarea era uimitoare.

Probabil că femeia îl simţi uitându-se la ea, pentru că îşi mută privirea de la însoţitorii ei spre el şi, când îl văzu, zâmbetul strălucitor îi pieri.

Unul din ofiţeri îl văzu pe Nick uitându-se fix. O luă pe Daniela pe după umeri şi zâmbi prin perdeaua de fum de ţigară. Mai întâi Parisul, apoi Dunkerque; obţineau tot ce voiau.

Haller privea gelos de la o masă din colţ. Nu mai era aşa de beat ca atunci când îl întâlnise Nick pentru prima dată; era în stare să stea fără să fie susţinut, ceea ce era o îmbunătăţire semnificativă.

— Ai un foc? întrebă o voce în germană.

Nick se întoarse. Bărbatul era scund şi gras, cu părul cărunt, iar la reverul hainei avea prinsă o insignă nazistă. Nick scoase o brichetă şi îi aprinse ţigara.

— Eşti englez.

— Ce m-a dat de gol?

— Nu eşti însoţit de nici o fată, răspunse el chicotind. Siegfried Maier, la dispoziţia dumitale!

Îşi înclină uşor capul şi îşi lovi călcâiele în stil prusac.

— Nick. Nicholas Davis. Fac parte din legaţia britanică.

— Aha, un diplomat! De când sunt în Bucureşti, am întâlnit o mulţime de diplomaţi.

— E un loc care cere multă diplomaţie. Dumneata ce faci aici, Herr Maier?

— Am venit în interes de afaceri, răspunse el simplu.

Nick îşi imagina care erau acele afaceri. De luni de zile, guvernul închidea afacerile conduse de evrei şi instala comisari gardişti în locul lor, care nu ştiau nimic despre comerţ. Dacă nu, poliţia gardistă descindea în timpul nopţii şi îi ducea pe oamenii de afaceri evrei la prefectură în baza unor acuzaţii false, unde aceştia zăceau la mila temnicerilor lor până când erau de acord să-şi cedeze proprietăţile. Acum, afaceriştii germani şi italieni dădeau năvală în România să cumpere bănci, magazine şi instituţii de presă la un preţ derizoriu.

— De când eşti în România, Herr Davis? întrebă Maier.

— De aproape un an.

— Îţi place mult aici?

— E minunat, dacă îţi plac ţuica şi fasciştii.

— Mie personal îmi place foarte mult ţuica. Dar n-ar trebui să te ataşezi prea tare de oraş. Nu vei sta prea mult aici.

— Păcat. Începuseră să-mi placă fasciştii.

— Desigur, e posibil să fim din nou prieteni foarte curând. Războiul se va termina repede şi toată lumea va uita deja de el până la Crăciunul următor. În cele din urmă, poate că e mai bine aşa pentru toţi. Totuşi, ar fi păcat dacă ar trebui să pleci. Femeile de aici sunt foarte frumoase.

— N-am observat.

— Cu atât mai bine, pentru că se pare că preferă germanii tineri. Oricum, sunt sigur că ne vom reîntâlni. Asta dacă mai rămâi pe-aici.

— Voi aştepta cu nerăbdare această plăcere.

Germanul zâmbi uşor şi plecă. Nick o căută din priviri pe Daniela. Femeia scăpase de divizia Panzer care se ţinuse scai de ea prin bar şi ieşise pe hol. El se duse după ea, o văzu intrând în salonul unde se servea micul dejun, apoi ieşind afară în micuţa curte unde o dusese el după ce o ajutase să scape de gardişti.

Stătu o clipă în cadrul uşii, privind-o. Fata se uita la cerul întunecat al nopţii. Pe neaşteptate, se întoarse şi-l văzu. Zâmbi cu aceeaşi uşurinţă cu care îţi pui un pulovăr ca să nu-ţi mai fie frig.

— Cred că am băut prea mult vermut, zise ea.

— Ar trebui s-o iei încet, replică el. E încă devreme.

— Încerc, dar băieţii continuă să-mi umple paharul.

— Băieţii? Vrei să spui naziştii.

Ea se strâmbă.

— Eşti prost dispus. Poate că ar trebui să te las singur.

— Haller s-a uitat la tine toată seara.

— Haller?

— Tânărul care a vomitat în ghiveciul cu flori.

— Nu mai ţin minte partea aia. Nu-mi amintesc decât că am întâlnit un englez cu nişte ochi albaştri frumoşi şi că el a fost foarte galant şi m-a condus acasă. Cred că l-am sărutat în trăsură.

— E un om foarte norocos.

Îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

— Nu cred. Dacă ar şti totul despre mine, ar fugi cât de repede ar putea.

— La ce te gândeai când am ieşit afară după tine?

— Mă gândeam că viaţa e ciudată. Acum un an locuiam pe bulevardul Brătianu şi totul părea simplu; îmi planificasem perfect următorii zece ani. Şi acum uite!

— Ce aveai în plan?

— Ştii tu. Lucruri obişnuite. Un soţ care să mă iubească şi să se poarte frumos cu mine. Copii. Toate acele lucruri pe care le ai deja, *monsieur.*

Îi aruncă o privire care semăna a reproş.

— N-am plănuit asta, Daniela. S-a întâmplat. Un alt lucru ciudat de care ai parte în viaţă. Am senzaţia că am trăit ca un somnambul până acum.

Privirile lor se întâlniră. Înţelegeau deja atât de multe unul despre altul!

— Unde stai acum?

— Într-un apartament, aproape de locul unde am stat înainte.

— Te-am căutat. Cred că pot să-ţi fac rost de vizele alea.

— De vize?

— Bănuiesc că acum tocmai ai nevoie de aşa ceva.

Zări o licărire de durere în ochii ei.

— Te poţi duce în Palestina. Poate chiar în Anglia.

— Dar nu pot. Nu fără… Simon. E încă în închisoare.

„Deja mort”, îşi zise Nick.

— Vino la ambasadă, completează o cerere şi adu o fotografie. Pot organiza totul.

Ea clătină din cap.

— Mulţumesc, dar nu pot. Nu acum.

El vru să-i spună: „Gândeşte-te la tine, căci pe Simon nu-l vei mai vedea niciodată.” Dar nu putu s-o facă.

Femeia tremura. În aer se simţea un miros de iarnă.

— E frig aici, observă ea.

Stătea prea aproape. Avea nişte ochi mari şi un zâmbet trist. Distanţa mică dintre ei îl neliniştea, dar nu făcu nici un efort să se îndepărteze de ea.

— Îmi amintesc când te-am văzut prima dată la bar, zise fata. Am simţit ceva pentru tine chiar din prima clipă; am ştiut că eşti diferit.

Îi dădu haina înapoi.

— Mulţumesc, *monsieur.* Ţi-am spus că arăţi foarte bine în seara asta?

— Credeam că preferi bărbaţii în uniformă.

— În locul unui bărbat cu nişte ochi albaştri atât de minunaţi şi o haină alb-gălbuie? Niciodată.

Şi, aplecându-se brusc spre el, îl sărută pe gură. Nick încercă să o strângă la piept, dar ea se răsuci ca o zvârlugă şi scăpă, râzând.

„Ce naiba fac?" se gândi el. „Sunt încă însurat, iar fata asta nu poate decât să mă compromită, atât din punct de vedere particular, cât şi pe plan profesional."

— N-o să te uit niciodată, spuse Daniela, apoi se întoarse şi intră.

El se uită lung după ea şi îşi dori s-o fi cunoscut mai demult. Dar atunci n-ar mai fi fost omul care era acum, iar ea ar fi fost prea tânără. Poate că acum era momentul cel mai potrivit, deşi numai în timp avea să se vadă dacă va ieşi sau nu ceva din asta.

* * *

Haller aştepta în hol. Era beat, căci era aproape zece şi lui i se părea ceva indecent să fie treaz după ora opt. Nick ar fi vrut ca toţi germanii să fie ca Haller: divizia Panzer ar fi intrat în şanţuri şi în pomi înainte de a părăsi tărâmul Rinului.

— Ce-ai căutat afară? întrebă Haller în engleză, cu un puternic accent german.

— Pleacă de aici!

Nick încercă să treacă pe lângă el, dar Haller îl apucă e umăr.

— O să vă dăm afară din Bucureşti.

Englezul n-avea chef de asta. Haller mirosea de la o poştă a băutură. Oamenii din hol se uitau la ei. Era genul de spectacol pentru care veneau la Athénée Palace, iar el nu voia să fie implicat în aşa ceva.

— Eşti beat.

Haller îşi luă un elan sălbatic şi-l pocni pe Nick în falcă, spărgându-i buza. Bărbatul îşi dădu seama ce voia germanul să facă, dar fu prea uimit ca să se ferească. Într-o fracţiune de secundă, îl doborî pe Haller la pământ. Nu fu nevoie decât de o singură lovitură, pe care o regretă imediat, pentru că tânărul ar fi putut vomita pe pantofii lui lustruiţi. Maier îşi făcu pe

neaşteptate apariţia. Îl apucă pe Haller de braţ, îl ridică în picioare şi îi şuieră ceva la ureche. Haller se îndepărtă clătinându-se.

Maier se întoarse spre Nick şi dădu uşor din cap.

— Îmi cer scuze, Herr Davis.

— Nu te scuza. Am câştigat.

— O experienţă nouă pentru un englez. Îţi sângerează buza.

— Nu-i nimic.

Nick o văzu pe Daniela privindu-l de la intrarea în barul american. Expresia de pe faţa ei făcu ca sentimentul lui de triumf să se evapore. Mica lui victorie nu o impresionase deloc. Plecă, puţin ruşinat, simţind în gură gustul sărat al propriului sânge.

15

Jennifer nu se culcase încă atunci când Nick ajunse acasă. Era în cămaşă de noapte, aşezată pe scaunul favorit, citind o carte. Lampa arunca o lumină galbenă pe pagini.

Femeia îşi ridică privirea şi se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Sângerezi.

— M-am luat la bătaie.

— În hotel?

— E teritoriul cucerit de noi în Balcani.

— Sper că glumeşti.

— Un nazist înfierbântat mi-a dat un pumn.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Suntem în război.

— În Europa, nu în holul hotelului Athénée Palace.

— A uitat unde era.

— Acum eşti neserios.

— Era beat.

Jennifer închise cartea cu zgomot.

— De câte ori o să mai vii acasă plin de sânge, Nick? Se presupune că eşti diplomat.

— Bănuiesc că n-am fost prea diplomat în ultima vreme.

Ea aşteptă ca soţul ei să mai spună ceva, dar el n-o făcu.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Te-ai schimbat. El o privi fix.

Oare auzise vreun cuvânt din ceea ce îi spusese în restaurantul Cina?

— Există o altă femeie, Nick?

Bărbatul simţi o greutate în capul pieptului.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse el.

Era adevărat, nu exista o altă femeie, pentru că nu avea să se culce niciodată cu Daniela Simonici. Dar în mintea lui făcuse deja dragoste cu ea de mii de ori, aşa că nici măcar adevărul ăsta nu era atât de clar pe cât ar fi putut să fie. Dacă avea să găsească vreodată curajul şi convingerea morală de a pleca, nu voia să fie din pricina altei femei.

— Mă duc să mă culc, zise el.

* * *

Ceva mai târziu, Jennifer veni şi ea să se culce. Nick se prefăcu că doarme. Statură aşa cu spatele unul la altul. El privi lumina galbenă care pătrundea printr-o deschizătură a perdelelor, ştiind că venea de la hotelul Athénée Palace, unde Daniela Simonici râdea şi flirta cu ofiţeri germani beţi. Jennifer se întoarse cu faţa şi îl luă în braţe, cuibărindu-se lângă el. Apoi îi sărută umărul.

— Îmi pare rău, zise Nick. Sunt obosit.

Se întoarse cu faţa la tavan. Ea îşi plimbă mâna de-a lungul corpului lui, o rutină pe care el o cunoştea foarte bine acum. Când el fu gata, Jennifer îl trase spre ea, îndemnându-l să pătrundă înăuntrul ei.

Făcu dragoste cu ea cu o pasiune înverşunată, imaginându-şi că lângă el era Daniela, cu părul ei negru împrăştiat pe pernă ca un evantai, cu capul dat pe spate, cu o picătură de sudoare pe frunte, în timp ce vena de la gât îi zvâcnea uşor. Îşi imagină că în jurul taliei lui erau coapsele ei, că vocea ei îi şopteşte la ureche, îndemnându-l s-o iubească. Când ajunse în punctul culminant, scoase un strigăt, ceea ce nu făcuse niciodată până atunci, şi aproape că-i rosti numele.

— Dragul meu, şopti Jennifer şi îi sprijini capul de umărul ei, în timp ce el încerca să-şi tragă sufletul.

Îşi dădu seama că se trădase.

— Dragul meu, te simţi bine?

— Te iubesc, şopti el.

Dar se gândea tot la Daniela. De ce spusese asta? Doar din vinovăţie, pentru că era ceea ce se aştepta ea să audă?

— Şi eu te iubesc, zise femeia, iar el se cutremură, căci ar fi vrut să simtă ceva ce de fapt nu simţea. A fost… intens.

Credeam că eşti obosit.

— Îmi pare rău. Te-am rănit?

— Nu, şopti ea. Nu m-ai rănit.

Pentru că Nick nu voia s-o rănească. Ăsta era adevărul. Nu voia s-o rănească, voia doar să fie din nou liber.

16

Toţi bucureştenii erau spioni şi, dacă nu erau spioni, atunci erau diplomaţi şi ataşaţi militari care voiau să dea impresia că sunt spioni. Inginerii petrolişti britanici şi francezi ieşeau din ţară, iar cei germani şi italieni intrau; Gestapo-ul plătea blonde austriece în speranţa de a seduce românii şi de a obţine informaţii de la ei, iar româncele se plimbau de braţ cu ofiţerii din legaţia germană din acelaşi motiv.

Toţi erau atraşi de hotelul Athénée Palace, pentru că aici era locul unde lumea din Bucureşti venea să se afişeze, să vândă şi să cumpere secrete.

Cei care lucrau în hotel lucrau de asemenea pentru poliţia secretă a lui Moruzov: valeţii, hamalii, femeia cu şorţ alb de la toaletă, chiar şi lacheii cu obraji rumeni şi cu chipiele legate sub bărbie. Te duceai seara acolo şi, până a doua zi de dimineaţă, cineva din palatul aflat dincolo de piaţă ştia cu cine şi unde ai luat cina, ce ai mâncat, când te-ai întors la hotel şi cu cine te-ai culcat.

Nick ştia cine pentru cine lucrează; era meseria lui: vânzătorul de tutun cu barbă din colţ care citea un ziar grecesc era plătit de germani; femeia drăguţă cu ochi negri care stătea la bar şi bea vermut lucra pentru francezi. Grăsanul cu ochi de vultur în costum alb şi cu barbă căruntă lucra pentru toţi, dar se culca cu un german — un băiat drăguţ din Stuttgart aşa că nu mai era considerat un om de încredere, nici măcar ca agent dublu.

Masa mare din hol era un barometru al războiului, toate

ziarele străine zăceau acolo: *Voelkische Beobachter* şi *Boersenzeitung* erau vechi de o zi, în timp ce titlul de pe inima pagină a exemplarului boţit din *London Times* anunţa retragerea francezilor dincolo de Marna în 12 iunie şi era atât de deteriorat şi de zdrenţuit, încât era imposibil să-l mai ţii în mână. Unui oaspete obişnuit al hotelului, datele şi starea ziarelor le-ar fi spus tot ce voiau să ştie despre cei care erau în avantaj.

Germanii se instalaseră acum în România ca la ei acasă. Oficial, prezenţa lor era explicată ca o misiune militară de instruire; în barul american, ziariştii râdeau şi se întrebau ce putea face o ţară de mărimea României cu două sute de mii de instructori militari. Germanii puseseră stăpânire şi pe hotelul Athénée Palace. În ziua sosirii lor, conducerea hotelului eliberase mai multe etaje pentru a fi folosite exclusiv de ofiţerii din armata germană. Mulţi din personalul legaţiei britanice fuseseră trimişi acasă şi majoritatea ziariştilor străini plecaseră şi ei; Max King era printre puţinii care se hotărâseră să rămână.

Duminică dimineaţa era linişte în hotel; câteva grupuri de bărbaţi şi femei şuşoteau despre întâlnirile avute cu o seară înainte sau discutau despre politică şi negociau preţuri pentru secrete adevărate şi imaginate. Era atât de linişte, încât scârţâitul pantofilor pe parchetul dintre covoarele lungi, înguste şi roşii ca vinul semăna cu scrâşnetul unor frâne hidraulice.

Nick şi Max stăteau într-un salon aflat lângă hol, pe una din canapelele din pluş de culoarea cireşei, bând ţuică şi cafea turcească. Un portret cu ramă aurie reprezentându-l pe Antonescu fusese sprijinit de glasvanduri pe un şevalet unde cu câteva săptămâni înainte se aflase un tablou în ulei al regelui Carol.

Regele a murit. Trăiască regele!

Nick îşi studie prietenul: Max avea aerul unui diletant. De la distanţă, părul lui negru şi des şi trupul deşirat şi slab îi dădeau înfăţişarea unui om la vreo patruzeci de ani, când de fapt el se apropia de şaizeci, iar la o cercetare mai atentă a feţei lui descopereai o mulţime de vase capilare pe nas şi pe obraji de la prea multă băutură şi prea multe nopţi pierdute. Avea o soţie şi familie în Hampstead, despre care vorbea foarte rar. Ceilalţi ziarişti cedau cu respect în faţa lui; semnase articole despre unele din cele mai infame oraşe, le luase interviuri lui Hitler şi lui Lenin şi făcuse reportaje despre războiul civil din China şi despre

masacrele din Shanghai. Stătea aplecat, cu coatele pe genunchi, şi vorbea cu voce scăzută. Complicitatea lor se reflecta în oglinzile aurite de pe pereţi.

— Se zvoneşte că germanii se pregătesc să intre în Grecia, zise Max, încercând să obţină informaţii. Au de gând să lanseze invazia de aici.

— N-am de unde să ştiu, replică Nick. Eu sunt doar ataşat militar adjunct.

— Aşa e, am uitat.

Max îşi puse trei linguriţe de zahăr în ceaşcă.

— Presupun că nu ştii nimic nici despre cealaltă chestiune pe care am auzit-o.

— Care chestiune?

— Că se plănuia trimiterea unui regiment de ingineri ai Maiestăţii Sale să saboteze zăcămintele de petrol de la Ploieşti.

— Asta ar însemna comiterea unui act de război într-o ţară prietenă. Ar viola suveranitatea României.

Lui Max îi plăcu răspunsul ăsta. Râsul lui atrase privirile celorlalţi oameni prezenţi în încăpere.

— E mai bine să pierzi războiul decât să-l laşi pe regele României să creadă că eşti nepoliticos.

Nick îl privi cu calm. Cum aflase despre ingineri? Probabil că de la Clive Allen. Dar acum nu mai conta; moartea lui Bendix compromisese operaţiunea şi a cincizeci şi patra companie de teren ridicase tabăra şi se întorsese în linişte înapoi în Egipt. Jordon dispăruse din biroul murdar de la subsol la fel de misterios cum apăruse.

— Acum e prea târziu, zise Max. Am ratat ocazia. Germanii nu ne vor lăsa să ne mai apropiem de Ploieşti. Când vor ataca Rusia, vor avea nevoie de petrolul ăla pentru tancurile lor.

— Eu doar urmez politica guvernului, Max, n-o stabilesc.

— Cel puţin am ajutat şi eu cauza seara trecută, spuse ziaristul.

— Povesteşte-mi!

— În fiecare seară, familia Kraut îşi lasă pantofii afară ca să fie lustruiţi. Aşa că m-am sculat la patru azi-dimineaţă şi i-am amestecat. Când ofiţerii germani s-au dat jos din pat, nici unul n-a putut să-şi pună pantofii în picioare. Ştii că minţile teutonice nu suportă dezordinea.

Era o farsă copilărească, dar Nick izbucni în râs. Ar fi vrut să fi

fost şi el de faţă. Era mai mult decât făcuseră ei în ultimele şase luni ca să-i frustreze pe germani.

Bău din cafeaua turcească, foarte amară şi foarte tare. Ceşcuţele fără toartă lăsară urme mici şi rotunde pe suprafaţa de marmură a mesei.

— Ştii că România e nevoită să le facă pe plac germanilor, zise Max. N-are de ales. Cei din guvernul britanic îşi dau seama de asta? Dacă Chamberlain ar fi fost în strada Downing, poate că ar fi făcut la fel.

— Nu se va întâmpla lucrul ăsta atâta timp cât e Churchill acolo. Lui îi place să se lupte.

— Canalul Mânecii ne-a salvat, desigur.

Max se întoarse şi trimise câteva sărutări în aer, adoptând obiceiul local de a chema chelnerul. Omul veni în grabă, aducând de la bar încă două pahare cu amalfi, coctailurile arămii făcute din vermut amestecat cu ţuică.

În timp ce băuturile erau aşezate pe masă, Nick avu un sentiment de vinovăţie. Primăvara trecută mâncase caviar la restaurantul Cina, alinându-se cu gândul că, într-o ţară atât de bogată precum România, chiar şi cel mai sărac om îşi putea permite lucrurile esenţiale vieţii şi nu murea de foame. Acum, cu mai puţin de un an mai târziu, invadarea Basarabiei de ruşi umpluse oraşul de refugiaţi, inflaţia scăpase de sub control, iar untul şi ouăle erau insuficiente. Dincolo de uşile hotelului oamenii mureau, în timp ce el stătea pe un fotoliu din pluş, bând coctailuri.

— Noroc! îi ură Max şi ridică paharul, toastând pentru viitor.

— Noroc!

Ziaristul deveni brusc serios.

— Ce-ai păţit la buză?

— M-am tăiat când m-am bărbierit.

În cele din urmă, Max îl întrebă:

— Ce se întâmplă, Nick?

— Ce vrei să spui?

— Te cunosc de aproape un an. Nu-ţi stă în fire să te iei la bătaie cu cineva. Cred că ministrul ţi-a făcut ditamai morala.

— Tipul era beat. Am încercat să evit scandalul, dar individul m-a lovit primul.

— Toţi vorbesc despre asta.

— Şi ce spun?

— Că v-aţi bătut din pricina unei femei.

Nick oftă.

— Nu e adevărat.

— Jennifer ştie că nu e adevărat?

Nick îşi muşcă buza.

— Crezi că ar trebui să-i spun?

— Ascultă-mă pe mine, amice! Dacă vrei să-i spui, aşteaptă momentul potrivit.

— Există un moment potrivit?

— Bineînţeles că există. De asta s-a inventat patul morţii.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Ochii lui Max se umbriră.

— Întotdeauna se întâmplă ceva.

Nick respiră adânc. Dumnezeule! Trebuia să discute cu cineva.

— Doar flirtez, Max. Am crezut că am uitat cum se face. Ştiu că mă port ca un prost. Nu e nevoie să-mi aminteşti lucrul ăsta.

— Fii discret, bătrâne! Atâta tot. Dacă vrei să ai o aventură amoroasă, foloseşte un pic de tact, un pic de fineţe. Nu te lua la bătaie în hol. Mai lipseşte să te duelezi la răsăritul soarelui!

— Nu e ceea ce crezi.

— Dar tu şi Jennifer?

Nick clătină din cap.

— Mă iubeşte. Ce pot să fac?

— Tu o iubeşti pe ea?

— Suntem de mult timp împreună. Nu vreau s-o rănesc, Max.

Ziaristul începu să râdă şi Nick se înfurie.

— Nu e amuzant, zise el.

Dar apoi, gândindu-se la ceea ce tocmai spusese, îşi dădu seama că probabil era amuzant.

— Nu există divorţ amiabil, bătrâne. E un nonsens. Ca şi când ai spune război paşnic, bătaie prietenoasă. E o contradicţie între termeni.

Nick îşi frecă faţa. Lucrurile astea erau simple dacă nu erai tu cel implicat în ele.

— Împuşcă-mă, te rog! exclamă.

Era o glumă, dar îşi aminti de Bendix şi de Clive Allen.

Ai grijă ce-ţi doreşti, mai ales pe timp de război.

— Rezolvă problemele pe rând, spuse Max.

În clipa aceea, totul începu să se mişte, ceştile şi paharele căzură pe podea şi se sparseră; era ca şi cum ar fi fost într-un

vagon de tren care se oprise brusc. Femeile ţipară şi, pentru o secundă, se aşternu liniştea. Apoi, toată lumea începu să râdă. Cutremurele mici erau ceva destul de obişnuit în Bucureşti zilele astea. Făceau parte din viaţa cotidiană, la fel ca gardiştii, ca naziştii şi ca cerşetorii de la intrare.

— Într-o zi o să fie un cutremur adevărat, zise Max, cu talentul lui de a prezice lucrurile.

17

Istanbul

Se întâlniră într-un restaurant aflat lângă bulevardul tiklal şi luară un lift vechi până la etajul cinci. Se aşezară într-un colţ, la o masă cu vedere spre Bosfor şi spre luminile de pe malul asiatic. Era întuneric, o întâlnire între iubiţi.

Dar Nick nu credea că el şi Ben-Arazi se vor ţine de mână la mese. Conversaţia era pretenţioasă. Englezul îşi dăduse seama din prima că Ben-Arazi era un ticălos arogant, dar nu-şi putea lăsa sentimentele personale în privinţa omului să stea în calea afacerilor. La cină, discutară despre vreme, despre Istanbul şi, bineînţeles, despre război. Cât mâncară primul fel, Ben-Arazi îi ţinu o întreagă prelegere despre politica palestiniană şi despre perfidia britanicilor.

În timp ce aşteptau cafeaua, se lăsă o tăcere grea. Ben-Arazi bătu darabana cu degetele în masă.

— Arabii au o zicală: „Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu”, zise el în cele din urmă. Nu-mi plac englezii. Nu e ceva personal, domnule Davis, dar nici tu nu-mi placi. Însă eşti duşmanul duşmanului meu.

— Am nevoie de ajutorul tău. În schimb, te pot ajuta şi eu la rândul meu.

Ben-Arazi păstră o tăcere mormântală.

— Dacă nu poţi distruge zăcămintele de petrol, trebuie să închizi Porţile de Fier dacă vrei ca germanii să nu mai primească petrolul de la Ploieşti.

Porţile de Fier erau la graniţa sârbă, un defileu îngust unde Dunărea era străjuită de ambele părţi de versanţi înalţi. Barjele nu puteau trece decât câte una pe rând şi numai conduse de un

cârmaci special antrenat. Petrolul românesc din zăcămintele de la Ploieşti trebuia să treacă pe la Porţile de Fier ca să ajungă în Germania. Se vehiculase de mult ideea că o utilizare înţeleaptă a unei cantităţi de explozibil ar putea să dărâme versanţii şi să închidă traficul pe Dunăre săptămâni sau chiar luni la rând.

— La ce te-ai gândit?

Nick se aplecă spre el.

— Opt sute de soldaţi din Haganah. Îi aducem în România în schimbul a opt sute de refugiaţi evrei. Le dăm refugiaţilor vize pentru Palestina şi vă ajutăm să-i scoateţi din ţară.

— Şi ce vor face aceşti opt sute de soldaţi?

— Oamenii tăi sunt antrenaţi în războaie de gherilă. Vor rămâne să se asigure că Porţile de Fier nu vor fi deschise.

— Poţi face asta?

— Poţi tu s-o faci?

Ben-Arazi se ridică din sprâncene.

— Poate. E ideea ta sau a celor din Londra?

— A mea. Trebuie să ştiu dacă e realizabilă înainte să le-o prezint şefilor mei din Londra.

Ben-Arazi clătină din cap.

— Crezi că-i poţi convinge?

Nick deveni ostil auzind asta.

— Suntem cu toţii de aceeaşi parte.

— Domnule Davis, dacă tu crezi că sunt doar două părţi în conflictul ăsta, te înşeli amarnic. Războiul e stratificat, ca o halva bună. Poate că voi vă luptaţi cu germanii. Alţii au alte idei.

— Adică?

— Vei afla la momentul potrivit, îşi termină paharul cu rachiu.

— Din câte am înţeles, guvernul britanic e cel care va avea grijă de nota de plată pentru cina asta.

Nick îl privi îndepărtându-se: un bărbat meschin cu un mers arogant. Nu-i plăcea de el. Dar, aşa cum spusese chiar Ben-Arazi, era duşmanul unui duşman, iar în clipa de faţă Nick şi cei pentru care lucra el aveau nevoie de prietenia lui dacă voiau să-i împiedice pe germani să pună mâna pe petrol.

N-avea de gând să stea în oraşul ăsta uitat de lume fără să facă nimic. Îşi va servi ţara bine şi cu credinţă, indiferent ce făceau compatrioţii săi ca să încerce să-l oprească.

* * *

Dacă trenul nu ar fi avut cinci ore întârziere din pricina unei deraieri de cealaltă parte a graniţei, Nick ar fi fost în apartamentul lui din Bucureşti la ora trei în acea dimineaţă când avu loc cutremurul. În schimb, stătu într-un vagon de tren rece ca gheaţa, moţăind şi agitându-se, ridicându-se din când în când să bată din picioare pe coridor ca să se încălzească.

Trenul intră agale în suburbiile Bucureştiului chiar când se crăpa de ziuă. Cerul era de un cenuşiu murdar. Era ca şi cum o cortină s-ar fi ridicat şi ar fi dezvăluit o scenă apocaliptică: coloane unsuroase de fum se înălţau din ţevi de gaz sparte, iar pe străzi era moloz acolo unde casele şi blocurile se prăbuşiseră ca nişte castele de nisip.

O femeie mergea clătinându-se pe mijlocul unei străzi, acoperită de praf şi cu sânge pe faţă. Nick văzu un dormitor descoperit: jumătate din perete şi din podea dispăruseră, dar patul şi servanta rămăseseră la locul lor; pe unul din pereţi zări pentru o clipă o fotografie de nuntă înrămată.

Un cutremur. Micile scuturături pe care le simţiseră luni de-a rândul şi de care râseseră fuseseră vestitorii unui dezastru.

Roţile scrâşniră când trenul se opri. Aşteptară parcă o eternitate; după o vreme, Nick văzu alţi călători sărind pe şine. Îşi dădu seama că acestea erau probabil stricate.

Îşi luă valiza, deschise portiera şi sări în noroi, unde alunecă şi se zgârie la genunchi, simţind apoi o durere ascuţită când se ridică în picioare.

Era îngrozitor de frig, cerul era negru ca smoala şi un vânt ticălos îl izbi în faţă, aducând cu el mirosul de gaz, de praf de ciment şi de moarte. Se mai simţea ceva, un miros care plutea peste tot în aer, un miros de fum; întregul oraş era învăluit în fum provenit de la miile de focuri izbucnite pretutindeni. Bucureştenilor le era teamă să mai intre în casele lor, continuându-şi viaţa pe străzi în acea dimineaţă.

Nick nu ştia unde se află, decât că era undeva în suburbiile Bucureştiului, aşa că porni de-a lungul şinelor de tren, ştiind că-l vor conduce la Gara de Nord, iar de acolo nu mai avea decât câteva minute de mers până la apartamentul lui. Vru să o ia la fugă, dar genunchiul îl durea de parcă îl înţepa cineva cu un ac.

Depăşi câţiva călători care mergeau cu greu prin noroi pe lângă trenul oprit, cărând după ei valize şi copii mici. În oraş se

auzeau sirenele pompierilor şi ale ambulanţelor.

De-o parte şi de alta a şinelor, Nick văzu grămezi de moloz acolo unde fuseseră odată case. Blocuri de şase etaje atârnau ameţite deasupra străzilor.

Bărbatul se întrebă ce va găsi când va ajunge acasă.

* * *

Piaţa din faţa Gării de Nord era în mod normal plină de trăsuri, taxiuri şi tramvaie, iar el ar fi trebuit să se lupte să-şi croiască drum printr-o mulţime zgomotoasă de cerşetori şi copii zdrenţăroşi, care s-ar fi înghesuit în jurul lui în clipa în care şi-ar fi dat seama că e străin. Astăzi, piaţa din faţa gării era ciudat de pustie; nu erau decât două maşini, una din ele fiind un Humber gri închis. Simţi un val de uşurare când văzu o faţă cunoscută.

— Max! Ce faci aici? strigă el.

— Am venit să te caut pe tine, amice. Dumnezeule! în ce hal arăţi! Şchiopătezi. Te-ai lovit la picior?

— Genial! Ar fi trebuit să te faci detectiv. Nu e nimic. Trebuie să o găsesc pe Jen.

— O s-o găsim. Sunt sigur că e teafără.

Genunchiul îl durea îngrozitor. Îşi aruncă valiza pe bancheta din spate a Humber-ului şi, după ce se urcă în maşină, îşi suflecă pantalonul. Genunchiul se umflase şi pielea se întinsese din pricina lichidului format dedesubt. Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat, Max?

— M-am trezit la trei dimineaţa şi am simţit că se clatină camera cu mine, de parcă aş fi fost pe mare în mijlocul unei furtuni.

— Hotelul mai e la locul lui? întrebă Nick.

— N-are nici măcar o crăpătură. Dumnezeu face multe lucruri îngrozitoare, dar n-ar lua singurul loc din oraşul ăsta oribil unde poţi bea ceva ca lumea. Ăia de la Carlton n-au fost la fel de norocoşi. S-a dărâmat ca un castel din cărţi de joc.

Carlton era cel mai înalt bloc din oraş. Probabil că erau sute de oameni înăuntru. Dar Nick nu-şi putea face griji pentru acele suflete; durerea e personală. Max ocoli o grămadă de pietre care zăceau pe stradă de parcă un uriaş ar fi dat cu pumnul în caldarâm.

— Nu poţi merge mai repede?

— Fac tot ce pot.

Peste tot erau maşini de pompieri, vehicule abandonate şi oameni care rătăceau pe străzi şi cărora le era teamă să intre din nou în casele şi în apartamentele lor. Alţii dădeau disperaţi la o parte cu mâinile goale molozul şi bucăţile de zidărie din clădirile dărâmate şi nu era nimeni să-i ajute.

Nick simţi o greutate apăsându-i pieptul când ajunseră pe strada lui. Nu voia s-o piardă aşa. Rămăseseră atâtea lucruri nespuse, atâtea chestiuni de reglat între ei! Nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Blocul se dărâmase.

Aripa de vest a celor două etaje superioare căzuse şi numai jumătate din clădire mai rămăsese în picioare. Restul era o grămadă încâlcită de tencuială, pietre şi fire de la instalaţia electrică. Ceea ce-l izbi pe Nick fu liniştea. Probabil că erau o sută de oameni îngropaţi sub dărâmături şi totuşi nu se auzea nici un sunet. O mulţime de oameni se adunaseră să vadă cum brigăzi de soldaţi germani se apucaseră să dea metodic la o parte molozul. Ofiţerii germani în haine lungi şi negre din piele priveau totul în tăcere.

Uitându-se la ceea ce mai rămăsese din clădire, Nick văzu sufrageria lor, unde un fotoliu albastru tapiţat atârna în echilibru pe marginea balconului făcut praf. Dormitorul — unde s-ar fi aflat Jennifer — dispăruse.

Se dădu jos din maşină. Oamenii se plimbau de colo-colo, ameţiţi. Un bărbat strigă la el, un străin cu sânge pe faţă, nebun de durere; o bătrână se aşeză ghemuită în mijlocul străzii, legănând un borcan de murături în braţe.

Nick auzi un geamăt de undeva de sub dărâmături. Se cocoţă pe maldărul de cărămizi şi fiare şi se apucă să dea la o parte orbeşte cu mâinile bucăţile de ciment.

Curând, degetele începură să-i sângereze, iar molozul se prăbuşi sub el şi îi smulse o bucată lungă de piele de pe picior.

Ar fi trebuit s-o iubească mai mult.

— Nick!

Se întoarse şi o văzu stând cu Max lângă Humber-ul lovit. Avea faţa plină de praf şi murdară de tencuială, iar mâna îi sângera.

— Sunt teafără, Nick. Sunt teafără.

— Jen! exclamă el.

Se dădu jos de pe dărâmături şi o luă în braţe.

— Nick, şopti ea şi începu să plângă pe umărul lui.

— Gata, zise bărbatul. E-n regulă.

— Am adormit în fotoliu aşteptând să vii acasă, spuse femeia. Dacă n-aş fi adormit...

El o strânse la piept, plângând împreună cu ea, complet nepregătit pentru ceea ce urmă. Nu era uşurare, ci dezamăgire. Nu voia ca soţia lui să moară, dar o parte din el, doar pentru o clipă ruşinoasă, crezuse că îşi recăpătase libertatea.

18

Se cazaseră la Athénée Palace. Nick privi piaţa printre perdelele de la fereastră. Oraşul era cufundat în întuneric şi învăluit în ceaţă. Oameni înarmaţi alergau pe caldarâmul acoperit de zăpadă, îndreptându-se spre palat. Pe deasupra acoperişurilor răsunau împuşcături.

Era un frig cumplit în cameră. Stăteau cu paltoanele pe ei, îngrămădiţi în jurul lumânărilor care ofereau singura sursă de lumină. Curentul se întrerupsese din nou, la fel căldura. Jennifer forma norişori în aer când respira.

Părea tristă, iar tristeţea îi dădea chipului ei o frumuseţe simplă pe care Nick n-o mai văzuse de mult.

— Trebuie să te scoatem de aici, Jen.

Ea nu zise nimic.

— E prea periculos acum. Nu vrem să-i lăsăm pe băieţii noştri fără mamă.

La fel ca mii de alţi şcolari, băieţii fuseseră evacuaţi pe coasta de vest şi locuiau cu mama lui Jennifer în Weston-super-Mare.

— Trebuie să pleci. Trebuie să ne gândim la Richard şi la Jamie.

— Mă tem că, dacă plec, n-o să te mai văd niciodată.

— Toate celelalte femei au plecat. E mai bine să pleci şi tu. E din ce în ce mai periculos aici. Ar putea avea loc o nouă lovitură de stat.

Femeia rămase tăcută.

— Auzi asta, Jen? Sunt focuri de armă.

Ea tremură şi suflă în mâini, încercând să le încălzească.

— M-aş simţi mai bine dacă aş şti că eşti acolo cu ei.

Privirea ei era indescifrabilă. Fusese întotdeauna o mamă cam distantă. Chiar şi atunci când copiii erau mici, preferase să-i lase cu bonele. În privinţa asta, probabil că îi convenise de minune să fie soţie de diplomat, pentru că băieţii fuseseră trimişi de nevoie la internat în Anglia, încă de la o vârstă fragedă. Nick se întrebă dacă Jen regreta acum acel timp pierdut; el, unul, îl regreta.

Războiul ăsta blestemat era şansa lui să facă ceva care să merite.

— Mă mai iubeşti, Nick? şopti ea.

— Bineînţeles, răspunse el, şi îşi dori să fi avut puterea de a-i spune adevărul.

* * *

Coborî la bar. Comploturile continuau chiar şi la lumina lumânărilor. Un funcţionar din Ministerul Român al Apărării încerca să vândă copii ale benzilor înregistrate în biroul lui Antonescu. Ar fi putut fi adevărate. Nick le refuză. Omul cerea prea mult şi, oricum, ce mai conta acum? Se întâlni cu Max în barul american. Erau complet singuri. Naziştii dispăruseră în camerele lor la ora zece şi majoritatea militarilor germani se mutaseră la hotelul Ambasador, întorcându-se la Athénée Palace doar când voiau să se culce cu o fată.

La miezul nopţii, coridoarele şi scările erau luminate doar de câteva becuri violete. Max se duse acasă. În timp ce traversa foaierul, îndreptându-se spre camera lui, Nick avu sentimentul ciudat că era urmărit. Un membru al Gestapo-ului cu o faţă sinistră stătea lângă scări, prefăcându-se că citeşte ziarul. Naziştii erau prudenţi în privinţa asasinilor care fi putut profita de întreruperea curentului.

Auzi râsete în holul din spatele lui: un german îşi ducea prietena cu el. În întunericul din foaier, Nick văzu un păr lung şi negru, îşi dădu seama că era ea şi simţi un junghi în inimă.

Ar fi trebuit să urce direct în camera lui, dar, din cine ştie ce motiv nebun, se opri şi aşteptă pe scări. Maier îl văzu şi rânji.

— Prietenul meu englez! strigă el.

Daniela. Timp de aproape o săptămână fusese îngrijorat din pricina ei, întrebându-se dacă zace în vreun spital sau dacă e printre grămezile de corpuri înnegrite care erau îngropate în grabă prin tot oraşul în morminte nemarcate.

Ea nu vru să-i întâlnească privirea.

— Nu te-ai culcat încă, Herr Davis? întrebă Maier.

— Am stat să beau un păhărel, reuşi el să îngaime.

— Nu cucereşti Europa dacă eşti mahmur, replică Maier râzând. Noapte bună!

Nick îi privi urcând scările, hipnotizat de şoldurile ei perfecte care se legănau. Fata se întoarse doar o dată şi ochii lor se întâlniră. În lumina violetă, el crezu că-i vede buzele mişcându-se şi se întrebă ce anume ar fi vrut să-i spună.

Nu avea nici un drept asupra ei, dar dorinţa din el nu-i dădu pace deloc; se foi toată noaptea şi nu putu să doarmă nici o clipă, torturându-se singur. Încercă să nu şi-l imagineze pe Maier posedând-o, dar, în timp ce stătea treaz în pat, evocă bineînţeles fiecare detaliu al împreunării lor, în toată agonia ei splendidă.

* * *

Oare frica sau gelozia îl împiedica să doarmă? El şi Jennifer zăceau ca regii şi reginele din mormintele aflate în Westminster Abbey, pe spate, unul lângă altul, tăcuţi şi îngheţaţi de frig.

Se dădu jos din pat şi se plimbă prin cameră, dornic de o ceartă. Ar fi vrut ca Jennifer să fie trează, dar aceasta doar murmură ceva în somn şi se întoarse pe-o parte. Aşa că bărbatul îşi puse halatul de mătase — unul din puţinele lucruri pe care le salvaseră din apartament — şi coborî în hol, pipăindu-şi drumul în lumina slabă şi violetă a lămpilor.

Holul era rece ca o catacombă. La intrare se vedeau nişte umbre mişcându-se: erau paznicii germani care patrulau. Bărbatul din Gestapo moţăia pe scaunul lui de sub scară. Recepţionerul dormea cu capul pe birou.

Nick începu să se plimbe de colo-colo doar de dragul de a se plimba, încercând să se liniştească, de parcă această dezorientare a lui putea fi făcută cumva să dispară cu ajutorul mişcării.

— Arăţi ca un tigru în cuşcă, zise o voce.

Ştiu că era vocea ei, deşi n-o putea vedea; nu era decât o siluetă pe un scaun sprijinit de unul din stâlpi.

Pentru o secundă, fu prea surprins ca să poată vorbi.

— Ce faci aici?

— La fel ca tine. Nu puteam să dorm.

— Maier o să se întrebe unde eşti, zise el, în timp ce bucuria de a o găsi acolo îi dispăru, lăsând loc geloziei.

— Sforăie ca un urs.

Daniela ezită o clipă.

— De ce nu stai jos puţin?

Nick găsi un scaun cu spătar. „Ce ciudată e viaţa!” se gândi el. „Noi stăm aici, în timp ce soţia mea şi iubitul Danielei dorm singuri la etaj.”

Daniela purta o haină din blană de vulpe pe care Maier o cumpărase fără îndoială pentru ea şi în care fata tremura acum ca varga.

— Te-am văzut mai devreme în hol. Nu cred că m-ai observat. Erai cu soţia ta?

— Am femei peste tot. Cum arăta?

Gluma nu avu haz.

— E foarte frumoasă, zise ea. O iubeşti, Nick?

— E o întrebare bună, dar nu cred că pot răspunde la ea acum.

— De asta eşti aşa nefericit?

— Se vede?

— Da.

Tăcură amândoi mult timp.

— De ce Maier? o întrebă el în cele din urmă.

— Nu ştiu, răspunse femeia deznădăjduită. L-a ajutat pe tata să scape de Garda de Fier. L-a convins să-i dea drumul.

Aşadar, Maier era protectorul ei acum.

— E teafăr?

Faţa ei se umbri.

— E foarte bolnav.

Ceea ce îl surprindea pe Nick nu era faptul că Maier îi convinsese pe români să-i dea drumul tatălui ei, ci acela că bătrânul supravieţuise şase luni într-o închisoare românească. Ştia cum erau trataţi prizonierii evrei, mai ales cei bogaţi.

— Siggi e bun cu mine.

Aşa îi zicea lui Maier: Siggi.

— Ăsta e un lucru important.

— Şi pot să mă prefac că-mi place de el. Sunt o actriţă bună. Întotdeauna am fost aşa.

— Ce fel de om e?

— Îmi aminteşte de…

Dar nu-şi termină fraza. Mai târziu, Nick se întrebă ce voise să spună.

— N-a fost mereu aşa. Când locuiam pe strada Brătianu, nu m-am gândit niciodată că o să fac ceea ce fac acum. Lui Dumnezeu îi place să ne dea peste nas, dacă devenim prea mândri.

— Nu e nevoie să fii mândru. Îi dă peste nas oricui.

Bărbatul se gândi la ziua în care o văzuse pe stradă, purtând un şal verde, la după-amiaza aceea când îi urmăriseră gardiştii.

— Maier crede că te poate ajuta să-ţi eliberezi fratele din închisoare?

— Sunt anumite lucruri pe care nici Siggi nu le poate aranja.

— Ce liniştitor!

Se priviră fix.

— Nu ţi-e teamă? întrebă ea după o vreme.

— De Garda de Fier? Bineînţeles că mi-e teamă.

— Nu e ciudat? Gardiştii te-ar omorî şi pe tine dacă ar putea. Doar germanii ăştia stau între tine şi un masacru.

— Nu m-am gândit la asta. Ei bine, în cazul ăsta… *Heil Hitler!*

Daniela izbucni în râs şi râsul ei sparse liniştea. Întors pentru câteva momente la moţăiala lui, bărbatul din Gestapo se trezi şi îi privi cu severitate, de parcă ar fi şuşotit într-o bibliotecă publică.

— De când eşti plecat de acasă? îl întrebă femeia.

— De optsprezece luni. E mult timp. Războaiele au obiceiul să-ţi strice viaţa.

— Cum e în Anglia?

— Bem mult ceai.

Nick se întrebă cum putea descrie o ţară cuiva care nu mai fusese niciodată acolo.

— Oamenii sunt oarecum mai distanţi. Nu sunt plini de pasiune. Avem o zicală: „Ţine-te tare”. Asta înseamnă că, indiferent ce simţi, nu laşi să se vadă.

— Aşa eşti şi tu?

— Cred că da. Mai tot timpul vieţii mele am fost aşa.

— Şi acum?

— Acum?

Tăcu o clipă, apoi respiră adânc.

— Vreau să stau toată noaptea aici de vorbă cu tine, vreau să te ţin în braţe şi să nu-ţi mai dau niciodată drumul. N-am mai simţit asta pentru nimeni până acum şi mai mult ca sigur n-am

vorbit niciodată aşa. Dar am o soţie şi doi fii pe care nu-i pot abandona şi mi se face rău când mă gândesc că întreaga mea viaţă a fost, o prefăcătorie. Iată! Nu m-am ţinut tare şi nici nu am fost plin de pasiune arzătoare, dar asta e tot ce pot spune acum.

Femeia îi luă mâna în mâinile ei şi o ţinu ca pe o pasăre rănită. Apoi îl trase spre ea şi îl sărută uşor pe gură. Pentru prima dată, Nick îşi permise să creadă că şi ea simţea la fel ca el.

— Aş fi vrut să... începu Daniela, dar nu termină fraza, iar el nu descoperi niciodată ce ar fi vrut ea.

— *Liebling,* zise o voce de pe scări. Aici erai! Eram îngrijorat din pricina ta. Ce faci în hol?

Nick fu surprins de tandreţea din vocea lui Maier. Daniela îşi trase mâna înapoi, de parcă ar fi fost prinsă furând din buzunarul cuiva.

— Siggi! Eşti treaz! îmi pare rău. Nu puteam dormi.

Maier traversă holul şi se opri când îl văzu pe Nick.

— Prietenul meu englez! Ce cauţi aici?

— E din cauza insomniei. E o boală contagioasă.

Maier păru mâhnit.

— Hai înapoi în pat, *liebling,* îi zise el Danielei.

Fata oftă şi se ridică în picioare, supunându-se.

— Noapte bună! murmură ea şi îl urmă pe Maier pe scări.

Lui Nick i se păru că o vede uitându-se înapoi cu dor, dar cum ar fi putut să distingă o astfel de expresie în întuneric?

Probabil că se înşelase.

19

La sfârşitul primului război mondial, MI6 îşi asumase responsabilitatea de a acorda vize cetăţenilor străini de peste ocean. Cineva din Ministerul de Externe crezuse că e o idee bună să folosească sistemul de control al paşapoartelor ca acoperire pentru strângerea de informaţii. Birourile de Control al Paşapoartelor nu aveau o legătură prea strânsă cu corpul diplomatic, dar nici nu se bucurau pe deplin de statut diplomatic; dacă era necesar, ambasadorul local putea declara că nu-şi asumă nici un fel de responsabilitate pentru activităţile lor.

Dar această acoperire era slabă. Orice guvern duşman putea descoperi cu uşurinţă identitatea şefului bazei MI6 făcând pur şi

simplu o cerere pentru obţinerea unei vize britanice. De asemenea, treaba asta se dovedise a fi una dificilă. Una din îndatoririle şefului Biroului de Control al Paşapoartelor era să acorde vize evreilor care voiau să emigreze în Palestina. În Bucureşti, cele câteva cereri se transformaseră într-o grămadă imensă şi Abrams era copleşit de evrei români disperaţi care voiau să obţină vize pentru a scăpa de tortura la care erau supuşi evreii şi de masacrele care aveau loc în urma reînvierii Gărzii de Fier.

În dimineaţa asta, Abrams părea iritat. Nu i se mărise bugetul pentru a putea angaja mai mulţi funcţionari locali şi, cu toate că puţine din cererile de pe biroul lui aveau şanse să fie aprobate, trebuiau totuşi analizate. Ca de obicei, petrecu zece minute plângându-i-se lui Nick de inutilitatea acoperirii lui înainte de a trece la subiect.

— Dar nu ăsta e motivul pentru care am vrut să te văd, zise el. E în legătură cu propunerea pe care i-ai făcut-o agentului Haganah.

— Aţi primit veşti de la guvern? întrebă Nick cu nerăbdare.

Abrams clătină din cap.

— De ce?

— Facem ce ni se spune, Davis. Minţile din guvern sunt mai înţelepte şi mai puţin înfierbântate.

— Mai înţelepte?

Abrams dădu din umeri.

— Câtă vreme România rămâne neutră, guvernul britanic nu vrea să violeze suveranitatea unui guvern prieten.

— Serios? Le facem asta francezilor şi spaniolilor de sute de ani.

— E un punct de vedere foarte cinic, Davis. Permite-mi să-ţi reamintesc că sunt însărcinat să acord vize cetăţenilor străini, iar chestiunea emigrării evreilor în Palestina e una foarte dificilă în momentul de faţă.

— Şi lui Ben-Arazi ce-i spun?

— Dacă vrei, spune-i adevărul.

Nick de-abia se mai putea abţine. Dar nu era vina lui Abrams. Era o decizie a Ministerului de Externe. Pentru numele lui Dumnezeu! Germania arunca în fiecare seară mii de bombe asupra oraşelor lor şi cei din guvernul britanic se temeau să nu-i supere pe români. Membrii MI6 din Bucureşti nu aveau nici bani,

nici resurse, aşa că stăteau pur şi simplu să-i privească pe germani făcând ce voiau ei, pe oameni ca Maier râzându-le în nas.

Ar fi preferat să fie într-unul din serviciile armatei. Dacă ar avea o armă în mână, ar simţi cel puţin că face ceva.

— Tâmpiţii ăştia din guvern ne fac să pierdem războiul, opină Nick.

Abrams îl privi fix. Nu era de acord cu un astfel de limbaj. Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Vreau să discutăm despre Maier, spuse el în cele din urmă.

Nick îl privi mirat.

— Maier?

— Şi despre femeia asta cu care te întâlneşti.

Afirmaţia îl luă complet prin surprindere. El încă se mai gândea la zăcămintele de petrol din Ploieşti.

— Femeie?

— Dacă ai de gând să repeţi tot ce spun, o să-mi ies din sărite, Davis. Ştii despre cine vorbesc. O cheamă Daniela Simonici, nu-i aşa?

— Nu s-a întâmplat nimic necuviincios.

— Nu mă interesează asta, Davis. Dar se întâlneşte cu ofiţeri germani cu funcţii foarte înalte şi comportamentul tău ar putea fi pus sub semnul întrebării la guvern dacă nu în ceruri.

„La naiba cu guvernul!” îşi zise Nick.

— Îmi cereţi să nu mă mai văd cu ea?

— Bineînţeles că nu. Dimpotrivă.

— Domnule?

— Siegfried Maier e colonel în serviciul german de informaţii, explică Abrams.

Serviciul german de informaţii era serviciul de contraspionaj al armatei germane. Spre deosebire de Gestapo, membrii lui nu erau interesaţi de ideologie — era un serviciu de informaţii, la fel ca serviciul secret britanic din care făcea parte Nick.

— Mai mult decât atât, există anumite aspecte ale trecutului său care îl fac deosebit de interesant pentru noi, continuă Abrams. Dacă ea e amanta lui, după cum se pare că este, ar putea deveni foarte valoroasă.

— Despre ce aspecte e vorba?

— Nu pot să-ţi spun. Dar oameni ca Maier ar putea avea un impact semnificativ asupra viitorului Europei de Vest, având în

vedere evenimentele din ultimul an.

Nick îl privi fix. De când îl cunoştea, Abrams nu dăduse niciodată prea multe detalii despre un caz şi nici nu inventase poveşti melodramatice.

— Nu cred că înţeleg.

— Nu e nevoie să înţelegi, Davis. Fă tot ce poţi. Omul ăsta ar putea fi foarte important pentru noi. Aşa că şi femeia ar putea fi importantă. Află dacă vrea să lucreze pentru noi.

— O să-mi dau toată silinţa.

— Fii discret, Davis. Dar n-o lăsa să scape.

Să n-o lase să scape. Chiar aşa.

Nick se ridică să plece. Când ajunse la uşă, se opri.

— Ce aţi vrut să spuneţi cu Maier şi viitorul Europei de Vest?

Abrams trase spre el nişte hârtii: tot cereri pentru viză. Nu-şi ridică privirea spre Nick.

— Nu e nevoie să ştii, Davis. La revedere!

* * *

Ben-Arazi îşi roti privirea prin birou, uitându-se la dulapurile gri, la biroul din metal şi la portretul prăfuit al regelui George atârnat pe perete.

— Foarte impresionant, remarcă el.

— Am fost nevoit să dau jos tablourile lui Vermeer şi ale lui Rubens. Nu se potriveau cu vazele din dinastia Ming.

Ben-Arazi nu schiţă nici măcar un zâmbet.

— Vrei nişte ceai?

Bărbatul clătină din cap.

— Să trecem la afaceri!

Ploaia se prelingea pe geam, spălând murdăria.

Nick se temuse de asta. Ticălosul avusese dreptate de la bun început. Nu avea importanţă că englezul era la fel de scandalizat de timiditatea guvernului său. Ben-Arazi îi spusese ce urma să se întâmple şi aroganţa lui avea să fie insuportabilă acum.

— Ei bine? repetă el.

Nick dădu din cap.

Faţa lui Ben-Arazi exprimă dispreţ, dar nu surpriză.

— Pot să întreb de ce?

— Nu putem fi complici la violarea suveranităţii unui guvern prieten.

— România? Prietenă? Românii sunt la fel de prietenoşi cu guvernul britanic cum sunt beduinii. Trei zile de ospitalitate şi apoi îţi taie gâtul.

Se uită disperat în tavan.

— Sunteţi incredibili! De ce m-ai făcut să-mi pierd timpul cu asta?

— Îmi pare rău. N-a fost decizia mea. Problema acordării de vize pentru Palestina evreilor refugiaţi este una dificilă.

— Tragedia este că iroseşti nu numai timpul meu, ci şi vieţile unor oameni. Dar sunt vieţile unor evrei, aşa că de ce ţi-ar păsa?

Se aplecă spre el.

— În ceea ce mă priveşte, nu-mi pasă câtuşi de puţin de Porţile de Fier. Îmi pasă de opt sute de evrei pe care vreau să-i salvez. Ce-o să se întâmple cu aceşti oameni după ce voi o să daţi bir cu fugiţii?

Nick nu ştia ce să-i răspundă.

— Vă dispreţuiesc! exclamă Ben-Arazi.

Se ridică în picioare şi plecă. Nick îşi izbi tocul de scris de perete. Pentru numele lui Dumnezeu!

Acum era o certitudine că rezervele de petrol ale României aveau să ajungă la Hitler. Încă din seara când fusese la Ploieşti, Nick era convins că cineva din Bucureşti sau din guvernul britanic le sabota planurile şi n-avea nici o legătură cu aşa-zisa neutralitate a României sau cu vreo aversiune morală faţă de ajutorarea evreilor. Cineva voia ca germanii să obţină petrolul ăla.

De asta murise Bendix. Şi Nick ar fi murit, dacă le-ar fi stat în cale.

Se întrebă cât de multe îi spunea Abrams.

Şi se întrebă de ce acest Maier — colonel în serviciul german de informaţii — era chiar atât de important. Stătu acolo multă vreme, gândindu-se. Apoi se ridică şi, cu un gest al mâinii, dărâmă pe jos tot ce era pe biroul lui. Apoi luă scaunul şi îl izbi de perete.

Uşa se deschise şi noua lui secretară băgă prudent capul înăuntru.

— E totul în ordine? întrebă ea.

— Nici că se putea mai bine, răspunse Nick şi ieşi.

20

Tânăra femeie plângea, tremurând din tot corpul din pricina suferinţei; bărbatul în uniformă militară se ţinea de ea de parcă s-ar fi înecat. Nick nu află niciodată cine erau, de unde erau şi nici dacă se reîntâlniseră vreodată; îi plăcea să creadă că da. Când le scria povestea în minte, soldatul se întorcea de fiecare dată acasă teafăr, iar ea era acolo, aşteptându-l.

Despărţirea lor fu reluată de mii de ori în gară în seara aceea. Peronul era aglomerat, oamenii strigau şi se împingeau, hamalii îşi croiau drum cu umerii prin mulţime, trăgând după ei cărucioare cu bagaje, lumea îşi lua rămas-bun în grabă; era o adevărată nebunie. Alţii dormeau printre puţinele lucruri pe care le aveau cu ei, câteva piese de mobilă şi nişte covoare. Refugiaţii, palizi şi deznădăjduiţi, făceau mămăligă pe nişte plite mici alimentate cu spirt.

Nick şi Jennifer se uitau unul la altul pe deasupra prăpastiei care îi separa; în cele din urmă, el întinse stângaci braţele spre ea. Se simţea oarecum înşelat. Ar fi vrut să fie bărbatul în uniformă militară, să-şi ţină soţia în braţe aşa cum acel soldat tânăr o ţinea pe-a lui.

— Transmite-le lui Jamie şi lui Rich dragostea mea, zise el.

— Desigur. Cred că n-o să-i mai recunosc.

Râse uşor.

— Sper că o să ai grijă de tine, Nick.

— Bineînţeles.

— Nu ştiu ce-aş face dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

Declaraţia asta îl surprinse puţin. Crezuse mereu că Jennifer avea s-o ducă foarte bine fără el.

— O să te descurci tu.

Ea îl luă în braţe. Nick îşi dădu seama că femeia plânge şi o bătu pe umăr.

— E în ordine, dragă, o linişti el.

Trecuse mult timp de când nu-i mai spusese aşa.

— Ai grijă!

— N-o să păţesc nimic. Aici nu cad bombe.

— Nu încă.

Trenul urma s-o ducă până la Constanţa, la Marea Neagră. Un distrugător sub pavilion turcesc aştepta să-i transporte pe refugiaţii britanici la Istanbul, unde un convoi al marinei regale

avea să-i însoţească pe parcursul periculosului drum înapoi spre Anglia.

Nu ştiau dacă era ultima dată când se mai vedeau.

Jennifer îi atinse tandru faţa cu mâna ei înmănuşată. El nu putu s-o privească în ochi. Femeia îl sărută şi îl îmbrăţişă în grabă, apoi plecă. Bărbatul o privi dispărând în mulţime.

Ea se urcă în tren, o femeie slabă într-o pelerină de ploaie, cu o siluetă ştearsă. Nick îi făcu cu mâna când trenul se puse în mişcare, pierdut în mijlocul norilor de fum, şi se uită lung după soţia lui în timp ce aceasta se apleca pe fereastra compartimentului. O privi până când dispăru din vedere, până când deveni o amintire pe care s-o depoziteze în mintea lui, ca o fotografie ascunsă într-un sertar secret ce avea să fie scoasă afară cu un oarecare regret cândva în viitor, când ei nu aveau să mai fie soţ şi soţie.

* * *

Apartamentul era mic şi plin de lucruri aruncate în dezordine. Daniela îşi făcu apariţia în spatele uşii, palidă şi înspăimântată. Fără machiaj, părea mai tânără şi fragilă.

— Nick!

— Bună, Daniela!

— Cum m-ai găsit?

— Am pus pe cineva să te urmărească, răspunse el, iar ea crezu că bărbatul glumeşte.

— Intră!

Femeia făcu cafea într-un ibric, pe aragazul din micuţa bucătărie pe care o avea. Era agitată.

— Ce cauţi aici?

— Am vrut să te văd.

Văzu expresia de pe faţa ei. Credea că Nick venise acolo ca să facă sex cu ea. Ei bine, nimic nu-l oprea să-i ceară asta, dacă era ceea ce voia cu adevărat.

— Locuieşti singură?

Femeia nu-i răspunse.

— Ar trebui să pleci de aici cât mai poţi.

Pe aragaz fierbea o supă de pui.

Daniela turnă puţină supă într-un castron, pe care îl acoperi cu o cârpă. Bărbatul auzi pe cineva tuşind în dormitor şi o urmă pe

fată de-a lungul unui coridor întunecat şi îngust.

Pe pat zăcea un bătrân, care respira cu greutate. Camera mirosea urât, a transpiraţie şi a putreziciune.

— E tatăl meu, zise ea. Vezi ce i-au făcut? Era un bărbat puternic şi frumos când l-au arestat.

Daniela îl ridică în capul oaselor şi începu să-i dea să mănânce supa. Lichidul curse pe bărbia bătrânului, urmând traseul unei zbârcituri de pe obrazul lui neras. Ea îl şterse cu un şerveţel. Era o latură a seducătoarei lui pe care Nick n-o mai văzuse.

— Aşadar, ce cauţi aici? îl întrebă ea.

— E o problemă delicată.

Privirile lor se întâlniră.

— Vrei să te culci cu mine?

Felul ei direct de a vorbi îl luă prin surprindere.

— E în legătură cu Maier.

— Vrei să te culci cu Maier? glumi fata, destinzând atmosfera.

— Nu e genul meu.

— Prea scund?

— Prea blond.

Ea zâmbi pentru o clipă, apoi continuă să-l hrănească pe bătrân, care încă nu-şi deschisese ochii.

— Vreau să te plătesc pentru anumite informaţii.

— Vrei să spionez pentru tine? După ce Siggi m-a ajutat să-l scot pe tata de la prefectură?

— Chiar te-a ajutat?

Daniela dădu din umeri.

— Într-un fel. Dar m-a costat mulţi bani. A zis că sunt pentru şeful poliţiei.

— Probabil că aşa şi era.

— Eşti spion?

— Arăt eu a spion?

Bătrânul nu vru să mai mănânce. Ea îi spuse ceva în idiş, dar el clătină din cap. Fata oftă şi lăsă lingura jos.

— Ce fel de informaţii vrei? întrebă ea.

— Nu trebuie decât să fii cu ochii în patru. Nu cer să aflu secrete. Guvernul meu vrea să ştie ce gândesc oameni ca Maier, ce părere au despre război.

— E doar un om de afaceri.

El zâmbi când auzi asta; zâmbi şi ea.

— O vei face?

Daniela îl înveli pe bătrân, îl sărută cu blândeţe pe frunte şi acoperi castronul cu cârpa, apoi se ridică în picioare.

— Nu-ţi pot promite aşa ceva.

Nick ieşi din cameră în urma ei. Femeia puse castronul pe masa din bucătărie şi se întoarse spre el, cu mâinile la spate şi cu o provocare în priviri.

— Vrei să rămâi? întrebă ea, iar în ochii ei bărbatul citi un mesaj.

— Ar trebui să plec.

„Mă îndrăgostesc de femeia asta”, îşi zise Nick. „Oare asta vreau? O aventură amoroasă convenabilă, acum că soţia mea a plecat?” Părea prea meschin.

— Trebuie să plec, repetă el.

Ezită, apoi ieşi grăbit, înainte să se răzgândească.

* * *

Daniela îl privi de la fereastră mergând pe strada pietruită. Într-un fel, era încântată că Nick îi refuzase invitaţia; îl deosebea de alţi bărbaţi. Dar o parte din ea era tristă; de câte ori trebuia să-i demonstreze că era un gentleman? Nu mai avusese niciodată astfel de sentimente pentru un bărbat şi măcar o dată în viaţă voia să obţină ce-şi dorea, să aibă momentul şi bărbatul doar pentru ea. Măcar o dată.

Îl auzi pe tatăl ei tuşind în camera alăturată şi se duse la el. Era pe moarte; avea infecţie la plămâni. Când îl scoseseră din închisoare, fata de-abia îl mai recunoscuse. Era un bărbat încă atrăgător când fusese arestat, iar acum era un schelet distrus. Daniela nu-şi amintea ca el s-o fi ţinut în braţe sau s-o fi alintat vreodată când era mică şi, când crescuse, o numise târfă. Acum avea nevoie de ea, dar era prea târziu. Fata ar fi putut să ia vizele pe care i le oferise Nick şi să plece în Palestina, să scape din iadul ăsta. Dar acum putea cel puţin să-i arate că-l iubeşte, în ciuda faptului că tatăl ei n-o iubise niciodată, şi spera că în cele din urmă el va şti că a fost o fiică bună, chiar dacă nu va deschide ochii şi nu va rosti cuvintele pe care ea aştepta de atâta vreme să le audă.

21

Era frig în maşină, Ionescu dădu drumul la căldură, iar zgomotul ventilatorului îl acoperi pe cel al motorului. Intrară pe o stradă pietruită, aflată lângă vechiul Han al lui Manuc, şi merseră încet. Un bărbat îşi făcu apariţia dintr-o clădire din apropiere şi urcă pe bancheta din spate.

Jan Romanescu provenea dintr-una din familiile aristocrate din Bucureşti şi fusese educat la Universitatea Sorbona din Paris. Înfăţişarea lui contrazicea acest lucru: părul său lung şi unsuros atârna deasupra gulerului de la haină şi avea o barbă lungă şi neîngrijită. În plus, mirosea urât. Dar Romanescu era confidentul lui Horia Sima şi, prin urmare, era unul din cei mai importanţi agenţi ai lui Nick, cel mai preţios informator plasat în interiorul Gărzii de Fier. Era de asemenea bolşevic convins, iar Nick bănuia — sau, mai bine zis, presupunea — că lucra pentru serviciul de informaţii al armatei ruse, GRU.

— Ce mai faci, Jan? întrebă Nick.

Dar lui Romanescu nu-i plăcea să stea la taclale. Probabil că era prea burghez.

— Sima vrea o confruntare, zise el. A avut loc o întâlnire la palat aseară. În camera de consiliu. Antonescu a dat cu pumnul în masă şi Sima i-a strigat că e terminat, că o să-l spânzure de porţile palatului.

Haina lui Romanescu era udă de la ploaie, iar mirosul de lână umedă era mai îngrozitor decât putoarea corpului său.

Dacă va avea loc o confruntare între Antonescu şi gardişti şi dacă germanii vor fi de partea Gărzii de Fier, Horia Sima va prelua puterea şi vor urma masacre în masă. Va fi un haos total. Chiar şi vieţile diplomaţilor britanici ar putea fi în pericol.

Unii din membrii legaţiei care mai rămăseseră în ţară voiau acum să plece.

— Ştii ce vor face germanii? întrebă Nick.

— Sima e convins că îl vor susţine. A primit asigurări din partea lui von Killinger, noul ministru.

— Asigurări de la Hitler?

— El zice că de la Hitler. Şi Sima îl crede.

— Nu e în interesul lui Hitler să susţină Garda de Fier.

— Sima zice că s-a întâlnit cu von Killinger la legaţia germană. Germanii nu-l vor pe Antonescu la putere.

Nick clătină din cap. Era greu de imaginat că era în interesul

germanilor să dea Bucureştiul pe mâna naţionaliştilor.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu putem face nimic, răspunse Nick.

— Ar trebui să plecaţi din ţară. Gardiştii au luat-o razna.

Ştergătoarele de parbriz se luptau cu ploaia deasă.

— O să mai iau legătura când voi putea, spuse Romanescu. Dar o să fie mai dificil de acum încolo.

Bătu uşor în scaunul şoferului şi Ionescu opri maşina. Romanescu se dădu jos.

— Noroc, *mon ami!* şopti el, apoi trânti portiera şi dispăru în întuneric.

Mirosul lui persistă în maşină, un iz înţepător de lână umedă şi putoare. În ciuda ploii şi a frigului, Nick lăsă geamul. Auzi împuşcături undeva în oraş; moartea pândea din umbră.

Acum era doar o luptă de supravieţuire. Nu mai încercau să-i învingă sau să-i frustreze pe germani; duşmanul era izbăvitorul lor, colacul lor de salvare. Dacă germanii se alăturau fasciştilor români în lupta asta, atunci viaţa fiecărui cetăţean englez şi american din Bucureşti era în pericol. Cădea în sarcina lui să-i spună lui Abrams ce să facă, dacă să rămână sau să plece. Acele vieţi erau responsabilitatea lui acum.

„Ar trebui să plecăm”, îşi zise el. Nu ştia din ce motiv guvernul britanic voia ca ei să stea aici. Mândria şi încăpăţânarea lui erau cele care îl îndemnau să le zică să rămână. Asta şi dorul de Daniela Simonici.

22

Iarna pusese stăpânire pe Bucureşti. Cupolele bisericii Kreţulescu erau acoperite de nea şi, cu excepţia bulevardelor, unde tramvaiele treceau de zor cu pluguri din lemn, zăpada era lăsată neatinsă în oraş. Spre nord, munţii păreau proaspăt spălaţi în fiecare dimineaţă, gheţari vânoşi şi albaştri.

Bocancii şi galoşii erau lăsaţi în bălţi de gheaţă topită la garderobele hotelurilor şi în sălile de aşteptare ale legaţiei. Românii de rând purtau căciuli de astrahan negru şi gri; refugiaţii şi ţiganii se descurcau cu ziare vechi.

Un sunet nou îţi răsuna în urechi când ieşeai din hotel: clopoţeii de la sănii.

Trupele germane continuau să invadeze ţara. Piaţa din faţa hotelului arăta ca o tabără militară, cu şiruri peste şiruri de camioane militare cenuşii parcate acolo. Era clar că nemţii se pregăteau de campanie. Fie că voiau, fie că nu, românii intrau în război împotriva ruşilor.

* * *

O uşă îngheţată, mâini vârâte adânc în buzunarele hainei. Ea era îmbrăcată gros, pentru a se proteja de frig, şi privi în dreapta şi în stânga înainte de a veni lângă el în cadrul uşii, de parcă ar fi fost doi îndrăgostiţi care se întâlneau în secret. Doi soldaţi germani în mantale groase trecură pe lângă ei, ţinând la subraţ cutii de ciocolată, cumpărate în schimbul câtorva monede de la magazinul de ciocolată de pe Chaussée. Râdeau de o glumă pe care o spuseseră.

Oraşul devenise un loc periculos. În fiecare noapte, detaşamente de legionari fanatici în haine de piele şi căciuli de blană înalte porneau în trombă cu motocicletele să jefuiască şi să împrăştie teroarea în casele evreilor. Bandiţi gardişti veniţi de la ţară patrulau pe străzi în găşti şi făceau ce voiau ei.

Ţara era în pragul anarhiei de luni de zile. Antonescu îi concediase pe directorul şi pe prefectul poliţiei, ambii gardişti, şi dăduse un decret care îi îndepărta pe toţi comisarii din posturile lor profitabile. Luase peste noapte puterea şi banii naţionaliştilor. Provocarea fusese lansată.

— Am notat tot ce-am ţinut minte, zise ea. Numele germanilor care simpatizează cu gardiştii, membrii SS care le furnizează arme legionarilor.

Daniela scoase un plic din haină şi îl vârî repede în buzunarul lui de la spate.

— Ce crede Maier că o să se întâmple?

— L-am auzit spunându-i unui prieten de-al lui din armata germană că Killinger i-a promis lui Sima că o să-l susţină împotriva lui Antonescu. A fost o minciună. Germanii vor ca Garda de Fier să fie distrusă. Nu le pasă decât de petrol, iar legionarii sunt prea nebuni, chiar şi pentru nazişti.

— Îl crezi?

— Nemţii nu sunt fandosiţi. Pentru ei e doar politică.

— Killinger i-a păcălit?

— Bineînţeles.

Nick oftă. Pentru numele lui Dumnezeu! Se spunea că a obţine informaţii semăna cu încercarea unui orb de a găsi într-o cameră întunecată o pisică neagră care nu e acolo. Să-l creadă pe Romanescu, un apropiat al lui Horia Sima, sau pe amanta omologului său din serviciul german de informaţii? Oare se înşelau amândoi? Sau unul din ei — dacă nu cumva amândoi — îl minţea intenţionat? Tot ce putea face era să raporteze ce se spunea şi ce se auzea şi să lase pe alţii să ia deciziile. Dar n-ar fi vrut ca atâtea vieţi, inclusiv a lui, să depindă de acele decizii.

Putea avea încredere în ea?

Faţa ei era ridicată spre a lui. Şi, pe neaşteptate, se trezi sărutând-o. De data asta nu era un impuls; o dorea. Toată reticenţa dispăruse. Daniela avea faţa rece şi gura caldă. Fata reacţionă imediat, lipindu-se de el. Apoi se smulse din braţele lui şi se făcu nevăzută.

După aceea, bărbatul rămase acolo multă vreme, copleşit. Pentru prima dată în viaţa lui simţea că trăieşte cu adevărat.

* * *

Abrams se uită la rapoartele împrăştiate pe biroul lui: minciuni, zvonuri, jumătăţi de adevăr, contradicţii. La urma urmei, totul se baza pe ipoteze şi pe logică.

— Ce părere aveţi, domnule?

— Nu ştiu, Davis. Pare logic ca von Killinger să facă un joc dublu.

Îşi frecă fruntea.

— Să-l ignorăm pe cel mai bine plasat agent pe care îl avem în interiorul Gărzii de Fier?

— Dumneavoastră mi-aţi cerut s-o recrutez, domnule.

Abrams oftă.

— Ministrul vrea să ştie dacă ar trebui să evacuăm personalul rămas.

— Cred că ar trebui s-o credem pe domnişoara Simonici. Germanii nu l-ar lăsa niciodată pe Sima să pună mâna pe Bucureşti.

— Ai încredere în femeia asta?

— Mai mult decât atât. Ce spune ea are logică.

Abrams încuviinţă din cap.

— Sper din tot sufletul că ai dreptate. Dacă nu, săptămâna viitoare pe vremea asta vom fi morţi cu toţii.

23

O săptămână mai târziu, Nick stătea la fereastra legaţiei şi privea cum fumul negru se înălţa în spirale din cartierul evreiesc.

O rafală de mitralieră răsună în oraş, făcând geamurile să zăngăne.

— În sfârşit a început, zise Nick.

Părăsiră biroul şi coborâră la subsol. Se strânseseră cu toţii în camera de unde se transmiteau mesaje. Radioul era deschis pe frecvenţa guvernului şi unul dintre interpreţi le traducea celor încă rămaşi în legaţie. Garda de Fier pusese stăpânire pe postul de radio şi se făceau nenumărate apeluri către legionari să se prezinte la sediul legiunii. Camera era plină de fum de ţigară. Fumau toţi în lanţ.

— Ce credeţi că o să facă Jerry? întrebă cineva.

Nick se uită la Abrams. Presupuse că aveau să afle destul de curând.

24

Hotelul Athénée Palace rămânea unul din cele mai sigure locuri din oraşul devastat. Germanii instalaseră santinele în jurul hotelului ca să-i protejeze pe-ai lor, iar pe terasă erau postate mitraliere. Străzile erau periculoase acum şi, timp de două zile, Nick nu putuse părăsi hotelul să se ducă la legaţie. Nu ştia nimic de restul personalului britanic. Era un război ciudat; siguranţa şi supravieţuirea lor erau asigurate de duşman.

Îl găsi la bar pe O’Leary, ziarist la *The Chicago Herald Tribune.* Majoritatea ziariştilor părăsiseră oraşul cu mult timp în urmă. Nu mai rămăseseră decât Max şi O’Leary.

— Unde e Max? întrebă Nick.

— Nu l-am văzut de când a început nebunia asta. Nu-ţi face griji. N-o să păţească nimic. Ştie să se descurce.

Nick nu era la fel de încrezător ca O’Leary. Max locuia într-un apartament de pe strada Brătianu, la două străzi distanţă de

hotel. Avuseseră loc nişte lupte destul de crâncene acolo cu o după-amiază înainte.

Până acum, armata germană stătuse cu mâinile în sân, exact aşa cum reieşise din cele spuse de Daniela.

Grupuri mici de bărbaţi şi femei şuşoteau în holul hotelului, în timp ce ofiţerii germani se plimbau de colo-colo, încălţaţi cu cizme lustruite, râzând şi strigând unii la alţii de parcă totul n-ar fi fost decât un joc. Şi pentru ei era, fără îndoială; ar fi putut zdrobi oricând ambele tabere. Erau ca nişte supraveghetori de şcoală care supravegheau amuzaţi doi băieţei bătându-se în curtea şcolii.

Împuşcăturile de pe stradă sporeau sentimentul apocaliptic; Nick avea senzaţia că aşteptau sfârşitul lumii în holul iadului. Dacă era aşa, personajele se potriveau de minune; erau cu toţii acolo, prinţese de duzină, şefi de artilerie, agenţi ai Gestapo-ului şi soţi care îşi înşelau soţiile.

Un tanc trase undeva în apropiere, făcând pereţii şi geamurile să se zguduie. Câteva femei ţipară.

— Dumnezeule! exclamă Nick cu voce tare şi văzu teama reflectată pe feţele celor din foaier.

Până şi chelnerii îşi întrerupseră treburile şi aşteptară, ţinându-şi răsuflarea.

— Se spune că Antonescu e mort, zise O’Leary.

— Dacă luptele continuă înseamnă că e în viaţă, replică Nick.

Daniela era acolo, undeva. Se zvonea că gardiştii îi arestau pe toţi evreii. În dimineaţa asta, englezul era foarte agitat. Poate că fata era cu Maier. Doar n-ar fi lăsat-o pe amanta lui să moară!

Trebuia să afle unde e. Trebuia să ştie că e teafără.

* * *

O vecină alergă să-i spună ce se petrecea, împuşcăturile răsunaseră în oraş toată dimineaţa, dar de vreo oră se lăsase o linişte ciudată.

— Vin gardiştii! ţipă vecina, apoi Daniela o auzi fugind pe scări.

Femeia se duse la fereastră. Gardiştii târau familii întregi afară din case şi le aruncau în camioane. Strada era blocată la ambele capete. Nu exista nici o scăpare.

Alergă în camera unde dormea tatăl ei. Bătrânul respira greu.

Avea să moară curând. Dacă ar fi singură, ar putea găsi o cale de a scăpa.

— O, tată! murmură ea.

Cearşafurile miroseau a transpiraţie şi a putreziciune. Daniela îşi vârî braţele sub el şi îl ridică cu uşurinţă din pat, căci acum era doar piele şi os.

— E în regulă, tată, şopti ea. Totul va fi bine.

Auzi o femeie ţipând pe stradă şi vocile aspre ale gardiştilor.

— O să fie bine, tată, repetă fata.

Stătea în mijlocul camerei, cu tatăl ei muribund în braţe, neajutorat ca un copil, în timp ce bocancii soldaţilor răsunau pe caldarâm. Nu ştia ce să facă.

25

O mulţime de oameni se adunaseră în hol, la uşa de la intrare. Nick se duse să vadă ce anume îi atrăsese acolo. Un bărbat într-un palton maro alerga spre hotel, traversând piaţa pustie. Alunecă pe gheaţă şi îşi pierdu pălăria, dar omul se ridică speriat în picioare şi continuă să alerge, fără să se mai obosească s-o recupereze. De cealaltă parte a pieţei, un legionar strigă la el şi îşi ridică arma la ochi.

— Cine e? întrebă un diplomat brazilian.

— Max King, răspunse Nick. E ziarist la Reuters.

— E nebun, zise diplomatul.

Auziră cu toţii zgomotul împuşcăturii. Max continuă să alerge. Cei doi soldaţi germani postaţi lângă mitraliera de la intrarea în hotel considerară că glonţul trecuse prea aproape de ei şi traseră o rafală pe deasupra capului legionarului. Acesta se lăsă în jos şi fugi să se ascundă.

Max sări peste câţiva nămeţi de zăpadă murdară şi se repezi în veranda hotelului. Ceilalţi oaspeţi strigară de bucurie.

Strigară şi soldaţii germani, râzând de parcă ar fi văzut o pisică terfelită scăpând de o haită de câini. Îl bătură pe umăr şi îl ridicară în picioare, împingându-l pe uşile hotelului, unde mai mulţi oaspeţi îl ajutară pe Nick să-l ducă spre una din canapele.

Max nu avea chef să se alăture veseliei generale. Respira cu şuierături, ca un bolnav de astm, iar picioarele care îl purtaseră până la sanctuar refuzau acum să-l mai susţină. Mulţimea de

gură-cască se dădu la o parte ca să-l lase să treacă şi Nick îl aruncă fără prea multă ceremonie pe o canapea de culoarea cireşei, unde fu numaidecât înconjurat de oameni, unii plictisiţi, alţii curioşi.

— Eşti teafăr?

Îi luă ceva vreme să-şi tragă sufletul.

— Oamenii ăia sunt nişte animale, gâfâi el.

Până atunci, Max fusese întotdeauna genul de englez laconic; acum tremura de spaimă şi era palid la faţă.

Cineva se duse să-i aducă un pahar de ţuică să-l revigoreze.

— Ce s-a întâmplat?

— Tancul a început să bombardeze apartamentul. M-am gândit că e timpul să mă mut, bătrâne. Până atunci am fost pur şi simplu prea speriat.

Nick îl ajută să bea ţuica.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi ce se petrece afară.

Bărbatul se gândi la Daniela, dezbrăcată, violată, bătută. Îl văzu pe Maier intrând în barul american însoţit de doi ofiţeri din armata germană. Îl strigă. Maier se întoarse, surprins.

— Prietenul meu englez! Mă bucur să văd că eşti teafăr. Cu ce te pot ajuta?

— Îţi place cum decurge războiul?

— Ăsta nu e război. E doar o luptă între câini.

— Câţi câini sunt în stare să conducă un tanc?

Maier părea neliniştit.

— Ce s-a întâmplat, Herr Davis?

— Unde e prietena ta?

— Domnişoara Simonici? N-am nici cea mai vagă idee. Ce te priveşte pe tine?

— S-ar putea să fi căzut în mâinile amicilor tăi legionari. Nu te îngrijorează lucrul ăsta?

— Nu e treaba mea.

Nick făcu un pas spre el.

— Ştii că e evreică?

— Vorbeşte mai încet!

— Trebuie să o ajuţi!

— Nu trebuie să fac nimic.

Maier părea speriat. Privi peste umăr la cei doi ofiţeri germani, care urmăreau discuţia cu interes.

— Acum trebuie să-mi iau la revedere, Herr Davis. Te rog să

nu mă mai abordezi în felul ăsta!

Germanul se îndepărtă.

Nick se întoarse la Max. Câţiva spectatori grijulii se îngrămădiseră din nou în jurul lui, mai degrabă din plictiseală decât pentru că le păsa cu adevărat. Îi dădu la o parte. Max încă tremura, fixând covorul cu privirea. Nick se aşeză lângă el.

— Am nevoie de ajutorul tău, Max.

— Ce?

— Trebuie să mă ajuţi s-o găsesc.

— Pe cine?

— Ştii despre cine vorbesc.

— Dacă ieşi, o să mori.

— E mai bine decât să stau aici şi să-i văd pe germani cum râd de noi.

— Eşti căsătorit, Nick. Mai ţii minte?

— Am nevoie de maşina ta, Max.

Faţa ziaristului îşi recapătă culoarea. Oftă.

— La naiba! Stai să fumez o ţigară şi vin cu tine.

26

Germanii care stăteau de pază la intrare îi priviră cu uimire când trecură pe lângă ei. Nick simţi zăpada bătătorită prin talpa subţire a pantofilor. Vântul care sufla cu înverşunare îi şfichiuia faţa. Nici dacă ar fi alergat dezbrăcat prin piaţă nu s-ar fi simţit mai vulnerabil sau mai singur. Câteva împuşcături răsunară pe deasupra acoperişurilor. Sângele îi zvâcni englezului în urechi.

Max alunecă pe gheaţă şi căzu. Nick îl ridică în picioare şi alergară unul lângă altul pe strada Episcopiei înainte de a se arunca în faţa intrării celui mai apropiat magazin. Cândva, aici se vindeau haine de ultimă modă de la Paris, dar acum ferestrele şi uşile erau baricadate. Nu va mai fi nici o colecţie de iarnă în anul ăsta.

Respirau amândoi cu greutate. Albul murdar al hotelului Athénée Palace, asemănător unui tort de nuntă, părea deja descurajant de departe.

Max nu reuşea să-şi tragă sufletul. De obicei, exerciţiul lui de dimineaţă consta în a se sprijini de tejgheaua barului american înainte de a-şi aprinde o ţigară. Avea salivă în colţul gurii când se

ridică în picioare. Părăsi intrarea în magazin împleticindu-se şi îmbrăţişând peretele. Nick îl urmă.

De-a lungul bulevardului zăceau abandonate maşini şi autobuze. Nick văzu un cadavru întins într-un taxi, pe scaunul şoferului, a cărui tapiserie era plină de sânge închegat. Oraşul mirosea a ars şi un fum negru plutea ca un linţoliu deasupra acoperişurilor. Străzile erau pustii. El şi Max erau singurii care ieşiseră afară în acest oraş plin de oameni înarmaţi şi de nebuni.

Frica înceţoşa totul, căci Nick nu-şi aminti când alergă pe strada Brătianu. Simţea că are un nod în stomac.

Apartamentul lui Max era la doar două străzi distanţă de hotel, într-o clădire cu şase etaje construită în stil parizian. Humber-ul era parcat afară. În spatele şi în faţa lui erau maşini arse, dar, din motive inexplicabile, automobilul ziaristului scăpase neatins în timpul violenţelor din ziua precedentă.

Intrară în maşină şi Max bâjbâi după chei, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu reuşi să le bage în contact. Nick i le smulse din mână.

— Dă-te la o parte, Max!

— Mă descurc eu, amice.

— Ba nu te descurci.

Ziaristul se târî spre scaunul din dreapta şi se lăsă în jos. Nick băgă cheia în contact. Motorul era prea rece ca să pornească. Bărbatul speră că apa din radiator nu îngheţase.

Exista o manivelă de pornire. Englezul coborî din maşină şi se aplecă deasupra capotei, fiind o ţintă uşoară pentru orice om înarmat din Bucureşti. Motorul hârâi de câteva ori, apoi manivela reculă şi aproape că-i rupse lui Nick încheietura.

— Porneşte, ticăloaso! urlă el.

Maşina prinse încet-încet viaţă.

Parbrizul era acoperit cu gheaţă. Bărbatul o dădu jos, apoi se urcă din nou la volan.

— O să ne omori, bătrâne, zise Max.

Nick conduse încet pe străzile pustii, aplecat deasupra volanului, aşteptând ca un glonţ să spargă parbrizul în orice moment. Max continua să stea ghemuit, cu capul pe scaunul din dreapta.

— Nu ştiu cum de te-am lăsat să mă convingi să fac asta, spuse el.

— Îmi pare rău.

— Ar fi şi cazul, amice.

Merseră aproape cinci străzi, trecând pe lângă cadavre îngheţate în poziţii bizare. Zidurile clădirilor erau ciuruite de gloanţe. Nu văzură pe nimeni. Ajunseră la periferia cartierului evreiesc. Nick opri maşina. Gâfâia de frică şi forma norişori în aer când respira.

— O să mergem pe jos de aici.

Ieşi din maşină şi se ghemui lângă roţile din faţă. Max îl urmă.

— O să murim, amice. Ştii asta?

Se auzi o împuşcătură pe strada alăturată. Prea aproape. În orice clipă putea apărea de după colţ un detaşament de legionari şi lucrul ăsta ar fi însemnat sfârşitul. Mirosul dulceag al morţii îl făcu pe Nick să vomite. Sau era din pricina spaimei lui?

Când termină, bărbatul îşi şterse gura cu dosul mâinii.

— Să mergem! zise el.

* * *

Auziră de departe ţipetele. Instinctiv, se culcară pe burtă în zăpadă.

— Dumnezeule! exclamă Max. Cred că am făcut pe mine.

Nick se întoarse. Faţa ziaristului exprima umilinţă şi teroare.

— Aşteaptă aici! îi zise el.

Se târî până la colţul străzii. Văzu vreo şase legionari, care găsiseră un evreu cu care să se joace. Omul arăta ca un student, un hasid ras în cap şi cu şuviţe lungi de păr atârnându-i pe lângă urechi. Purta o haină lungă şi neagră, plină de murdărie de la locurile unde stătuse ascuns.

Un legionar îndreptă puşca spre picioarele omului şi trase. Glonţul făcu să sară scântei din caldarâm şi înspăimântatul prizonier scoase un ţipăt şi începu să ţopăie. Un alt legionar avea o canistră de benzină şi îl stropi cu ea pe evreu, care ţipă din nou. Dându-şi seama ce avea să urmeze, omul încercă să scape, dar unul din torţionarii lui îl doborî la pământ cu patul puştii.

Cel cu canistra de benzină aruncă un chibrit aprins şi nenorocitul fu cuprins de flăcări.

Nick se târî înapoi la locul unde Max stătea cu faţa în jos în zăpadă. Îl trase de guler până la o intrare din apropiere.

— Nu te mişca şi nu scoate nici un sunet!

Strigătele continuară la nesfârşit. Nu toţi legionarii rămaseră

să privească şi să se distreze. Trei trecură la câţiva metri de Nick şi de Max, luând-o spre vest, îndreptându-se spre piaţă. Câteva minute mai târziu îi urmară şi ceilalţi în grabă.

Nick îşi imagină ce i s-ar întâmpla Danielei dacă ticăloşii ăştia ar pune mâna pe ea. Nici nu vru să-şi închipuie că ar putea fi deja prea târziu s-o mai salveze.

Mirosul cărnii arse era copleşitor. Când legionarii dispărură din vedere, cei doi bărbaţi o luară la fugă. Nick aruncă o privire spre cadavrul negru care zăcea în mijlocul străzii, dar omul încetase să mai ţipe şi stătea acum nemişcat, ca o grămadă de zdrenţe arse.

* * *

Cartierul evreiesc era pustiu. Peste tot zăceau cadavre îngheţate. Clădirea în care locuia Daniela fusese jefuită şi arsă; bucăţi de lemn încă mai mocneau printre zidurile înnegrite.

Nick auzi împuşcături pe strada alăturată. Se lipi cu spatele de un perete. Era cald încă. Închise ochii.

— Am ajuns prea târziu, zise Max.

Statură unul lângă altul rezemaţi de perete, privind norişorii albi pe care îi formau în aer când respirau.

— Am ajuns prea târziu, Nick! Ai făcut tot ce-ai putut. Să plecăm de aici!

— Încă nu.

Nick traversă în fugă strada, sărind peste fotolii făcute praf şi peste cărţi rupte, ale căror pagini tipărite în ebraică fluturau în vânt. Fu cât pe ce să alunece pe un şal de rugăciune care zăcea pe jos într-o baltă de sânge închegat.

Acoperişul clădirii se prăbuşise din pricina focului şi bucăţile înnegrite stăteau grămadă în jurul scărilor. O bucată de metal contorsionată căzuse peste un candelabru din alamă. Era încă fierbinte la atingere. Bărbatul se întoarse să plece când auzi un zgomot undeva în apropiere. Era ca şi când cineva ar fi tuşit. Văzu o scară din ciment care ducea la o pivniţă aflată sub scheletul din metal al casei scărilor.

— E cineva acolo?

Sări peste o încâlcitură de grinzi şi bucăţi din metal şi ajunse la piciorul scării. Cimentul era mânjit de sânge uscat acolo unde se amestecase cu zăpada care se topea.

Auzi din nou cum cineva tuşeşte. Dădu cu piciorul în uşa de la subsol şi o deschise. Era cineva acolo, în întuneric; auzea respiraţia şuierătoare a cuiva.

— Hei! strigă el în franceză. *N'avez pas peur. Je suis Anglais. Je veux vous aider!*[2]

— Nick?

Cineva aprinse o lumânare. Era Daniela, ghemuită în colţ, cu părul murdar şi înspăimântată. Stătea pe vine lângă tatăl ei, care zăcea inconştient pe podea.

— Daniela?

Bătrânul tuşi din nou şi pe buze îi apăru o spumă roz.

— E pe moarte, zise Daniela.

Nick îngenunche lângă ea. Femeia se rezemă de el şi începu să plângă. Bărbatul o luă în braţe. În cele din urmă, ea se smulse de la pieptul lui şi îşi şterse furioasă faţa, de parcă i-ar fi fost ruşine.

— Când au venit gardiştii, ne-am ascuns aici, zise femeia. L-am dus în braţe. Aşa cum m-a dus el pe mine când eram mică.

„Oricum o să moară", se gândi Nick. Ştiau amândoi asta. Respiraţia bătrânului mirosea a mortăciune.

— Trebuie să te scoatem de aici, spuse el.

Îi simţi umărul prin haina din blană de vulpe, făcută după moda franţuzească. Îşi aminti că o mai văzuse îmbrăcată cu ea în acea noapte în holul hotelului. Acum, plină de murdărie, haina nu mai era deloc elegantă, ci făcea în sfârşit ceea ce fusese menită de natură să facă, şi anume să ţină de cald în nopţile de iarnă.

O ajută să se ridice în picioare.

— Şi tata? întrebă ea.

O întrebare inutilă. Orice s-ar fi întâmplat, a doua zi pe vremea asta bătrânul va fi mort. Era inconştient şi oricum nu-şi dădea seama de ceea ce se petrecea. După părerea lui Nick, tatăl fetei făcuse infarct sau avea o infecţie la plămâni.

Dar nu-l puteau lăsa acolo.

Nick îl luă în braţe. Era ca şi cum ar fi ridicat de jos o grămadă de crengi uscate.

— Ce faci aici? îl întrebă Daniela.

— Am venit să te caut.

---

[2] Nu vă fie teamă. Sunt englez. Vreau să vă ajut. (Fr., n.t.)

— De ce?

De ce? Bună întrebare. Nu ştia ce să-i răspundă, la fel cum nu ştiuse ce să-i răspundă lui Max.

— Să plecăm de aici! zise el.

Urcă scările cu bătrânul în braţe, urmat de Daniela. Traversă în fugă strada până la locul unde îl aştepta Max, ghemuit în spatele unei camionete arse.

— Dumnezeule! exclamă ziaristul.

— Am găsit-o.

— Cine naiba e ăsta, băiete? Moise? E mort, fir-ar să fie! Lasă-l jos!

— Încă mai trăieşte.

— Mie nu mi se pare.

Max se uită la Daniela şi clătină uimit din cap.

— Nu-mi vine să cred! A zis că o să te găsească. Ticălosul ăsta e nebun.

Femeia era prea epuizată ca să-i mai răspundă.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Vreau să-ţi public povestea în ziar, zise Max şi râsul lui nebun răsună de-a lungul străzii, deasupra oaselor celor arşi şi celor morţi de curând.

* * *

Începură să alerge spre bulevard; văzură Humber-ul parcat de cealaltă parte a intersecţiei. Max era în frunte, dar, imediat ce ajunse la capătul străzii, trase o înjurătură şi se ascunse în spatele zidului.

La câţiva metri distanţă era oprit un tanc al guvernului, vopsit în albastru deschis. Nick se ghemui lângă zid, simţind aerul rece îngheţându-i plămânii.

— Şi acum ce facem? întrebă Max.

— Nu putem rămâne aici. Dacă vine vreo patrulă de-a legionarilor, suntem morţi.

Nick auzi un sunet metalic când turela tancului începu să se rotească. Ţeava era îndreptată spre clădirile din jur, căutând ţinte.

— Acum! strigă el.

Şi îi împinse pe Max şi pe Daniela în faţa lui. Apoi îl ridică pe bătrân în braţe şi o porni în fugă în urma lor.

Cu coada ochiului văzu ţeava tancului îndreptându-se spre el.

Se pregăti pentru ceea ce părea inevitabil şi se întrebă cum ar fi să moară; spera doar că avea să se termine repede. Timpul încetini. Bărbatul se simţea de parcă ar fi avut greutăţi legate de picioare.

Daniela şi Max ajunseră la colţul străzii. Se uitau la el, îndemnându-l să se grăbească, dar erau departe.

Prea departe.

Nick se clătină, se întoarse şi văzu ţeava fixată asupra lui. Dar tunarii nu deschiseră focul; englezul se întrebă după aceea de ce nu trăseseră în el. Poate că se blocase mecanismul; sau poate că exista un alt motiv misterios. Oamenii ucid fără nici un sens şi uneori îşi manifestă mila în acelaşi mod iraţional şi întâmplător.

Se aşteptase să moară când plecase din hotel; în loc de asta, ajunse în cealaltă parte a străzii şi fu şocat să descopere că încă mai trăieşte.

27

Nu-şi dădu seama de unde apăru băiatul; nu existau graniţe ale câmpului de luptă. Oraşul era într-un haos absolut şi din el îşi făcuse apariţia acest băiat, acest copil, purtând cămaşa verde a gardiştilor şi ţinând în mână o puşcă. Nu avea mai mult de paisprezece ani. Când îl văzu, Nick nu fu şocat de puşca din mâna lui stângă, ci de bucuria de pe faţa copilului.

Bucuria că a găsit ceva de ucis.

Băiatul scoase un chiot şi duse puşca la ochi. Nick auzi împuşcătura, sau poate ecoul ei, şi o clipă mai târziu simţi bucăţi de cărămidă zgâriindu-i faţa când glonţul lovi zidul la câţiva centimetri de capul lui.

Max şi Daniela erau la vreo zece paşi în faţa lui; băiatul nici măcar nu-i văzuse. Nick nu putea face nimic. Încă îl mai ţinea în braţe pe bătrân şi nu avea unde să fugă. Îi văzu pe Max şi pe Daniela întorcându-se la auzul împuşcăturii şi, peste umărul băiatului, zări expresia de groază de pe chipurile lor.

Copilul începu să alerge spre el, armând puşca, şchiopăta; părea o rană mai veche sau poate că era un defect din naştere.

Trase din nou. Dar era prea agitat ca să ţintească cum trebuie şi glonţul ricoşa în caldarâm.

Băiatul ţinti spre pieptul lui Nick, apoi lăsă arma mai jos, la

nivelul picioarelor bărbatului. „Haide să ne distrăm puţin mai întâi”, spunea privirea lui. „O să te fac să şchiopătezi ca mine." Paisprezece ani. Ce a putut să i se întâmple cuiva atât de tânăr ca să-l umple de atâta ură?

„Are aceeaşi vârstă ca fiul meu cel mic”, se gândi Nick.

Max şi Daniela îi strigară să fugă şi băiatul auzi strigătele şi se întoarse. Ezită. Pe cine să omoare mai întâi?

Nick se simţi ţintuit locului. Îi era frig şi obosise cărându-l pe tatăl Danielei; era prea epuizat să se mai salveze. Îi strigă lui Max să o adăpostească pe Daniela.

Băiatul era în dificultate: nu ştia ce să aleagă. Şi Nick profită de ocazie.

Îl lăsă pe bătrân jos şi se aruncă asupra băiatului, care ridică puşca exact în clipa în care Nick îl lovi cu toată puterea. Băiatul trase doar un glonţ. Nick nu-şi dădu seama că fusese rănit. Auzise povestindu-se despre bărbaţi împuşcaţi în război care nu-şi dădeau seama că erau răniţi decât mult mai târziu. Adrenalina era cea care îi transforma pe oameni în eroi.

Băiatul se prăbuşi pe spate, iar zgomotul pe care îl făcu capul lui când se lovi de caldarâmul îngheţat fu îngrozitor. Arma căzu zăngănind pe jos. Băiatul se zvârcoli sub trupul englezului, apoi îşi dădu ochii peste cap.

Nick se ridică tremurând. Ucigaş sau nu, în fond şi la urma urmei nu era decât un copil. Bărbatul îl privi fix, simţindu-se cuprins de un val de greaţă şi repulsie.

— E mort? întrebă Max.

Nu era nevoie să-i ia pulsul. Nick încuviinţă din cap.

— Dumnezeule!

O văzu pe Daniela uitându-se la el. Nu conta că nu era prima dată când omorâse pe cineva sau că de data asta nu voise să se întâmple aşa. Incidentul ăsta o să-l bântuiască toată viaţa.

— Să nu mai rămânem aici! zise el.

Se întoarse să-l ridice pe bătrân de jos. Acesta se holba la el, cu acea expresie ciudată a celor morţi de curând întipărită pe faţa lui zbârcită. Glonţul băiatului îl nimerise în inimă. În moarte, tânărul lor prieten găsise ceea ce îşi dorise: o victimă potrivită.

28

Împuşcăturile şi bubuitul surd al tancurilor fuseseră înlocuite de clopotele bisericilor care băteau pentru cei morţi.

Antonescu câştigase. Fusese un lucru inevitabil; se stăpânise doar ca să salveze de la un dezastru şi mai mare un oraş care zăcea deja în ruine după cutremur. Informaţiile Danielei fuseseră corecte: membrii Gărzii de Fier crezuseră că germanii îi vor ajuta şi, când descoperiseră minciuna, fusese prea târziu. La urma urmei, nu erau o pereche potrivită; câteva mii de legionari fanatici cu puşti nu se puteau măsura cu tancurile şi cu artileria română.

Dar în acele trei zile de haos, legionarii îşi descărcaseră cu violenţă nervii pe evrei. Era cumplit ce făcuseră ei. Mii de oameni muriseră într-un mod îngrozitor. Dacă n-ar fi fost instinctele şi curajul ei — şi nesăbuinţa lui Nick — Daniela ar fi avut aceeaşi soartă.

* * *

— Ce naiba te-a împins să faci asta? întrebă Max.

Stăteau în barul american, „întorşi la sânul mamei”, cum zicea Max. Ziaristul era beat; o ţinea într-o beţie de două zile. Stătea rezemat de tejghea, cu ţigara aprinsă într-o mână şi cu un pahar de vermut în cealaltă. Era zece dimineaţa şi manşetele lui erau murdare de scrum, iar ochii lui erau umflaţi şi roşii de la prea mult alcool şi prea puţin somn.

— Nu ştiu, răspunse Nick.

— Ai salvat-o de două ori. Abandonează partida cât mai poţi. Şase luni de fericire şi nu te întreabă nimeni nimic. Zi sau noapte. Asta e părerea mea.

— Mulţumesc, Max. Sunt sigur că e un sfat bun.

— Dragostea e o formă de nebunie, să ştii. Mă rog, Platon a spus asta, nu eu. N-am vrut să te intimidez cu cunoştinţele mele în domeniul literaturii clasice.

Nick clătină din cap, îşi termină băutura şi părăsi barul.

Curentul era întrerupt şi holul era întunecat şi rece. Acum era o lume sinistră şi dincolo de uşile hotelului, un iad îngheţat: zăpadă murdară, soldaţi cocoşaţi îmbrăcaţi în paltoane adunând prizonieri, supravieţuitori rătăcind ameţiţi printr-un oraş lipsit de milă.

O văzu pe Daniela stând singură lângă unul din stâlpii de

marmură galbenă, prăbuşită pe un scaun ca o haină aruncată cu nepăsare de proprietarul ei.

Rămase acolo, privind-o. Nu credea că fata îl văzuse, căci nu-şi ridică privirea, dar ea zise:

— Ai văzut ce-au făcut?

— N-am fost mai departe de legaţie.

Legaţia — o altă scenă jalnică. Ajunsese în biroul lui pe scările din spate, deoarece uşa din faţă era asaltată de sute de evrei care supravieţuiseră exceselor gardiştilor şi care cereau acum vize ca să fugă din acest oraş îngrozitor. Dar Biroul de Paşapoarte din Londra nu permitea acordarea de vize pentru a părăsi Bucureştiul şi, când legaţia avea să plece în cele din urmă din România, aceşti oameni aveau să fie lăsaţi la mila germanilor şi a prinţului lor marionetă.

— Ai auzit ce s-a întâmplat la abator? întrebă Daniela.

Nick încuviinţă din cap. Toată lumea din oraş vorbea despre asta. Gardiştii târâseră şase sute de evrei, femei şi bărbaţi, la abator şi îi măcelăriseră exact ca pe porci; apoi atârnaseră carcasele de nişte cârlige din oţel şi puseseră pancarte pe care scria: „Carne bună de mâncat”.

Chiar şi soarta aia era mai blândă decât cea rezervată evreilor arestaţi în timpul revoltei şi duşi în celulele de la subsolul prefecturii. Soţii şi fiice fuseseră violate în faţa soţilor şi taţilor lor; cele care scăpaseră de un astfel de tratament fuseseră obligate să privească cum soţii lor erau ucişi în chinuri atât de groaznice, încât, când oamenii lui Antonescu cuceriseră sediul poliţiei trei zile mai târziu, unele femei înnebuniseră din pricina suferinţei şi a spaimei.

În pădurea Băneasa erau şi acum descoperite cadavre..

— Cum pot oamenii să-şi facă unii altora aşa ceva? îl întrebă ea.

Era o întrebare pe care filosofii o dezbăteau de secole, iar el nu ştia ce să-i răspundă, nici ei, nici altcuiva. Uciderea unei fiinţe omeneşti poate fi un act de teamă sau de necesitate, dar a-i tăia mai întâi urechile şi nasul i se păruse întotdeauna ceva pervers lui Nick. Dar el nu era decât un romantic incurabil.

— Uneori cred că petrecerile şi conversaţiile politicoase la masă sunt adevăratele aberaţii, zise bărbatul.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi încercat să-şi scoată din minte imaginile supărătoare văzute în timpul zilei.

— Voiam să-ţi mulţumesc din nou pentru ceea ce ai făcut, zise fata. Eşti îngerul meu păzitor.

Ce putea să-i spună? O salvase din cartierul evreiesc, o adusese înapoi la Athénée Palace şi îi permisese lui Maier să pună din nou stăpânire pe ea. Poate că era într-adevăr un act de nobleţe menit să-i uşureze sentimentul de vinovăţie provocat de şirul de evrei îngrămădiţi la uşa legaţiei şi poate că o lăsase să plece pentru că nu voia să se îndrăgostească şi mai tare de ea sau pentru că Maier îi putea oferi o protecţie pe care el nu putea să i-o ofere în următoarele săptămâni şi luni de zile.

Dar acum regreta.

— Nu eşti obligată să stai cu Maier, zise el.

— Ce altceva să fac?

— Pot să-ţi fac rost de o viză. Să te scot din Bucureşti.

— Nu pot pleca, replică ea.

— De ce nu?

Daniela refuză să-i răspundă.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Ai unde să te duci?

— Cred că o să supravieţuiesc, zise fata. Şi felul în care o spuse îi stârni gelozia.

— Sunt momente în care aş vrea ca tu să nu fi fost acolo în ziua în care au venit legionarii. Sunt momente în care aş vrea să fi murit împreună cu Levi.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse.

Nick îl văzu pe Maier intrând pe uşa turnantă. Daniela se ridică şi, aplecându-se spre el, îl sărută cu tandreţe pe obraz.

— N-o să te uit niciodată, zise ea.

— De ce nu vrei să pleci? o întrebă el.

Fata clătină din cap. Nick nu înţelese decât mult mai târziu şi atunci fu deja prea târziu.

* * *

Antonescu insistă ca englezii să plece în timpul nopţii. Hamalii hotelului Athénée Palace aduseră bagajele lui Nick şi le puseră într-o maşină a ambasadei; nu erau prea multe bagaje, majoritatea lucrurilor lui şi ale lui Jennifer zăceau sub ruinele

apartamentului lor.

Când coborî scările, toată lumea din hol tăcu şi se holbă la el. Câţiva germani rânjeau, unii îşi ridicară chiar paharele, salutându-l în batjocură; alţii, precum Maier, avură demnitatea să-şi întoarcă privirile în altă parte. Foştii lui asociaţi, micul grup de spioni şi de escroci şi prostituate din lumea burgheză, se luptau cu alte sentimente: unii cu regretul, alţii cu furia.

Englezii părăseau în sfârşit Bucureştiul.

O văzu în mulţime, cu părul negru şi ochii strălucitori, stând în mijlocul unui grup de germani în uniforme cenuşii, în faţa barului american. Fata îşi ridică privirea şi ochii lor se întâlniră preţ de câteva secunde. Pentru o clipă, zâmbetul pieri.

* * *

Era un drum scurt cu maşina până la Gara de Nord, pe străzi întunecate şi pustii, pe lângă ziduri ciuruite de gloanţe. La gară, se întâlni cu ceilalţi colegi ai lui de la legaţie. Trenul urma să-i ducă la Constanţa, unde un distrugător sub pavilion turcesc aştepta să-i traverseze Marea Neagră până la Istanbul.

Când trenul părăsi gara, începu să ningă încet; pe cer nu se vedea nicio stea. Întreaga lume se ducea de râpă şi Nick nu se putea gândi decât că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Daniela Simonici.

CARTEA a II-a

29

Expresul Orient-Simplon, Sofia-Istanbul, februarie 1941

Când Nick ajunse în Istanbul, fu ajutat să intre imediat în consulatul britanic, folosind aceeaşi acoperire pe care o utilizase în Bucureşti. Ataşatul militar, Donaldson, îl puse la curent cu tot ce trebuia să ştie: guvernul britanic credea acum că era doar o chestiune de timp până când Bulgaria se va alătura Axei şi englezii vor fi nevoiţi să evacueze consulatul din Sofia. Donaldson îi zise că arhiva consulatului fusese pusă într-o ladă mare, pe care Nick trebuia s-o aducă la Istanbul. I se dădu un

bilet pentru următorul tren spre Sofia şi i se spuse să se prezinte ambasadorului de acolo.

* * *

Turiştii germani care veniseră să viziteze România treceau acum Dunărea cu feriboturile pentru a petrece o altă vacanţă. Când îşi deschideau valizele pentru a fi verificate de vameşii bulgari, printre lucrurile lor se aflau uniforme militare şi pistoale. Bulgarii zâmbeau şi le făceau semn să treacă. În holul hotelului său din Sofia, Nick auzea mereu strigându-se *Heil Hitler* când naziştii se salutau unii pe alţii. Orice pretenţie de neutralitate dispăruse. Hitler îşi luase o altă amantă în Balcani, fără a fi nevoit să se căsătorească cu ea. Între timp, şiruri întregi de vagoane trăgeau pe liniile secundare, transportând muniţie pentru armata bulgară, în vreme ce altele se îndreptau în direcţie opusă, încărcate cu unt, ulei şi zahăr.

Era una din cele mai bogate ţări din Balcani şi majoritatea oamenilor nu aveau ce mânca. În schimb, în Frankfurt şi în Heidelberg se trăia foarte bine.

* * *

Era o seară rece şi deprimantă. În dreptul luminilor din gară, se vedea cum plouă mărunt. Nick era înfăşurat în palton, supraveghind încărcarea lăzilor de la consulat. Câţiva stropi reci de ploaie îi alunecară pe şira spinării. Bărbatul tremură. Suferea de ipohondrie încă de când era în Bucureşti şi era bântuit de fantoma înfrângerii.

Consulul îi strânse mâna.

— Ne vom revedea fără îndoială la Istanbul foarte curând, murmură el.

Un conductor în uniformă maro mergea grăbit de-a lungul peronului.

— *En voiture, messieurs et ’dames, en voiture.*[3]

— Succes, Davis! îi ură consulul când Nick se urcă în tren.

— Mulţumesc, domnule, răspunse el şi se duse să-şi caute compartimentul.

[3] Urcaţi în vagoane, doamnelor şi domnilor! Urcaţi în vagoane! (Fr., n.t.)

Coridoarele erau înţesate de oameni. Arătă biletul conductorului de tren şi intră în compartimentul lui. Îşi puse valiza în plasa pentru bagaje şi îşi atârnă haina udă în spatele uşii, unde apa se scurse pe jos, formând o băltoacă. Auzi fluierul impiegatului şi trenul ieşi încet din gară. Se simţi uşurat că părăsea Sofia. Îi amintea prea mult de Bucureştiul din ultimele zile, plin de germani care cântau şi vorbeau prea tare, ieşind cu grămada din toate restaurantele şi din toate barurile. Erau stăpânii întregii lumi acum.

* * *

Încercă să citească un exemplar din *The Times,* vechi de trei săptămâni, pe care îl adusese cu el din Istanbul, dar nu se putu concentra; citea acelaşi paragraf de zeci de ori. Îl aruncă cât colo şi privi pe geamul bătut de ploaie.

Auzi însoţitorul de tren sunând din clopoţel pe coridor.

— Premier service, ’dames et messieurs, le dîner est servi, premier dîner [4]

Nu-i era foame, dar ar fi fost ceva cu care să-şi ocupe gândurile. Se ridică în picioare şi ieşi pe coridor.

Trenul avea un vagon cu două saloane separate, iar vagonul-restaurant era de cealaltă parte a acestora. Era prima dată când călătorea cu expresul Orient-Simplon şi era impresionat; era foarte luxos. Saloanele şi vagonul-restaurant aveau panouri din lemn de mahon şi de tec, încrustate cu santal, iar pe pereţi erau atârnate tablouri originale. Scaunele erau acoperite cu piele roşie stanţată, însoţite de garnituri la fel de scumpe, tacâmurile erau din argint curat şi din porţelan de Sevres. Paharele erau din cristal de Baccarat.

Un chelner în haină albă îi luă comanda în franceză: supă de legume, pilaf cu carne de prepeliţă şi un vin roşu din ’37. „De ce nu?” îşi zise el. „Nu mă costă nimic.”

Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi privi cu atenţie comesenii. Mânca împreună cu duşmanul. Trenul era folosit zilele astea mai mult de şefii partidelor naziste care călătoreau de la Berlin în Balcani şi invers, în misiuni diplomatice în ţări-marionetă precum Bulgaria şi România. Şeful serviciului german

[4] Prima servire, ’mnelor şi ’mnilor! Cina e servită! Prima cină (Fr., n.t.)

de informaţii, amiralul Canaris, şi von Papen, ambasadorul Germaniei în Turcia, călătoreau frecvent pe ruta asta.

Nick încercă să-şi imagineze cine erau comesenii lui şi ce căutau în tren. Austriacul gras cu barbişon roşcat era mai mult ca sigur bancher; cei trei germani care vorbeau şi râdeau la masa vecină făceau parte din serviciul german de informaţii; turcul cu garoafă roşie la butonieră şi cu inelul gros din aur pe degetul cel mic părea prea prosper ca să fie cinstit. Şi-l închipui în bazarul de mirodenii, făcând comerţ cu opiu şi secrete guvernamentale, bând cafea amară şi fumând ţigări turceşti.

Atunci intră ea. N-ar fi putut fi mai şocat nici dacă chelnerul i-ar fi aruncat un pahar cu apă rece ca gheaţa în faţă.

Era cu Maier. El era îmbrăcat în uniformă; ea purta o rochie neagră, avea părul negru strălucitor, unghiile date cu lac roşu şi ruj proaspăt pe buze. Simţi că înnebuneşte de dorinţă.

Maier îl văzu. Îi zâmbi de parcă ar fi văzut un prieten bun.

— *Liebling,* priveşte! E englezul. Ce plăcere neaşteptată!

Nick se ridică în picioare.

— E într-adevăr neaşteptată, Herr Maier.

— O mai ţii minte pe domnişoara Simonici, nu-i aşa?

Englezul dădu uşor din cap în direcţia ei.

— Domnişoară Simonici.

Faţa ei era goală de orice expresie. Bărbatul încercă să citească ceva în ochii ei.

— V-ar face plăcere să staţi cu mine?

— Doar pentru o clipă, răspunse Maier şi se aşezară cu toţii la masă. Aşadar, Herr Davis, cu ce treburi în Sofia?

— Treburi de-ale ambasadei. Dar tu?

— Turism. Sofia e un oraş foarte frumos.

Nick nu era de aceeaşi părere, dar se prefăcu că e de acord.

— Totuşi, cred că e mai bine să nu te ataşezi prea mult de un loc. Din câte ţin minte, îţi plăcea mult şi Bucureştiul.

Nick nu muşcă momeala.

— Te duci la Istanbul?

— Pentru puţin timp.

— Tot pentru turism? Războiul a fost bun cu tine. Ai parte de multe vacanţe.

Maier zâmbi. Îi plăcea jocul ăsta.

— Din păcate, de data asta e vorba de afaceri.

— Stai mult?

— N-am făcut planuri. Poate că ne vom vedea din când în când.

Daniela părea plictisită de discuţia lor. Nick era conştient de prezenţa ei şi ar fi vrut să fie singur cu ea, să vorbească cu ea, chiar dacă doar pentru câteva minute. Femeia îi evita cu grijă privirea.

Chelnerul aduse supa şi Maier se ridică.

— Te deranjăm. Ar trebui să te lăsăm să mănânci în linişte.

Nick se ridică şi el.

— Herr Maier. Domnişoară Simonici.

— Poftă bună! îi ură ea şi astea fură singurele cuvinte pe care i le adresă.

Maier o conduse la o masă aflată în celălalt capăt al vagonului-restaurant. Femeia se aşeză cu spatele la englez. Bărbatul îi privi discutând, auzi râsul ei electrizant, care îl duse imediat cu gândul la holul slab luminat al hotelului Athénée Palace. Aşadar, era încă amanta lui Maier. Îi spusese în seara aceea în foaier că era o actriţă bună şi Nick se întrebă dacă acum se prefăcea sau nu. Oare era fericită? Nu-şi putea da seama.

Dar gelozia nu e un comesean bun. Englezul îşi pierduse pofta de mâncare. Împinse farfuria cu supă din faţa lui şi se hotărî să se întoarcă înapoi în compartiment. Când trecu pe lângă masa lui Maier, nu se uită la Daniela.

Cândva, se mulţumise să trăiască în amorţeală; acum avea un sentiment acut că pierduse ceva foarte important în viaţă. Nu simţise niciodată pentru o femeie ceea ce simţea pentru Daniela; era ca şi cum ar fi trăit viaţa doar pe jumătate.

* * *

Daniela încercă să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea Maier, dar în mintea ei îl urmări pe Nick pe coridor până la compartimentul lui, încercând să-i explice totul fără să-l rănească. Maier discuta despre politică, fiind extrem de fascinat de propria deşteptăciune şi intoxicat de importanţa ţării lui în lume şi, prin extensie, de propria importanţă, desigur.

O plictisea.

Acum îi explica meritele vinului Kavaklidere, un vin roşu pe care îl comandase pentru cină. Dar ea nu se putea gândi decât la englezul înalt îmbrăcat în costum, cu ochi albaştri şi trişti şi cu o

şuviţă de păr negru căzută pe frunte, care se instalase în mod inexplicabil în inima ei.

30

Însoţitorul de tren îi făcu patul. După plecarea lui, Nick se dezbrăcă şi stinse lumina. Stătu pe întuneric, privind cum ploaia rece bătea în geam. Se întrebă ce făcea Jennifer, se gândi la fiii lui, crescând în Anglia fără el. Dar cel mai mult se gândi la Daniela, care dormea la doar câteva compartimente distanţă. Nu-şi dădu seama când aţipi, legănat de şuieratul melancolic al trenului, de zăngănitul roţilor, de scârţâitul panelelor din lemn. Fu deranjat dis-de-dimineaţă de o bătaie slabă în uşă. Întrucât avea somnul foarte uşor, se trezi numaidecât. Se dădu jos din pat şi îşi puse halatul.

— Cine e?

Nu primi nici un răspuns.

Luă revolverul din buzunarul hainei, care era atârnată de uşă. Îl ţinu ascuns şi întredeschise uşa compartimentului.

Îi recunoscu mai întâi parfumul.

— Daniela?

Verifică holul. Nu mai era nimeni pe coridor, cu excepţia însoţitorului de tren care moţăia pe scaun. Pe neaşteptate, fata se lipi de el şi îl sărută cu o pasiune care îl lăsă fără vlagă. Îşi dădu seama că încă mai ţinea revolverul în mâna dreaptă şi că arma nu avea siguranţa pusă. Dumnezeule!

Vârî pistolul sub saltea. În compartiment era întuneric şi nu putea vedea faţa fetei.

— Ce cauţi aici?

— Voiam să te văd între patru ochi.

— Şi cu Maier cum rămâne?

— I-am spus că nu pot să dorm. Crede că sunt în salon.

— Dacă vine să te caute?

Daniela făcu o grimasă surprinzătoare.

— N-o să mă găsească, răspunse ea. Nu sunt acolo.

Nick o trase lângă el pe pat.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Când Siggi şi-a făcut bagajele să plece din Bucureşti, s-a hotărât să mă ia cu el. Bănuiesc că, dacă îţi iei totul cu tine, nu

mai e nevoie să cumperi aceleaşi lucruri când ajungi în alt oraş. Lucruri ca peria de păr, costumele de iarnă, amanta.

— Ce cauţi aici? o întrebă el din nou.

— Am venit să te previn, şopti ea.

— Să mă previi?

— L-am auzit pe Maier discutând cu un colonel german în gară. Te-au văzut urcând în tren şi ofiţerul îi spunea despre tine. Ei cred că eşti spion. Colonelul i-a zis lui Siggi că poliţia bulgară o să te dea jos din tren la graniţă şi o să te aresteze.

Nick fu cât pe ce să spună: „N-ar îndrăzni ei să facă asta.” Dar cine ştia ce ar îndrăzni oamenii să facă în Balcani? Europa o luase razna; cândva, un englez putea conta pe puterea şi pe reputaţia ţării lui ca să meargă nestingherit prin lume; dar acum nu mai era aşa. Dacă îl vor aresta înainte de a ajunge la graniţă, va dispărea pur şi simplu, bulgarii se vor scuza, se va lansa o anchetă şi, în tot acest timp, el va fi în cine ştie ce ascunzătoare din fundul Bulgariei, torturat de experţi pentru a divulga numele tuturor oamenilor lui de legătură din România şi din Orientul Apropiat.

Simţi că-l cuprinde frica.

Aprinse lampa de lângă pat. Era aproape două noaptea. Vor ajunge la graniţă în mai puţin de o oră.

— De ce îmi spui asta?

— Tu de ce crezi?

— Nu ştiu, răspunse el.

I-o spunea pentru că îi salvase viaţa şi se simţea îndatorată? Sau avea un alt motiv?

— Trebuie să plec, zise ea.

Se aplecă spre el şi îl sărută din nou pe gură. Îi luă mâna şi o duse la inima ei, iar el o ţinu acolo doar pentru o clipă, apoi se ridică în picioare.

— Stai puţin! îi spuse Nick. Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vrei să fac?

— Însoţitorul de la capătul coridorului. Vreau să-l faci să plece de acolo.

— Lasă totul în seama mea.

Îl sărută încă o dată.

— Ne vedem în Istanbul, zise ea şi, cu această promisiune vagă, dispăru.

Nick lăsă uşa întredeschisă, o privi pe Daniela trezindu-l pe

însoţitorul de tren şi şoptindu-i ceva. Nu află niciodată ce poveste inventase pentru el, dar o femeie frumoasă care cere ajutorul pentru orice lucru prostesc, va obţine întotdeauna ce-şi doreşte, în timp ce un bărbat nu se va alege decât cu o ridicare din umeri şi cu un refuz ostil. Însoţitorul, încă buimac de somn, o urmă pe fată în celălalt vagon prin uşa despărţitoare.

Nick ştia deja ce avea de făcut.

Se îmbrăcă şi îşi puse revolverul în buzunar. Tăie cordonul de la obloane cu un briceag şi îl vârî în celălalt buzunar. Apoi deschise fereastra. Vântul rece îl izbi în faţă şi ploaia udă perna de pe pat. Îşi puse paltonul, asigurându-se repede că are paşaportul în buzunar.

Cu puţin noroc, poliţia bulgară va crede că a sărit pe fereastră. Cercetă încă o dată camera cu privirea. Mulţumit de pregătirile pe care le făcuse, se furişă afară pe coridorul pustiu.

* * *

Când deschise uşa despărţitoare care dădea spre vagonul-restaurant, zgomotul roţilor de tren îl asurzi. Respiră adânc în faţa uşii din vestibul şi se rugă să nu fie nimeni treaz la ora aia.

Vagonul-restaurant era gol.

Trecu repede pe lângă bucătărie. Auzi doi bucătari discutând, pregătind deja micul dejun.

Uşa următoare lega vagonul-restaurant de vagonul cu bagaje.

Îşi scoase revolverul din buzunar, dar nu trase piedica. Nu avea intenţia să-l folosească; era doar pentru intimidare.

Paznicul dormea dus. Sforăia şi îi curgea salivă din gură pe mâneca uniformei.

Dacă ar fi fost un film, dacă el ar fi fost Robert Coleman sau Errol Flynn, l-ar fi lovit pe paznic în cap cu patul revolverului şi omul ar fi căzut inconştient la pământ. În viaţa reală însă, Nick ştia din experienţă că, dacă nu-l loveai destul de tare, omul fie începea să ţipe, fie se înfuria la culme, şi, dacă îl loveai prea tare, îi spărgeai capul şi îl omorai sau îşi pierdea atât de profund cunoştinţa, încât înceta să mai respire sau se îneca cu propria vomă. Nu voia să rişte să-i facă aşa ceva unui biet francez care avea o meserie cinstită, deşi cam plictisitoare, unui om care avea poate o soţie şi o familie acasă. La fel ca el, majoritatea angajaţilor din cadrul căilor ferate nu-i suportau pe nazişti şi unii

din ei erau chiar în slujba serviciilor secrete britanice.

Omul se trezi când Nick trase piedica revolverului chiar lângă urechea lui.

Bărbatul îi spuse în franceză ce voia de la el. Paznicul era încă buimac de somn şi tremura de frică atât de tare, încât de-abia putea sta în picioare. Lui Nick i se făcu milă de el.

Omul se dezbrăcă de haine şi rămase în chiloţi. Nu era o privelişte prea frumoasă. Nick îl obligă să descuie vagonul de bagaje şi îl împinse înăuntru. Îi legă mâinile la spate cu cordonul de la oblonul din compartimentul lui şi îi puse un căluş la gură, folosind o bucată de pânză roşie tăiată dintr-un steag de semnalizare.

După ce termină, se dezbrăcă şi el de haine. Paznicul făcu ochii cât cepele. „Crede că o să mă dau la el”, se gândi Nick cu dezgust. Până şi un etonian ar fi ales pe cineva mai ispititor.

Nick îi repetă că nu avea intenţia să-i facă vreun rău, apoi se îmbrăcă cu uniforma paznicului. Pantalonii erau prea scurţi, iar haina era prea largă. Fu nevoit să strângă cureaua până la capăt ca să nu cadă pantalonii de pe el. Îl lăsă pe paznic ghemuit pe podea lângă lada care conţinea arhiva consulatului. Când se întoarse în compartimentul paznicului, simţi că trenul încetineşte. Ajunseseră la graniţă.

31

Stătu la pupitrul paznicului, privind fix uşa care ducea la vagonul-restaurant. Auzi strigăte pe peron. Inima îi bătea cu putere. Îşi aminti cuvintele Danielei: „Ne vedem în Istanbul.”

Ştia că era o nebunie; un bărbat pe care îl îngrijorează pierderea unei femei atunci când ar putea să-şi piardă curând propria viaţă trebuie să fie un pic nebun. Ce spusese Max? Că dragostea e o nebunie divină. Oare asta era? Era îndrăgostit de ea?

Îşi simţi palmele ude şi le şterse de pantalonii uniformei. Ascunsese revolverul sub pupitru.

Nu-l vor prinde, orice s-ar întâmpla. Moartea era mai uşor de contemplat decât tortura. Se întrebă ce-ar zice Jennifer dacă el nu s-ar mai întoarce. Se gândi de asemenea la cei doi băieţi ai lui şi speră că într-o zi aceştia vor fi mândri de el.

Se gândi la Daniela şi se gândi la soţia lui. Se gândi cum ar fi să moară şi se întrebă de ce apropierea morţii îl face pe om să se simtă atât de viu.

„Concentrează-te Nick! Păstrează-ţi mintea limpede!”

Afară, ploaia cădea undeva peste un loc pustiu din Balcani şi oameni urâţi în uniforme cenuşii se puneau la adăpost, uitându-se strâmb la vremea mizerabilă; dar el era dorit şi era în pericol, iar lumea nu mai fusese niciodată atât de luminoasă. Ura războiul ăsta blestemat şi în aceiaşi timp voia să dureze la nesfârşit.

* * *

Nick auzi zgomot de paşi în vagonul-restaurant. Veneau.

Erau trei la număr, în uniforme maro jegoase, cu mâneci uzate şi cu gulere murdare de la transpiraţie. Aveau bărbi ţepoase şi mustăţi prost îngrijite: ţărani care încercau să arate ca nişte generali. Unul din ei îi spuse ceva în bulgară, iar el răspunse în franceză, aşa cum ar fi răspuns adevăratul paznic. Se uitară încurcaţi unii la alţii. Nick ştia de la Daniela că poliţiştii căutau un pasager pe nume Peter Box, numele fals sub care călătorea el.

— *Non, monsieur,* nici un domn cu numele ăsta sau cu vreun alt nume nu a trecut pe aici, răspunse englezul cu respect.

Poliţistul îşi muşcă şovăitor buza. Ezitarea lui îl convinse pe Nick că planul său avea să funcţioneze şi se relaxă, vârându-şi revolverul înapoi în buzunar.

Unul din poliţişti trecu pe lângă colegii lui şi se îndreptă spre vagonul de bagaje, dar Nick sări în picioare şi i se puse în drum. Poliţistul îşi umflă pieptul, ochii lui negri fiind la doar câţiva centimetri de faţa lui Nick. Avea o respiraţie urât mirositoare. Nick se întrebă ce avea să facă.

32

Poliţistul şovăi.

Statură acolo, nas în nas. În cele din urmă, spre uşurarea lui Nick, omul se retrase. Se întoarse şi ieşi din vagon, făcându-le semn celorlalţi să-l urmeze. Englezul se prăbuşi pe scaunul paznicului. Picioarele începură să-i tremure fără să le poată

controla. Era din pricina adrenalinei.

Trenul părăsi linia moartă. Nick se duse în spatele vagonului, unde se afla o ferestruică. Se opriră din nou dincolo de graniţa turcă, dar nu veni nimeni în vagonul de bagaje şi, în cele din urmă, fură lăsaţi să treacă.

Era în siguranţă.

Se îmbrăcă din nou cu hainele lui şi trecu prin vagonul-restaurant şi prin saloane, îndreptându-se spre compartimentul său. Când ieşi din salon, însoţitorul se holbă uimit la el. Nick îi zâmbi şi îi ură o dimineaţă bună.

Era frig în compartiment. Fereastra rămăsese deschisă. O închise şi se uită în jur. Poliţiştii bulgari răsturnaseră tot conţinutul valizei lui pe jos. Era mai degrabă frustrare decât eficienţă. Îşi adună hainele şi le vârî la loc în valiză.

Patul era ud leoarcă. Nu prea mai conta, pentru că ştia că acum nu mai putea dormi.

Se uită pe fereastră. Era întuneric afară şi Nick văzu reflectându-se în geam imaginea unui englez slăbănog care ţinea în poală un revolver Webley. Ascultă ritmul roţilor de fier pe şine, îşi aminti sărutul Danielei, îşi aminti că fata tocmai îi salvase viaţa şi îşi aminti, de asemenea, promisiunea pe care ea i-o făcuse la despărţire: „Ne vedem în Istanbul.”

Imaginea lui începu să piară pe măsură ce se lumina de ziuă. Se trezi în schimb uitându-se la un răsărit de soare rece, la ruinele de un galben murdar ale Bizanţului care se zăreau printre chiparoşii negri. Trenul merse de-a lungul zidurilor dărăpănate de la malul mării.

Pentru o clipă, farul lumină cocioabele sinistre şi întunecate de lângă şinele de tren. Trecură pe lângă marele harem al lui Suleyman, pe lângă palatul Topkapi şi pe lângă nişele din ziduri unde capetele duşmanilor sultanului fuseseră cândva hrană pentru corbi.

Istanbul putea părea o ruină murdară sau o mărturie importantă a istoriei; depindea de starea de spirit a omului care îl privea. În dimineaţa asta, oraşul îi insuflă lui Nick speranţă, ceea ce era într-adevăr un sentiment periculos.

* * *

Donaldson îl aştepta pe peronul gării Sirkeçi; Abrams, care

fusese trimis sub acoperire în Biroul de Control al Paşapoartelor din Istanbul, îl însoţea.

Când se dădu jos din tren, Nick îi luă imediat deoparte şi le povesti ce se întâmplase.

— Ar fi mai bine să pleci numaidecât de aici, îl sfătui Donaldson.

Spre necazul englezului, ataşatul nu părea nici surprins, nici impresionat de felul în care scăpase de pericol. Nick trimise un hamal să-i aducă bagajele şi se îndreptă spre ieşire.

Era deja într-un taxi, traversând podul Galata şi dirijându-se spre Pera, când vagonul de bagaje fu descuiat de funcţionarii gării şi paznicul fu descoperit în chiloţi şi legat fedeleş, în spatele unei lăzi mari. Începu imediat căutarea călătorului din compartimentul B, dar fără succes.

* * *

Îl văzu în marea de oameni şi de hamali de pe peron, înainte ca el să dispară pe poarta gării, un englez într-un costum gălbui, distingându-se în mijlocul turcilor mai scunzi. Când îl pierdu din vedere, fu copleşită de vină şi de suferinţă. Viaţa era atât de crudă!

Maier o luă pe după umeri. Ea se întoarse şi îi zâmbi liniştitor.

* * *

Arhiva fu încărcată într-un camion şi transportată la consulat, unde şeful Partidului Ţărănesc Bulgar, până de curând liderul mişcării de rezistenţă din ţara lui, ieşi din ladă înfometat, epuizat, dar teafăr. Întrucât supravieţuise călătoriei fără să mănânce nimic altceva decât două portocale, i se servi un mic dejun copios şi fu felicitat pentru că scăpase de închisoare şi probabil de la moarte. Un Abrams lipsit de milă îl interogă timp de cinci ore înainte de a-i permite în sfârşit să se odihnească.

Întrebările pe care poliţia turcă i le puse consulului cu privire la un englez pe nume Peter Box fură descurajate cu politeţe. Diplomatul răspunse că regreta, dar consulatul nu cunoştea pe nimeni cu numele ăsta.

Chestiunea fu repede îngropată sub un maldăr de hârţoage într-un birou din Beyoglu şi nu se mai auzi niciodată de ea.

33

Consulatul aranjase ca Nick şi restul personalului legaţiei din Bucureşti să locuiască temporar în hotelul Pera Palas. Nick îi ceru hamalului să-i ducă valiza în cameră şi, după plecarea acestuia, englezul ieşi pe balcon să fumeze o ţigară. Vântul rece îi tăie răsuflarea, îl învioră.

Ploaia cădea mărunt peste Corn, iar bărcile de pescari şi feriboturile dispăruseră din vedere. Vântul era sărat şi destul de rece ca să-ţi îngheţe oasele.

Ninsese cu o săptămână în urmă şi cocoloaşe murdare de zăpadă rămăseseră ca o spumă, atârnând de acoperişurile caselor şi umplând jgheaburile.

Nick îşi pipăi faţa cu o mână: trebuia să se radă. Evenimentele din noaptea precedentă părură deodată ireale.

„Ne vedem în Istanbul.”

Daniela era acolo, undeva. Trebuia să o vadă din nou.

* * *

Istanbulul nu era un singur oraş, ci trei: vechiul Istanbul era în Seraglio, cartierul conservator, ale cărui moschee şi haremuri îi dădeau oraşului faimoasele lui forme; de cealaltă parte a Cornului de Aur era o altă lume, o lume a barurilor, a cluburilor de noapte şi a restaurantelor din jurul pieţei Taksim, cartierul european Pera; iar în capătul celălalt al Bosforului era Scutari, în Asia.

Romanii îl numeau Bizanţ şi, mai târziu, Constantinopol, unde Iustinian a construit măreaţa biserică Sfânta Sofia, o capodoperă din piatră care, şi după cinci sute de ani, continua să domine vechiul cartier. Otomanii cuceriseră oraşul şi îl transformaseră, iar linia orizontului stătea mărturie sultanilor şi paşilor care trăiseră acolo, moscheele măreţe ale lui Suleyman, Rustem şi Baiazid înălţându-se deasupra pâlcurilor de case din sudul Cornului, în timp ce elegantul Turn al Dreptăţii se ridica dintre chiparoşii din Seraglio, unde sultanii îşi aveau odinioară haremurile.

Atatürk fusese cel care redenumise oraşul, cu doar câţiva ani

înainte, dar pentru multe familii europene vechi el era tot Constantinopol şi doar pe cele mai noi hărţi apărea sub numele de Istanbul.

Nick îşi aminti când ajunsese acolo pentru prima dată, venind de la Constanţa. După ce trecuse pe lângă întunecata fortăreaţă Rumeli, oraşul apăruse ca o explozie de lumină. În comparaţie cu Bucureştiul, un oraş prins în ghearele iernii, ale fricii şi ale hranei insuficiente, era ca şi cum ai fi fost eliberat dintr-o închisoare.

Turcia reuşise acolo unde România eşuase: nu se implicase în război, în ciuda eforturilor Londrei şi Berlinului de a o atrage în conflict. Hitler voia ca Turcia să fie pe post de bază de unde să lanseze atacul împotriva Rusiei şi Orientului Mijlociu, iar englezii voiau ca turcii să-i ajute să-i alunge pe germani din Balcani. Dar chiar şi Leul şi Vulturul erau pretendenţi noi în comparaţie cu ruşii; de un secol întreg aceştia voiau să obţină controlul asupra Dardanelelor şi acces nestingherit la Marea Mediterană. Războiul le oferea acum această şansă.

Dar preşedintele Turciei, Inonu, se ţinuse tare şi nu-şi implicase ţara în conflict. Marele război din urmă cu aproape douăzeci de ani fusese dezastruos pentru turci şi preşedintele era hotărât să nu se mai lase târât în altul. Economia era la pământ, iar armata era prea mică şi prea prost echipată pentru a apăra ţara. Militarii rămăseseră cu treizeci de ani în urmă în ceea ce privea echiparea, nu aveau blindate, nu aveau avioane şi nici artilerie antiaeriană. Intrarea în război alături de aliaţi sau de germani nu ar fi dus decât la o catastrofă, în loc de asta, Inonu semna tratate de prietenie cu toţi jucătorii importanţi şi încerca să-l împace pe fiecare.

Dar neutralitatea Istanbulului făcea ca oraşul să fie un magnet pentru refugiaţii disperaţi din Bulgaria, Grecia, Ungaria, Iugoslavia şi România. Aceştia sporiseră populaţia oraşului cu sute de mii de suflete, împovărând şi mai mult o ţară unde mulţi sufereau deja de foame şi de sărăcie.

Neutralitatea atrăgea şi un alt gen de rezidenţi. La fel ca în Bucureşti, nenumăraţi agenţi străini şi spioni operau acum din consulate, restaurante şi hoteluri. Nick numărase vreo şaptesprezece servicii secrete străine care operau acolo la sosirea lui, transformând oraşul într-un câmp de luptă camuflat, unde manierele elegante şi limbajul politicos ascundeau motive josnice.

Iar englezul făcea şi el parte dintr-o astfel de categorie.

Consulatul britanic era în Pera, o clădire enormă în stil victorian, aflată lângă bulevardul Istiklal. Era în cartierul european al oraşului, care data din Evul Mediu, când Pera era aşezare italiană. Spre deosebire de vechiul oraş, linia orizontului era dreaptă, cu excepţia Turnului Genovez, construit mai întâi ca o fortăreaţă, utilizat apoi ca loc de reperare a incendiilor, iar acum folosit mai mult pe post de panou publicitar gigant.

Pe străzile întunecate şi pietruite ale cartierului se aflau bănci, birouri şi magazine, tramvaiele circulând încolo şi încoace pe bulevardul Istiklal, echivalentul străzii Oxford din Anglia.

Nick ajunse la birou la ora 9.30 şi urcă pe scara din spate, căci intrarea principală era rezervată diplomaţilor obişnuiţi. Avea două birouri, o cameră pentru arhivă şi o secretară, pe acelaşi palier cu agentul de pază şi cu camera unde se cifrau mesajele. Ca ataşat militar adjunct, trebuia să intervieveze bărbaţi şi femei de toate naţionalităţile care veneau să-l viziteze pe consul când treceau prin Istanbul. Erau refugiaţi, oameni de afaceri, diplomaţi, birocraţi şi politicieni care îşi pierduseră funcţia din pricina războiului. Nick îi interoga pe toţi şi de multe ori obţinea informaţii valoroase; uneori reuşea chiar să-i recruteze ca agenţi.

Celorlalţi colegi ai lui din consulat li se explicase că Nick îl ajuta pe ataşatul militar, preluând câteva din sarcinile acestuia, dar numai Donaldson, consulul şi Abrams ştiau cu ce se ocupa el de fapt. Din experienţa lui Nick, în toate consulatele şi ambasadele unde fusese trimis, toţi credeau că sunt suficient de discreţi ca să ştie totul, dar nu prea era aşa. Trebuia să aibă grijă ce le spunea colegilor lui din consulat, să fie la fel de atent cum era în cea mai aglomerată cafenea din Istanbul.

Se duse direct în biroul lui Donaldson. Era şi Abrams acolo, şi Nick le povesti ce se întâmplase cu o noapte înainte în trenul cu care se întorsese de la Sofia. Donaldson îl felicită pentru succesul misiunii şi pentru felul în care scăpase de poliţia bulgară.

— Dar de ce te-a ajutat femeia asta? îl întrebă Donaldson.

— Am recrutat-o în Bucureşti, la instrucţiunea domnului Abrams, răspunse el.

Era o inversare subtilă a faptelor reale. Cât de conştiincios părea!

— Fratele ei a fost arestat şi probabil ucis de Garda de Fier, iar fasciştii au pus mâna pe banca şi pe casa familiei ei. Pe tatăl ei l-

au aruncat în închisoare.

— De ce?

— E evreică.

— Evreică?

Donaldson se uită la Abrams. Cei doi schimbară o privire.

— Şi e amanta lui Maier? întrebă Donaldson.

— Da.

— El ştie că e evreică?

— Nu cred că împărtăşeşte părerea ariană despre puritatea rasei. În plus, Daniela Simonici este o femeie foarte frumoasă.

— Ne ajută pentru că urăşte germanii?

— Există o oarecare prietenie între noi. Am ajutat-o de câteva ori în Bucureşti.

— Serios? făcu Donaldson.

Nick se întrebă ce gândea Donaldson. Abrams puse ceaşca de ceai pe farfuriuţă şi zise:

— Ar trebui s-o exploatăm ca potenţial agent, informaţiile pe care ni le-a furnizat în Bucureşti s-au dovedit în cele din urmă a fi foarte valoroase.

— Crezi că lucrul ăsta e posibil, Davis? întrebă Donaldson.

Nick privi pe fereastră la acoperişurile şi la casele din lemn îngrămădite în jurul Cornului.

— Da, e posibil.

— O poţi contacta?

— Nu ştiu unde este.

— Poate că te va contacta ea, zise Abrams.

— Sper.

Donaldson bătu cu degetele în masă. Părea întristat.

— Ei bine, ţine-ne la curent, spuse el.

* * *

Prima sarcină a lui Nick fu să restabilească reţeaua pe care începuse s-o construiască în Bucureşti. Cei mai eficienţi informatori ai lui nu fuseseră ca Daniela Simonici, ci angajaţi obişnuiţi ai căilor ferate. Când devenise clar că urmau să părăsească Bucureştiul, englezul începuse să construiască o reţea în interiorul României; recrutase deja doi însoţitori de tren din expresul Orient-Simplon, precum şi un frânar şi un conductor care călătoreau în mod regulat cu trenurile turceşti care se

îndreptau spre Sofia sau spre Bucureşti. În timp ce Turcia rămânea neutră, trenurile continuau să călătorească nestingherite spre toate capitalele din Balcani ocupate de germani, iar angajaţii căilor ferate reuşeau să treacă ilegal peste graniţă bani şi documente; şi, ca să adune informaţii, nu aveau nevoie de staţii de emisie-recepţie voluminoase, pentru că se întorceau frecvent la Istanbul şi puteau da raportul în persoană.

Frânarul se dovedise extrem de valoros. Avea privirea ageră şi o memorie excelentă. Dăduse în mod regulat rapoarte despre mişcările trupelor germane şi despre potenţiale ţinte ale atacurilor cu bombă din România şi din Bulgaria.

Principalul lor scop era acum să încerce să anticipeze următoarea mişcare a lui Hitler în Balcani. Va ataca Rusia sau Turcia? Nu le putea lovi pe amândouă. Va invada Grecia sau Iugoslavia? Nick citea nenumărate rapoarte, încercând să găsească anumite tipare, dar era ca şi cum ar fi încercat să refacă un puzzle care reprezenta aproape în întregime un cer.

Autorul editorialului din principalul cotidian al Istanbulului, *Cumhurriyet,* nu avea nicio îndoială: „Pentru Germania, un război îndelungat înseamnă înfrângerea. Adevărata ţintă a lui Hitler este Imperiul Britanic, prin urmare nu va ataca Turcia."

Nick îşi închipuia că asta spera şi preşedintele Inonu. Serviciul turc de informaţii estima că germanii ar cuceri Istanbulul în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Deja mulţi turci fugeau din oraş; nu mai găseai nici un loc liber în tren sau pe vapor zilele astea.

Chiar şi previziunea lui Abrams era întunecată.

— Cel mult o lună, zisese el. Eu nu mi-aş despacheta lucrurile. Curând o să plecăm din nou.

O sirenă răsună jalnic în tot oraşul, întrerupându-i gândurile. Un alt exerciţiu.

Telefonul începu să sune.

— Davis.

— Eu sunt, zise o voce.

— Daniela?

— Trebuie să ne întâlnim.

— E totul în ordine?

— Nu pot să vorbesc acum. Hotelul Askatliyan. Ora două.

Fata închise telefonul.

* * *

Hotelul Askatliyan era la capătul mai sărăcăcios al bulevardului Istiklal, un hotel mare, în stil victorian, a cărui glorie apusese. Din holul dărăpănat, Nick văzu chelneri în haine care fuseseră cândva albe plimbându-se printre cei câţiva meseni aflaţi într-o sală imensă şi slab luminată, cu stâlpi spiralaţi şi cu decoraţii aurite care se scorojeau. Dormitoarele erau mai celebre pentru gângăniile din paturi decât pentru luxul lor.

Nick împinse uşile grele din lemn de mahon şi intră în bar. Puse pe tejgheaua de marmură două pahare cu vodcă amestecată cu vermut şi aşteptă. Ea întârzie un sfert de oră. Când în cele din urmă sosi, n-o recunoscu: nu era machiată, purta ochelari de soare şi avea pe cap o eşarfă din mătase, de culoare verde ca jadul. Se aşeză pe scaun.

— Aşadar, ai scăpat de poliţia bulgară, zise femeia.

Lui i se tăie respiraţia, lucru care i se întâmpla mereu când era lângă ea. Voia atât de mult s-o strângă în braţe!

— Unde e Maier?

— E plecat pe undeva cu afaceri.

Îl privi pe deasupra ochelarilor ei de soare, un accesoriu inutil şi extravagant. Era întuneric în bar, chiar şi la acea oră din zi, lumina galbenă a soarelui pătrunzând prin găurile din perdelele de mătase uzate.

— Ai provocat multă agitaţie la graniţă. Poliţiştii alergau de colo-colo pe coridoare, strigând şi intrând în toate compartimentele. Se zvonea că cineva a sărit din tren.

— Maier ce a zis de asta?

— Siggi n-a spus nimic. Nu ştiu niciodată ce gândeşte.

— N-a bănuit că ai fost şi tu implicată?

Daniela păru cu adevărat şocată.

— De ce-ar crede aşa ceva?

Pentru ea era de neconceput ca cineva s-o bănuiască. Oare era o mincinoasă chiar atât de desăvârşită?

— Ştii, n-am fost sigură că eşti teafăr decât când am ajuns în Istanbul. Eşti foarte deştept.

Nick fu încântat că fata fusese îngrijorată din pricina lui şi flatat că îl credea deştept.

— Mulţumesc.

Ea luă o înghiţitură de vodcă cu vermut.

— Soţia ta e în Istanbul?

— Nu. S-a întors în Anglia.

Daniela îşi puse mâna mică şi palidă peste a lui, un gest atât de tandru şi de intim, încât, pentru o clipă, bărbatul nu ştiu ce să spună. Urmă o tăcere lungă şi dureroasă. Chiar şi acum, când avea ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare şi părul acoperit cu o eşarfă, tot frumoasă era. Dar ar fi dorit-o chiar dacă ar fi fost îmbrăcată cu un sac.

— Prin urmare, eşti tot amanta lui Maier? întrebă bărbatul.

— Mă tratează destul de bine.

— Dar nu-i urăşti pe oamenii ăştia? L-au închis pe tatăl tău şi ţi-au luat casa şi afacerea.

— Că-l urăsc sau nu pe Maier nu schimbă ce mi s-a întâmplat mie şi Bucureştiului. Oricum, Siggi a fost cel care m-a ajutat să-l eliberez pe tata. A fost bun cu mine.

— O să fie la fel de bun dacă o să afle că ai fost aici?

— El mi-a zis să vin.

Îi trebuiră câteva clipe lui Nick ca să înţeleagă ce vru ea să spună. Apoi, după ce înţelese, i se păru atât de evident, încât se miră că nu bănuise imediat.

— Vrea să mă seduci şi apoi să spionezi pentru el.

— Nu ştie că m-am întâlnit în compartiment cu tine.

— De ce îmi spui asta?

— Ştii că în realitate nu e om de afaceri.

El încuviinţă din cap.

— E colonel în serviciul german de informaţii, zise ea direct.

Apoi adăugă:

— Ceea ce înseamnă că aş putea în schimb să spionez pentru tine.

Dumnezeule! Perspectiva asta îl năucise încă de când o menţionase Donaldson. Nu numai că ar putea fi o lovitură dată serviciului german de informaţii, dar i-ar da lui motive şi ocazii s-o revadă pe Daniela. Şi acum, iat-o că sugera chiar ea lucrul ăsta!

— E periculos, zise el.

— M-ai întrebat dacă îi urăsc pe fascişti. Faptul că-l urăsc pe Maier nu-i alungă pe germani din ţara mea. Dar dacă te ajut pe tine, e ca şi cum aş face ceva pentru toţi cei care au murit, nu-i aşa?

— De ce vrea Maier să mă spionezi?

— Crede că lucrezi pentru serviciul secret britanic.

Nick o privi fix. Femeia îi susţinu privirea.

— Şi ai spiona pentru noi în schimb?

Ea încuviinţă din cap.

— Cum?

— Maier lasă hârtii înşirate peste tot. Le-am văzut. Sunt documente oficiale.

— Ştii germană?

— Desigur. Dar aş putea să le copiez pentru tine.

— Nu. Va trebui să-ţi facem rost de un aparat de fotografiat.

— Las asta în seama ta. Trebuie să-mi spui cum se face. Ţine minte, trebuie să pară că te spionez cu adevărat, aşa că trebuie să-mi dai ceva să-i duc lui Maier.

Îşi termină băutura.

— Acum trebuie să plec. Mai vorbim.

Se aplecă şi-l sărută, lăsându-i pe buze gustul rujului ei şi în nări mirosul plăcut al parfumului, făcându-l să vrea şi mai mult.

Barmanul se uită la el: „Englez norocos ce eşti!” se gândea omul.

„Dacă ai şti tu!” îşi zise Nick. „Jucăm un joc periculos, nu sunt sigur că ştiu toate regulile.”

34

Dragă Nick,

Ce mai faci? Mă gândesc la tine tot timpul şi mă întreb dacă eşti teafăr.

Anglia e foarte deprimantă. Încă se vorbeşte despre o invazie şi toţi bărbaţii care nu sunt destul de potriviţi pentru armată sunt în Garda Internă şi patrulează pe străzi cu puşti de pe vremea primului război mondial. Chiar şi unchiul Ernest s-a înrolat, deşi era prea bătrân pentru ultimul lot. Nu cred că germanii vor avea vreo şansă dacă vor veni aici — ar muri de râs.

Băieţii au crescut foarte mult, nici nu i-ai mai recunoaşte. James e deja mai înalt ca mine şi se descurcă foarte bine la şcoală. Richard a devenit un băiat studios, cu toate că e puţin cam timid. Sunt sigură că o să-i treacă.

Sirenele sună în fiecare noapte. Peste tot se văd case dărâmate de bombe. Avem propriul adăpost în grădină şi, când încep să sune sirenele, fugim afară şi ne adăpostim acolo. Avem

şi o lampă cu gaz, aşa că putem citi şi juca jocuri; e destul de confortabil. Băieţii cred că totul nu e decât o glumă proastă. James vrea ca războiul să continue destul cât să poată deveni el pilot într-o zi.

Dragul meu, să ai grijă de tine. Te rog să-mi scrii când vei putea.

Jennifer.

* * *

Se întâlniră iar două seri mai târziu, la hotelul Askatliyan. Ea întârzie din nou. O aşteptă nerăbdător la bar, simţind un nod în stomac la gândul că s-ar putea ca fata să nu mai vină deloc. Daniela îşi făcu în cele din urmă apariţia, purtând o eşarfă şi un palton lung, pe care nu şi le dădu jos. Era frig în bar; frig ca într-un mormânt.

Nick o conduse la o masă din colţ şi îi dădu cutia pe care i-o adusese. O deschise şi îi arătă dulciurile dinăuntru.

— Aparatul de fotografiat e în interiorul capacului, zise el. Dacă va fi bănuitor când vei duce cutia acasă, îi poţi arăta că sunt dulciuri adevărate înăuntru.

— De ce ar fi bănuitor?

Bărbatul dădu din umeri. Probabil că nu prea înţelegea relaţia ei cu Maier. Exista acum o parte din el care era nerăbdătoare să înceapă misiunea, profesionistul din MI6 care voia să afle secretele unuia din cei mai importanţi agenţi ai serviciului german de informaţii din Balcani. Totuşi, o altă parte din el nu voia s-o expună pe Daniela la un astfel de pericol. Nu avusese niciodată intenţia să o folosească în felul ăsta, atunci când o văzuse pentru prima dată în acea seară în Bucureşti.

— Ştii să foloseşti un aparat de fotografiat? întrebă Nick.

— Pot învăţa.

— Trebuie să potriveşti corect distanţa. Din pricina claritătii.

Ea încuviinţă nerăbdătoare din cap. Bărbatul îşi dădu seama că fata nu-l asculta. Când luă paharul cu vodcă de pe masă, mâinile ei tremurau. Se uită la el pe deasupra paharului, iar privirea ei îi transmise un mesaj.

Expresia de pe faţa fetei era aproape sălbatică.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, se auzi Nick spunând. Când sunt cu tine, nu mă pot gândi la

nimic altceva.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, zise ea.

— Nu-mi pasă, replică el. Nu vreau decât să rămâi cu mine.

Daniela se apropie de el şi bărbatul îi simţi răsuflarea pe obraz.

— Da, şopti ea.

Nick o luă de mână şi ieşiră amândoi din bar.

* * *

Stătea cu spatele la el, uitându-se pe fereastră la cerul de culoarea dudei. Cântecul muezinului care chema credincioşii la rugăciunea de seară răsuna peste tot în vechiul oraş. Femeia se contura pe fundalul întunecat al măreţei moschei a lui Suleyman, aflată de cealaltă parte a Cornului; amurgul se apropia cu repeziciune.

Daniela stătu aşa multă vreme şi nu se întoarse decât atunci când el o atinse uşor pe umăr. Nick văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Nu ştiu dacă ar trebui să facem asta, zise ea.

El îi luă faţa în mâini şi o sărută cu blândeţe pe gură.

Allah Akbar, Allah Akbar. Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare. Veniţi la rugăciune!

Bărbatul o mângâie pe obraz. Ea îi luă mâna şi îi sărută degetele. Nick fu surprins şi nedumerit de lacrimile ei. Nu înţelegea de ce plânge. Totuşi, lui nu i se părea că fac un lucru rău.

— Nu plânge! şopti el.

Îi descheie rochia, fără să-şi ia ochii de la faţa ei, şi o lăsă în jos, dezgolindu-i umerii; simţi sânii delicaţi ai femeii atingându-i mâinile. Ea tremură la atingerea lui.

El se aplecă să-i sărute gâtul.

— Te rog! şopti ea.

Respiră parfumul pielii ei mătăsoase. O sărută din nou şi îi simţi trupul încordându-se cu disperare. Femeia gemu când limba lui trasă conturul sânilor ei.

Geamătul se transformă în suspin, suspinul în lacrimi, apoi Daniela începu să plângă. Se încolăci sub el şi Nick fu nevoit s-o ajute să se întindă pe pat.

— Daniela, şopti el.

Femeia nu putu să-i spună cât de mult se săturase de bărbaţii care o foloseau, cât de dezgustată era de ea însăşi din pricina nenumăratelor nopţi în care se dăruise unor străini în schimbul supravieţuirii şi al unui strop de bunătate. Acum exista un bărbat pentru care simţea într-adevăr ceva şi nu putea face cu el ceea ce făcea cu toţi ceilalţi. Nu voia decât ca el s-o ţină în braţe.

Şi Nick chiar aşa făcu. O duse în pat şi o lăsă să se încolăcească plângând la pieptul lui, o sărută pe frunte, o mângâie pe păr şi o lăsă să-şi verse amarul, mirându-se de această fiinţă frumoasă şi misterioasă care intrase în viaţa lui şi ameninţa acum să i-o întoarcă pe dos.

* * *

Daniela deschise ochii.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mai stai aici puţin.

— Te-am dezamăgit.

Nick dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţa ei.

— E în regulă. Nu trebuie s-o facem dacă nu vrei.

Daniela îl sărută, cu faţa lipicioasă din pricina lacrimilor care se uscaseră. Părea ceva ireal.

— Dragul meu, şopti ea. Dragul meu.

Bărbatul respiră parfumul părului ei, parfumul unei alte femei, şi îi simţi vena zvâcnind uşor când o sărută pe gât.

Era o tandreţe la care nu se aşteptase. Ea îi luă faţa în mâini şi îl lăsă să o sărute, fără să-şi închidă ochii.

El nu bâjbâi în întuneric, aşa cum făcuse mai tot timpul vieţii lui de om însurat. O privi în ochi şi intimitatea asta îl şocă şi îl surprinse mai mult decât parfumul ei neobişnuit şi trupul necunoscut care se afla lângă el în pat. Ce făcuse cu viaţa lui de nu avusese niciodată astfel de sentimente? Tandreţea fu cea care îl emoţiona. Îi spuse în şoaptă că era frumoasă, iar ea oftă şi îi zâmbi de parcă ar fi fost iubiţi de multă vreme. Îşi trecu degetele prin părul lui şi, când el pătrunse în interiorul ei, nu-şi luă ochii de la faţa lui. Rămaseră aşa parcă o veşnicie, fără să se mişte, iar tristeţea şi regretul din privirea ei îl înduioşară.

Dulceaţa ei îl luase prin surprindere. O dorise cu disperare, totuşi o posedă cu blândeţe, iar ea îi şopti cuvinte în limba ei maternă, cuvinte pe care el nu le înţelese, dar îşi dădu seama ce

însemnau după dorinţa din vocea ei.

Dăruirea ei fusese neaşteptată. Nick fu răbdător şi, când ea ajunse în momentul culminant, simţi că îl zgârie cu unghiile pe spate şi că începe să plângă.

Daniela îşi trase sufletul şi rămaseră nemişcaţi multă vreme; se priviră în ochi, aşteptând, neclintiţi, până când aşteptarea deveni insuportabilă şi atunci nu mai aşteptară. În cele din urmă, o mişcare aproape imperceptibilă a buzelor ei îl făcu să-şi piardă capul. Se întâmplă în timp ce Nick o privea în ochi şi femeia se uită la el cu o uimire atât de dulce, de parcă n-ar mai fi văzut vreodată un bărbat făcând aşa ceva.

Era o clipă vinovată furată zeilor. Ea era amanta altui bărbat; el era soţul altei femei.

* * *

Daniela se dădu jos din pat şi-şi căută hainele pe podea. În timp ce o privea pregătindu-se de plecare, Nick îşi reaminti că nu era decât un moment de nebunie, o aventură, nimic mai mult. Dar, în vreme ce o parte din el se distanţa de ea, o altă voce din interiorul lui se întreba cum ar putea-o convinge să mai rămână puţin.

— Şi acum? întrebă Nick.

Avea senzaţia că înghiţise o piatră.

— O să fac tot ce pot. Să nu te aştepţi la rezultate imediat. Va trebui să aştept ocazia potrivită.

— Nu m-am referit la aparatul de fotografiat, ci la noi.

Ea se întoarse şi îi zâmbi dulce-amar.

— Ne vom revedea curând.

— Cum te pot găsi?

Daniela îşi puse dresurile.

— Nu poţi. O să te sun eu.

Femeia se ridică în picioare şi îşi netezi rochia, apoi se aplecă spre el şi-l sărută. Ieşi din cameră fără să mai spună nimic. Bărbatul îşi luă cămaşa de pe jos. Era impregnată cu parfumul ei. Deja îi era dor de ea.

* * *

Daniela găsi un taxi în faţa hotelului de pe bulevardul Istiklal şi

se urcă în el. Nu era bine; nimic nu era bine. Nu era ceea ce voia ea. Nu putea ieşi nimic bun din asta.

Viaţa ei o dezgusta atât de mult, încât uneori se gândea să se arunce de pe podul Galata. Supravieţuise, dar poate că adevăraţii norocoşi erau Levi şi ceilalţi, pentru că totul se terminase pentru ei şi nu mai erau nevoiţi să se lupte cu viaţa asta îngrozitoare.

Dar mai era Nick; îi spusese nişte lucruri minunate, lucruri pe care tânjise de mult să le audă. Găsise în sfârşit un bărbat pe care îl dorea şi care voia de la ea mai mult decât o noapte, dar poate că îl găsise prea târziu.

35

Se mutase într-o casă din apropierea măreţei moschei a lui Suleyman şi avea un balcon cu vedere spre Corn. Era lângă piaţa de fructe, într-un labirint de curţi dărăpănate şi străzi înguste şi pietruite, străjuite de case al căror lemn era putrezit şi înnegrit de vreme.

Casa era plină de mobilă din lemn de mahon negru şi mirosea puternic a tutun turcesc, favoritul fostului proprietar. Parchetul era acoperit cu covoare stacojii de Buhara, iar pe pereţi atârnau chilimuri din mătase. Încăperile aveau cotloane şi pervazuri unde se instalau pisicile servitorilor, care găseau întotdeauna momentul potrivit al zilei pentru a se încălzi la soare. În spatele casei era o grădină mică de trandafiri, în care creştea un singur copac al lui Iuda. Se spunea că de un astfel de copac se spânzurase Iuda după ce primise cele treizeci de monede de argint drept răsplată pentru că îl trădase pe Iisus.

Un alt amărât care nu putuse suporta consecinţele unei idei care la început i se păruse bună.

Grădina era înconjurată de un zid înalt din cărămidă.

Aşteptă lângă poarta din spatele casei; se uită la ceas: era trecut de zece. Făcu câţiva paşi în întuneric. Nu erau stele pe cer în seara asta şi ploua mărunt în timp ce el se plimba neliniştit de colo-colo prin această grădină întunecată şi secretă.

Auzi pe alee zgomotul tocurilor de la pantofii ei. Descuie poarta şi ea se strecură înăuntru.

Intrară în biroul lui, unde bărbatul lăsase o lampă aprinsă. Îi

luă haina şi o atârnă în cuier. Când se întoarse, femeia ţinea mâna întinsă spre el. În palmă avea un film, pe care Nick îl luă.

— Aşteaptă aici! zise el. Vrei să bei ceva?

Daniela clătină din cap. Se aşează pe un scaun, picior peste picior, expunându-şi dresurile de mătase. Maier avea mare grijă de ea.

Nick coborî în pivniţă, unde aranjase ca unul din funcţionarii de la consulat care se ocupau cu descifrarea mesajelor să instaleze temporar o cameră obscură. Numele lui era Sanderson şi omul se puse numaidecât pe treabă.

Acest joc dublu îl umplea de satisfacţie pe Nick. Daniela îi spusese că Maier o plătea bine pentru informaţiile pe care i le aducea. Englezul nu credea nici o clipă că femeia făcea asta pentru bani.

După zece minute, Sanderson deschise primul bazin, puse filmul în revelator, apoi în fixator.

Era un joc mortal şi Daniela ar fi cea care ar plăti dacă ceva nu ar merge cum trebuie. Bărbatul ar fi vrut să n-o fi lăsat să facă asta. Dacă o descoperea Maier?

Sanderson ţinu un capăt al filmului în lumină. Nick văzu scrisul pe negativ şi inima începu să-i bată cu putere.

Fotograful spălă filmul, apoi îl atârnă la uscat. Nick se apropie cu lupa de pelicula luminată de un bec de o sută de waţi. Pe film scria în germană: „Top secret. Serviciul german de informaţii din Berlin către von Papen, Ankara.”

— Termină tu aici, îi zise el lui Sanderson şi se întoarse în birou.

* * *

Daniela stătea pe fotoliul de lângă fereastră, cu ochii închişi. Nick crezu că adormise, dar, când intră în încăpere, femeia îşi ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Cum ai reuşit să fotografiezi documentele? o întreba Nick.

— Un bărbat nu stă tot timpul cu pantalonii pe el. Şi uneori îşi lasă cheile în buzunar.

— I-ai furat cheile?

— Şi-a lăsat pantalonii ca să-i spele valetul. Cheile erau în buzunar.

— O să afle.

— Nu, n-o să afle. Are încredere în mine. Crede că te spionez pe tine şi e neglijent.

— Şi cheile?

— S-a dus la o întâlnire de afaceri şi, cât timp a fost el plecat, am deschis seiful şi am fotografiat toate documentele pe care le-am găsit înăuntru. Apoi am aranjat hârtiile în seif exact aşa cum au fost şi i-am pus cheile înapoi în buzunar. A fost foarte simplu.

Părea atât de încrezătoare în capacităţile ei. Dar toată lumea e încrezătoare până când lucrurile încep să meargă prost.

— Înţeleg.

— Asta e tot ce poţi să spui? „Înţeleg”?

— Sunt îngrijorat.

— E ceea ce m-ai rugat să fac.

— Da, ştiu.

— Era ceva pe film care ar putea fi important?

— Poate.

Daniela se ridică; avea ochii strălucitori.

— Maier nu mă aşteaptă acasă decât după miezul nopţii.

— Poţi rămâne? şopti el.

— Da, răspunse ea. Bineînţeles că da.

* * *

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Nick o conduse pe Daniela prin grădină. Luna argintie strălucea printre nori, iar vântul făcea frunzele copacului lui luda să foşnească.

— Fii prudentă! şopti el, dar ea dispăruse deja.

Parfumul ei pluti pentru o clipă în aer înainte de a se risipi. Bărbatul încuie uşa şi se întoarse la lucru.

* * *

Maier stătea în pat, aşteptând-o să se întoarcă acasă. Lampa de pe noptieră era aprinsă. Când fata intră în dormitor, el îşi ridică privirea din hârtiile pe care le citea. Nu-i spuse nimic, iar tăcerea lui i se păru neliniştitoare.

Daniela începu să se dezbrace. Maier o privea. Cândva, lucrul ăsta nu însemnase nimic pentru ea; era doar un trup. Acum se simţea murdară, trecând aşa de la un bărbat la altul.

Îşi aşează frumos rochia pe un scaun. Simţi privirea lui aţintită

asupra ei.

— Credeam că dormi.

— M-am hotărât să te aştept.

Pe geam se vedeau luminile vechiului oraş aflat dincolo de Corn. Fata se întrebă care din lumini era de la fereastra lui, căci era mai mult ca sigur că Nick încă lucra. „De ce nu eşti tu cu mine aici?” Ea nu era decât o aventură amoroasă; englezul avea să se întoarcă la soţia lui de îndată ce războiul se va termina. Îi spusese să aibă grijă, deşi o lăsase să spioneze pentru el, să se pună în pericol. Ar fi vrut să creadă că o iubeşte, dar ştia că nu era aşa, ştia că toţi erau îndrăgostiţi de o iluzie a ei şi niciunul n-o cunoştea cu adevărat.

Ăsta era necazul dacă erai o actriţă atât de bună: îi uimeai pe toţi cu farmecul şi cu deghizarea ta, dar, în cele din urmă, nu puteai fi sigură că te iubeau. Cum ar fi putut? Nici măcar ea nu mai ştia ce era real înăuntrul ei, nu mai ştia cine era de fapt. Devenise una cu rolul pe care îl juca.

Simţi un junghi ascuţit când se întoarse cu spatele la fereastră. Îşi dădu chiloţii jos şi se băgă repede în pat.

Maier puse hârtiile deoparte şi stinse lumina. Ea îl lasă s-o ia în braţe şi încercă să se relaxeze când îi simţi penisul întărit pe coapsă. El o mângâie pe sâni. Fata încercă să se lase în voia lui, a gustului şi mirosului său familiar.

Dar nu simţi decât disperare.

— *Liebling,* te doresc, şopti el.

— Şi eu te doresc, zise ea.

Ştia că e seacă şi nu-l voia în interiorul ei. Într-un fel, actul de intimitate ar fi prea copleşitor în seara asta. În schimb, fata începu să-i sărute pieptul, apoi burta, dându-i de înţeles ce intenţii avea, iar mâna pe care i-o puse el pe cap o încuraja.

Făcu sex oral cu el, îl auzi gemând şi se simţi extrem de uşurată la gândul că poate asta era tot ce voia Maier de la ea.

„Ce actriţă bună sunt!” îşi zise Daniela. „Mă întreb dacă o să mă cunosc vreodată cu adevărat sau măcar această fată al cărei rol îl joc în faţa lumii.”

36

A doua zi de dimineaţă, ţinând la subraţ un plic maro în care

se aflau douăzeci şi şase de negative, Nick bătu la uşa biroului lui Abrams. Nu se bărbierise şi abia dacă dormise vreun pic. Abrams îl privi dezaprobator.

— Davis. Arăţi îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

— Am ceva să vă arăt.

Nick puse plicul pe birou. Abrams se încruntă, îl luă, răsturnă negativele negre şi lucioase pe masă şi le studie cu atenţie. Nick îi dădu o lupă. Abrams rămase tăcut multă vreme, examinând fiecare negativ în parte.

— Unele par să fie un schimb obişnuit de informaţii între Berlin şi Istanbul, zise Nick. Dar sunt şi copiile a două telegrame strict secrete trimise de Canaris lui von Papen în Ankara. Le voi da la tradus, dar se pare că negativul ăsta reprezintă planurile detaliate ale forţelor armate germane din Bulgaria, iar ăsta e de la von Papen şi vorbeşte despre eforturile pe care le face de a convinge autorităţile din Ankara să permită intrarea consilierilor militari în ţară.

Englezul luă un alt negativ de pe birou.

— În ăsta e dezvăluit numele unui cetăţean turc din Ministerul Apărării care furnizează germanilor informaţii secrete procurate din biroul ministrului.

Abrams se rezemă de spătarul scaunului şi îl privi fix pe Nick.

— Foarte impresionant! Cum ai obţinut materialul ăsta?

— Cu ajutorul Danielei Simonici. Aţi avut dreptate. E o mină de aur.

— Trebuie instruită puţin. Unele fotografii sunt neclare.

Nick îşi înghiţi mânia. Daniela riscase enorm să facă rost de informaţiile astea pentru ei şi prima reacţie a lui Abrams era să se plângă că nu le putea descifra pe toate.

— Dar nu e rău pentru prima ei încercare.

— Cum le-a obţinut?

— Le-a furat din seiful lui Maier.

Abrams rămase tăcut multă vreme, cântărind implicaţiile. În cele din urmă, îşi întoarse din nou atenţia asupra fotografiilor.

— Ar trebui să-i dăm noului tău agent un nume de cod.

— M-am gândit deja la asta. Ce spuneţi de Calul troian?

Abrams medita puţin. Întrucât avea cunoştinţe bune de istorie şi absolvise onorabil universitatea din Oxford, probabil că i se părea un pic cam evident.

— Calul troian. Trofeul pe care Maier îl aduce în casa lui, fără

să ştie că e de fapt un duşman. Foarte bine, Davis.

Dădu aprobator din cap.

— Bănuiesc că ai stat treaz toată noaptea ca să lucrezi la negativele astea, dar acum ar trebui să arăţi ca un ataşat militar adjunct, aşa că du-te acasă, bărbiereşte-te şi fă o baie.

— Da, domnule, spuse Nick şi se ridică să plece.

— Davis! zise Abrams.

— Da, domnule.

— Fii prudent! îl sfătui el şi, pentru o clipă, expresia de pe faţa lui fu aproape omenească.

37

În fiecare grădină era câte un copac al lui Iuda şi, o dată cu venirea primăverii, în Scutari era o explozie de roşu pe fundalul negru al chiparoşilor din cimitirele întinse. Pe piaţa de fructe apărură cireşele, iar insectele mişunau în copaci. Belgradul şi Atena fură cucerite de germani, în timp ce într-o noapte îngrozitoare din mai, aviaţia germană aruncă o sută de bombe deasupra Londrei în doar câteva ore.

În vreme ce Nick cumpăra pepeni galbeni, caise şi piersici din pieţe, germanii invadau Rusia. Petrolul din Ploieşti alimenta diviziile Panzer care treceau prin Minsk. Nick se gândi la Bendix şi la felul în care toate încercările lor de a închide sondele de petrol fuseseră blocate de cine ştie ce guvernant britanic anonim.

Când veni toamna, apărură smochinele şi strugurii şi începură petrecerile din Pera cu conversaţiile lor politicoase, cu moluşte înfăşurate în cocă şi prăjite, caviar şi delicioase plăcinte cu homar. Între timp, oamenii din Stalingrad mureau de foame.

Spre sfârşitul anului 1941, în vreme ce ploaia cădea peste apele cenuşii ale Cornului, departe, în cealaltă parte a lumii, japonezii atacară Pearl Harbor, iar lucrul ăsta îi determină în cele din urmă pe americani să intre în războiul care devastase restul lumii.

Nouăsprezece nave ale marinei americane se scufundară în acea dimineaţă din decembrie, dar numai soarta unei matahale ruginite numite Struma captă atenţia lui Nick în iarna aceea deprimantă.

38

Nick traversă holul hotelului Pera Palas şi urcă în fugă treptele spre foaierul cu cupolă. Mirosea a ţigări şi vechi, un amestec ciudat între Orient şi epoca victoriană, pluşul roşu şi lemnul de mahon contrastând cu ferestrele menite de la mezanin.

Îl găsi pe Max bând gin tonic la bar, legănându-se periculos pe unul din scaunele înalte fără spătar. Începuse să bea şi mai mult de când plecase din Bucureşti; alergătura prin zăpadă şi întâlnirea cu tânărul legionar îi distruseseră nervii.

Max fusese trimis la biroul agenţiei Reuters din Istanbul. Dar era schimbat; diferenţa era subtilă şi poate că numai prietenii săi o puteau observa, scoasă în evidenţă de umbra de sub ochi şi de tremurul uşor al mâinilor.

— Arăţi ca naiba, îi zise el lui Nick când acesta intră în bar. Ce-ai mai pus la cale, amice?

— Sunt doar obosit.

— Dacă aşa spui tu… Vrei să bei ceva?

— De ce nu?

Max mai comandă două pahare cu gin tonic.

— Ai auzit de nava asta care o să ancoreze aici mâine? Struma din Constanţa. Un vas ruginit plin de refugiaţi evrei pe care nu-i vrea nimeni. Se întâmplă din nou ca în poemul „Bătrânul marinar”. Sau „Bătrânul Meshuggah” în cazul de faţă, zise el şi râse nechezat.

Bunul Max! N-avea nici un pic de sensibilitate.

— Nu-i putem ajuta cu nimic.

— Bineînţeles că nu. Suntem englezi. E împotriva religiei noastre să ajutăm alţi oameni.

— Ce vrei să spui cu asta, Max? întrebă Nick iritat.

— Ai auzit zvonurile, amice? Despre ceea ce se întâmplă pe teritoriul nostru favorit? Nu mi-au plăcut niciodată ţiganii şi evreii, n-am putut avea încredere în ei, dar am auzit că germanii îi încarcă cu miile în camioane şi nefericiţii dispar pur şi simplu. În Chişinău au avut loc masacre. Ai văzut şi tu de ce sunt în stare legionarii.

Bineînţeles că Nick ştia de masacrele din Chişinău şi de deportările în masă ale evreilor şi ţiganilor din Basarabia şi

Bucovina. Făcuse nenumărate rapoarte pe care le trimisese guvernului britanic. Până acum nu primise nici un răspuns cu privire la problemele astea.

— Ce se aude la consulat, amice? O să vedem diviziile Panzer trecând podul Galata săptămâna viitoare?

— Ştiu la fel de multe ca tine.

— Ei, haide! Doar o vorbă. N-o să tipăresc nimic. Îţi jur pe viaţa mamei mele.

— Nu ştim, Max. Ăsta e adevărul. Cred că nici Hitler nu ştie ce-o să facă. Dar n-o să atace Turcia în timp ce e ocupat cu Rusia.

Ziaristul îşi termină băutura şi comandă alta.

— Uneori visez că aviaţia germană aruncă bombe asupra Istanbulului. Toate casele astea din lemn ar arde o săptămână întreagă. Focul s-ar vedea până în Düsseldorf.

Nick avea aceleaşi coşmaruri; îşi întoarse privirea în altă parte şi, în oglinda de pe unul din stâlpi, văzu un turc în costum maro fumând şi bând rachiu, prefăcându-se că citeşte un exemplar din Cumhurriyet. Era supravegheat. Probabil că de Emniyet, serviciul turc de informaţii.

— Ghici pe cine am văzut zilele trecute, zise Max.

După expresia de pe faţa ziaristului, Nick îşi dădu seama ce voia să spună.

— Pe tipul ăla, Maier. Îl mai ţii minte? Am petrecut două ore, cele mai lungi din viaţa mea, încercând împreună cu tine să-i scot amanta din rahat.

— E în Istanbul? întrebă Nick.

— Ce crezi că face aici? Mă întreb dacă fata aia e tot cu el.

— Habar n-am.

Max zâmbi ironic şi se aplecă spre el.

— Ai grijă, iubăreţule! Nu te lăsa prins din nou în mreje!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Nick şi subiectul fu lăsat baltă.

* * *

Abrams stătea pe bancheta din spate a Bentley-ului, privind cu dispreţ profund agitaţia de pe docurile din Eminonu. Geamurile erau ridicate, dar bărbatul strâmbă din nas când simţi mirosul de peşte.

Nick îl cunoştea pe Abrams de peste doi ani şi tot nu era sigur

în privinţa lui. Era un om auster, nu râdea şi nu se înfuria niciodată. Unii ziceau că era rece ca gheaţa, dar Nick se întreba dacă nu cumva aceştia îl judecaseră greşit. Putea fi înflăcărat când era vorba de idei şi de filosofie; lui Nick îi dăduse impresia unui om care iubea cu adevărat umanismul, dar nu-i plăceau prea mult oamenii.

— Iat-o! murmură Abrams.

Struma era ancorată vizavi de debarcaderul Tophane pentru feriboturi, la aproape trei sute de metri distanţă de ţărm, în partea asiatică. Se dădură jos din maşină şi merseră pe chei pentru a o vedea mai bine. Aerul dimineţii era rece şi Nick văzu norişori albi formându-se când respira. Pescăruşii tăiau văzduhul cu ţipetele lor.

Era o matahală ruginită şi supraaglomerată; o puteai mirosi de pe docuri. Remorchere şi nave ale marinei turce roiau în jurul ei, iar pe chei patrulau soldaţi, în caz că vreun refugiat încerca să ajungă înot până la dane. O mulţime de turci se adunaseră să caşte gura, dar expresiile de pe feţele lor erau ostile. Erau evrei pe nava aia şi nu erau doriţi în Turcia.

Struma plecase din Constanţa cu trei zile în urmă, plină de refugiaţi evrei care fugeau din România. La gura Bosforului, motorul cedase şi nava începuse să plutească în derivă spre un teren minat, dar fusese salvată de un remorcher al marinei turce şi fusese remorcată douăzeci de mile până la Istanbul.

— Căpitanul le-a spus autorităţilor portuare că motorul are nevoie de reparaţii, dar autorităţile sunt suspicioase. O să le ia o săptămână să remedieze problema, dar nimeni nu vrea să plătească cei cinci mii de dolari americani. Nu li se permite membrilor echipajului sau pasagerilor să coboare de pe navă cât timp vor fi făcute reparaţiile.

Umbrele unor nori de ploaie se deplasau spre ei, plutind pe apa sclipitoare ca o perlă. Se întoarseră repede la maşină.

— Putem face ceva?

Abrams îl privi neîncrezător.

— De ce?

— De dragul decenţei. Din generozitate creştină.

— Ce nevoie au ei de generozitate creştină? Sunt evrei. În plus, cei din guvernul britanic bănuiesc că printre refugiaţi se află şi agenţi nazişti.

— Ce motiv au să creadă aşa ceva?

— România e acum de partea Germaniei. Oamenii ăştia provin dintr-o ţară duşmană. Aşa că trebuie să fim prudenţi, Davis. Se spune că germanii au înfiinţat o şcoală în Praga care să-i înveţe pe agenţii germani să se poarte ca nişte evrei. Învaţă să vorbească idiş şi să se roage.

— Presupun că şi-au făcut şi circumcizii.

Se urcară în maşină.

— Cu tot respectul, domnule, e de-a dreptul ridicol.

— Ştiu asta şi o ştii şi tu, dar e politica guvernului şi datoria noastră e s-o aplicăm. Totuşi, ideea că naziştii ne trimit în mod intenţionat toţi refugiaţii ăştia pe cap ca să-i înfurie pe arabii din Palestina şi să-i atragă de partea Axei nu e chiar atât de ridicolă.

Nick clătină din cap şi arătă spre Struma.

— Dar cu ei ce-o să se întâmple?

— Asta nu e treaba guvernului britanic. Avem şi aşa destule probleme.

Luară drumul înapoi peste podul Galata. Lui Nick i se făcu greaţă. Îşi imagină că ar fi putut fi Daniela pe nava aia. Politica era simplă când oamenii nu erau decât nişte numere. Doar când aveau feţe se complica problema.

39

Când se întoarseră la consulat, secretara lui Nick le spuse că erau aşteptaţi în biroul ataşatului. Donaldson era un mister; era scund, voinic, purta ochelari şi avea cea mai frumoasă soţie pe care o văzuseră vreodată membrii personalului. Fără ea, ar fi putut deveni un personaj de care să-ţi baţi joc, pentru că era cel mai şters şi mai arogant om pe care îl întâlnise Nick vreodată. Dar farmecul şi frumuseţea soţiei lui îi dădeau un anumit prestigiu. Nu exista bărbat sau femeie din consulat care să nu se uite la Donaldson şi să speculeze în privinţa secretului său, să-l trateze cu şi mai mult respect sau, în cazul bărbaţilor mai tineri, să-l privească cu un fel de teamă plină de admiraţie.

Secretara îi conduse în biroul ataşatului. Era o încăpere mare, aerisită, cu ferestre înalte şi cu o privelişte impunătoare. Îi proclama numaidecât statutul.

Donaldson aştepta aşezat la birou, cu mâinile împreunate. Vizavi de el stătea vechiul prieten al lui Nick din Haganah, David

Ben-Arazi. Atmosfera din cameră era cât se poate de rece.

După ce se făcură prezentările, Donaldson îi oferi lui Ben-Arazi o ceaşcă de ceai.

— Nu vreau ceai. Vreau să faceţi ceva pentru oamenii ăia de pe navă.

Donaldson îi ceru oricum secretarei să aducă nişte ceai.

— Aţi văzut cum arată Struma? întrebă Ben-Arazi.

Donaldson se uită la Abrams.

— Eu şi Davis tocmai ne-am întors din port, zise Abrams.

— Sunt peste şapte sute de oameni la bord, mai mult de trei sute sunt femei şi copii. Nava a fost construită doar pentru o sută de pasageri.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi, domnule Abrams? Înţelegi cum e să fii evreu într-o altă ţară decât a ta? Ştii că, înainte de a pleca din Constanţa, oamenilor ăstora li s-au furat banii şi bijuteriile în port? Ştii ce înseamnă să fii evreu în România de când au sosit germanii?

— Domnul Davis aici de faţă a fost printre ultimii membri ai legaţiei noastre din Bucureşti care a părăsit România, zise Donaldson. Sunt sigur că el înţelege mai bine ca oricare din noi.

Ben-Arazi se uită la Nick. „De parcă unul care nu e evreu ar putea să înţeleagă”, se gândea el.

— Oamenii ăştia vor să se ducă în Palestina, dar guvernul vostru refuză să le acorde vize.

— Nu putem face nimic în privinţa asta, replică Abrams. Am primit instrucţiuni de la guvernul britanic. V-aţi gândit să-i urcaţi într-un tren?

— Ştiţi la fel de bine ca mine că turcii nu le vor da voie să coboare de pe vas, pentru că le-aţi spus că guvernul vostru ar considera lucrul ăsta un act de ostilitate. I-aţi forţat să vă facă pe plac şi acum vreţi să daţi vina pe ei pentru situaţia asta.

Abrams ridică defensiv mâinile în aer.

— Aş vrea să te pot ajuta.

— Ai văzut în ce hal e nava? Autorităţile turce nu mă lasă să urc la bord, dar am vorbit cu căpitanul. Vasul e supraaglomerat şi mâncarea e insuficientă. Nu pot nici măcar să gătească cum trebuie mâncarea pe care o mai au pentru că germanii din Constanţa le-au furat oalele şi tigăile.

Ben-Arazi se uită la cei trei bărbaţi din cameră.

— Ce-o să se întâmple cu ei? întrebă el şi vocea lui groasă se înecă brusc de emoţie.

— În ceea ce mă priveşte le doresc numai bine, desigur, dar nu putem schimba politica guvernului nostru, spuse Abrams.

— Politica guvernului britanic e să-i lase pe toţi să se înece?

Ben-Arazi începea să se înfurie.

— Motorul s-a stricat înainte ca nava să plece din Constanţa. A fost nevoie să fie scoasă în larg de români.

Bătu cu pumnul în biroul lui Donaldson.

— Ştiţi ceva despre nava asta? A fost înregistrată în 1830, pentru numele lui Dumnezeu! A fost folosită ca barjă pentru transportarea vitelor pe Dunăre când a început războiul ăsta, a fost declarată inaptă pentru călătoria pe mare! E o capcană a morţii. Nu cred că m-ar duce nici măcar până în cealaltă parte a Bosforului.

Întrucât Abrams nu răspunse, Ben-Arazi sări în picioare.

— Eşti evreu, nu-i aşa? Cum poţi lucra pentru un guvern care lasă să se întâmple asta poporului tău?

— Poate că m-am născut evreu, dar Anglia e ţara mea.

— N-ai de ce să te mândreşti cu aşa ceva, replică Ben-Arazi şi părăsi încăperea, cât pe ce s-o dărâme pe secretara lui Abrams şi să verse tava cu ceştile de ceai pe care aceasta o ducea.

După plecarea lui, în birou se lăsă tăcerea.

— A mers ca pe roate, spuse Nick.

Donaldson mârâi jenat. Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră.

— De ce nu-i ajutăm? întrebă Nick.

— Ştii la fel de bine ca mine că avem nevoie de susţinerea arabilor din Palestina împotriva germanilor, răspunse Abrams. Nu vom obţine asta dacă îi ajutăm pe evrei să colonizeze ţara.

— Dacă ăsta e singurul motiv, nu primim mare lucru de la musulmanii pe care îi plătim. Am auzit că citesc *Mein Kampf* în moschee.

— Ar deschide porţile dezastrului, zise Donaldson pe un ton rezonabil de dulce. Ar fi începutul sfârşitului.

Începutul sfârşitului. Politică prin platitudine. Nick ştia că Churchill era de acord cu imigrarea evreilor, dar existau oameni în Ministerul de Externe care nu-i împărtăşeau părerile. Oameni ca Donaldson şi ca Abrams. Citise un raport strict secret în care se sugerase chiar scufundarea navelor care îi transportau pe

emigranţii evrei la Istanbul. Raportul se încheia astfel: *Asta e singura modalitate de a opri traficul. Totuşi, este un pas pe care, din motive evidente, guvernul Maiestăţii Sale n-ar fi gata sub nici o formă să-l autorizeze.* În schimb, navele care spărseseră blocajul palestinian fuseseră capturate, imigranţii deportaţi şi echipajul arestat. Fusese aleasă alternativa mai blândă.

— Arabii nu vor fi niciodată prietenii noştri, zise Nick.

Donaldson dădu din umeri.

— Se poate să ai dreptate, dar nu ne putem permite să turnăm gaz pe foc. Asta e politica oficială a guvernului.

Nick se ridică să plece.

— N-am nimic împotrivă, atâta timp cât e doar politică. Oamenilor de pe Struma nu le-ar plăcea să se înece pentru că aşa am vrut noi.

Aproape că ieşise pe uşă când Abrams îl chemă înapoi.

— Davis, nu uita că faci parte din serviciul diplomatic, zise el. Fii diplomat! Mila n-are ce căuta în politică. Ăsta e un consulat, nu un orfelinat.

— Da, domnule, răspunse Nick şi părăsi biroul.

40

Daniela venea când putea şi stătea atât cât îndrăznea să stea. El aştepta ca telefonul negru de pe biroul lui să sune, întrebându-se ce făcea ea şi unde era. Fata venea deseori noaptea, furişându-se tăcută ca o umbră pe poarta din grădină.

Dar în noaptea asta părea preocupată şi nu-i aduse nici un plic. Bărbatul încercă s-o sărute, dar ea nu reacţionă. Nick pregăti băuturile şi fata îşi luă paharul şi se duse la fereastră. Struma era acolo în întuneric; se vedeau luminile farurilor de la remorcherele care o păzeau.

Englezul se gândi la cartierul evreiesc, în ziua când fusese atacat de Garda de Fier. Îşi zise că mulţi nu înţelegeau ce înseamnă să fii refugiat, de parcă oamenii şi-ar părăsi din capriciu casele şi viaţa dusă până atunci. Îşi aminti de evreul pe care îl văzuse ars de viu pe stradă şi de Levi, zăcând ca nişte zdrenţe însângerate pe caldarâm. Brusc, îi fu îngrozitor de ruşine de ţara lui. Ce spusese Abrams? Mila n-are ce căuta în politică.

— Sunt evrei pe nava aia, la fel ca mine, murmură Daniela.

— Aş vrea să pot face ceva pentru ei.

— La ce folosesc englezii în războiul ăsta? Nu ne-aţi putut ajuta în Bucureşti, nu ne puteţi ajuta nici acum!

El întinse mâinile, deznădăjduit. Fata avea dreptate.

— Nick, dacă ai putea să mă ajuţi, ai face-o?

— Ştii bine că da.

Faţa ei avea din nou acea expresie ciudată.

— Daniela?

— Am nevoie de ajutorul tău acum.

— Vino aici şi stai jos.

Bărbatul stătea pe o canapea lângă sobă, unde era cald. Ea veni şi se aşeză lângă el, stând cu coatele pe genunchi, de parcă ar fi fost lovită în stomac.

— Ce s-a întâmplat?

— Nava din larg. Cred că fratele meu e la bord.

— Fratele tău?

— Amos. Mi-a scris acum câteva săptămâni să-mi spună că şi-a cumpărat un loc pe un vas numit Struma şi că vrea să încerce să fugă în Palestina.

— Ţi-a scris? Cum a aflat unde eşti?

— După ce tatăl meu a fost arestat, Amos a fugit din Bucureşti şi s-a dus la ţară. A crezut că e mai sigur aşa. Dar mi-a scris în fiecare săptămână la hotelul Athénée Palace. Când am venit aici, i-am scris şi eu, deşi până acum n-am fost niciodată sigură că a primit scrisorile mele.

Daniela privi fix apa întunecată.

— Ce-o să se întâmple cu ei, Nick? Din câte am auzit, căpitanul plănuieşte să treacă de blocajul britanic şi să ancoreze pe plajă.

— Ai văzut cum arată nava. Chiar dacă ies în larg, nu vor reuşi niciodată să ajungă la destinaţie.

— Nu-i va ajuta nimeni?

— Guvernul meu e îngrijorat că aceşti oameni vor ajunge în Palestina. Încearcă să-i forţeze pe turci să-i trimită înapoi în Marea Neagră.

— Ştiu că fratele meu e la bord, zise ea.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Poţi să-l scoţi din capcana aia a morţii şi să-l ajuţi să ajungă în Palestina pe altă cale?

— Nu ştiu.

— Eu te-am ajutat pe tine, nu-i aşa? Lucrul ăsta trebuie să însemne ceva pentru guvernul tău.

Fata îi evita privirea şi asta îl neliniştea.

— Mai e ceva ce nu-mi spui?

— Orice s-ar întâmpla, nu vreau să mă urăşti.

El se încruntă.

— De ce te-aş urî?

Daniela vru să zică ceva, dar se opri. Desigur, mai târziu englezul înţelese de ce se temea fata: o înspăimânta ceea ce credea că ar putea fratele ei să-i spună lui Nick. Dar acum, bărbatul nu putu decât să se uite uimit la ea şi să se întrebe ce însemnau cuvintele ei.

41

Neman Konic îi făcu să aştepte o jumătate de oră în anticamera biroului său din Ministerul Apărării înainte să-i primească înăuntru. Secretarul lui personal, un tânăr cu o mustaţă neagră şi stufoasă, îi conduse în birou. Konic îi salută cu căldură şi ceru să se aducă trei pahare cu ceai de mere. Discutară despre vreme — fusese cea mai friguroasă iarnă de până atunci — şi despre cum decurgea războiul, care era la fel de lugubru. Armata africană a lui Rommel ameninţa Egiptul, iar în Pacific japonezii puseseră stăpânire pe Rabaul.

Konic le oferi ţigări. Şi-o aprinse pe-a lui şi fu imediat învăluit într-un strat gros de fum.

— Şi acum, domnilor, ce pot face pentru voi? întrebă el într-o engleză excelentă, deşi cu un puternic accent străin.

— Este o chestiune cam delicată, zise Abrams. E vorba de Struma.

Numele vasului căzu ca un blestem. Konic îi privi fix, dar nu spuse nimic.

— E cineva la bord care ne interesează foarte mult. Vrem să-l scoatem de acolo.

Konic se uită mirat la ei.

— Până acum, guvernul vostru a insistat să nu acordăm azil nici unui refugiat de pe navă.

— E o problemă strict secretă. Nu indică nici o schimbare în politica guvernului nostru.

— N-aţi vrea să-mi spuneţi despre ce este vorba?

— E vorba de o anumită persoană aflată la bordul navei care poate fi de ajutor guvernului Maiestăţii Sale.

Konic păru să se relaxeze şi îi privi amuzat.

— Înţeleg. Poate putem aranja ceva. Va trebui să fim foarte discreţi, desigur. Cum se numeşte persoana?

Nick se aplecă spre Konic.

— Se numeşte Amos Simonici. Are douăzeci şi patru de ani şi e un evreu din Bucureşti.

— Ce vreţi de la el?

— După cum am mai spus, e o chestiune care priveşte serviciul de informaţii, răspunse Abrams.

— Ce veţi face cu el dacă îl dăm jos de pe navă?

— Îi vom face rost de o viză, zise Nick. Apoi îl vom urca într-un tren care trece prin Siria, cu destinaţia Haifa.

Konic dădu din cap şi puse trei linguriţe de zahăr în paharul cu ceai de mere.

— Dacă vom fi de acord să vă ajutăm, poate ne veţi putea ajuta şi voi cu o problemă.

— Desigur. Dacă vom putea.

— Credem că cineva din acest birou furnizează germanilor copii după telegramele schimbate între Istanbul şi Ankara. Vrem să ştim cine.

Nick se uită la Abrams. Daniela le dăduse deja informaţia asta. Numele lui era Saffet Diker şi era secretarul personal al lui Konic, bărbatul cu mustaţă care tocmai îi condusese în biroul lui Konic. Nick îl abordase deja şi îl şantajase ca să lucreze pentru serviciile secrete britanice. Copii după telegramele trimise lui Konic treceau acum mai întâi prin biroul lui Nick de la consulatul britanic. Lucrul ăsta ar putea fi jenant dacă omul ar fi interogat de Emniyet.

— De ce credeţi că vă putem furniza noi o astfel de informaţie? întrebă Abrams.

— Unul din agenţii voştri se întâlneşte frecvent cu amanta unui colonel din serviciul german de informaţii. Fie germanii obţin informaţii de la voi, fie voi obţineţi informaţii de la ei. Bănuiesc că ultima variantă e cea adevărată.

„Prin urmare, am avut dreptate”, se gândi Nick. „Emniyet mă supraveghează.”

— Vom vedea ce putem face, zise Abrams.

După ce părăsiră biroul lui Konic şi se îndreptară spre maşină, Abrams spuse:

— Sper că treaba asta o să merite timpul şi efortul depus.

— Dacă nu, cel puţin vom putea dormi mai bine ştiind că am făcut ce trebuie.

— Eu dorm întotdeauna bine, Davis, replică Abrams şi se urcă în maşina ambasadei. Conştiinţa mea e curată. A ta cum e?

* * *

Un cer fără nori, cu stele ca de gheaţă. Vântul îl izbea în obraji. Stătea la prora în şalupa poliţiei, care tăia apa, îndreptându-se spre silueta neagră a Strumei. Luminile oraşului sclipeau în aerul rece şi curat, iar un far se plimba jucăuş pe suprafaţa întunecată a apei.

Nava era ancorată la aproape trei sute de metri de ţărm. La început păru abandonată, dar, pe măsură ce şalupa se apropie de ea, Nick văzu o grămadă de oameni înşiraţi de-a lungul balustradelor. Stăteau tăcuţi, ca un cortegiu de înmormântare.

Văzută de aproape, Struma arăta şi mai jalnic. Bărbatul se întrebă cum de reuşise să ajungă până la Istanbul; nu părea în stare nici măcar să traverseze Cornul.

Carena din lemn era putrezită şi nişte plăci de oţel ruginite fuseseră fixate de-o parte şi de alta pentru a ţine vasul laolaltă. O suprastructură rudimentară din lemn, destul de şubredă, fusese construită pe punte ca să servească fără îndoială de adăpost pasagerilor îmbarcaţi în plus pe un vas deja supraaglomerat. Nu se vedeau nicăieri colaci sau bărci de salvare. Oamenii ăştia sperau să ajungă în Palestina cu dărăpănătura asta? Era cel mai jalnic vas pe care îl văzuse Nick vreodată.

La pupa atârna un steag galben, pentru a indica faptul că nava era în carantină.

Nick îşi ridică privirea şi văzu oameni uitându-se la el, feţele palide şi înspăimântate ale celor osândiţi. Şalupa opri lângă vas şi de la bord li se aruncă o scară din frânghie. Doi poliţişti începură să urce, urmaţi de Nick.

Primul lucru care îl izbi fu putoarea, mirosul infect al fecalelor. Nava era scufundată în întuneric, dar Nick zări un chip palid la lumina unei lumânări, înainte ca flacăra să fie stinsă de o altă

pală de vânt.

Poliţiştii aveau lanterne şi plimbară fasciculele de lumină pe punte, îndreptându-le spre grupuleţele de oameni înspăimântaţi şi înfiguraţi, înghesuiţi de-a valma unii în alţii.

— Bine aţi venit în capcana pentru şobolani! zise o voce în franceză. Numele meu e Garabatenko. Sunt căpitanul acestei nave mizerabile. Cu ce te putem ajuta, *monsieur?*

— Mă numesc Davis. Fac parte din legaţia britanică.

— V-aţi hotărât în sfârşit să-i ajutaţi pe nefericiţii ăştia?

— Aş fi vrut s-o putem face.

Căpitanul îşi frecă faţa cu mâna.

— Bănuiam eu. Ce vrei?

— Caut pe cineva. Numele lui e Amos Simonici.

— De ce îl cauţi?

— Vreau să-l iau de pe vasul ăsta.

— Ai o viză pentru el?

— Posibil.

— O viză. O viză! *Monsieur,* cum e să fii Dumnezeu?

Respiră adânc.

— Un om din şapte sute. Ce a făcut de a ajuns să fie aşa de norocos?

— E la bord?

Fură loviţi de o nouă rafală de vânt rece ca gheaţa. Căpitanul îşi frecă din nou faţa cu mâna şi Nick auzi un sunet aspru, semn că omul avea o barbă ţepoasă.

— N-am numele pasagerilor, *monsieur.* Ticălosul proprietar al navei ăsteia nu mi-a dat o listă.

— Trebuie să-l găsesc pe bărbatul ăsta.

— Ce vârstă are acest Simonici?

— Are douăzeci şi patru de ani şi e din Bucureşti.

— De unde ştii că e la bord?

— I-a scris surorii lui înainte de a pleca din Constanţa.

— Surorii lui, zise căpitanul şi studie gânditor faţa lui Nick. Ei bine, să mergem şi să vedem dacă îl putem găsi! S-ar putea să ţi se pară o vizită interesantă.

Nick îl urmă pe Garabatenko în măruntaiele vasului. La un moment dat se împiedică şi întinse o mână pentru a-şi recăpăta echilibrul şi o bucată de placă se rupse în mâna lui, mâncată de rugină.

Când coborî sub punte, Nick se sufocă. Mirosul înţepător de

urină, de transpiraţie şi de fecale făcea aproape imposibilă respiraţia. Îşi aprinse lanterna şi lumină paturile. Bărbaţi, femei şi copii stăteau îngrămădiţi în paturi din lemn suprapuse până la tavan, câte patru sau cinci într-un pat. Singurele sunete care se auzeau erau plânsetul copiilor şi somnul agitat al bolnavilor.

Erau ca nişte vite.

— Unii copii au febră, zise Garabatenko. Avem treizeci de doctori la bord şi nici măcar o aspirină.

— Vă pot face eu rost de medicamente.

— Ar fi frumos din partea dumitale. După cum vezi, nu au spaţiu suficient să doarmă, dar cel puţin le e mai cald aici jos. Nu putem lăsa mai mult de o sută de oameni să urce pe punte, altfel mizerabila asta o să se răstoarne.

— Aş vrea să vă pot ajuta.

— Bineînţeles că ai vrea, *monsieur.* Bineînţeles că ai vrea.

Îşi puse mâinile în şold.

— E vreun Amos Simonici aici?

Nefericiţii se agitară, dar nu spuse nimeni nimic. Garabatenko îşi făcu loc printre oamenii înghesuiţi ca sardelele, trecând peste valize uzate şi peste cutii ieftine, strigându-l pe Amos.

— Cine îl caută? strigă cineva din întuneric.

— Eşti Amos Simonici?

— Depinde.

— Eşti sau nu eşti?

— Ce treabă ai cu el?

— Arată-mi actele de identitate!

Întrucât omul refuză, Garabatenko renunţă dezgustat. Se întoarse înapoi, clătinând din cap.

— Vezi, *monsieur?*

— Trebuie să fie aici.

Garabatenko stătu acolo, cu mâinile în şold.

— Dacă le spun că ai o viză, toţi vor susţine că sunt Amos Simonici. Cum arată?

Nick îi dădu descrierea primită de la Daniela: înalt, păr negru şi cârlionţat, vorbitor de engleză, douăzeci şi patru de ani.

Garabatenko clătină din cap.

— Eşti sigur că e la bord?

— Nu.

— Mai încercăm. Poate e pe punte.

Urcară pe scară. Când ajunse din nou pe punte, Nick crezu că

o să verse. Se duse la balustradă, cu faţa în bătaia vântului, şi respiră adânc.

— Stăm aici de şase săptămâni, zise Garabatenko. De ce nu ne ajută nimeni?

— Politica.

— Politica!

Scuipă peste bord.

— Aşteaptă aici! Mă duc să văd dacă îl pot găsi pe acest Amos Simonici. Dar nu-ţi promit nimic.

Dar se reîntoarse puţin mai târziu, însoţit de un tânăr înalt, slab, într-un costum uzat şi plin de murdăria acumulată în cele şase săptămâni în care proprietarul lui dormise pe puntea Strumei.

— Eşti Amos Simonici? întrebă Nick.

Tânărul părea îngrozit. Se uită la Garabatenko, apoi la poliţişti, apoi din nou la Nick.

— Da.

— Ai o soră, Daniela? Tânărul încuviinţă din cap.

— E îngrijorată din pricina ta.

Nick se apropie de el. Tânărul puţea.

— Sora ta te-a căutat peste tot. Te putem lua de pe vasul ăsta.

— Să mă luaţi?

Amos se uită la Garabatenko, apoi din nou la Nick. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Te simţi bine?

— A fost foarte bolnav, zise Garabatenko. Poţi vedea şi dumneata asta.

Sergentul turc mormăia nemulţumit. Erau pe vas de aproape o oră şi voia să plece.

Nick puse o mână pe umărul lui Amos.

— Ai aflat ceva despre Simon?

Tânărul clătină negativ din cap.

— E în ordine, zise englezul. O să te dăm jos. Amos nu spuse nimic.

Sergentul turc insistă să plece.

— Totul o să fie bine, zise Nick şi coborî scara în urma poliţiştilor.

Când şalupa se îndepărtă de navă, mai mulţi pasageri întinseră mâinile şi strigară în română şi în germană.

În noaptea aia, Nick se zvârcoli în patul lui, nefiind în stare să doarmă. De câte ori închidea ochii, vedea feţele acelor nefericiţi în cala împuţită a Strumei şi toţi demonii din iad arătau acuzator spre el. Bărbatul strigă că e nevinovat, dar nu-l ascultă nimeni.

42

Nu se putea întâlni cu Daniela la el acasă decât dacă Maier ştia dinainte de întâlnire şi credea că fata avea un motiv de ordin profesional pentru a se duce acolo, aşa că astăzi stabiliră să se întâlnească în spatele moscheii lui Suleyman. O aşteptă pe o alee, bătând din picior ca să se încălzească, în timp ce din cerul plumburiu cădeau fulgi mărunţi de zăpadă. Istanbul era un tablou al cetii şi al zidurilor întunecate şi crăpate.

Fata apăru pe neaşteptate, cu faţa acoperită cu o eşarfă verde şi cu mâinile înfundate adânc în buzunarele paltonului. Stătu aproape de el, respiraţia ei formând norişori albi în aer. Îşi ridică privirea spre englez şi îl sărută cu tandreţe pe gură.

— Dragul meu Nick.

— Am veşti pentru tine, zise el şi o trase şi mai aproape.

— L-ai găsit?

— Am fost pe Struma aseară. L-am găsit.

— O, Doamne! Cum arată?

— A slăbit. A fost bolnav.

— Poţi să-l dai jos de pe vas?

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă. Pot să-i fac rost de o viză pentru Palestina în regim de urgenţă. Încă aşteptăm permisiunea guvernului turc.

— Ţi-a spus ceva?

Nick clătină din cap.

— Are nevoie de un doctor.

Fata îl strânse cu putere de mână şi îl sărută din nou.

— Nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine! O să te răsplătesc. Vei vedea.

— Nu e nevoie.

Daniela îl sărută pe obraz.

— Să nu mă urăşti niciodată, Nick, şopti ea, apoi dispăru ca o umbră într-o lume cenuşie şi îngheţată.

Abrams îl dăduse în vileag turcilor pe Saffet Diker pentru asta.

Nick se bucura că Abrams încă mai dormea bine noaptea. El nu putea.

43

Lucra în biroul lui, când sunetul strident al telefonului negru de pe masă îl făcu să tresară. Se uită la ceas. Era ora nouă. Ridică receptorul.

— Davis.

— Nick. Trebuie să te văd.

— Ce s-a întâmplat?

— Restaurantul Liman din strada Gate of the Thumb. Peste o jumătate de oră.

Fata închise telefonul.

* * *

Nick coborî din taxi pe bulevardul Istiklal şi se îndreptă spre Gate of the Thumb, aflată la două străzi distanţă. Vântul bătea cu putere, dar chiar şi într-o noapte rece ca asta existau oameni care se plimbau, îndreptându-se spre baruri şi restaurante: ofiţeri germani cu iubitele lor unguroaice, oameni de afaceri turci râzând şi fumând şi diplomaţi englezi cu soţiile lor; Nick îi cunoştea pe câţiva din ei şi îi salută dând uşor din cap. În cafenele, bărbaţii şi femeile discutau în italiană, franceză, spaniolă şi română.

Bărbatul se opri vizavi de Gate of the Thumb; un tramvai verde trecu cu zgomot pe lângă el. Cel care o urmărise pe Daniela era fie neglijent, fie prea încrezător: Nick îi văzu licărirea ţigării în cadrul unei uşi din capătul străzii. Era mai uşor să urmăreşti pe cineva în timpul verii; aveai la dispoziţie terasele cafenelelor, unde puteai sta şi citi ziarul, fără a dai de bănuit.

Acum că ştia unde era urmăritorul se simţea mai liniştit. Traversă strada şi intră în restaurantul Liman. Nu se uită în spate, fiind sigur că urmăritorul lor va fi tot acolo la plecare.

Daniela stătea la o masă din fundul restaurantului, purtând o eşarfă verde din mătase. Nu erau decât câţiva clienţi, majoritatea bărbaţi. Nick se aşeză pe scaun şi îi ceru chelnerului să aducă o sticlă de rachiu şi două pahare.

Fata era palidă. N-o văzuse niciodată atât de înspăimântată, decât în ziua aceea în Bucureşti când fugise de gardişti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Pe masă era un plic, pe care Daniela i-l dădu. Era nesigilat. Nick scoase din el nişte foi bătute la maşină.

— Ce sunt astea?

— Citeşte-le!

— Sunt originale. Cum le-ai obţinut? Le-ai luat din seiful lui?

— Trebuie să le duc înapoi înainte ca Maier să se întoarcă acasă.

— Când se întoarce?

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să se strâmbe.

— S-ar putea să se fi întors deja.

Dumnezeule! Era o nebunie.

— A fost plecat aproape o lună înainte de Crăciun. În Berlin.

Bărbatul citi hârtiile cât de repede putu.

— Iisuse! murmură el.

— N-a vorbit niciodată despre asta. Dar primeşte telefoane noaptea târziu. Are multe secrete, Nick.

— Trebuie să duci astea înapoi. De ce ai făcut-o?

— M-ai ajutat să-l găsesc pe Amos. Am vrut să fa ceva pentru tine.

— O sticlă de whisky ar fi fost de ajuns.

Ea păru rănită. Luă memorandumul din mâna lui şi îl puse înapoi în plic. Când se ridică să plece, Nick o prinse de braţ.

— Ai fost urmărită? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Hai s-o spun altfel. Ai fost urmărită.

Fata privi peste umărul lui.

— De unde ştii?

— E treaba mea să ştiu.

Ea căzu moale pe scaun şi începu să tremure.

— Doamne!

— Mă ocup eu de asta.

— Cum?

Nick puse nişte bani pe masă pentru rachiu. Chelnerul se uită cu reproş la el; sperase ca străinul bine îmbrăcat să cineze şi să lase un bacşiş mare.

— Eu o să plec, îi zise el fetei. Vreau să aştepţi cinci minute,

apoi să mergi pe stradă şi să o iei la stânga.

— E întuneric pe acolo; nu sunt felinare.

— Nu-i nimic. O să te supraveghez eu.

— Ce ai de gând să faci?

— E un restaurant la capătul aleii numit Rumeli. O iei pe alee, traversezi pe trotuarul celălalt, mergi până la capăt, te ascunzi în cadrul primei uşi pe care o vezi şi aştepţi acolo.

Ea ezită.

— Fă cum îţi spun eu şi totul o să fie bine.

Nick se ridică şi ieşi afară. Gheaţa sclipea pe caldarâm. Englezul nu se uită înapoi. Merse destul de mult înainte să se întoarcă, o luă pe o străduţă lăturalnică şi îşi croi drum spre Gate of the Thumb, unde se ascunse în cadrul unei uşi şi aşteptă în umbră.

Tremura chiar şi cu paltonul gros de lână pe el. Dumnezeule, ce frig era! Auzi vaietul în surdină al unei melodii arabe de la un restaurant aflat la etaj. Vântul împrăştia zăpada pe stradă. Pe bulevardul Istiklal încă mai erau trecători, dar aici, cu o stradă mai la sud, era pustiu.

De ce se expusese Daniela pericolului? Acum trebuia să moară cineva pentru ca ea să fie salvată. Nick ştia că atacul ăsta de conştiinţă nu i-ar fi deranjat pe alţii; în fond, în Europa oamenii mureau cu miile în fiecare zi şi bărbatul care îi urmărise era un duşman; totuşi, Nick nu reuşise niciodată să aibă acea indiferenţă faţă de uciderea cuiva, aşa cum aveau unii.

O văzu pe Daniela ieşind din restaurant, o văzu ezitând.

— Haide! Fă aşa cum ţi-am spus! murmură bărbatul pe un ton scăzut.

Femeia începu să meargă în direcţia lui, ajunse la colţul străzii, la mai puţin de nouă metri de locul unde stătea el, dar nu-l văzu.

Nick îşi ţinu respiraţia.

Da, iată-l! Mergea grăbit, cu mâinile în buzunare, cu pălăria trasă peste urechi şi cu capul în jos pentru a se apăra de vânt.

Tocurile Danielei răsunară pe caldarâm.

Bărbatul ajunse la colţul străzii şi porni în urma ei pe aleea întunecată. Mergea prea repede, probabil de teamă să n-o piardă în întuneric. Nick aşteptă până când omul aproape dispăru din vedere, apoi porni după el.

Nu se grăbea, stătea în umbră, ca să nu fie văzut. O lumină

galbenă se zări pe caldarâm, venind de la restaurantul Rumeli. Englezul îl văzu pe agentul lui Maier şovăind, întrebându-se probabil de ce Daniela alesese să meargă singură atât de departe de bulevardul Istiklal. Dar nu avea alternativă decât s-o urmărească. Astea erau ordinele lui.

Nick grăbi pasul.

Îşi înăbuşi greaţa. Ştia ce trebuia să facă şi avea oroare de asta. Dar nici el nu avea altă alternativă.

De-o parte şi de alta a străzii erau înghesuite multe intrări întunecate. Tocurile Danielei continuară să răsune pe stradă. Femeia se opri în cadrul unei uşi, aşa cum îi spusese Nick, şi se făcu brusc linişte.

Agentul lui Maier ezită. Nick de-abia reuşi să-i zărească silueta în întunericul aleii; probabil că omul ghicise că ceva nu era în regulă.

Se termină foarte repede.

Bărbatul nu văzu mâna care îi zdrobi beregata. Se prăbuşi la pământ ţinându-se de gât şi muri repede. Luger-ul automat pe care îl scosese din haină căzu cu zgomot pe caldarâm. Omul nu avusese timp nici măcar să-i îndepărteze siguranţa.

După ce totul se termină, Nick scoase o brichetă din buzunar şi lumină faţa bărbatului. Îi luă pulsul ca să fie sigur că murise.

Dumnezeule! Era Haller.

Stinse bricheta înainte ca Daniela să vadă cine era agentul. Luă Luger-ul de jos şi-l băgă în buzunar. Apoi se duse la canal şi vomită rachiul şi ce mai rămăsese din cina lui.

— L-ai omorât! zise Daniela cu o voce scăzută.

Nick nu-i răspunse. Era furios pe ea, ar fi vrut ca fata să nu se fi pus într-un astfel de pericol şi el să nu fi fost nevoit să facă lucrul ăsta. Se îndreptă de spate şi îşi şterse gura cu dosul palmei.

Îl trase pe Haller în cadrul unei uşi şi-l sprijini de ea. N-o să deranjeze nimeni corpul până a doua zi de dimineaţă. Până atunci, o să aibă el grijă să dispară.

— Să plecăm de aici! zise Nick.

Să ştii să ucizi un om era una; s-o faci, şi s-o faci de aproape, nu privind ţinta dintr-un avion sau printr-un periscop, sau chiar de-a lungul ţevii unei puşti, era cu totul altceva.

Se întrebă ce credea ea acum despre el, dacă era oripilată sau înspăimântată. Nu era prima dată când îl vedea stând deasupra

unui cadavru, dar în ziua aceea în cartierul evreiesc nu avusese intenţia să ucidă.

Merse ţinând-o de braţ şi, câteva minute mai târziu, ajunseră din nou pe bulevardul Istiklal, unde se auzeau râsete şi muzică venind din restaurante şi baruri şi unde iubiţii se plimbau braţ la braţ, îndreptându-se spre paturi calde şi un somn liniştit.

Nick ştia că nu va putea dormi deloc în noaptea aia sau în nopţile care aveau să urmeze.

Nu scoaseră nici un cuvânt până când ajunseră în piaţa Taksim. În cele din urmă, el zise:

— Ce vei face dacă Maier e acasă?

— Va trebui să intru.

— E sinucidere curată. N-o să te las să faci asta.

— Nu există altă soluţie.

— Te va ucide. Nu va avea nici el alternativă.

— O să găsesc eu o cale să pun hârtiile astea la loc fără să mă vadă.

— Nu, zise el.

Grăbiră pasul. Apartamentul lui Maier era la doar două străzi distanţă de consulatul german. Nick se uită la ceas. Era aproape unsprezece.

— A fost vina mea, spuse ea.

— N-a fost vina nimănui.

Ajunseră la casa lui Maier. Nu se vedea Mercedesul albastru închis parcat afară şi Nick se simţi cuprins de dezamăgire. Nu voia ca Daniela să se întoarcă la Maier. Era şansa ei să scape, dacă voia să profite de ocazie; bărbatul ştia că ar ajuta-o şi la naiba cu Abrams şi cu restul serviciului de informaţii, la naiba cu războiul!

Fata dădu să traverseze strada, dar el o ţinu strâns de mână.

— Nu te duce înapoi! O să-ţi fac rost de o viză. O să te protejez.

— De ce? întrebă ea.

Dacă l-ar auzi Abrams! S-ar face negru de furie. Daniela era o comoară, unul din cei mai promiţători agenţi pe care îi aveau în Istanbul. Iar ceea ce îi arătase în seara asta era de-a dreptul dinamită.

Şi el încerca să pună capăt carierei ei înainte ca aceasta să înceapă cu adevărat.

— Nu pot, zise ea când Nick nu-i dădu nici un răspuns.

Se eliberă din strânsoarea lui şi traversă în fugă strada. O luă pe o alee de lângă casă. O să intre prin grădina din spatele casei şi o să urce pe scara de serviciu, ca să n-o vadă servitorii.

Nick ştia că nu va avea linişte până când fata nu-i va telefona din nou, până când nu va şti că e teafără.

Dar mai întâi trebuia să facă ceva în privinţa lui Haller.

44

— Arătţi îngrozitor, zise Abrams.

Nick se aşează pe un scaun. Nu dormise şi nici nu-i priise micul dejun. Se uită pe fereastră la oraşul cenuşiu, care se întindea de la Pera spre Corn; pervazul era acoperit de zăpadă. Era o iarnă cumplit de rece, cum nu mai văzuseră locuitorii Istanbulului de ani de zile. Soba din porţelan aflată într-un colţ al biroului se lupta în zadar cu frigul. Abrams suflă în mâini ca să le încălzească.

— Am auzit ce s-a întâmplat.

Nick dădu din umeri.

— Sunt sigur că nu ai avut de ales. Ce voia Calul troian de la tine la ora aia târzie din noapte?

— A luat nişte hârtii bătute la maşină din seiful lui Maier. N-a putut să le fotografieze.

— Şi?

Nick respiră adânc.

— Era planul preluării puterii guvernului german de la naţional-socialişti. Presupunea moartea lui Hitler şi arestarea tuturor funcţionarilor cu funcţii înalte din partidul lui Hitler. Schiţa de asemenea condiţiile unui tratat de pace negociat cu Anglia. Era un document nesemnat şi fără destinatar.

Abrams îl privi fix.

— După cum aţi spus în Bucureşti, Herr Maier e un om foarte interesant.

— Crezi că documentul era autentic?

Nick dădu din umeri.

— Nu ştiu, zise el.

Pentru o vreme, nici unul dintre ei nu spuse nimic.

— Ce vom face? întrebă Nick în cele din urmă. Vom transmite informaţia asta guvernului britanic?

Abrams clătină din cap.

— N-au ce face cu ea. Şi l-ar pune pe Maier în pericol; colonelul ne-ar putea fi de folos mai târziu.

— Aţi spus în Bucureşti că sunteţi interesat în mod special de Maier.

Abrams se gândi puţin, apoi păru să se hotărască.

— Tatăl lui e prieten foarte bun cu şeful serviciului german de informaţii, amiralul Canaris. Canaris face parte dintr-una din cele mai importante familii aristocrate din Germania şi îi urăşte pe naziştii. Refuză să recruteze fasciştii în serviciul lui de informaţii. Prin urmare, Maier ne interesează foarte mult. Nu trebuie neapărat ca războiul ăsta să fie încheiat prin mijloace militare, Davis. Sunt persoane în Londra şi în Berlin care cred că ar putea exista şi o altă cale.

— Deci credeţi că documentul era autentic?

— S-a zvonit că anumiţi membri ai elitei germane vor să-l elimine pe Hitler şi să pună capăt războiului. Deocamdată nu putem decât să aşteptăm.

Bătu cu degetele în masă.

— Ce s-a întâmplat cu cadavrul lui Haller?

— M-am întors aici şi am chemat pe cineva din departamentul de operaţiuni speciale. M-am gândit că ei vor şti ce să facă. Se pare că trupul a fost aruncat peste bordul unei bărci de pescuit în Marea Marmara, chiar înainte de răsăritul soarelui. A fost legat cu multe greutăţi şi n-o să apară din nou la suprafaţă să ne pună în încurcătură. Maier va presupune că a murit, dar nu va şti de ce sau cum.

— Asta nu va arunca oricum bănuiala asupra Calului troian?

— Cunosc o dansatoare unguroaică dintr-unul din cluburile de lângă piaţa Taksim. Am aranjat cu ea să le spună celorlalte dansatoare că l-a dus pe Haller în apartamentul ei aseară, dar că el era beat şi a început să o lovească, aşa că ea l-a dat afară. Povestea se va răspândi destul de repede în piaţa Taksim. Asta va încurca destul de mult lucrurile fără să pară că e o chestiune aranjată. Maier o să creadă că Haller s-a dus la femei şi după băutură în loc să-şi facă datoria. Ar putea avea bănuieli, dar nu va reuşi niciodată să descopere adevărul.

— Sper că ai dreptate, zise Abrams.

„Sper şi eu”, se gândi Nick. Dar nu-şi rosti gândul cu voce tare.

* * *

Aşteptau în biroul lui, în timp ce Daniela îşi bea agitată ceaiul de portocale şi Nick se îmbăta cu gin tonic. Nu vorbiră prea mult. Bărbatul încercă de mai multe ori să înceapă o conversaţie, dar femeia era prea absentă, aşa că rămaseră tăcuţi. În jurul orei nouă, Nick auzi o maşină oprindu-se în faţa clădirii. Se duse la fereastră şi se uită afară. Era poliţia. Un ofiţer deschise portiera din spate şi un tânăr slab într-un costum boţit, ţinând în mână o valiză uzată din carton, se dădu jos din maşină.

— E aici, zise Nick.

Daniela se ridică în picioare şi îşi netezi rochia.

— Ei bine, spuse englezul. Ce-ar fi să coborâm şi să-l întâmpinăm?

— Nick?

Bărbatul se întoarse.

— Iartă-mă!

— Pentru ce să te iert?

Poliţiştii băteau la uşă. Nick coborî şi le deschise. Un căpitan de poliţie turc îl salută şi tânărul cu valiza păşi în lumină. Era înalt, palid şi sfrijit şi îngrozitor de speriat.

— Amos, zise Nick. Bine ai venit! Intră!

Nick îi mulţumi căpitanului de poliţie şi ofiţerul îl salută din nou, se urcă în maşină şi plecă.

Tânărul stătu în pragul uşii, schimbând valiza dintr-o mână în alta şi uitându-se agitat în jur.

Daniela coborî scările şi cei doi se uitară fix unul la altul. Nick aşteptă să-i vadă îmbrăţişându-se.

— Cine e ăsta? întrebă Daniela.

45

Tânărul acceptă recunoscător mâncarea pe care i-o oferi Nick şi înghiţi hulpav mai multe farfurii cu ouă şi brânză. Acum ţinea paharul cu rachiu pe care i-l dăduse englezul de parcă ar fi fost un ou Fabergé.

— În seara în care aţi urcat la bordul Strumei, dormeam chircit în cabina de pe punte.

Vorbea pe un ton scăzut, fără să-l poată privi pe Nick în ochi.

— Căpitanul m-a trezit şi m-a întrebat ce vârstă am. Mi-a spus să mă ridic, apoi m-a întrebat dacă vorbesc engleza şi i-am zis că da. M-a întrebat dacă vreau să plec de pe Struma. Bineînţeles că voiam. A zis că sunt cel mai norocos evreu din lume. M-a instruit să spun că numele meu e Amos Simonici, dacă mă întreabă cineva cum mă cheamă.

— A spus el asta?

— A zis să spun că sunt Amos Simonici până ajung la ţărm, apoi să sper că totul va fi bine.

Îşi ridică privirea spre Nick.

— N-o să mă trimiteţi înapoi, nu-i aşa?

Nick se uită la Daniela, dar ea se întorsese cu spatele. Privea pe fereastră la luminile îndepărtate ale cartierului Pera şi plângea în linişte.

Bărbatul îşi dădu seama ce făcuse căpitanul. Voia să-şi salveze măcar un pasager şi, dacă nu-l putea salva pe adevăratul Amos Simonici, atunci avea să creeze el unul.

— Cum te cheamă? îl întrebă Nick. Care e adevăratul tău nume?

— Solomon. Solomon Leibovici.

— Ei bine, Solomon. Mâine te voi urca într-un tren spre Haifa. Căpitanul a avut dreptate. În clipa de faţă, eşti cel mai norocos evreu din lume.

Nick se ridică în picioare, se duse la Daniela şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— De ce nu e pe Struma? şopti ea.

— Poate că şi-a rupt biletul, zise Solomon. Mulţi prieteni de-ai mei le-au rupt pe ale lor când au văzut în ce hal e nava. Poate că e în Constanţa, aşteptând alt vas.

Daniela tremură şi îşi puse mâinile în jurul corpului, frecându-şi braţele dezgolite.

— Îţi mulţumesc, Nick, şopti ea. Îţi mulţumesc că ai încercat. Îţi mulţumesc pentru tot.

— Îmi pare rău.

Fata se întoarse şi-l sărută cu tandreţe pe obraz.

— Poate că o să-mi scrie din nou, zise ea.

Dar nu-i mai scrise niciodată. Daniela nu mai primi nici o veste de la Amos.

46

Stătu pe docuri, privind cum remorcherul roşu cu alb trăgea vasul Struma după el, pe lângă fortăreaţa Rumeli, îndreptându-se spre Marea Neagră. Turcii nu le dăduseră nici un avertisment şi, când remorcară nava, ambasadorul Angliei încă mai negocia luarea copiilor de pe vas.

Cele şapte sute de suflete de la bord nu văzură niciodată coastele de un maro murdar ale Palestinei. Remorcherul tăie funia şi lăsă Struma la cincisprezece mile de ţărmul Mării Negre, în ape liniştite. Motorul mort al nave era inutil şi Struma începu să plutească în derivă. A doua zi, chiar înainte de răsăritul soarelui, vasul explodă. Deşi era sub pavilion panamez, se sugeră ideea că fusese bombardat de un submarin rusesc.

Era iarnă. Cei care nu muriră în explozie muriră de frig în apele îngheţate ale Mării Negre.

Nu există decât un singur supravieţuitor.

CARTEA a III-a

47

Istanbul, august 1943

Venea uneori noaptea târziu, o siluetă întunecată mergând de-a lungul străzii pietruite. Bătea în uşa de lemn, de două ori scurt şi o dată lung. El o aştepta, iar ea se strecura înăuntru, umplând camera de parfum.

Jucau un joc complicat, căci, pentru a menţine iluzia că ea îl spiona pe el, aşa cum îi ceruse Maier, era necesar să fabrice informaţii false pe care să i le ducă germanului, să justifice vizitele ei nocturne.

Nick şi Abrams planificau cu meticulozitate ceea ce urmau să facă şi felul în care aveau s-o facă, pentru că trebuia să pară că Daniela obţinuse materialul într-un mod plauzibil. La început, îi dădură documente false, pe care femeia le copie, cu scrisul ei îngrijit. El o cronometra, iar ea nu avea niciodată mai mult de o jumătate de oră la dispoziţie ca să copieze orice documente

voia, la întâmplare. Daniela îi spunea lui Maier că Nick aducea uneori acasă hârtii de la consulat, lucru care era adevărat, deşi protocolul interzicea asta. Îi spunea că le copia în timp ce Nick dormea.

În clipa în care deveni spioana lui, Daniela Simonici deveni de asemenea amanta lui.

Bărbatul ajunsese să cunoască la perfecţie forma şoldurilor ei, astfel că şi-o aducea aminte doar întinzând mâinile; închidea ochii şi simţea instantaneu atingerea părului ei negru şi lung pe obrazul lui, când ea se apleca să-l sărute. Curând, ajunse s-o cunoască atât de bine, încât ştia cum dormea, cu un braţ aruncat neglijent deasupra capului şi încruntându-se în somn ca un copil bosumflat. Ştia cum se zvârcolea noaptea, chinuită de visele ei. Îi cunoştea parfumul dulce şi caracteristic şi, când erau împreună, Nick respira mirosul dulce de mosc al pielii ei.

După ce femeia pleca, iluzia intimităţii lor se destrăma şi gelozia îl chinuia ca o durere de dinţi. Îl invidia pe Maier; deşi îl păcăleau pe german, acesta o avea pe Daniela lângă el când se trezea dimineaţa şi ea făcea parte din viaţa lui în fiecare zi. Asta îşi dorea Nick cel mai mult.

Nu era niciodată sigur ce se petrecea în spatele acelor misterioşi ochi strălucitori. Se întreba ce minciuni îi spunea Daniela lui Maier.

— Nu pot ajunge la orgasm când sunt cu Siggi, îi spusese ea odată, după ce făcuseră dragoste.

El o întrebase:

— Ce faci? Te prefaci?

— Bineînţeles, îi răspunsese femeia.

Toată nesiguranţa lui începuse să-l ardă în interior precum cărbunii încinşi şi se întrebase dacă Daniela se prefăcea şi atunci când era cu el. Cum putea şti?

O visa de multe ori şi se trezea având o senzaţie de durere adevărată când întindea mâna după ea şi descoperea că nu era lângă el. Se lupta cu el însuşi: o parte din el voia să găsească o cale de a o îndepărta de Maier, în timp ce profesia şi datoria lui îi cereau să facă tot posibilul s-o ţină în casa germanului şi să fie în continuare în graţiile acestuia.

* * *

Era târziu şi Nick lucra în biroul lui, citind un dosar pe care îl adusese acasă de la consulat. În seara asta avea s-o vadă din nou pe Daniela, pentru prima dată după aproape patru săptămâni, şi din cinci în cinci minute îşi ciulea urechea, sperând să audă zgomotul paşilor ei pe caldarâm.

Subiectul dosarului era „Operaţiunea Cicero” şi era planul lui Nick. Jan Romanescu supravieţuise destrămării Gărzii de Fier şi îl contactase din nou pe englez prin intermediul unui om de afaceri turc pe nume Omar Kalmaz. Fostul lui agent dublu din Garda de Fier conducea acum un grup de comunişti în Dobrogea şi îl întrebase pe Nick dacă englezii erau dispuşi să-i furnizeze o staţie de emisie-recepţie şi explozibili. Operaţiunile speciale din Cairo trimiseseră un expert în sabotaj pe nume Jordon — englezul îl întâlnise ultima dată în subsolul legaţiei din Bucureşti — şi Nick concepuse un plan prin care să-l trimită la sud de Constanţa împreună cu o staţie de emisie-recepţie şi cu un agent calificat, cu scopul de a lua legătura cu grupul lui Romanescu.

Auzii paşii Danielei pe alee, lăsă baltă hârtiile şi se duse în grădină să descuie poarta. De îndată ce fata intră înăuntru, se aruncară unul în braţele celuilalt. Bărbatul o duse în dormitor şi căzură pe pat. Făcură dragoste repede şi cu pasiune, despărţirea şi dorinţa fizică de nesuportat copleşindu-i pe amândoi.

Era întotdeauna ca şi cum s-ar fi întors acasă.

* * *

Arăta ca un băieţel când dormea. Daniela îi mângâie chipul, copleşită de un val de tristeţe. Aveau clipa de faţă şi asta era tot ce puteau avea. Orice s-ar întâmpla, momentele astea petrecute împreună n-o vor părăsi niciodată, nimeni nu-i va putea lua amintirile.

„Dar de ce nu pot avea mai mult?” se întrebă ea. „Chiar trebuie să fie aşa?”

Îl sărută uşor pe frunte şi se ridică în picioare, simţind sperma lui curgându-i pe coapse. Ar fi vrut ca într-o zi o parte din el să crească înăuntrul ei. Dar ştia că asta nu se putea întâmpla niciodată.

Îşi şterse furioasă lacrimile, se îmbrăcă cu una din cămăşile lui şi se furişă afară din cameră.

* * *

Bărbatul deschise ochii şi se întrebă cât timp dormise. Îşi amintea că vorbiseră pe întuneric după ce făcuseră dragoste, dar nu mai ştia când adormise.

— Daniela?

Câteva clipe mai târziu, fata îşi făcu apariţia în pragul uşii de la dormitor.

— Nick.

— Unde ai fost?

— M-am dus să-ţi aduc ceva de băut, răspunse ea şi îi dădu un pahar cu apă.

Se aşeză pe marginea patului şi aprinse o lumânare de pe noptieră. Purta una din cămăşile lui; mânecile îi erau prea lungi şi cămaşa îi ajungea până la genunchi. Era adorabilă.

Se urcă în pat şi se aşeză călare pe el, jucându-se cu părul de pe pieptul lui.

— Nu ştiam unde eşti. Am dormit mult?

— Doar câteva minute.

— Îmi pare rău.

— Nu fi prostuţ!

Începură să vorbească, aşa cum făceau întotdeauna. Uneori discutau ore întregi. Fata avea nenumărate întrebări despre Anglia; Guildford, acolo unde locuia el, i se părea la fel de exotic cum i se părea lui Bucureştiul.

Vieţile lor fuseseră extrem de diferite. Ea se dusese în fiecare zi pe străduţe înguste şi pietruite la şcoala unde învăţase ebraica şi Talmudul şi unde bătrânii citeau din Tora în clase prăfuite, iar băieţii români îşi băteau joc de ei şi îi loveau cu pietre din capătul celălalt al străzii.

Nick fusese nevoit să suporte educaţia primită la şcoala particulară, loviturile de băţ, duşurile reci şi terenurile de fotbal noroioase, venind acasă doar de Crăciun şi în vacanţele de vară.

Danielei nu-i veni să creadă când el îi spuse despre internat; nu-şi putea imagina aşa ceva. Chiar şi Nick crezuse mult timp că era un lucru normal, până când crescuse şi întâlnise oameni care nu fuseseră despărţiţi niciodată de familiile lor. Asta i se părea fetei la fel de scandalos cum i se părea lui lumea în care crescuse ea, o lume unde erai bătut pentru că aveai o altă religie.

— Familia mea a locuit peste o sută de ani în aceeaşi casă din cartierul evreiesc. Tatăl meu a rupt tradiţia când ne-am mutat pe bulevardul Brătianu; aveam şapte ani atunci. A fost scandal mare în familie.

— Ai tăi erau ortodocşi?

— Îmi amintesc cum erau sărbătorile evreieşti când eram copil: unchii mei purtau caftane cu ciorapi albi şi pălării cu marginea din blană. Tatăl meu a fost primul care şi-a schimbat îmbrăcămintea.

Daniela îşi aduse aminte de altceva şi zâmbi.

— Aveţi castane coapte în Anglia?

El încuviinţă din cap.

— Le poţi cumpăra toamna de la vânzătorii ambulanţi.

— Când eram mică, tatăl meu mi le cumpăra de la un om care le cocea pe stradă într-un tuci roşu ruginit.

— Nu pot să-mi imaginez cum arătai când erai mică.

— Eram slabă ca o scobitoare şi aveam dinţi mari.

— Pun pariu că băieţii mureau după tine.

— Doar unul.

— Nu te cred.

— A fost primul băiat pe care l-am sărutat. Aveam cincisprezece ani şi el m-a dus în pragul uşii unei librării micuţe când ne întorceam de la şcoală. Ţin minte că nu mi-a plăcut deloc. Am făcut-o pentru că voiam ca lui să-i placă de mine.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Ea dădu din umeri.

— Nu ştiu. S-a mutat în altă parte.

— De cât timp îl cunoşteai?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise fata. Vreau să uit de România în noaptea asta. Haide să vorbim despre altceva. Spune-mi despre Londra, povesteşte-mi despre Parlament. Am văzut nişte poze. Există un ceas mare.

— Big Ben.

— Poţi să-l vezi de oriunde din Londra?

— Nu e chiar atât de mare.

— Şi aveţi cutii roşii montate pe stâlpi. Oamenii pun scrisori în ele. Am citit despre lucrul ăsta. Mi-am imaginat de multe ori cum ar fi să merg acolo. Tatăl meu a studiat la Universitatea Sorbona din Paris. Mi-a promis că mă ia cu el în Franţa şi la Londra, dar… Poate că totuşi mă voi duce acolo într-o zi.

— Când se va termina războiul ăsta…

— Nu se va termina niciodată. Va dura la nesfârşit.

— Ţi-am spus, Daniela, pot să-ţi fac rost de un paşaport şi de o viză; pot să-ţi fac rost de ele chiar acum dacă vrei.

— Poţi să faci rost de ele pentru mine, dar nu pentru toţi oamenii ăia de pe Struma şi Dumnezeu ştie câţi alţii ca ei.

Faţa ei căpătă o expresie blândă şi Daniela îi luă mâna în mâinile ei.

— Să nu regreţi niciodată că m-ai întâlnit!

— De ce-aş regreta?

— Se pot întâmpla multe lucruri.

Ce voia să spună cu asta? Uneori, a o iubi pe Daniela semăna cu a fi într-o cameră plină de oglinzi. Îl iubea, dar nu voia să fie cu el şi nu voia să vorbească despre viitor.

— Trebuie să plec, zise ea.

Nick ura cuvintele astea. Ore întregi, vraja pe care războiul o arunca asupra lor ţinea lumea la distanţă şi bărbatul îşi putea imagina că erau iubiţi, fără ţările şi complicaţiile care stăteau între ei. Îşi închipuia că se trezea dimineaţa alături de ea, se prefăcea că în seara asta nu trebuia să plece. Apoi Daniela rostea acele cuvinte de care el se temea şi natura efemeră a relaţiei lor îl cufunda din nou în frustrarea şi în singurătatea care deveniseră viaţa lui de zi cu zi. De fiecare dată avea un sentiment profund de suferinţă, nu ştia dacă era sau nu ultima oară când erau împreună.

— Chiar trebuie să pleci?

O auzi îmbrăcându-se pe întuneric.

— Siggi o să se înfurie dacă stau aici toată noaptea.

— Nu-ţi faci decât datoria, zise el cu amărăciune.

— Îmi fac datoria dacă mă culc cu tine. Dacă nu mă întorc până dimineaţa, ar putea crede că m-am îndrăgostit de tine.

— Şi aşa este? întrebă el, ţinându-şi respiraţia.

Ea nu-i răspunse. În schimb, se aplecă spre el şi-l sărută pe gură. Nick o prinse de talie şi încercă s-o tragă înapoi în pat. Fata începu să râdă şi se smulse din braţele lui, punându-şi la loc breteaua de la sutien.

Tot nu-i răspunsese la întrebare.

— Trebuie neapărat să plec.

— Rămâi! o rugă Nick, şi felul în care o spuse o împiedică pe Daniela să glumească pe seama asta.

Îşi trase dresurile pe ea.

— Nu pot.

— Nu eşti obligată să te întorci la el.

— Şi cine o să mai spioneze serviciul german de informaţii pentru tine?

Fata se ridică în picioare şi păşi în lumina lunii, ale cărei raze argintii îi dezvăluiră bărbatului amanta în lenjeria ei intimă şi în dresuri. Era dureros de frumoasă. Nick vru să păstreze pentru totdeauna acest moment în amintirea lui, pentru atunci când totul se va termina.

— Maier crede că m-ai îmbrobodit complet?

— Zice că femeile sunt slăbiciunea ta, răspunse ea.

Se uită în ochii lui şi există o clipă când amândoi ar fi putut spune ceva; în loc de asta, tăcură şi rămaseră pe gânduri.

Nick oftă privindu-i spatele arcuit în timp ce fata îşi trăgea rochia pe cap. S-o vadă îmbrăcându-se era o experienţă erotică şi totuşi deprimantă, pentru că de fiecare dată însemna o mică despărţire, o pregătire a despărţirii finale.

— Fii prudentă! o sfătui el.

— Nu bănuieşte nimic.

— Dacă o să afle vreodată că-l spionezi, o să te rănească.

Nu putu să spună „o să te omoare”. Nu suporta gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Ea îşi dădu părul pe spate şi îl privi galeş, zâmbind.

— Sunt întotdeauna prudentă.

Zâmbetul ăla băga un bărbat în boală, îl dezarma, era cea mai puternică armă a ei. Făcea lumea să creadă că e sigură pe ea şi că e mulţumită de viaţa ei, chiar dacă mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

— Dacă vine într-o zi acasă şi seiful e deschis, iar tu nu ai avut timp să pui hârtiile la loc?

— Aud când opreşte maşina afară. Am întotdeauna timp să pun hârtiile la loc.

— Şi dacă intră vreun servitor?

— Încui uşa.

Nick clătină sceptic din cap. Nu-i plăceau riscurile; totuşi el îi ceruse să şi le asume.

În ultimii doi ani ajunsese să ştie o mulţime de lucruri despre Maier. De exemplu, ştia că afacerile lui din Balcani — magazinul din Bucureşti, hotelul din Sofia, depozitele de mirodenii din

Istanbul — erau afaceri autentice, căci Maier provenea dintr-o familie prusacă aristocrată bogată.

Înainte de război, fusese în marină sub comanda lui Canaris şi îşi dăduse doctoratul în studii balcanice la Universitatea Heidelberg. Fusese trimis la Istanbul sub acoperire chiar de Canaris, pe post de negustor de cânepă.

Era cea mai bună acoperire posibilă, să ai o slujbă şi să fii văzut făcându-ţi treaba. Dar Maier nu arăta ca un negustor de cânepă. Trăsăturile lui patriciene, părul cărunt de la tâmple, ochii albaştri ca de gheaţă îl făceau să pară ceea ce era cu adevărat, un autocrat, un om obişnuit cu bogăţia şi cu puterea.

Nick ştia că germanul călătorea frecvent între Berlin şi Istanbul, ducându-i lui Canaris documente importante la sediul serviciului german de informaţii. Mai ştia şi că avea ascunzători în Taksim şi Istiklal şi agenţi în Bulgaria, Istanbul, Ankara, Bagdad, Palestina şi Damasc.

Dar despre persoana lui Siegfried Maier aflase foarte puţine lucruri. Daniela nu voia să vorbească despre el.

— E o informaţie inutilă pentru război şi nu va face decât să te rănească, zisese ea.

Nu ştia nimic despre viaţa lor împreună. Ştia că Maier avea o aluniţă pe şoldul drept, că îi plăcea să bea bere la cină şi că prefera ţigările turceşti în locul celor germane; dar fata nu-i spunea despre ce discutau, cum trăiau, dacă râdeau împreună.

— Cum e când eşti cu el? o întrebase el odată.

— Ţi-am spus deja. De ce îmi pui întrebările astea? Ce vrei de la mine?

— Nu vorbeşti niciodată despre el.

— Ce vrei să spun? Nu face decât să te supere. De ce vrei să te torturezi singur?

— Vreau doar să ştiu, atâta tot.

— E bun cu mine. E blând, deşi ştiu că n-o să mă crezi. Bineînţeles că simt ceva pentru el. Ce fel de persoană crezi că sunt?

— Te întreabă vreodată de mine?

— Desigur.

— Şi ce-i spui?

— Îi spun că mă iubeşti.

— El ce zice? Bănuieşte că-l tragi pe sfoară?

— Minciunile pe care le inventezi pentru el şi le pui în plicurile

alea sunt perfecte.

Şi îl sărutase, aşa cum făcea mereu când voia să-i distragă atenţia.

Acum, pe fereastră se zărea o lună în creştere, luna lui Mohammed, strălucind pe un cer plin de stele. Nick ar fi vrut ca acea clipă să nu se sfârşească niciodată. Dar Daniela se îmbrăcase şi îl aştepta. Noaptea trecuse prea repede; nu exista chip s-o opreşti în loc.

* * *

Coborî dealul împreună cu ea, îndreptându-se spre staţia de taxiuri. Curând piaţa de fructe avea să prindă viaţă; vânzătorii îşi aranjau tarabele pe întuneric şi un camion trecu pe lângă ei, încărcat cu pepeni galbeni, luminând zidurile clădirilor cu farurile lui în timp ce sălta pe caldarâm. Hamali cocoşaţi sub greutatea coşurilor din răchită se pregăteau pentru o nouă zi de muncă istovitoare, înainte chiar ca soarele să răsară.

Nick auzi o sirenă din direcţia docurilor; vechiul oraş se trezea din somn. Soarele îşi făcu palid apariţia. Daniela mergea alături de el, cu spatele drept şi cu o eşarfă verde din mătase acoperindu-i părul negru; era o femeie graţioasă, o enigmă de care n-ar fi trebuit să se îndrăgostească niciodată, deşi acum credea că o căutase toată viaţa.

Îi găsi un taxi în faţa pieţei de mirodenii. Şoferul dormea. Nick se aplecă, îl apucă de umăr şi îl scutură să-l trezească, apoi îi dădu adresa din Taksim.

— Când o să te mai văd?

— Curând.

Daniela se urcă în taxi. Se ducea acasă la un alt bărbat.

El se apropie de geam.

— Fii prudentă I

— Te iubesc, zise ea şi îl sărută.

Cuvintele ei îl şocară, îl lăsară uitându-se uluit după luminile roşii ale maşinii mult timp după ce aceasta traversase podul Galata, dispărând din vedere. Era prima dată când femeia îi spunea aşa ceva.

Se întoarse acasă, moscheea lui Suleyman înălţându-se ca o fiară ameninţătoare în vârful dealului. Parfumul ei rămase toată ziua pe hainele lui.

48

Bărcile de pescuit săltau pe apă şi alunecau aproape de chei, dar pescarii nu-şi pierdeau niciodată echilibrul, strigând la trecători şi ţinându-şi marfa pe punte, aranjată pe tăvi de lemn. Dacă nu erau destui clienţi, Constantin punea un peşte viu într-o cutie de metal şi o arunca pe puntea bărcii, unde se mişca şi zăngănea, făcând oamenii să se adune, râzând şi arătând spre ea. Trecătorii le făceau pescarilor comanda şi aruncau monede în barcă, apoi, după ce banii erau număraţi, o plasă cu peşte era azvârlită în sus spre cumpărători.

Constantin îl văzu pe Nick şi trase de o frânghie ca să aducă barca şi mai aproape de chei. Apoi sări pe docuri.

Era un marinar cu părul cărunt, nebărbierit de trei zile şi cu o mustaţă care îi dădea mereu un aer deprimat. Părul lui lung şi lăţos era din ce în ce mai rar şi îi acoperea chelia ca nişte corzi de chitară. Nick îi oferi o ţigară şi i-o aprinse. De aproape, văzu că pescarul avea unghiile murdare de ulei de motor şi că avea dinţii stricaţi.

— Dobrogea, zise Nick.

Constantin zâmbi. Se născuse şi trăise aproape toată viaţa într-un sat aflat în sud-estul Dobrogei.

— Găsesc locul ăla şi cu ochii închişi.

— Vrem să transportăm trei oameni acolo; preţul e acelaşi.

— Nu-mi pasă de bani. Când?

— Te anunţ eu.

Constantin sări înapoi în barcă, alăturându-se celor doi membri ai echipajului, care erau evrei ca şi el, din satul lui din Dobrogea.

Bătrânul pescar mai aruncă o cutie pe punte şi nişte şcolari chiuiră încântaţi. Omul le dădu un peştişor albastru. Nepoţii lui ar fi fost de vârsta lor; asta dacă mai erau în viaţă.

49

Sabotarea instalaţiilor şi a infrastructurii duşmanului fusese cândva treaba Secţiunii D a serviciului secret britanic, dar, la

începutul războiului, Churchill formase o organizaţie separată, Departamentul Executiv de Operaţiuni Speciale, care preluase această responsabilitate. Erau rebelii, renegaţii serviciului de informaţii. Fiii rătăcitori. DEOS devenise pentru funcţionarii Ministerului de Externe mai detestabil decât Gestapo.

Nick era de părere că existau motive bune pentru a line cele două organizaţii separate: agenţii DEOS erau antrenaţi pentru un singur act de sabotaj, în timp ce agenţii ca el însuşi erau implicaţi în misiuni de lungă durată, în timpul cărora adunau informaţii şi care necesitau o acoperire plauzibilă, măsuri bune de siguranţă şi multă răbdare. Erau nişte tipi complet diferiţi, după cum îi auzise spunând pe colegii lui din serviciul secret; ei erau jucători de şah, în vreme ce agenţii DEOS erau asemănători cowboy-ilor.

Cowboy-ul ăsta ajunsese la ei de la Departamentul Executiv de Operaţiuni Speciale din Cairo. Patrick Jordon era înalt, slab şi arătos într-un fel şcolăresc, un bărbat amabil şi deşirat, care studiase la Oxford, căruia nu-i plăceau prea mult vâslitul şi rugby-ul şi care avea veşnic încleştată între dinţi o pipă rar aprinsă cum trebuie.

Nick şi-l aminti jucându-se cu detonatorul în subsolul legaţiei din Bucureşti.

Acum, el, Abrams şi Nick stăteau în camera de conferinţe din biroul DEOS din Istanbul, uitându-se la o hartă a României, care era întinsă pe masa din lemn de stejar lăcuit. Jordon, purtând un pulover pe gât de culoare albastru marin şi pantaloni kaki bufanţi, privea harta cu interes academic.

Biroul era într-o clădire din secolul al XVIII-lea, situată lângă hotelul Park şi lângă consulatul german. Nick se uită pe fereastră şi îl văzu pe von Papen, ambasadorul german, fumând şi râzând împreună cu personalul consulatului în grădina luxuriantă aflată dincolo de zid.

Duşmanul.

— Barca ne va lăsa aici, la şaisprezece kilometri în sud-estul Dobrogei, zise Nick, întorcându-şi din nou atenţia asupra hărţii. Căpitanul, Constantin, va arunca ancora în golf aici, iar tu şi operatorul staţiei de emisie-recepţie veţi fi duşi la ţărm cu barca. Şeful rezistenţei locale, Romanescu, vă va aştepta pe plajă. Va trimite un semnal cu lanterna, de două ori lung şi o dată scurt.

Jordon dădu din cap, părând foarte relaxat pentru un om care

se pregătea să meargă la război.

— Constantin ăsta e demn de încredere? se interesă el.

— Absolut.

— Vii şi tu cu noi? mai întrebă Jordon.

Nick încuviinţă din cap.

— Vreau să vorbesc cu Romanescu. Stau o noapte şi mă întorc a doua zi cu Constantin.

— Apropo, membrii grupului cu care vei petrece următoarele şase luni sunt cu toţii marxişti, zise Abrams.

Jordon îşi ridică privirea.

— Are vreo importanţă?

— S-ar putea să aibă mai târziu. După război.

— Sunt sigur că vor la fel de mult ca noi să-i vadă pe germani alungaţi din România.

— Poate. Dar ne vor da bătaie de cap după ce se va termina totul.

— Mai întâi trebuie să câştigăm războiul.

— Nu cred că există vreo îndoială în privinţa celui care va câştiga, zise Abrams. Sincer să fiu, Stalin mă îngrijorează mai mult ca Hitler. Sper doar că nu vom ajuta România să devină o a doua Rusie.

Jordon se uită la Nick, căutând sprijin.

— Ruşii sunt aliaţii noştri, domnule, spuse el.

— Cei din Londra nu se gândesc la consecinţe când iau astfel de decizii. Dar războiul nu va dura la nesfârşit şi atunci politicienii ca mine şi ca Nick vor trebui să repare ce-au stricat ei. Vrei să vezi România anexată Rusiei, Jordon?

— Cred că toată lumea are dreptul la libertate.

— Nu cred că Stalin ar fi de acord cu tine în privinţa asta.

Abrams se duse la fereastră. Era deschisă şi îl auziră pe von Papen râzând de aceeaşi glumă. Era un război ciudat.

— Uitaţi-vă la el! zise Abrams. Necinstit. Egoist. Ambiţios. Iată un om cu care am fi putut face afaceri!

Nick văzu expresia de pe faţa lui Jordon. Erau puţini cei care îl plăceau pe Abrams, iar englezul nu era sigur că Jordon făcea parte din ei.

Mai târziu, în timp ce mergeau cu maşina pe bulevardul Istiklal, Abrams se întoarse spre Nick şi spuse:

— Ciudat individ, Jordon ăsta. Nu sunt sigur că-mi place.

— Nu, domnule.

— Dar aşa sunt cei din DEOS. Probabil că şi-au petrecut copilăria construind bombe din zahăr tos şi neofalină. Şi rupând aripile muştelor. Ai rupt vreodată aripile unei muşte, Davis?

— Nu, domnule.

— Iată! De asta lucrezi pentru noi. Ce mai face soţia?

Schimbarea bruscă a subiectului conversaţiei îl făcu pe Nick să tresară. Se întrebă cine vorbise; sau poate că vorbiseră toţi.

— Presupun că îi este greu acolo.

— Probabil că îi e dor de tine.

— Îmi imaginez că e greu să creşti copii de unul singur.

— Aşa e. Totuşi, e important să ai o soţie, Davis. Dacă eşti ambiţios. Vorbeşte frumos, se îmbracă frumos, chestii de-astea. Ţine minte lucrul ăsta!

Intrară pe poarta consulatului. Abrams nu mai zise nimic altceva; nici nu era nevoie.

* * *

Poate că lui Abrams nu-i plăcea Jordon, dar Nick credea că acesta era o companie plăcută, aşa că în seara aia stabiliră să bea ceva în Taksim în cinstea succesului misiunii lor. Merseră pe strada întunecată spre Istiklal. Cerul era plumburiu. Trecură pe lângă şirurile de lustragii cu scăunaşele şi cu sticlele lor pline cu cremă pentru lustruit. Nick şi Jordon traversară piaţa Taksim, făcând slalom printre autobuze şi tramvaie zgomotoase. Tramvaiele erau pline de oameni, unii stând pe scară, iar clopoţeii sunau nebuneşte când vehiculele săltau pe linii, împrăştiind trecătorii leneşi. În mijlocul pieţei era un monument mare şi cenuşiu, ridicat în memoria celor morţi în războiul de independenţă. Turcii avuseseră parte de multe războaie; Nick înţelegea de ce nu voiau să fie implicaţi în ăsta de acum.

— De cât timp lucrezi cu Abrams? îl întrebă Jordon.

— De vreo trei ani.

— E un tip ciudat, nu-i aşa? O spun cu tot respectul de rigoare.

— Presupun că e un pic cam ciudat. E mereu scorţos când vine vorba de ruşi.

— E evreu?

Nick încuviinţă din cap.

— Într-o zi o să înveţe să se înţeleagă cu ei.

Jordon rânji, continuând să strângă pipa între dinţi.

— Dumnezeule! Aş fi în stare să sec un lac în clipa asta. N-ai decât să mă crezi prost, dar războiul mă tulbură.

Deasupra unei uşi era o firmă pe care scria ARIZONA. Din interiorul clădirii se auzea muzică turcească. Nick îl conduse pe Jordon pe nişte scări înguste într-un bar slab luminat, cu nişte pereţi auriţi de prost gust şi cu oglinzi atât de murdare, încât erau aproape opace. Era cald înăuntru şi mirosea a tutun şi a transpiraţie.

Nu era decât un singur client în afară de ei, un turc într-un costum occidental închis la culoare care se îmbăta ca un porc într-un colţ. În faţa unei scene joase, unde o siriancă plictisită şi supraponderală dansa din buric, se aflau câteva mese şi scaune şubrede.

Nick comandă o sticlă de rachiu şi două pahare. Primul pahar era menit să relaxeze umerii şi să facă durerea de cap să dispară; al doilea, să o facă pe dansatoarea din buric să pară mai frumoasă decât era de fapt; al treilea, să transforme lumea într-un loc prietenos şi binevoitor.

— Ţi-e frică? îl întrebă Nick pe Jordon, după ce barierele dintre ei fură dărâmate cu ajutorul băuturii.

— Încerc să nu mă gândesc la asta.

Pipa îi dansă între dinţi.

— Lucrul de care te temi cel mai mult e trădarea. Nu ştii niciodată când o să se întâmple şi de cele mai multe ori e cineva în care ai încredere, cineva care îţi este apropiat. Ai fost trădat vreodată, Nick?

„Bună întrebare”, se gândi Nick.

De cele mai multe ori e cineva în care ai încredere.

Jordon îşi scoase portofelul din buzunar. Îi arătă o fotografie în care erau o femeie tânără şi frumoasă şi două fete, zâmbind lumii; fundalul reprezenta o vale scoţiană, decorul cine ştie cărui studio fotografic din Londra.

— Jocul ăsta e de fapt pentru burlaci, zise el. Dar poţi muri la fel de uşor şi în armată sau în aviaţie.

Mângâie drăgăstos fotografia cu degetul arătător.

— Tu eşti căsătorit, Nick?

Englezul scoase şi el fotografia cu familia lui, o fotografie mică, zdrenţuită pe margini, făcută cu vreo cinci ani în urmă. Nu se mai uitase la ea de luni de zile. Era prea dureros.

— Băieţii sunt mari acum, spuse el. Mi se pare că a trecut o

veşnicie de când erau mici.

— Copiii au obiceiul ăsta, să crească repede.

— Eu şi soţia mea… lucrurile nu stau prea bine între noi.

— Îmi pare rău.

„Nu ştie ce să zică”, se gândi Nick. Oamenii nu ştiu niciodată ce să zică în situaţiile astea.

— E vina mea. Am avut o aventură amoroasă.

— Tontule!

Nick râse. Era uşurat că Jordon nu părea nici jenat, nici oripilat de mărturisirea lui.

— Probabil că ai dreptate. Dar am fost îndrăgostit de femeia asta. Încă mai sunt.

Jordon îşi cercetă gânditor pipa, ca şi cum ar fi înţeles.

— Ai avut ghinion.

Ghinion. „Ar putea să-mi placă tipul ăsta”, îşi zise Nick.

— Depinde cum priveşti lucrurile.

— Nu le poţi privi decât într-un singur fel. Ai dat-o în bară.

Cuvintele îl surprinseră neplăcut. Apoi, Nick începu să râdă. „Are dreptate”, se gândi el. „Am dat-o în bară.”

— Nu pot să spun că-mi pare rău. Am iubit-o. Încă o mai iubesc.

— De când durează aventura?

— De mai bine de doi ani.

Dansatoarea din buric părăsi scena. Turcul beat din colţ aplaudă cu entuziasm.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. E complicat. Lucrează şi ea pentru noi.

— Prin urmare, faci asta pentru război? întrebă el direct.

— Da, răspunse Nick. E contribuţia mea la înfrângerea lui Hitler.

— Sunt sigur că vei fi pomenit în telegrame, spuse Jordon şi Nick zâmbi auzind asta. Fii prudent! adăugă el, un sfat ciudat pentru un om care se pregătea să se ducă de hună voie în spatele liniilor inamice, riscând să fie torturat şi ucis dacă era capturat.

Terminară sticla de rachiu şi se întoarseră a doua zi de dimineaţă ameţiţi la consulat. Nick îl sună pe paznicul de noapte şi îi ceru să trimită pe cineva care să-i ducă pe amândoi acasă.

50

Ajuns acasă, Nick se lăsă moale într-un fotoliu şi se gândi la Jennifer, se gândi la băieţi şi la ultima dată când îi văzuse. Se întorsese în Anglia cu un an în urmă; ambasadorul îi găsise loc pe un distrugător al marinei regale.

Jennifer îl întâmpinase pe docuri în Portsmouth, însoţită de doi tineri voinici, şi lui Nick îi luase câteva clipe să-şi dea seama că erau fiii lui, deveniţi aproape bărbaţi.

El şi Jennifer se îmbrăţişaseră de parcă ar fi fost doi străini. Apoi dăduse mâna cu James şi cu Richard.

* * *

Casa din Guildford părea cumva mai mică, schimbată într-un fel. Făcea parte dintr-o altă viaţă. În mijlocul grădinii era acum un adăpost împotriva atacurilor aeriene şi multe din casele pe care Nick le ştia din copilărie erau dărâmate, mulţumită aviaţiei germane.

În seara aceea, el şi Jennifer făcură dragoste pentru prima dată de când ea plecase din Bucureşti. Fu un dezastru. Nick nu se putea gândi decât la Daniela; probabil că Jennifer avusese senzaţia că era singură.

Dar, după aceea, femeia îl mângâie pe păr şi şopti:

— Ai învăţat lucruri noi.

Bărbatul nu crezuse că se putea da de gol atât de uşor. Stătu acolo pe întuneric şi îşi ascultă bătăile inimii, în timp ce crengile unui măr loveau ferestrele dormitorului. Se aşteptă să se audă vorbind; în loc de asta, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă ca Jennifer să-i pună inevitabila întrebare.

— Există o altă femeie? şopti ea.

Se aşteptă să se audă negând, să vadă dacă va încerca totuşi să-şi salveze căsnicia. Sau nu era decât o înşelătorie? Dacă nega, bănuia că Jennifer va accepta minciuna şi viaţa lor va merge înainte. Femeia era obişnuită cu viaţa lui secretă; la urma urmei, nu va fi decât un secret în plus. Aşteptă să vină minciuna, dar aceasta nu veni; în schimb, se auzi spunând:

— Da.

Jennifer se dădu jos din pat şi se duse în baie. Dădu drumul la apă în chiuvetă pentru ca Nick să n-o audă plângând. Bărbatul

stătu în cadrul uşii, o parte din el vrând s-o strângă în braţe, o altă parte respingând ideea.

— Îmi pare rău, zise el.

Ea îşi dădu cu apă rece pe faţă.

— Crezi că nu ştiam?

Nu, nu credea asta. Doi ani era mult pentru ca o căsnicie solidă să supravieţuiască, iar căsnicia lor nu fusese deloc solidă.

— Putem trece peste asta, zise femeia.

El nu răspunse.

— Se întâmplă tot timpul, continuă ea.

Era adevărat. Se întâmpla. Bărbaţii aveau aventuri amoroase şi soţiile lor îi iertau. Dar aceştia erau bărbaţi care voiau ca mariajul lor să meargă, indiferent când de josnici şi de necinstiţi deveniseră ei.

— Îmi pare rău, Jen, repetă Nick. N-am plănuit să se întâmple aşa ceva.

— Nu vreau să ştiu detaliile.

— Cred că ar trebui cel puţin să discutăm.

— Nu cred că vreau asta.

Jennifer se urcă din nou în pat. El se întinse lângă ea şi nici unul din ei nu dormi. Cearşaful era rece; afară, luna în creştere alerga printre norii negri şi Nick se întrebă dacă de pe podul Galata se vedea aceeaşi lună.

* * *

După atâta vreme, băieţii erau ca nişte străini pentru el. Îşi dădu seama că va trebui să ajungă să-i cunoască din nou şi nu avea destul timp pentru asta. Până când aveau să-l accepte iar ca tată, Nick va fi nevoit să se întoarcă la război.

Desigur, băieţii nu mai erau interesaţi să facă împreună cu el lucrurile pe care le făceau înainte ca războiul să izbucnească. Erau prea mari ca să se mai joace dame sau de-a v-aţi ascunselea şi prea mici ca să meargă cu el la un bar să bea o bere. Şi se schimbaseră, nu numai fizic, ci şi din punct de vedere al caracterului. Din copii începuseră să se transforme în adulţi. Richard, care avea acum cincisprezece ani, devenise un fel de tocilar, ceea ce îl dezamăgea pe Nick în aceeaşi măsură în care o impresiona pe Jennifer, care plănuia să-i facă doctor; James era cu câţiva centimetri mai înalt decât tatăl lui şi încercările lui Nick

de a juca fotbal cu fiul lui erau întâmpinate cu un uşor dispreţ, căci Jamie era acum mult mai bun ca el.

Într-o zi îi duse în oraş să bea ceai şi să mănânce prăjituri. Conversaţia cu ei decurse foarte greu. James fu cel care vorbi mai mult, întrebându-l despre Istanbul, despre moschee şi despre hainele purtate de oamenii de acolo, dar vru mai ales să ştie dacă tatăl lui fusese martor la vreo luptă şi păru dezamăgit când Nick îi spuse că Turcia era o ţară neutră şi că singura legătură cu războiul erau nişte bombardiere rătăcite care apăreau uneori pe cer.

Nu putea nici măcar să le spună fiilor lui adevărul despre el însuşi.

James îl întrebă pe Nick cu ce se ocupa şi bărbatul îi spuse că lucra într-un birou la consulat. Dezamăgirea fiului său fu evidentă. Fiecare fiu vrea ca tatăl lui să fie un erou şi eroii nu stau la birouri. Poate că îi va putea spune într-o zi adevărul.

— Când te întorci acasă? întrebă deodată Richard.

Se jucase încontinuu cu prăjitura din farfuria lui, transformând-o într-o grămadă de firimituri.

— Nu ştiu. Când o să se termine războiul.

Richard privi fix faţa de masă.

— Mama a plâns tot timpul după ce s-a întors de la Bucureşti.

— A ţinut-o aşa luni de zile, zise James.

— Îmi imaginez că îi era dor de mine.

— Ţie îţi e dor de ea? întrebă Richard.

După expresia de pe faţa lui, Nick îşi dădu seama că nu-l mai putea trata ca pe un copil.

— Bineînţeles.

— Acum e mai bine, zise James, iese mult în oraş.

Cei doi băieţi schimbară o privire, un fel de provocare. Ochelarii lui Richard reflectară lumina când băiatul îşi întoarse capul. Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Ce-aţi păţit? întrebă Nick.

— Mama are un nou prieten, spuse James şi Richard încercă să-l lovească în fluierele picioarelor pe sub masă.

— Termină, Richard! zise Nick.

Dar se simţi numaidecât vinovat că îl certase. În fond, băiatul era de partea lui. Se întoarse spre James.

— Cine e prietenul ăsta

— Un maior din forţele aeriene, răspunse James.

— E un chiulangiu, zise Richard.

— O duce pe mama la film.

— Nu-i adevărat! Nu-l asculta!

— Sunt sigur că nu e nimic rău în asta, spuse Nick. Probabil că mama voastră se simte singură. Nu mă deranjează.

Zâmbi ca să-i asigure că era totul în ordine, dar băieţii nu se lăsară păcăliţi. Nick se simţi ros de gelozie. Nu voise ca Jen să fie nefericită, chiar sperase că va găsi pe cineva care s-o iubească din nou. Dar o altă parte din el presupusese că femeia îi va fi veşnic credincioasă şi gelozia lui îl luă prin surprindere.

Se întrebă dacă o va descoase mai târziu pe Jennifer în privinţa acestui maior din forţele aeriene sau dacă, la fel ca ea, va prefera să nu ştie nimic.

* * *

Anglia se schimbase faţă de cea pe care Nick o părăsise cu patru veri în urmă. Era mai tristă şi poate mai puţin optimistă; prea multe văduve şi prea multe mame care îşi pierduseră fiii. Era o Anglie a cartelelor pentru raţii, a prafului de ouă, a măştilor de gaze cărate pe umăr într-o cutie de carton şi a cârnaţilor vânduţi pe sub mână de măcelar.

Într-o zi, se duseră la Londra să bea ceai într-o cafenea. Nick văzu cu ochii lui în ce hal ajunsese oraşul din pricina bombelor germane şi se simţi vinovat că nu suferise alături de compatrioţii lui. În timp ce ei îndураseră bombardamentul, el începuse o aventură amoroasă într-un hotel luxos din Bucureşti.

Avu un sentiment ciudat de dislocare. Corpul lui era în Anglia, dar mintea şi sufletul erau în Istanbul, urmărind cu ochii minţii o femeie elegantă, cu o eşarfă verde acoperindu-i părul negru, mergând pe o stradă pietruită unde se aflau case vechi de pe vremea otomanilor, deasupra cărora se înălţa moscheea lui Suleyman. În viziunea lui, femeia se opri în faţa unei case cu o uşă vopsită în verde şi se uită în sus la balcon; pe chipul ei se citea o expresie pe care un străin ar fi putut-o interpreta drept dorinţă.

* * *

Din acea primă noapte, nu mai vorbiseră deloc despre

Istanbul. Într-o zi, Nick se întoarse acasă şi o auzi pe Jennifer plângând în baie; când o strigă, ea încuie uşa.

Abia după o săptămână femeia se simţi în stare să deschidă din nou discuţia. Stăteau pe scaune în grădină, citind ziarele de duminică. Era o rutină care altădată i s-ar fi părut plăcută lui Nick; acum, însăşi docilitatea ei îl făcea să fie neliniştit şi iritat.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim, Jen.

Femeia împături ziarul.

— Te ascult.

Dar rămaseră tăcuţi. Bărbatul nu voia s-o rănească, dar, după părerea lui, avea de ales între a o părăsi şi a trăi o mare minciună.

Jennifer rupse tăcerea.

— Ştiu că te-ai culcat cu o altă femeie. A început la Bucureşti, nu-i aşa?

— Da, a început atunci. Dar nu m-am culcat cu ea.

— Nu mă minţi!

— Spun adevărul.

— Ai crezut că nu ştiam?

— Nu ştiu ce ai crezut tu.

Femeia zâmbi cu amărăciune.

— Într-un fel, faptul că poţi fi citit ca o carte e o virtute, Nick.

— Nu sunt o carte prea bună.

— Te rog, scuteşte-mă de sentimentele tale de vinovăţie! Te mai vezi cu ea?

— Băieţii mi-au zis că te întâlneşti cu cineva, spuse el.

Ea îi aruncă o privire plină de venin.

— Aşadar, suntem chit. Asta vrei să spui? Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Conştiinţa ta s-ar simţi mai uşurată?

— Nu, Jen, nu asta am vrut să spun.

— E doar un prieten. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva, Nick.

„Dar tu mi-ai făcut-o mie”, lăsă ea să se înţeleagă. Nick respiră adânc.

— Cine e tipul?

— Ce tupeu ai! zise femeia, apoi se ridică în picioare şi intră în casă.

* * *

Nick îi duse pe băieţi la film, apoi jucă cu ei un meci de fotbal dezlânat, dar Richard nu era interesat şi James părea să considere ilare încercările lui de a dribla mingea pe lângă el.

După aceea, bărbatul se aşeză pe iarbă, cu răsuflarea tăiată. Richard scoase o carte, în timp ce Jamie juca mingea pe piciorul drept, dându-se mare.

— Am auzit-o pe mama plângând din nou aseară, zise James.

Richard îşi ridică privirea din cartea de istorie.

— O să divorţaţi?

— Nu ştiu.

— Ba da, o să divorţaţi, spuse James.

— Mama a zis că ai o prietenă, zise Richard.

Nick îl privi şocat. Nu-i venea să creadă că Jennifer le-ar spune astfel de lucruri băieţilor.

— De ce nu ne spui, pur şi simplu?

— Pentru că nu cred că aţi înţelege.

— Pentru că ne-ai minţit!

— Nu v-am minţit.

— Ne minţi chiar acum.

James avea dreptate. Îi minţea ascunzându-le anumite lucruri. Dar tot mai credea că erau prea tineri ca să înţeleagă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise el.

Băieţii se uitară unul la altul. Richard vârî un deget pe sub ochelari şi îşi şterse o lacrimă, prefăcându-se că-şi scarpină nasul.

James continuă să joace mingea pe picior. Deodată, o lăsă să cadă şi o lovi cu toată puterea. Mingea zbură prin aer şi ajunse în stradă, forţând camionul brutarului să vireze ca s-o ocolească.

— Asta a fost prostie curată, zise Nick. Du-te şi ia mingea!

— Nu vreau! replică James.

Era prima dată când Jamie îl sfida. Conflictul se declanşase. Erau doar nişte copii şi pentru ei lumea nu avea decât două culori, alb şi negru; nu existau nuanţe de gri.

Îi părea rău pentru ceea ce le făcea lor şi lui Jen.

Nick se ridică în picioare şi se duse să ia mingea, apoi se îndreptară toţi trei spre casă. Băieţii mergeau înainte şi nimeni nu mai spunea nimic.

* * *

În ultima zi, Nick stătu în bucătărie, în timp ce Jen îi pregătea un mic dejun special. Femeia reuşise cumva să facă rost de şase cârnaţi de porc de la măcelar şi bărbatul se uita la ea cum îi prăjeşte în tigaie. Dar Jen nu voia să-şi ridice privirea spre el.

— Cârnaţi, zise Nick. Deşteaptă fată!

— I-am luat pe sub mână.

— Ce-ai făcut ca să-i obţii?

— Nu eşti persoana potrivită să-mi pui întrebări de genul ăsta.

— Ai făcut rost şi de ouă?

— Fii mulţumit cu ce ai! Femeia aia... O să te aştepte pe docuri?

— Nici în Turcia nu găseşti ouă.

— Probabil că suferi. Vrei să divorţăm?

Grăsimea de la cârnaţi sări pe şorţul ei. Se uitară unul la altul.

— Mi-a fost dor de cârnaţi. Nu există cârnaţi în Istanbul. M-am cam săturat de miel.

— Ce fel de femeie este?

— Povesteşte-mi despre maiorul ăsta.

— Nu am ce să-ţi spun.

— Chiar aşa?

— Când ne-am căsătorit, am jurat să fim împreună la bine şi la rău, zise ea.

— Credeam că preotul se referea la vreme.

Era o glumă jalnică. Jennifer puse carnaţii pe o farfurie. Se uitară din nou unul la altul.

— Ştiu ce-am spus, zise el. Dar eram tânăr şi credeam că nu mă voi schimba niciodată. Şi nici tu. Nu ştiam nimic despre viaţă şi despre cum să iubeşti pe cineva. Nu ştiu de ce n-a mers, Jen.

— Ai avut o aventură amoroasă.

— Nu e chiar aşa de simplu.

— Serios?

— Ai fost la fel de nefericită ca mine.

— Cred că aici te înşeli. Adevărul e că eşti un ticălos egoist şi aşa ai fost întotdeauna.

— Atunci de ce mai eşti căsătorită cu mine?

— N-am nici cea mai vagă idee. Aş fi putut la fel de bine să fiu căsătorită cu... tigaia asta.

— De ce e atât de greu să renunţi la o tigaie, Jen? Ce rost mai are să te agăţi de ea?

— Am avut o căsnicie fericită până să te încurci cu fufa aia.

— Tu ai avut o căsnicie fericită.

— Nu te mai cunosc.

— Nu m-ai cunoscut niciodată. Dar asta e vina mea. Nu ţi-am spus niciodată nimic.

Era vina lui. Se căsătorise cu ea din motive cu totul eronate: pentru că ea îl credea frumos şi deştept, pentru că era o soţie perfectă, pentru că era frumoasă. Stătuse cu Jen din motive cu totul eronate şi pentru că nu-i spusese niciodată nimic. Cum ar putea ea să-l înţeleagă acum?

— Îmi faci silă.

— Uite ce el Nu mai putem continua aşa.

— Nici măcar n-am început, zise ea şi îi dădu câinelui carnaţii.

Două ore mai târziu, porniră spre Portsmouth.

* * *

În ziua aceea, pe docuri, Jennifer se agăţă cu pasiune de el şi făcu ceva ce Nick n-o văzuse niciodată făcând în faţa copiilor ei: plânse.

— Întoarce-te, te rog! şopti ea.

El nu reuşi să spună nimic.

— Te rog, Nick!

Bărbatul încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse.

— Promite-mi că te vei întoarce!

Richard îşi îmbrăţişa mama.

— Bineînţeles că se va întoarce. O să te întorci, nu-i aşa, tată?

Nick se uită la James şi văzu duşmănie pe faţa lui. Jennifer îşi ridică privirea spre el, plină de ură.

— N-o să te las niciodată să pleci, Nick, zise ea.

Era binecuvântarea şi blestemul ei. Iar cuvintele astea răsunară mai târziu în urechile lui, în timp ce se rezema de balustrada distrugătorului, bătut de vântul aprig al Atlanticului de Nord, când nu-şi dorea decât ca un submarin nazist să-i spulbere toate alternativele şi să-l absolve de sentimentul de vină care îi rodea sufletul. Pentru că, indiferent dacă Daniela îl mai aştepta sau nu în Istanbul, ştia că nu se mai putea întoarce.

51

Nick mancă la micul dejun un iaurt galben consistent şi nişte smochine verzi şi bău o ceaşcă de cafea amară, apoi ieşi pe verandă să hrănească păsările. În fiecare dimineaţă, vrăbiile veneau să ciugulească firimiturile aruncate de el, bucăţele de pâine şi de smochine. Erau rapide şi speriate, dar una din ele era puţin mai îndrăzneaţă decât celelalte. Plutea în aer câteva minute şi dădea din aripi în tufişuri, făcându-şi curaj, după care venea să ciugulească firimiturile din mâna lui, avântându-se ca o săgeată spre el, apoi retrăgându-se la fel de repede.

Îi amintea de Daniela.

Fata i se plângea uneori că nici un bărbat n-o putea înţelege; în acelaşi timp era atât de rezervată, încât nici un bărbat n-ar fi avut cum s-o înţeleagă. Lui Nick i se părea că singurătatea pe care Daniela şi-o impunea era un mod de a ţine lumea la distanţă. Se repezea şi ciugulea flămândă firimiturile de dragoste care îi erau oferite, apoi fugea la fel de repede.

În dimineaţa aceea, Nick aşteptă mai mult ca de obicei pe verandă, dar vrăbiuţa nu veni. Se întrebă ce păţise. Dincolo de zidurile grădinii era o lume periculoasă, erau pisici prin tot oraşul, căutând o pradă uşoară. Sau poate că plecase pur şi simplu.

Curajoasa lui vrabie nu se mai întoarse niciodată şi Nick nu putu decât să-şi imagineze ce i se întâmplase.

* * *

Un şofer al ambasadei veni să-l ia într-un Humber negru şi Nick se aşeză pe bancheta din spate, pierdut în gânduri. Traficul era infernal; în faţa lor, Rolls Royce-ul argintiu al unui negustor bogat de mirodenii se lupta în intersecţie cu o căruţă, al cărei fermier stătea pe capră, ignorând claxoanele disperate ale maşinilor din jurul lui. Un măgar răgea, se opintea şi dădea din copite, în timp ce proprietarul lui îl lovea cu bastonul. În mijlocul haosului, hamalii trăgeau din greu căruţe încărcate cu saci plini cu coriandru şi chimen pentru bazar.

Nick ignoră zarva, lăsându-l pe şofer să-şi bată capul cu nebunia din Istanbul.

Se uită la domurile şi la minaretele care se înălţau în spatele bazarului de mirodenii. Privirea lui se opri asupra unei femei care mergea braţ la braţ cu un bărbat înalt şi blond, împrăştiind

porumbeii adunaţi pe treptele unei moschei. Avea părul acoperit cu o eşarfă din mătase de culoarea jadului. Nick cunoştea foarte bine mersul ăla, ţinuta aia.

Întorcându-şi capul după ei, îi văzu trecând grăbiţi pe lângă orbi şi pe lângă sărmani, ignorând rugăminţile de a cumpăra lame de ras şi ţigări. Dispărură în labirintul de străzi din spatele moscheii.

Strigă la şofer să oprească şi sări afară din maşină. În aer se simţea mirosul mirodeniilor din Misir Carsisi. Nick o zări din nou pe femeie şi începu să alerge, croindu-şi drum prin înghesuială şi atrăgând blestemele cerşetorilor şi ale hamalilor împovăraţi cu saci.

Turcii se uitau uimiţi la englezul cu ochii cât cepele, care alerga prin mulţime strigând numele unei femei. Nu ştia că ziua era lungă şi că era timp destul chiar şi pentru cei mai ocupaţi oameni?

Stătu cu răsuflarea tăiată în mijlocul străzii aglomerate, cercetând cu privirea mii de capete, căutând eşarfa verde ca jadul. Vocea plângăreaţă a muezinului începu să cheme credincioşii la rugăciunea de dimineaţă. Cerşetorii îl trăgeau care mai de care de mânecă. N-o mai vedea. Femeia dispăruse.

52

Întregul oraş zăcea copleşit de soarele dogoritor al lunii august. La amiază, aflat în drum spre apartamentul lui Max din piaţa Taksim, Nick se lipi de clădiri pentru a profita de umbra lor ca un om care încearcă să scape de nişte trăgători de elită. Căldura secase oraşul de energie. Oamenilor le sărea foarte uşor ţandăra.

Max bea mai mult decât trebuia. Stătea pe balcon în tricou bând rachiu şi, în lumina puternică de vară, Nick observă pe nasul şi pe obrajii lui o grămadă de vase capilare sparte.

Discutară despre război. Situaţia se schimbase după ce germanii fuseseră învinşi la Stalingrad la puţin timp după Crăciun. De curând, trupele aliate debarcaseră în Sicilia şi cuceriseră Palermo. Nu mai existau editoriale în *Cumhurriyet* care să speculeze asupra intenţiilor Germaniei cu privire la Turcia.

— Ţie cum îţi mai merge, amice?

— Destul de bine.

— Nu se vede. Arăţi îngrozitor.

— Am multe pe cap.

— Sunt chestiuni legate de spionaj sau de dragoste?

Nick puse apă în paharul lui cu rachiu.

— Nu pot discuta cu tine despre spionaj, Max.

— Atunci să vorbim despre cealaltă problemă. Ai primit veşti de la Jennifer?

Nick încuviinţă din cap.

— E bine.

— Te-a iertat?

— Nu i-am cerut să mă ierte. S-a terminat, Max.

— Nu te grăbi, amice! Te-ai distrat şi tu puţin. Dacă nu te poţi distra în timpul unui război, ce altceva poţi face?

— Cine a zis că infidelitatea e distractivă?

— Nu sunt sigur. Probabil că un bărbat.

Rânji. Se ştia că de şase luni avea o aventură cu o unguroaică pe nume Adrienne Varga, care era cântăreaţă într-un club de noapte.

— Încerc să păstrez secretă relaţia mea, Max.

— Desigur. Te înţeleg perfect. Dar mi-e teamă că e cam târziu acum. Să închizi uşa grajdului după ce o duzină de escadroane de cavalerie au ţâşnit afară şi toţi caii au murit de bătrâneţe…

Dădu rachiul pe gât şi-şi mai turnă un pahar.

— Spionează pentru tine, nu-i aşa?

— Tu ce crezi?

— Da, spionează pentru tine. N-o să spun nimănui asta. Jur! Bineînţeles. Nu vreau să aduc prejudicii războiului. Sigur că nu.

Nick nu zise nimic.

— Hitler e terminat, desigur.

— Nu încă.

— Scrie pe ziduri cu ditamai literele. Stalingradul i-a venit de hac. Ruşii l-au învins pe Napoleon, o să-l învingă şi pe el.

— O să continue lupta până la capăt, Max.

— Dar generalii lui o vor face?

„Asta-i întrebarea”, îşi zise Nick. Şi dacă nu vor mai lupta, ce se va întâmpla? Spera ca Daniela să afle răspunsul la toate astea pentru el.

— Cum stai cu dragostea? întrebă Nick.

— Chestia cu femeile e să nu te îndrăgosteşti de ele, amice. Ăsta-i trucul. Te previn, fiule! Dacă te îndrăgosteşti, te faci de râs şi nu e bine pentru nimeni. E prima regulă a lui Max King în ceea ce priveşte iubirea.

— Mulţumesc, replică Nick.

— Sfaturile nu costă nimic. Apropo, ce mai face frumoasa Daniela?

— O iubesc, dar nu ştiu dacă pot avea încredere în ea.

— Ei, amice! Tocmai ai rezumat istoria bărbaţilor şi femeilor într-o singură frază. Bună treabă! Mai vrei un pahar?

* * *

Pisicile fugiră din calea lui când călcă prudent pe scările abrupte, strâmbând din nas din pricina mirosului de canal şi de fructe stricate. La poalele dealului erau docurile şi cartierul pescarilor, locuinţe din piatră înnegrită de vreme şi case din lemn putrezit înclinate spre stradă. Păşi peste zdrenţe şi peste coji de pepene, chiar şi peste piciorul retezat al unui măgar.

Găsi o intrare întunecată şi intră, ţinându-şi respiraţia ca să nu simtă mirosul de gunoi de sub casa scării. Aşteptă până când ochii lui se obişnuiră cu bezna, apoi urcă la etajul doi. Bătu la uşa unui apartament.

Întrucât Constantin nu răspunse, bătu a doua oară, mai puternic.

— Constantin! Eu sunt! Deschide uşa!

Când Constantin îşi făcu în cele din urmă apariţia, Nick fu copleşit de mirosul de băutură din respiraţia lui. Probabil că nu se mai bărbierise şi nu-şi mai făcuse baie de zile întregi.

— Ar fi mai bine să intri, zise Constantin şi se dădu la o parte.

Era un apartament murdar, cu o singură cameră şi o bucătărie. Nick lovi cu piciorul o sticlă goală de rachiu care zăcea pe podea, iar aceasta se rostogoli până ajunse sub masă.

— Când plecăm? întrebă Constantin.

— Vineri.

— În Dobrogea, da?

— În Dobrogea.

— În Dobrogea, repetă el.

Constantin se născuse în Dobrogea, pescuise acolo toată viaţa. Fugise în 1941, după venirea germanilor. Fusese pe mare

când germanii îi adunaseră pe evreii din satul lui şi îi împuşcaseră pe toţi cu mitralierele pe câmp. Fugise în Turcia cu barca lui de pescuit, Natalia, şi fusese adăpostit de un văr care locuia în Galata. Abia după două luni aflase că soţia şi fiii lui supravieţuiseră şi se ascundeau în pădurile de dincolo de satul său natal. Constantin plănuise să se întoarcă cu barca în Dobrogea şi să-i salveze, când cel mai bun prieten al lui din sat îl găsise pe chei în Galata. Plânseseră şi se îmbrăţişaseră chiar acolo pe docuri, după care prietenul lui îi dăduse nişte veşti îngrozitoare. Familia lui fusese prinsă şi trimisă într-un lagăr de concentrare în Polonia.

De atunci, Constantin fusese ros de remuşcări. Era unul din primii recruţi ai lui Nick şi acceptase propunerea acestuia foarte uşor; singura lui dorinţă, singurul motiv pentru care mai trăia era să facă ceva, orice, ca să ajute la înfrângerea naziştilor.

Nick îi dădu lui Constantin nişte bani pentru cheltuielile şi pentru deranjul lui, ştiind că îi va folosi doar ca să cumpere rachiu. Constantin avea nevoie de ceva care să-i aline durerea.

— Pe vineri! zise Nick.

— Pe vineri! răspunse Constantin şi închise uşa în urma lui.

Nick se îndepărtă în grabă. Nu-i plăcea să stea în preajma lui Constantin. Vina se agaţă ca scaiul de cei care supravieţuiesc; pătează ca sângele. Constantin se grăbise să se salveze, dar descoperise că salvarea lui era de fapt un cadou amar. Acum nu-şi mai dorea decât ceea ce-l înspăimântase cândva mai mult decât orice: propria moarte.

* * *

Omar Kalmaz avea înfăţişarea unui obişnuit al opiului; de fiecare dată când se întâlnea cu Nick, părea şi mai afundat în iadul risipitorilor. Era tras la faţă şi avea o privire goală.

Nu era cu mult mai în vârstă decât Nick, dar părul lui era deja încărunţit şi avea o mustaţă pleoştită care îi acoperea aproape în întregime jumătatea inferioară a feţei. Obrajii lui erau atât de zbârciţi, încât Nick îşi imagina uneori că vede praf în încreţituri. Dar Omar încă mai reuşea să pară un bărbat atrăgător şi chiar impunător, atunci când stătea departe de pipa cu opiu.

Dependenţa avea ceva trist şi umilitor, iar dependenţa lui Omar pusese cu totul stăpânire pe el. Poate că a recruta ca

agent un dependent de opiu nu era cea mai bună sau cea mai strălucită idee; Nick îl „moştenise” de la predecesorul lui din Istanbul. La început, Omar se dovedise valoros şi reuşise până deunăzi să-şi controleze demonul dependenţei. Relaţiile lui din Ministerul Turc de Apărare şi din Emniyet, poliţia secretă turcă, erau impecabile. Abrams bănuia chiar că Emniyet îl infiltrase în rândurile lor ca să le dea informaţii care nu puteau fi transmise folosind căile diplomatice obişnuite.

Omar căzuse în mod firesc în mâinile spionilor; se ducea des cu afaceri la Bucureşti, unde exporta covoare, alămuri şi piele. Se întâlnea regulat cu un funcţionar pe probleme de comerţ din Ministerul de Interne, care întâmplător era nepotul lui Ion Popescu, şeful opoziţiei liberale din România şi un om cu influenţă în guvern.

Întrucât era unul din miniştrii lui Antonescu, Popescu primea rapoarte din Franţa de la ambasadorul României la Vichy, inclusiv informaţii despre mişcările trupelor şi despre fabricile de armament de acolo. De un an de zile, Popescu îi transmitea lui Nick copii ale acestor rapoarte prin intermediul lui Omar, care le aducea în Istanbul ascunse în fundul fals al servietei sale. Împreună cu rapoartele Danielei, aceste documente erau trimise mareşalului Harris şi comandantului bombardierelor engleze.

Omar îi dădu lui Nick un plic maro, iar bărbatul îi dădu un altul, conţinând o sumă considerabilă de lire sterline.

— Am un mesaj pentru tine, zise turcul. Popescu-Bei m-a rugat să-ţi spun asta, dar numai ţie.

— Continuă!

— Vrea să înceapă un dialog despre posibilitatea unui armistiţiu.

Ei bine, scria într-adevăr pe ziduri cu ditamai literele, aşa cum spusese Max. Era greu de crezut că în urmă cu doar două veri naziştii păruseră irezistibili.

— Mai e ceva. Popescu-Bei e nemulţumit. Zice că îi susţineţi pe comunişti. Pe individul ăsta, Romanescu.

— E una din puţinele mişcări de rezistenţă din interiorul ţării. Politica lor nu ne interesează deocamdată.

— Zice că aceşti comunişti vor să preia puterea.

— Sunt nerăbdători să ne ajute să-i învingem pe germani. Asta e prioritatea noastră.

— Cred că vrea să lucreze cu voi. Dar bolşevicii ăştia îl

tulbură.

— Când te întorci la Bucureşti?

— Peste o lună.

— O să încerc să obţin un răspuns până atunci.

— Dumnezeu să fie cu tine, *efendi!*

— Şi cu tine, Omar-Bei.

În drum spre consulat, Nick închise ochii, încercă să ignore zarva vânzătorilor ambulanţi şi a taxiurilor de pe podul Galata şi se întrebă dacă ticăloşii ăia aroganţi din guvernul britanic vor asculta de glasul raţiunii, dacă se vor lăsa convinşi să se salveze nu numai pe ei înşişi, ci şi pe români şi chiar pe germani de Hitler, de Stalin şi de restul nebuniei ăsteia. Poate că Abrams avea dreptate. Stalin era cel care ar trebui să-i îngrijoreze acum.

53

Un şoim ţipă şi se lăsă dus de vânt ca o bucată de hârtie, privind punctele mici de dedesubt trăindu-şi scurta viaţă dramatică. Ochiul său auriu îl văzu pe Nick cotind pe o alee şi intrând într-o cafenea.

În timp ce se rotea prin aer, şoimul văzu de asemenea femeia cu eşarfă din mătase verde ca jadul care îl urmărise pe alee. Pasărea clipi din nou, apoi, cu o mişcare delicată a aripilor, se înălţă în văzduh, fixându-şi privirea asupra altor vieţi, asupra altor drame mărunte ale marelui oraş.

* * *

Vaietul melodiei turceşti de la radio îl irita azi pe Nick mai mult ca niciodată. Suferea din nou de ipohondrie. Se ridică în picioare când ea intră înăuntru şi îi ţinu scaunul. Fata se aşeză şi Nick o ajută să-şi aprindă ţigara.

Un chelner aduse două ceşcuţe cu cafea turcească, de culoarea şi consistenţa noroiului.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea în cele din urmă.

El nu-i răspunse.

— Mai bine mi-ai spune. Ştiu că s-a întâmplat ceva. Ţi se citeşte pe faţă.

Nick respiră adânc.

— Te-am văzut ieri. În faţa pieţei de mirodenii.

Întrucât fata nu zise nimic, bărbatul continuă:

— Erai cu un bărbat.

— Ce făceai acolo? întrebă ea, de parcă el ar fi fost cel care trebuia să dea explicaţii.

— Mă îndreptam spre serviciu.

— Nu o iei mereu pe acolo.

— Nici tu nu te plimbi mereu la braţ cu alţi bărbaţi, nu-i aşa?

Daniela îl privi fix, furioasă.

— Cum îndrăzneşti? şopti ea. N-ai soţie şi copii? N-ai făcut dragoste cu soţia ta când te-ai întors în Anglia? Ai ţinut-o în braţe, ai sărutat-o? Ţi-am făcut vreo promisiune care să te facă să crezi că sunt proprietatea ta?

Nick se aplecă spre ea.

— Spune-mi cine e!

Se lăsă o tăcere îndelungată. Apoi fata zise:

— Îl cheamă Grigoriev.

— Cine e?

— Lucrează pentru NKVD. Pentru ruşi.

Nick simţi că i se face rău.

— Nu te uita aşa la mine! Nu ştii cum e viaţa mea, Nick. Nu trăieşti în lumea mea.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu. Nu m-am culcat cu el.

— Atunci ce făceai?

— Siggi m-a rugat să fiu drăguţă cu el.

— Aşa cum ai fost drăguţă cu mine?

Ea nu-i răspunse.

— Te-ai culcat cu el? o întrebă Nick din nou.

Fata vru să ţipe la el. Cum putea un bărbat să fie atât de orb?

— Nu.

Îşi dădu seama că n-o credea. Se aplecă spre el şi îi şopti:

— Nu te-am minţit niciodată. Tot ce ţi-am spus e adevărat. Absolut totul.

Ce să înţeleagă din asta? Erau atât de multe femei în interiorul Danielei Simonici! De aceea era o spioană perfectă; putea întruchipa mai multe persoane, le putea face pe toate să pară reale şi le putea ţine separate una de alta.

— Dacă nu mă crezi, asta e!

Nick dădu din umeri, de-a dreptul nedumerit. Ea stinse ţigara

şi părăsi cafeneaua fără să mai spună nimic.

* * *

Când trecu de colţul străzii, Daniela se opri şi se rezemă de zid. Suferinţa izvora de undeva din adâncul sufletului ei. Începu să tremure. Era ca şi cum cineva o ţinea de umeri şi o scutura la nesfârşit. El n-o va înţelege niciodată, nimeni n-o va înţelege. Era singură şi aşa avea să fie întotdeauna.

* * *

Nick o găsi rezemată de zid, plângând. Încercă s-o ia în braţe, dar ea îl lovi cu pumnii. Bărbatul o lăsă să-l lovească.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău.

Nişte oameni îi priviră uimiţi de la ferestre. Un tramvai trecu pe lângă ei, urcând cu greu dealul şi făcând caldarâmul să vibreze şi să geamă continuu.

— Ce te-a apucat? întrebă Daniela.

— Nu ştiu. N-am vrut să te rănesc.

— Lasă-mă în pace! strigă ea din nou, dar, în loc să fugă, se aruncă la pieptul lui.

Ploaia începu să cadă mărunt dintr-un cer indiferent. În cele din urmă, fata încetă să mai plângă şi Nick stătu acolo, ţinând-o în braţe, holbându-se la faianţa crăpată de pe zidul unei moschei din apropiere, a cărei inscripţie frumoasă şi veche era un mister, ca un cod care deţinea toate răspunsurile, cu condiţia ca el să ştie să-l descifreze.

Fata îşi ridică privirea spre el şi îl sărută, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Lucrează pentru NKVD. Pentru ruşi. Siggi m-a rugat să-l seduc.

O încăpere plină de oglinzi. Oriunde se întorcea, vedea altă imagine; adevărul nu era niciodată acelaşi.

54

Coasta era o linie subţire şi întunecată, mai mult simţită decât văzută. Marea părea de oţel.

Constantin opri motoarele şi lăsă mareea s-o ducă pe Natalia la ţărm. Cunoştea bucata asta de coastă din amintiri şi graţie unui simţ al marinarului care ghiceşte adâncimea şi distanţa fără ajutorul hărţilor şi al altor instrumente. Nick auzi zgomotul făcut de ancoră şi simţi mareea trăgând barca spre mal când Natalia săltă pe creasta unui val.

— Acolo! exclamă Constantin.

Pe plajă, o lanternă se aprinse şi se stinse de trei ori. Era semnalul.

Puseră staţia de emisie-recepţie şi explozibilul în barca de cauciuc pe care o aduseseră cu ei din Istanbul. Cele două ajutoare ale lui Constantin coborâră în barcă, urmate de Jordon, apoi de Deakin, operatorul staţiei, şi în cele din urmă de Nick.

Începură să vâslească spre ţărm.

— Ceva nu e în regulă, şopti Jordon.

Singurul sunet care se auzea era zgomotul ritmic al valurilor care se loveau de ţărm, formând o dungă fosforescentă în întuneric.

— Ce este?

— Nu ştiu, şopti Jordon. Am o presimţire.

Săriră în apă; sub picioarele lor erau pietre alunecoase şi Nick căzu. Ieşi la suprafaţă încercând să-şi tragă sufletul, apoi îl ajută pe Jordon să tragă barca la mal.

Deakin şi unul din ajutoare duseră preţioasa staţie de emisie-recepţie pe plajă, asigurându-se că nu a fost udată, în timp ce însoţitorii lor ţineau barca să nu se răstoarne. Plaja era întunecată şi pustie. Se uitară după fasciculele de lumină ale lanternelor. Nimic. Unde era Romanescu? Jordon avea o armă marca Sten pe umăr. O luă şi o încarcă.

— Ce faci?

— Mă pregătesc să înfrunt problemele, zise el şi în acea clipă fură orbiţi amândoi de lumina unui far.

Jordon reacţiona primul: trase un foc care făcu praf farul — Nick presupuse că era montat în spatele unui camion parcat în apropierea plajei — şi fură cufundaţi din nou în întuneric. De undeva de pe plajă răsunară câteva focuri de armă. Nick auzi un glonţ şuierând pe lângă el, la câţiva centimetri de faţa lui, şi se aruncă înspăimântat pe nisipul ud.

Jordon scoase un strigăt sugrumat. Nick întinse mâna şi găsi capul lui Jordon, sau ce mai rămăsese din el. Îl auzi pe Deakin

ţipând, dar nu-l putea vedea nici pe el, nici pe ceilalţi în beznă; din pricina farului, ochii lui nu mai erau obişnuiţi cu întunericul. Se târî înapoi spre mare.

Nu văzu barca de cauciuc, dar Natalia se contura pe fundalul unui cer catifelat. Începu să înoate, tăind valurile, dând cu disperare din braţe.

Nu auzea decât zgomotul valurilor şi sunetul propriei respiraţii. Era copleşit de spaimă.

* * *

— Dă-mi mâna! strigă Constantin.

Bătrânul pescar îl apucă pe Nick de încheietura mâinii şi îl ajută să urce pe scara din frânghie de la pupa, unde englezul se aruncă pe punte, tuşind şi încercând să-şi tragă sufletul. Auzi din nou focuri de armă venind dinspre plajă, gloanţele şuierând pe deasupra capului său şi lemnul crăpându-se când o salvă lovi cabina de comandă.

— Unde sunt ceilalţi? strigă Constantin.

— Nu ştiu, icni Nick. Jordon e mort.

Nick se ridică în genunchi şi văzu sclipirea focurilor de armă în întuneric. Geamurile din cabina de comandă se făcură ţăndări şi Constantin strigă de durere.

— Constantin!

— N-am nimic!

Motorul prinse viaţă şi pescarul întoarse barca, îndreptându-se încet spre largul mării.

O altă salvă făcu praf catargul pe care se afla antena radio, apoi cabina de comandă păru să explodeze. Nick icni când nişte aşchii de lemn i se înfipseră în obraz şi în ochi.

Epuizat din pricina înotului, englezul înainta târându-se în genunchi. Constantin stătea aplecat peste cârmă, dar Nick nu putu să vadă cât de grav era rănit. Simţi propriul sânge curgându-i din bărbie.

— Eşti teafăr? întrebă el, dar Constantin nu răspunse.

* * *

Nori negri ca smoala se zăreau în nord, iar ultimele stele păleau de pe cer. Constantin zăcea grămadă într-un colţ al

cabinei de comandă, mort cu o oră în urmă din pricina pierderii de sânge.

Acum, Nick stătea la cârmă şi se îndrepta spre ţărmul Mării Negre, ştiind că nu putea naviga printre minele plasate la gura Bosforului. Poate că va ancora în apropierea unui sat de pescari sau, în cel mai rău caz, dacă eşua cu barca pe plajă, putea înota până la cel mai apropiat ţărm. Aşa mort cum era, Constantin părea liniştit; i se împlinise cea mai arzătoare dorinţă: era din nou cu familia lui. Aşadar, Nick era singur în această ultimă oră înainte de a ajunge cu barca pe plajă; singur să mediteze la faptul că fusese trădat şi să încerce să-şi dea seama cum se întâmplase.

55

— Eşti mai bine după chinul prin care ai trecut? întrebă Abrams.

Nick atinse uşor tăieturile pe care le avea deasupra ochiului, acolo unde se înfipseseră aşchiile de lemn provenite de la cabina de comandă.

— Sunt întreg, zise el.

Scăpase încă o dată ca prin urechile acului. Constantin, Jordon, Deakin şi doi bărbaţi care plecaseră la luptă împreună cu el şi ale căror nume nici măcar nu le cunoştea zăceau acum morţi pe plaja din Dobrogea. Nick fusese salvat de paza de coastă turcă din satul de pe ţărmul Mării Negre unde eşuase cu Natalia.

— Probabil că cineva i-a anunţat pe germani, zise Donaldson. Trebuie să presupunem că toţi membrii grupului lui Romanescu sunt fie morţi, fie arestaţi.

Urmă o tăcere îndelungată şi plină de stinghereală.

Abrams se încrunta de parcă ar fi găsit pe unul din covoare o pată imposibil de menţionat. El era jucător de şah, nu gladiator; îi plăceau luptele mentale, provocările cerebrale ale jocului pe care îl jucau ei. Vărsarea de sânge îl tulbura.

— Se poate să fi fost individul ăsta, Constantin?

Nick clătină din cap.

— Toată familia lui a fost ucisă de germani, pentru numele lui Dumnezeu!

Tonul era ţâfnos şi denota o uşoară nesupunere. Donaldson se foi pe scaun. Abrams se făcu roşu la faţă.

— Îmi pare rău, domnule, dar pentru mine Constantin e dincolo de orice bănuială.

— Şi membrii echipajului?

— Nu le-a spus care e destinaţia decât după ce au ajuns în larg.

Donaldson oftă.

— Ei bine, singurii care mai ştiau despre operaţiunea asta se află acum în această încăpere.

— Trebuie să fie o problemă locală, zise Abrams.

— Asta i-am spus şi lui Chastelain, unul din oamenii lui Romanescu, replică Donaldson. Dar acum nu mai avem cum să aflăm.

Nick se simţi cuprins de nelinişte. Uneori lua acasă dosare să le citească noaptea, în ciuda faptului că asta însemna încălcarea protocoalelor, şi acum îşi aminti că documentele referitoare la „Operaţiunea Cicero” erau pe biroul lui într-o seară când adormise şi Daniela era acolo, liberă cine ştie cât timp să se plimbe prin casă şi să-şi bage nasul peste tot.

Privirea lui Abrams era tulburătoare. Era ca şi cum ar fi ştiut; Nick se luptă cu el însuşi. Oare fata îl trădase? Oare din pricina Danielei Simonici muriseră Jordon, Constantin şi ceilalţi?

Îl trimisese ea cu bună ştiinţă la moarte?

O parte din el refuză să creadă lucrul ăsta. Şi totuşi…

Cum putea fi sigur?

Se gândi la fotografia de familie pe care Jordon i-o arătase în Taksim, îşi aminti de zâmbetul care îi dezvelea strungăreaţă, de pipa neaprinsă pe care o ţinea strâns între dinţi, de faptul că vorbise deschis despre trădare.

„Dacă îi împărtăşesc lui Abrams bănuielile mele, s-a zis cu cariera mea. Şi ce-o să rezolv cu asta dacă Abrams are dreptate, dacă operaţiunea a fost dată în vileag de unul din oamenii lui Romanescu? Nu pot să cred că ea ar face aşa ceva.”

— Sper că vă daţi seama că Jordon e singura pierdere importantă, zise Abrams. Luptătorii ăia români de gherilă ar fi fost un spin în coasta noastră după terminarea războiului. E mai bine că am scăpat de ei. Oricum vom câştiga războiul ăsta. În fond, luptăm pentru pace.

Nick se întrebă ce părere ar avea guvernul britanic despre

evaluarea lui Abrams. Sau ce-ar spune soţia lui Jordon.

Se uită pe fereastră la acoperişurile caselor din Istanbul şi îşi cercetă neliniştit conştiinţa, întrebându-se dacă Donaldson şi Abrams făceau la fel.

* * *

Ultima oră a nopţii, cea mai neagră oră, când nebunul se foieşte în camera de la azil, când ţipă bufniţele şi când cei singuri şi chinuiţi se zvârcolesc în somn, ferindu-se de demonii veniţi să-i bântuie.

Daniela era întotdeauna chinuită de noapte, arunca cât colo cearşafurile, aiura şi mormăia cuvinte pe care Nick nu le înţelegea. Visele ei erau pline de bărbaţi care o aşteptau în camere întunecate şi făceau lucruri îngrozitoare, erau vise în care fugea încontinuu, vise despre umbre şi despre spaime necunoscute.

Fata zicea că aşa fusese întotdeauna.

Totuşi, a se culca cu ea, în sensul literal al cuvântului, era unul din lucrurile care îi plăceau lui Nick cel mai mult. Daniela nu avea mereu coşmaruri. Uneori dormea liniştită şi profund după ce făceau dragoste, iar lui îi plăceau momentele astea, s-o vadă cuibărită în braţele sale, cu un picior aruncat neglijent peste coapsa lui, cu mâna odihnindu-se frumos în părul de pe pieptul lui.

O privi acum dormind, cu trupul conturându-se întunecat pe fundalul alb al cearşafului de bumbac. Avea gura uşor întredeschisă, în formă de inimă, un braţ deasupra capului şi părul negru împrăştiat pe pernă. Fata murmură ceva în somn.

El zâmbi, bucurându-se s-o privească pur şi simplu, să-i asculte respiraţia profundă şi ritmată.

Deodată, pe neaşteptate, Daniela deschise ochii.

— Te-ai trezit, murmură ea.

Îşi umezi buzele şi privi prin cameră, amintindu-şi probabil unde era şi cu cine era. Se întinse încet, ca o pisică, îl lăsă să-i mângâie coastele şi sânii şi îi zâmbi atât de încântător, încât el simţi că o doreşte din nou.

— N-am vrut să te trezesc.

— Mincinosule!

Se aplecă spre el şi-l sărută pe umăr. Nick se gândi la noaptea

în care se trezise şi n-o găsise lângă el în pat, la noaptea în care fusese neglijent şi lăsase împrăştiate pe birou documentele referitoare la „Operaţiunea Cicero”.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? şopti ea.

El clătină din cap.

— Nimic.

O mângâie pe umăr. Fata se sprijini într-un cot.

— Mă simt în siguranţă când mă ţii în braţe.

Întrucât el nu răspunse, ea îi cercetă faţa cu atenţie.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Mie poţi să-mi spui, Nick.

— Ţi-am zis că nu s-a întâmplat nimic. Sunt doar nişte probleme legate de serviciu.

Se îndepărtă de ea şi stătu întins pe spate, uitându-se la tavan. Era foarte cald în cameră, aşa că se dezveli. Nu se putea odihni, nu putea dormi. Trebuia să afle adevărul. Dar cum?

Îşi puse halatul şi se duse în birou. Uşa era ca de obicei descuiată, iar pe birou erau împrăştiate mai multe hârtii. Nici una din ele nu era importantă. Nu mai aducea acasă documente strict secrete. N-ar fi trebuit să le aducă nici în noaptea aia.

Se duse la bar şi îşi turnă gin în pahar. Nu voia să bea; îi dădea ceva de făcut, avea ce să ţină în mână.

„Dacă eşti îndrăgostit de o actriţă, cum ştii ce e adevărat şi ce nu?” se întrebă el. Fiecare oftat, fiecare sărut, fiecare zâmbet, fiecare declaraţie de dragoste putea fi doar o prefăcătorie. Poate că nu era nimic adevărat. Poate că sentimentele lui de dorinţă însemnau că tânjea după ceva ce nu exista în afara unei deghizări ingenioase.

Privi pe fereastră. Ploaia se oprise şi rotocoale de abur ieşeau din caldarâm. Nu exista nicio adiere de vânt. Se gândi la viitor, fără Daniela Simonici, se gândi la ceea ce avea să facă după terminarea războiului, se gândi la femeia tânără şi frumoasă care stătea întinsă în patul lui şi la schimbătoarea aventură amoroasă care nu ar fi trebuit să înceapă niciodată.

56

Dosarul despre Calul troian se mărea în fiecare lună. Din când

în când, fata le aducea un film, uneori două. Calitatea fotografiilor varia, de multe ori nu erau clare şi rezultatele erau ilizibile, sau fotografiile erau înceţoşate pentru că mişcase mâna când le făcuse.

Nick îi dădea documente să le copieze, asigurându-se întotdeauna că le scria în grabă. Era o adevărată artă să ştii ce fel de informaţii să-i dai lui Maier. Unele trebuiau să fie autentice şi verificabile pentru ca minciunile să pară veritabile. Dădură în vileag numele unor agenţi dubli care îi trădaseră; falsificară mesaje cifrate primite de la DEOS din Cairo, făcând aluzie la o invazie a Greciei, în timp ce adevărata invazie era planificată să aibă loc în altă parte; existau rapoarte false despre intransigenţa turcilor faţă de interesele britanice care, dacă erau acceptate ca fiind autentice, puteau slăbi presiunea germanilor asupra Ankarei.

Uneori se întâlneau într-o cafenea din Sultanahmet, unde străinii nu se duceau niciodată. Era aproape de zidurile vechiului palat, pe o stradă din spatele bisericii Sfânta Sofia. Mesele şi scaunele aveau plăci de marmură unsuroasă, iar pe pereţi erau fotografii şterse cu Mustafa Kemal, marele Atatürk, precum şi o copie a unei picturi de Bellini reprezentându-l pe Mahomed Cuceritorul. Aceste imagini existau peste tot în Turcia; era un omagiu adus celor doi bărbaţi care influenţaseră cel mai mult poporul turc în ultimii cinci sute de ani.

Nick stătea într-un colţ întunecat al cafenelei, plictisit de vaietul muzicii turceşti de la radio. Îşi dădu haina jos. Partea din spate a cămăşii lui era udă de transpiraţie.

Ceilalţi clienţi erau muncitori turci cu dinţi stricaţi şi cu haine maro boţite care îşi petreceau timpul fumând, ascultând monotona muzică arăbească de la radio şi jucând table la nesfârşit. Majoritatea erau nebărbieriţi, căci nici un muncitor turc nu-şi permitea să se ducă la bărbier în fiecare zi.

Cafeneaua ar fi putut părea romantică dacă nu aveai simţul mirosului. Dar era în toiul verii şi oraşul se cocea sub soarele mediteranean. Mirosul insuportabil al gunoiului plutea în aerul fierbinte, iar căldura era ca un abur veninos care otrăvea plămânii şi sugea umezeala din corp. Muştele roiau ca nişte norişori negri în jurul cojilor de pepene care putrezeau.

Un lustragiu, ghemuit lângă uşă, bătu cu peria în capacul cutiei lui şi aruncă o privire acuzatoare spre pantofii murdari de

noroi ai lui Nick. Bărbatul îi făcu un semn şi băiatul veni şi se ghemui la picioarele lui, scoţându-şi periile, cârpele şi cremele de lustruit din cutia de lemn.

În timp ce băiatul îi curăţa pantofii, Nick urmări cu privirea doi bărbaţi care pufăiau din narghilele, dinţii lor stricaţi şi tusea seacă demonstrând că-şi petrecuseră întreaga viaţă în astfel de localuri. Porumbeii se plimbau nestingheriţi printre picioarele lor.

Un taxi opri în faţa cafenelei şi din el coborî Daniela. Purta o eşarfă verde ca jadul ca să-şi ascundă părul negru şi lung de privirile turcilor. Dar într-o ţară musulmană femeia e femeie şi, când fata intră în cafenea, turcii o dezbrăcară din priviri, cu expresii flămânde şi aspre pe faţă.

Daniela se aşeză pe scaun şi un chelner cu o haină albă şi unsuroasă aduse două pahare cu ceai de mere. Discutară despre lucruri neînsemnate. Fata îşi dădu imediat seama că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

El privi îmbufnat afară.

— La ce te gândeşti?

Tăcerea dură la nesfârşit.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat sau o să stăm aşa toată după-amiaza?

El nu-i răspunse.

— De ce nu vrei să-mi spui?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— E vorba de soţia ta?

Nick clătină din cap.

Ochii ăia! Vedeau până în sufletul lui şi spuneau un milion de adevăruri şi un milion de minciuni.

În cele din urmă, Daniela băgă mâna în buzunar şi scoase un film, pe care îl lăsă să cadă pe masă.

— Nu intenţionez să mai stau dacă refuzi să vorbeşti cu mine.

El vru s-o întrebe: „M-ai trădat?” Cuvintele îi rămaseră în gât. Fata se ridică în picioare şi plecă. Nick nu se duse după ea.

În schimb, stătu acolo, cântărind filmul în mână, fără să mai fie sigur de nimic, nici măcar de propriile instincte. Cum putea afla adevărul? Cum putea fi sigur?

57

Era dis-de-dimineaţă şi Istanbulul se trezea la viaţă. În biroul lui Donaldson, zgomotul asurzitor al traficului era mai atenuat. Afară în curte, un servitor turc mătura veranda.

— Vreau să discutăm despre Calul troian, zise Donaldson.

Nick îl privi fix. Oare Donaldson o bănuia şi el?

— E vorba de ultimul film pe care ni l-a dat.

— Domnule?

— E o mină de aur.

— Mă bucur.

— Fotografiile reprezintă documente din călătoria recentă pe care Maier a făcut-o în Germania. Ne furnizează locaţia a două fabrici de cauciuc şi trei linii de asamblare a avioanelor de vânătoare cu reacţie Messerschmitt care au fost recent mutate în nişte fabrici de textile abandonate, aflate la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de Viena. Am transmis informaţiile comandantului de bombardiere de la Whitehall. Ai făcut o treabă excelentă, Davis.

— Mulţumesc, domnule.

— Femeia asta e probabil cel mai important agent al nostru din Istanbul, poate chiar din Orientul Apropiat. Ai grijă de ea, Davis!

— Am înţeles.

Donaldson se aplecă spre el.

— Trebuie s-o protejăm cu orice preţ. Nu-mi pasă ce trebuie să faci pentru asta.

Nick se ridică şi părăsi încăperea, simţind că-i fuge pământul de sub picioare. Daniela îl iubea. Nu minţise. Asta era dovada căutată de el, nu-i aşa? Nu-i aşa?

* * *

Curtea moscheii era umbrită de copaci. Porumbeii se înălţară în văzduh când un întârziat alergă pe lespezile de piatră, apoi coborâră din nou să se agite în jurul fântânii unde bărbaţii îşi spălau picioarele înainte de rugăciune. Un invalid stătea ghemuit la umbra galeriei, vânzând tăviţe cu seminţe pentru păsări turiştilor păgâni care voiau să le hrănească.

Nick o privi venind spre el, păşind pe lespezile fierbinţi, cu capul acoperit cu o eşarfă verde ca jadul şi cu o brăţară de aur la

mână. Bărbatul nu putu să citească nimic în ochii ei.

Nu se atinseră.

Fata îşi dădu o şuviţă de păr de pe frunte şi îşi ascunse din nou mâna sub eşarfă ca să nu trezească poftele vreunui musulman aflat la rugăciune. Avea fire subţiri şi blonde pe mână. Nick îi zări pentru o clipă braţul gol şi îşi aminti că Danielei îi plăcea ca el s-o sărute acolo, ca buzele lui să-i atingă uşor pielea netedă şi palidă, pornind de la încheietură şi până la partea interioară a braţului.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise el.

— Ai de gând să-mi spui ce se petrece?

Nick clătină din cap.

— Nu pot.

Femeia visurilor lui. Veniţi la rugăciune! Dumnezeu e mare! Dumnezeu e mare, dar ce fel de joc joacă Dumnezeu? I-o scosese în cale pe femeia asta minunată, făcuse în aşa fel încât să fie împreună şi, prin cine ştie ce miracol, o făcuse să-l iubească. Dumnezeu e mare, dar i-o scosese în cale într-un moment nepotrivit, când lumea era devastată de război, iar el era însurat cu o altă femeie.

Îşi lăsară pantofii în galerie şi intrară în moschee. Sute de lămpi cu ulei atârnau de tavan, aruncând o lumină ca de chihlimbar pe faianţă şi în domul măreţ aflat deasupra capetelor lor.

— Te iubesc! îi şopti ea. Ştiu că nu mă crezi, dar adevărul e în ochii mei.

Nick o fixă cu privirea. Uneori îi fura aceste momente, privind-o cum se uită la alţii. Daniela nu înţelegea de ce bărbatul făcea lucrul ăsta. Uneori îl surprindea uitându-se la ea cum se îmbracă sau cum îşi piaptănă părul, iar el ştia că privirea lui o neliniştea. Nu că era cea mai frumoasă femeie din lume; dar devenise cea mai frumoasă femeie din lume pentru el.

— Adevărul e în ochii mei, repetă ea.

Dar când se uită în ochii ei, Nick nu văzu adevărul, ci doar propria nedumerire.

Allah Akbar. Dumnezeu e mare. Veniţi la rugăciune!

CARTEA a IV-a

58

Istanbul, noiembrie 1943

Când Nick auzi vocea de la celălalt capăt al firului, se simţi cuprins de teamă.

— Sunt Maier, zise vocea.

Nu există nici un preambul, nicio ironie precedată de glume despre „prietenul meu englez”.

— Herr Maier. Cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să discutăm, răspunse germanul şi Nick se gândi că era probabil vorba de Daniela.

„Ce ar avea el să-mi spună?” se întrebă Nick. „O fi vorba de Daniela? O fi vreo capcană?”

— Unde vrei să ne întâlnim, Herr Maier? întrebă englezul.

* * *

Să te duci la hamam, baia publică de aburi, era un eveniment social în Turcia, un loc unde să te relaxezi şi să discuţi; era ultimul loc în care te-ai fi aşteptat să fii urmărit dacă voiai să organizezi o întâlnire clandestină cu un agent al duşmanilor.

Maier indicase o clădire lângă ruinele Heptstadionului. Nick se dezbrăcă într-unul din compartimente şi îşi înfăşură un prosop în jurul taliei. Un angajat îl conduse la saună. Bărbaţi păroşi, de vârstă mijlocie, se plimbau goi prin baia de aburi, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă. Locul era plin de un puternic miros bărbătesc.

Nick se aşeză pe o bancă, simţind cum începe să transpire. Închise ochii şi se relaxă. Se întrebă din nou de ce voise Maier să se întâlnească cu el. „Oare plănuieşte ceva?” se întrebă bărbatul.

Baia de aburi îi amintea lui Nick de clarobscurul imaginii despre iad a unui pictor italian clasic, siluete înceţoşate mişcându-se ca nişte fantome prin aburi, bărbaţi obişnuiţi cu burţi revărsate pe care căldura şi vaporii îi făceau să arate, îngrozitor.

O siluetă se îndreptă greoaie spre Nick şi se aşeză lângă el pe bancă, fără să dea semne că l-ar cunoaşte.

Nick cunoştea corpul lui Maier mai bine ca pe al oricărui alt

bărbat; de exemplu, ştia că are o aluniţă pe şoldul stâng şi o cicatrice pe piept, chiar sub claviculă. Aflase lucrurile astea de la Daniela, iar acum i se păreau tulburătoare.

Ce altceva mai ştia despre acest duşman atât de apropiat? Ştia că îi plăcea să bea un pahar de vodcă înainte de culcare, că dormea pe spate cu mâinile încrucişate pe stomac şi că îi plăceau măslinele negre. Şi iată-l acum pe Maier, stând lângă el de parcă ar fi fost un străin.

Arăta remarcabil de bine; corpul lui era tare şi musculos. Nick îşi închipuise — chiar sperase — că se îngrăşase între timp. Părul de pe piept îi încărunţise puţin, dar avea un trup puternic, era un rival de temut.

— Prietenul meu englez.

— Herr Maier.

Maier era schimbat. Aroganţa lui dispăruse; la fel zâmbetul îngâmfat pe care Nick ajunsese să-l urască în foaierul hotelului Athénée Palace. Fusese înlocuit de ceva aspru şi disperat. Îşi şterse pieptul cu mâna şi scutură transpiraţia cu o mişcare neglijentă a mâinii.

Nick se întrebă dacă Maier făcuse vreodată greşeala de a se îndrăgosti de o fată pe care o exploata în folosul ţării lui, aşa cum făcuse el.

Într-un compartiment alăturat, auzi un maseur frământând carnea moale a unui client.

— Am mai vorbit şi altădată în public, Herr Maier. De ce aici?

— Sunt supravegheat de SD.

SD, Sicherheitdienst, era ramura de peste ocean a Gestapo-ului. Îi ura pe cei din serviciul german de informaţii mai mult decât toate serviciile secrete ale Alianţei puse laolaltă.

Rămase tăcut, aşteptând.

— Ai auzit gluma cu Göring? El şi soţia lui dau o petrecere. După cină, se retrag cu toţii în salon şi atunci Frau Göring îşi dă seama că soţul ei a dispărut. Aude un zgomot puternic în sufragerie. Se duce acolo şi îl vede pe Göring încercând să smulgă candelabrul veneţian din tavan. „Hermann!” strigă ea. „Ce faci? Ţi-am spus să-l laşi în pace. Ai destule decoraţii şi fără el!”

Maier râse de propria glumă şi Nick râse împreună cu el. Existau momente când îi era greu să-l urască atât cât ar fi vrut.

— Nu-ţi mai plac naziştii, Herr Maier?

— Nu mi-au plăcut niciodată, răspunse germanul şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Acum sunt doar un curier, un mesager, Herr Davis. Am prieteni cu multă influenţă aici şi în Berlin. Ştii asta, nu-i aşa?

Nick nu zise nimic.

— Ceea ce urmează să-ţi spun e foarte delicat. Sper că vei păstra informaţia pentru tine şi că vei găsi pe cineva din consulat căruia să i-o poţi încredinţa. Viaţa mea şi vieţile multora depind de asta.

— Desigur.

— Poate chiar vieţile a milioane de oameni.

Milioane? Nick se întrebă unde aveau să ajungă cu această discuţie. Presupuse că vor continua să joace micul lor joc: Maier se va preface că nu ştie că Nick lucrează pentru serviciile secrete britanice, iar Nick se va preface că nu ştie că Maier e colonel în serviciul german de informaţii.

— Voi trata tot ce-mi vei spune cu cea mai mare încredere, Herr Maier.

Maier îşi şterse transpiraţia de pe ochi.

— Ştii că Führer-ul nostru se mândreşte cu bunăvoinţa lui. Ăsta e motivul pentru care Germania a luat România, Bulgaria şi Ungaria sub protecţia ei. Churchill al vostru n-a înţeles asta.

— Şi mie mi-e cam greu să fac diferenţa între protecţie şi invazie.

În loc să apere politica nazistă, Maier îl luă pe Nick prin surprindere, spunându-i o altă glumă.

— Hitler, Churchill şi Roosevelt sunt la o conferinţă de pace. Discută de multă vreme şi începe să li se facă foame. Pe poliţa şemineului e un vas în care se află un peştişor auriu şi cei trei se întreabă cum ar putea prinde peştişorul ca să-i mănânce. Churchill face un laţ din lanţul de la ceasul lui şi încearcă să prindă peştişorul, dar nu reuşeşte. Roosevelt prinde o muscă şi o leagă de o sfoară, coborând-o în vas pe post de momeală, dar peştişorul o ignoră. În cele din urmă vine rândul lui Hitler. Acesta scoate răbdător apa din vas cu o linguriţă până când peştişorul rămâne pe fund, zbătându-se. „Grăbeşte-te să-l prăjeşti, Adolf!” zice Churchill. „N-o să fac asta decât dacă mă roagă!” răspunde Hitler.

— Ai vrut să-mi vorbeşti despre Hitler? întrebă Nick.

— Am vrut să-ţi vorbesc despre conferinţe de pace.

— Herr Maier?

— Ce ştii despre amiralul Canaris?

— Ştiu că e şeful serviciului german de informaţii, că are multe relaţii şi că e bine educat.

— Şi e patriot ca mine. Familiile noastre se cunosc foarte bine. Ne iubim ţara, dar asta nu înseamnă că-i iubim şi pe nazişti. Nu e acelaşi lucru.

— De ce îmi spui toate astea?

— Vom pierde războiul ăsta, Herr Davis. Nu azi, nu mâine, dar îl vom pierde; nimic nu e mai sigur. Şi când îl vom pierde, ruşii îşi vor trimite tancurile şi comisarii; ce se va întâmpla cu Germania atunci? Când am fost în Berlin, am discutat cu mai mulţi germani patrioţi şi cu multe relaţii care vor să înceapă un dialog cu Alianţa. Însuşi amiralul Canaris m-a rugat să abordez problema.

Nick îşi aminti de hârtiile pe care Daniela le furase din seiful lui Maier. Prin urmare, erau autentice. Încercă să nu-şi trădeze entuziasmul.

— Eşti omul de legătură al amiralului Canaris?

— Da.

— Cine mai e implicat?

— Mi-a cerut să nu-ţi mai dau şi alte detalii până nu-i dovedeşti că cineva din guvernul britanic şi american e dispus să negocieze cu el.

Era greu să stea acolo, transpirând din abundenţă, şi să rămână calm, aşa cum fusese instruit.

— Nu prea are rost să negociem cu amiralul Canaris dacă nu are puterea de a schimba cursul războiului.

— Hitler nu poate rămâne veşnic la putere în Germania, Herr Davis.

Nick îl privi mirat.

— Nu pot spune mai multe.

— Poţi încerca, nu-i aşa?

— Avem planurile noastre. Ca să recrutăm alţi oameni, trebuie să fim siguri că vom avea beneficii imediate şi tangibile de pe urma eliminării lui Hitler.

— Bine. Voi transmite mesajul tău, Herr Maier.

— Mulţumesc.

Maier ezită, fiindu-i greu să spună ce avea de spus.

— Să ştii că nu sunt un trădător, Herr Davis. Îmi iubesc ţara. Ăsta e motivul pentru care fac asta.

Nick se văzu pe sine însuşi, un bărbat luptându-se cu propria conştiinţă, cu datoria şi cu inima lui. Pentru o clipă, Maier nu fu un rival, ci un tovarăş de suferinţă.

Dar, spre uşurarea englezului, clipa trecu repede.

Maier se ridică în picioare.

— Voi aştepta veşti de la tine.

Când germanul se întoarse să plece, Nick îl întrebă:

— Ce-ţi mai face amanta româncă?

Era o răutate din partea lui şi simţi gelozie şi furie în propria voce.

Maier îi aruncă o privire, apoi se adună, construindu-şi povestea în aşa fel încât să nu se dea de gol. După regulile jocului, Nick nu trebuia să ştie că amanta lui venea la el la rugămintea lui Maier; după aceleaşi reguli, Maier nu trebuia să ştie că Nick se culca cu ea.

— O ţii minte?

— De când ne-am întâlnit în tren.

— În tren, zise el, fără să lase să se citească nimic pe faţa lui.

A încerca să-ţi aminteşti o minciună e mai greu decât să-ţi aminteşti adevărul. Eticheta înşelăciunii poate fi pretenţioasă.

— Îmi amintesc acum. A avut loc o agitaţie. Mi s-a spus că ai coborât pe neaşteptate din tren.

— Am coborât la Istanbul, aşa cum plănuisem.

— Înseamnă că am fost prost informat.

— Aşa se pare.

Căldura îi dădea o senzaţie de leşin. Va trebui să iasă cât mai curând din încăperea asta.

— Mai eşti cu ea?

— Cu cine?

— Cu românca. Cum o chema?

— Daniela. Da, locuieşte în casa mea din piaţa Taksim. Mă epuizează. La fiecare câteva luni mă duc acasă la soţia mea din Berlin ca să mă odihnesc.

Maier zâmbi, tachinându-l. Nick se simţi chinuit de sentimentul lui de vină.

— N-aş fi surprins dacă am deveni prieteni după terminarea războiului, zise Maier.

— Poate, răspunse Nick, fără să lase să i se citească nimic pe chip.

Prieteni. Mai degrabă şi-ar scoate ficatul cu o mistrie. Nu urâse

niciodată atât de mult un om cum îl ura pe Maier în clipa aceea.

Maier îşi strânse şi mai mult prosopul în jurul taliei.

— Aş vrea să văd războiul ăsta terminându-se, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Părea să-ţi placă destul de mult când erai în România.

— Păi, atunci câştigam. Succes! Sper că vei avea veşti bune pentru amiral cât de curând.

Şi dispăru în mijlocul aburilor.

59

Generalul-locotenent Leonid Feoderev coborî din taxi şi, trecând pe lângă portar, intră în holul hotelului. Era, bineînţeles, supravegheat tot timpul de Emniyet, de serviciile secrete britanice şi de propriile servicii secrete ruse. Dar se aştepta la asta. Se cazăîntr-o cameră la hotelul Askatliyan, aşa cum îi sugerase femeia.

Îl observă pe turcul în costum maro închis, aşezat pe un scaun în hol, fumând şi prefăcându-se că citeşte ziarul *Cumhurriyet;* apoi văzu un bărbat înalt şi blond intrând după el în hotel şi ducându-se în sala de mese, deşi nu era încă ora douăsprezece. Se întrebă care din ei îl urmărea; poate că amândoi.

Îşi scrise numele în registru şi urcă în cameră cu un lift de fier care scârţâia. Camera era murdară şi mirosea a praf şi a tutun. Se aşeză pe un scaun lângă fereastră şi aşteptă. Îşi scoase ţigările din buzunar.

Femeia întârzia.

Auzi o bătaie în uşă şi se duse repede să deschidă, în prag stătea o femeie frumoasă, cu părul negru.

— Daniela Simonici?

Ea încuviinţă din cap şi, trecând pe lângă el, intră înăuntru. În mână ţinea o servietă neagră din piele.

— Asta e? o întrebă bărbatul.

Femeia nu-i răspunse. În schimb, îşi dădu haina jos şi deschise servieta.

— Ce-ar fi să începem? propuse ea.

* * *

Dragă Nick,

Îţi scriu de la mătuşa Sarah din Newquay. Ne-a invitat să petrecem sărbătorile de Crăciun împreună cu ea. Viaţa de aici e mai liniştită decât în Surrey. Nu se aud niciodată sirenele sunând. Bombele n-au pricinuit aproape nici o pagubă aici.

Totul e raţionat, dar în Newquay e mai uşor. În Londra nu aveam voie să mâncăm decât un ou pe săptămână, dar mătuşa Sarah are găini în curte şi acum mâncăm câte ouă vrem. E minunat...

Nick parcurse pagina mai repede.

Băieţii sunt bine şi îţi transmit dragostea lor. James a început să se bărbierească şi face de-a dreptul un spectacol din asta dimineaţa — dacă se taie, se mândreşte cu tăietura de pe bărbia lui şi îl tachinează pe Richard. Mi-e teamă că studiile lor au fost afectate de război; cel puţin, băieţii nu sunt încă destul de mari să participe la luptă şi mă rog lui Dumnezeu ca războiul să se termine până când vor deveni ei majori.

Ai pierdut atât de multe lucruri din viaţa lor! Încerc să le explic natura meseriei tale, dar fireşte că nu le pot spune tot adevărul, iar ei cred că a lucra în diplomaţie nu e la fel de frumos ca a pilota avioane.

Războiul a distrus multe familii. Pe strada unde locuieşte mătuşa Sarah sunt două femei care şi-au pierdut fiii pe câmpul de luptă; unul era în marina comercială, iar celălalt era pilot. Mă simt vinovată că am doi fii sănătoşi. Ştiu că e o prostie să simt aşa, dar nu mă pot abţine.

Citesc ziarele în fiecare zi ca să aflu ce se întâmplă în Turcia şi în Balcani. Dar cele mai multe ştiri sunt despre războiul din deşert, desigur, şi despre ceea ce se petrece în spatele frontului. Se găseşte destulă mâncare în Istanbul?

Dragul meu, ştiu că am avut problemele noastre şi că uneori mă crezi o femeie aspră, dar te-am iubit întotdeauna. Sunt gata să te iert. Cred că ne datorăm asta şi le-o datorăm lui Jamie şi lui Richard. În fond, căsătoria nu e floare la ureche. Sunt gata să uit trecutul dacă şi tu vrei acelaşi lucru. Ai grijă de tine!

Cu dragoste, Jennifer.

* * *

Nick lăsă scrisoarea din mână şi se duse să se plimbe. Se apropia iarna; cerul era acoperit de nori şi ploua mărunt. Ideea că Anglia l-ar putea chema într-o zi înapoi i se părea imposibilă şi suprarealistă; sub domurile înghesuite ale Asiei, părea un loc care nu exista decât în imaginaţie. Voia să stea pentru totdeauna în Istanbul, de parcă cealaltă lume n-ar fi existat în afara acestui oraş fermecat.

Deasupra lui, moscheea lui Suleyman trona peste vechiul oraş, marea cupolă cenuşie fiind flancată de altele mai mici, ca o mamă cu copiii ei. Piaţa de fructe se revărsa în stradă la picioarele lui, între bazarele vechiului oraş şi depozitele Cornului de Aur.

Sub arcade, scriitorii profesionişti stăteau la nişte mese şubrede, transcriind scrisori pentru clienţii lor. Cei care erau mai tineri băteau de zor la maşinile de scris marca Remington, în timp ce bătrânii scribi foloseau vechile pene de gâscă şi scriau în araba tradiţională. Păreau împovăraţi şi epuizaţi de valul zilnic de sentimente omeneşti, la fel ca preoţii şi ca doctorii. Aici, o fată îi trimitea o scrisoare prietenului ei care era în armată; acolo, un tată bătrân îi scria fiului său aflat într-o provincie îndepărtată.

Nick şi-o imagină pe Jennifer stând la una din aceste mese, dictându-şi scrisoarea către un soţ infidel dintr-o ţară îndepărtată. Îşi imagină expresia de pe faţa scribului; povestea lor n-ar fi una nouă pentru el sau pentru istorie.

Nu ştia cum se va termina povestea asta pentru el sau pentru ea.

Insh'allah! după cum ar fi spus orice musulman adevărat. Facă-se voia lui Dumnezeu!

* * *

— Am primit o telegramă cifrată de la Londra azi dimineaţă, zise Abrams.

— În legătură cu Maier?

Abrams încuviinţă încet din cap şi Nick îşi dădu imediat seama că nu erau veşti bune.

— Am primit ordin să nu dăm curs nici unei solicitări din partea reprezentanţilor amiralului Canaris aflaţi în Istanbul.

— De ce nu?

— Se pare că nu vrem să-i supărăm pe ruşi.

Împinse un dosar spre Nick. Era dosarul despre Siegfried Maier şi era gros cât o enciclopedie. Nick îl deschise şi citi documentul aflat deasupra. O telegramă marcată „Strict secret” şi trimisă de Ministerul de Interne din Londra confirmă spusele lui Abrams.

— Desigur, ruşii ne vor trăda, zise Abrams.

— Nu înţeleg.

— Nu ai ce să înţelegi. Ai noştri preferă să aibă încredere în Stalin. Asta este. Nu văd mai departe de sfârşitul războiului.

Abrams era roşu de furie. Sentimentele lui erau clare.

— Înclină-te în faţa măreţei lor înţelepciuni, Davis!

Nick închise dosarul.

Când se ridică să plece, Abrams zise:

— Spune-i că vreau să-l văd.

— Domnule?

— Vorbesc de Maier. Vreau să mă întâlnesc cu el. Personal. Aranjează întâlnirea!

— Având în vedere telegrama asta, domnule, pot să întreb de ce?

— E o informaţie secretă, Davis. Deocamdată nu e nevoie să ştii.

Nick ezită. În ochii lui Abrams nu se putea citi nimic.

— Da, domnule, zise el şi plecă.

60

Veni cu un şofer la garaj şi semnă pentru un Ford mare. Merseră pe bulevardul Istiklal, la lăsarea serii, în zgomotul asurzitor al troleibuzelor şi al strigătelor vânzătorilor de halva şi de ziare. Părăsiră bulevardul şi Nick se asigură că nu fuseseră urmăriţi. Îl văzu pe Maier aşteptând la colţul străzii, aşa cum conveniseră; şoferul încetini şi Maier urcă în maşină.

Era agitat şi gâfâia. Fără îndoială, faptul că era supravegheat de SD îl stresa enorm.

— După expresia de pe faţa ta îmi dau seama că nu sunt veşti bune, zise el.

Nick dădu din umeri şi clătină din cap.

— De ce?

— Nu pot face nimic. Am mâinile legate.

Maier îşi frecă fruntea cu degetul cel mare.

— Nu vreţi să se termine războiul?

— Unii din noi vor.

— Lasă-mă să ghicesc, Herr Davis. Churchill nu vrea să-i supere pe ruşi.

— Nu cunosc motivul. E o situaţie care mă depăşeşte.

Chiar şi acum continuau cu prefăcătoria. Maier închise ochii şi oftă. Lui Nick i se făcu brusc milă de el, lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Cei de-acasă beau ghinde zdrobite şi zic că beau cafea. Casa familiei mele din Frankfurt a fost distrusă de bombele englezilor. Cel mai mare dintre verii mei a murit în campania de iarnă din Rusia.

Nick îşi aminti că, atunci când îl cunoscuse în Bucureşti, Maier nu fusese atât de îngrijorat de soarta englezilor care sufereau din pricina bombelor lansate de aviaţia germană. Dar asta e firea omului. Oamenii nu înţeleg suferinţa decât atunci când trec ei înşişi prin ea.

— Hitler e un nebun. O să-mi distrugă ţara.

— Sunt de acord cu tine.

Privirile lor se întâlniră. Amândoi ştiau la ce se gândea celălalt şi nu era vorba de război. Maier o trimisese pe Daniela Simonici în braţele altui bărbat ca să-şi ajute ţara să câştige războiul; acum războiul părea inutil şi germanul credea că sacrificiul era prea mare.

— Cineva de la consulat vrea să te întâlnească personal.

Maier păru surprins să audă asta.

— Cine?

— Şeful Biroului de Paşapoarte, Abrams.

— Desigur. E şeful tău, Herr Davis?

— E o informaţie secretă. Nu e nevoie să ştii.

Maier râse şi clătină din cap.

— Despre ce vrea să discutăm şi de ce nu putem vorbi aici?

— Nu ştiu.

— Înţeleg. Ţi s-a spus şi ţie că nu e nevoie să ştii.

Râse din nou.

— Foarte bine. Vei aranja tu întâlnirea?

— Da, o voi aranja eu.

Nick îi spuse şoferului să întoarcă maşina şi o luară înapoi prin Cumhurriyet Caddesi, îndreptându-se spre piaţa Taksim. Maier

făcu nişte comentarii aiurea despre vreme. Nick îi zise din nou că va ţine legătura şi că îi părea rău că nu-i putuse ajuta mai mult pe el şi pe prietenii lui din Berlin.

Maier coborî din maşină pe o stradă liniştită din apropierea cazinoului şi războiul continuă.

61

Nick merse încet cu maşina pe strada pietruită, Strada Doamnei. Maier îşi făcu apariţia din umbra unei intrări şi urcă pe bancheta din spate, lângă Abrams.

— Condu! zise Abrams.

Nick merse până la capătul străzii, apoi o luă la dreapta spre Taksim. La acea oră din noapte era puţină circulaţie şi englezul privi în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu era urmărit. Traversă podul Galata şi se îndreptă spre Seraglio.

În cele din urmă, parcă Humber-ul pe o stradă liniştită de la picioarele bisericii Sfânta Sofia.

— Bucură-te de plimbare! zise Abrams.

Nick coborî din maşină. Urcă din nou dealul, mergând de-a lungul zidurilor până la poarta vechiului palat. Era o noapte răcoroasă, dar frumoasă; o lună în creştere alerga pe cer printre norii negri ca smoala. Văzu sclipirea ţigărilor pe bancheta din spate a Humber-ului în timp ce cei doi bărbaţi discutau. Se întrebă despre ce putea fi vorba.

Îi plăcea să aibă secrete, dar nu-i plăceau secretele altora.

Ridicându-şi privirea, văzu nişele din zidurile înalte ale vechiului palat, unde sultanii lăsau capetele trădătorilor să putrezească în soare. Pe atunci ştiau cum să rezolve problemele.

Fumă o ţigară, apoi încă una. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de minute.

Se auzi un claxon. Era semnalul că cei doi terminaseră de vorbit.

Se întoarse la maşină şi se urcă la volan. Se uită în oglinda retrovizoare, o potrivi astfel încât să poată vedea faţa lui Maier, dar germanul era impenetrabil. Traversară în tăcere podul. Nick opri maşina pe Strada Doamnei şi Maier coborî. Apoi Nick şi Abrams se întoarseră la consulat.

— E totul în ordine? îl întrebă pe Abrams.

— A mers ca pe roate, răspunse Abrams.

Când ajunseră la consulat, în loc să se ducă acasă, Abrams se duse înapoi în biroul lui. Dumnezeule! Era trecut de miezul nopţii.

Nick duse maşina în garaj şi luă un taxi până acasă.

* * *

Donaldson nu părea un tip în formă. Era scund şi gras, cu o burtă revărsându-se peste tivitura pantalonilor lui scurţi, şi când apăru pe terenul de squash care mirosea a mucegai, teren construit de consulat la subsol pentru personalul său, pe Nick aproape că-l pufni râsul. Dar, când începură să joace, bărbatul îşi dădu repede seama că îl subestimase. După cincisprezece minute, Nick era mort de oboseală şi gâfâia puternic, în timp ce Donaldson abia dacă transpirase. Se instalase în vârful T-ului şi îl alerga fără milă pe Nick de la un capăt la altul al terenului.

În timp ce Nick îşi trăgea sufletul, Donaldson sălta vesel mingea de squash pe racheta lui.

— Cum îţi merge, Davis?

— Bine, domnule.

— Eşti mulţumit de munca ta?

— Da, domnule.

— Te înţelegi cu Abrams?

— Absolut.

Crezu că erau doar nişte întrebări nevinovate, până când văzu expresia de pe faţa lui Donaldson.

— Totuşi e cam ciudat, nu-i aşa? întrebă Donaldson.

Nick nu ştiu ce să răspundă.

— E evreu.

— Fiecare om cu religia lui, domnule.

— Prostii! Fii prudent în preajma lui, Davis.

— Domnule?

— Fii prudent! Are nişte prieteni nepotriviţi.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

Donaldson îi dădu mingea.

— Cred că e rândul tău să serveşti. Am avut noroc în primele două jocuri. Dar acum cred că ştii ce pot.

Însă Donaldson îl bătu măr din nou, cu cincisprezece la trei, apoi îi strânse mâna şi părăsiră amândoi terenul de joc fără să

mai spună nimic.

62

Şaisprezece kilometri la vest de Moscova

Generalul-locotenent Leonid Feoderev stătea la fereastra biroului său şi se uita fix la mesteceni, pierdut în gânduri. Era frig în casă; nu mai făcuse focul de când se întorsese de pe front şi bărbatul văzu norişori albi formându-se în aer când respira. Geamurile erau acoperite cu un strat subţire de gheaţă.

Dar confortul personal nu-l mai interesa. Era obişnuit cu frigul. În Stalingrad era şi mai rău; frigul, foamea şi oboseala făcuseră parte atâta vreme din viaţa lui, încât acum aproape că le simţea lipsa.

Era altfel când soţia lui trăia. Atunci se bucurase de o viaţă tihnită. Dar, de când murise Nataşa, începuse din nou să trăiască precum un soldat, chiar şi atunci când nu era pe front. Era greu să-i mai pese de cineva. Dacha stătea goală de luni de zile şi se aşternuse praful peste tot, căci servitorii fuseseră concediaţi după înmormântare.

Perdelele din sufragerie erau trase. Bărbatul se plimbă o vreme prin cameră, căutându-i fantomele. Văzu pianul, îi ridică încet capacul şi atinse câteva clape. Nu ştia să cânte; Nataşa ştia. Îi plăcuse s-o asculte cântând. Chiar şi acum, când închidea ochii, putea auzi obsedantele note ale melodiei *Für Elise* şi o putea vedea pe Nataşa strângându-şi concentrată buzele în timp ce urmărea partitura, degetele ei lungi şi sensibile dansând pe clapele de fildeş îngălbenite.

Într-un colţ al camerei era un gramofon. Leonid atinse acul şi discul, un studiu de Bach.

În timp ce privea rămăşiţele fostei lui vieţi, exersa în gând modul în care îl va omorî pe Iosif Stalin.

Servieta lui uzată din piele era pe birou. Lângă ea se afla o alta, exact la fel. Conţinea o bombă cu ceas şi explozibili. La următoarea şedinţă a guvernului la care va participa, va pune servieta lângă scaunul lui şi, când aceasta va exploda, va muri cu siguranţă, dar tovarăşul Stalin va muri împreună cu el.

Când vor percheziţiona dacha, cei din NKVD — Gestapo-ul lui Stalin — vor găsi în biroul lui, printre hârtii, numărul de telefon al

consulatului britanic din Istanbul şi numele unui restaurant din Istanbul frecventat de membrii serviciului secret britanic. Vor descoperi de asemenea că fusese în Sevastopol cu o săptămână în urmă şi că se întâlnise cu căpitanul unui vas comercial turcesc, apoi vor descoperi că vasul părăsise Istanbulul. Când îl vor căuta pe căpitan, vor afla că e în slujba serviciilor secrete britanice din Istanbul.

Nu va exista decât o singură concluzie. Feoderev tresări şi se prinse cu mâna de şold. Cancerul cu care fusese diagnosticat de doctor îl deranja din ce în ce mai mult. Curând, durerea va deveni atât de puternică, încât va avea nevoie de calmante. Dar el va muri cu mult înainte de asta. Nu va lăsa cancerul să-i facă ceea ce îi făcuse Nataşei.

Era soldat, nu politician. Era datoria lui să lupte împotriva germanilor, dar îl dispreţuise întotdeauna pe tovarăşul Stalin. Omul era un măcelar. Nu avea altă alternativă decât să facă ceea ce se pregătea să facă, dar nu putea să nege că nu-i plăcea să moară aşa.

* * *

Lui Nick nu i se spuse numele musafirului şi nici rangul său diplomatic. Presupuse că era din Ministerul de Interne de la Whitehall.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva, Davis, îi zise Donaldson, după ce secretara îl conduse în biroul lui.

Celălalt bărbat se ridică alene în picioare.

— Acesta e Nicholas Davis. Calul troian e protejatul lui. Are de ce să fie mândru de el.

— Mă bucur să te cunosc.

O strângere de mână cam moale. Era un bărbat înalt, puţin cam gras, cu un păr rar pieptănat pe spate şi cu o roşeaţă de bancher de oraş în obraji. Era jovial, desigur, şi zâmbea ca diavolul în persoană.

Abrams îşi făcu şi el apariţia şi statură cu toţii în biroul lui Donaldson, bând ceaiul de portocale adus de secretară, în timp ce bărbatul de la minister stătea cu masivul lui spate lipit de calorifer ca să se încălzească şi îi plictisea cu observaţii despre vreme, care — zicea el — avea să fie mai caldă. Etala o fermecătoare lipsă de cunoştinţe în privinţa geografiei şi a climei

mondiale care, după părerea lui Nick, era de fapt o prefăcătorie.

Ochii lui reci şi cenuşii scăpărau ca amnarul.

— Şi acum, vreau să vă vorbesc despre Calul troian, zise musafirul în cele din urmă.

Ceva din tonul lui îl nelinişti pe Nick.

— Ce ştim despre agentul ăsta?

Nick respiră adânc. Se întrebă despre ce putea fi vorba.

— A fost recrutat în Bucureşti, zise Abrams.

— Cu cât îl plătim?

Donaldson se uită la Abrams şi încuviinţă din cap. Identitatea fiecărui agent era protejată de un nume de cod şi un control putea dezvălui adevărata identitate numai şefilor cu cel mai înalt rang din serviciul secret.

— E o ea, zise Abrams. E amanta şefului serviciului german de informaţii din Istanbul.

— Foarte impresionant.

— E considerată o mină de aur.

— Îmi imaginez. E aproape prea bună ca să fie adevărată.

Tăcere.

— Ne costă mult? întrebă el.

— Nu lucrează pentru noi pentru bani, răspunse Nick.

— Atunci de ce lucrează pentru noi?

— E românca. Tatăl ei a fost ruinat de fascişti şi credem că fratele ei a fost omorât de Garda de Fier. Îi urăşte pe germani.

— Bună poveste. Pare destul de plauzibilă. Dar m-am uitat pe dosarul pe care îl avem în Londra. Majoritatea informaţiilor pe care ni le-a furnizat sunt vagi şi neconcludente, iar de câteva ori au fost chiar incorecte. Am fost lăsaţi să credem luni de zile că ambasadorul german la Ankara a ajuns la o înţelegere cu turcii şi, bazându-ne pe această informaţie, am fost pe punctul de a lua nişte măsuri precipitate care ar fi fost dezastruoase. De fapt, acum ne întrebăm dacă entuziasmul vostru faţă de această sursă nu e cumva prost plasat.

Nick se gândi la Dobrogea. Se gândea la Dobrogea tot timpul. Bărbatul de la minister îşi duse mâinile la spate şi se uită la ei ca un ofiţer care îşi inspectează trupele.

— Bombardierele aliaţilor şi ale americanilor zboară în fiecare zi deasupra Germaniei. Comandamentul caută ţinte sigure. Fabricile, cauciucul, petrolul, benzina, avioanele şi rulmenţii germanilor sunt cap de listă. Ăsta e motivul pentru care am

devenit atenţi când am văzut acest ultim document primit de la Calul troian cu privire la fabricile de avioane Messerschmitt din apropierea Vienei. Harris e nerăbdător să le bombardeze. Dar dacă informaţia e greşită? Ar putea fi o capcană şi mulţi din tinerii noştri piloţi vor plăti cu viaţa pentru greşeala noastră. Vedeţi ce vreau să spun?

— Am distrus o reţea importantă de spionaj din Irak pe baza informaţiilor primite de la Calul troian, zise Abrams.

— Nu ştim cât de eficienţi erau acei irakieni. E bine să strecori printre minciuni şi câteva informaţii adevărate. Renunţi la puţin ca să câştigi mai mult. Cunoaştem cu toţii jocurile astea.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? Credeţi că Nick se înşală şi că agentul lui nu e de încredere?

Agentul lui. Deja Abrams dădea bir cu fugiţii.

— De ce ar avea Maier în posesia lui atât de multe informaţii importante din afara Balcanilor? Asta e întrebarea.

Secretara lui Donaldson bătu la uşă. Consulul general îl putea primi acum pe musafir.

— Va urma, zise bărbatul de la minister. Poate veţi dori să vă gândiţi la ce v-am spus.

Dădu vesel din cap şi părăsi val-vârtej camera.

După plecarea lui, se lăsă o tăcere îndelungată. Abrams şi Donaldson se uitară unul la celălalt.

— Sper că situaţia asta n-o să se transforme într-un dezastru, zise Donaldson.

— Eu am încredere în ea, spuse Nick.

— Da, dar comandantul bombardierelor poate avea încredere în ea? întrebă Abrams.

Nick îşi dădu seama că nu la bombardiere se gândea el, ci la cariera lui.

— Cum rămâne cu documentul furat din seiful lui Maier? Acum ştim că era autentic.

Abrams dădu din umeri. Donaldson îşi întoarse privirea în altă parte.

* * *

În seara aceea, Nick stătu la fereastra biroului său, uitându-se la micuţa grădină cu singuraticul ei copac al lui Iuda, la curtea secretă pe unde ea intra de multe ori în casă. Burniţa se

transformase într-o ploaie torenţială şi apa curgea încontinuu de pe streşini. Şi-o imagină în grădina întunecată, o văzu cu ochii minţii mişcându-se prin întuneric ca umbra unui nor deasupra mării, o fantomă pe scări. Nu voia să creadă că îl trădase. Dar nu-şi putea permite să nu creadă; nu acum. Şi asta era problema. Învestise prea mult în propria versiune a adevărului ca să mai creadă că se putea înşela.

63

Şaisprezece kilometri la vest de Moscova

Feoderev se uită pe geamul limuzinei Zil la mestecenii înalţi, ale căror ramuri erau acoperite de chiciură. Pământul maroniu era tare ca piatra şi promoroaca strălucea pe jos. Bărbatul ţinea o mână pe servieta din piele de lângă el, amorţeala pe care o simţise de când murise Nataşa fiind în cele din urmă înlocuită de teamă. Oricum era pe moarte; se pregătise în acea dimineaţă pentru alegerea pe care o făcea, dar nu crezuse că va fi atât de greu.

Limuzina gonea pe Kuzotovskiy Prospekt, trecând prin suburbiile întunecate din vestul capitalei. Traversară râul Moscova şi podul Borodinskiy şi se îndreptară spre Kremlin.

Feoderev presupuse că a doua zi la ora asta numele lui va fi difuzat de staţiile de radio din toată lumea. Nu-şi dorise niciodată faimă sau glorie; probabil că nu avea să aibă parte nici de una, nici de cealaltă, ci doar de notorietatea de care se bucură post-mortem asasinii oamenilor celebri.

Şoferul lui intră pe o poartă aflată de cealaltă parte a Pieţei Roşii, apoi traversă piaţa până când ajunse într-o curte cu intrare privată. Omul îi deschise portiera. Bărbatul ezită pentru o clipă, ca să-şi tragă sufletul. Se întrebă dacă Nataşa va fi mândră de el azi.

Se îndreptă ca de obicei spre biroul lui cu vedere la magazia de muniţii. Şedinţa guvernului era abia peste patruzeci şi cinci de minute. Intenţiona să bea un pahar mare cu vodcă în birou înainte de a se duce la şedinţă.

Se urcă într-un lift şi închise uşa. Liftul porni, scârţâind şi gemând, oprindu-se apoi la etajul trei. Bărbatul coborî şi se

îndreptă spre biroul lui, mergând de-a lungul culoarului acoperit cu covoare.

Se opri. În faţa uşii stăteau vreo şase ofiţeri NKVD, înarmaţi cu mitraliere. Se întoarse. În spatele lui era chiar Beria, înconjurat de alţi trei paznici NKVD în uniforme.

Aşadar, fusese trădat.

Ştia ce avea de făcut. Băgă mâna în buzunar, iar paznicii strigară la el. „N-au decât să mă împuşte.”

Siguranţa era scoasă. Vârî pistolul în gură, lipindu-i ţeava de vălul palatin. Ştiuse de la bun început că se putea ajunge la asta.

Apăsă pe trăgaci.

* * *

De la fereastra ei, Daniela privi hamalii trudind în ploaie. Câţiva măgari trecură încărcaţi cu coşuri din răchită pline cu portocale şi cu struguri, înconjuraţi de-o parte şi de alta de aburi. Nori negri în formă de nicovală se formau deasupra Mării Marmara.

Fata ţinea în mână fotografia înrămată a mamei ei, singura pe care o avea. Trasă drăgăstos cu degetul conturul feţei mamei ei, de parcă aceasta ar fi fost din carne şi oase.

— Mă întreb ce crezi despre mine acum, murmură ea.

Afară, ploaia lovea acoperişul ca o salvă de cuie.

— Ce să fac? Probabil că-ţi este ruşine cu mine. Dar ce altceva pot să fac? Am fost întotdeauna o dezamăgire, nu-i aşa? Îmi folosesc bine instinctele proaste.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Fata o şterse furioasă. Nu avea de ce să-şi plângă de milă.

Se ridică în picioare şi se plimbă prin cameră.

— Ce să fac în privinţa englezului? îl iubesc. Mă înţelege cu adevărat. Dar e însurat, mamă. De ce trebuie să fie aşa? De ce nu poate fi uşor? De ce trebuie ca toate să-mi meargă întotdeauna prost?

Se întoarse la fereastră şi se uită la luminile din piaţa Taksim şi se întrebă unde o va mai duce destinul. Cortina întunecată a nopţii se lăsă peste oraş. Daniela căută o lumină pe cer, dar nu găsi niciuna.

64

Să intri pe porţile masive ale pieţei de mirodenii era ca şi cum ai fi intrat într-o fortăreaţă. Bazarul asalta simţurile din toate părţile: mirosurile puternice, strigătele negustorilor care-şi vindeau marfa clienţilor, grămezile strălucitoare de scorţişoară aurie şi şofran roz.

Nick fu purtat de torentul mulţimii, din mijlocul căreia scăpă sărind pe nişte trepte de piatră aflate lângă una din porţi. Treptele duceau la o uşă din lemn. Ciocăni şi un servitor turc purtând o robă îi răspunse şi îl conduse în biroul lui Maier.

Când intră, fu izbit de un val de căldură, întrucât camera era încălzită de două sobe cu cărbuni. Biroul era luxos, pe jos erau covoare verzi şi roşcate de Anatolia, iar unul din pereţi era acoperit cu faianţă albastră de Izmir. Fereastra dădea spre bazar. Impresionant.

— Prietenul meu englez, zise Maier, ridicându-se de la biroul lui masiv din lemn de nuc.

Nu zâmbea. Părea epuizat.

— Herr Maier.

Maier îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Apoi băgă mâna într-un sertar al biroului şi scoase o sticlă de rachiu şi două pahare.

— E cam devreme pentru asta, zise el.

— Mie mi-ar prinde bine un păhărel.

— Bine, replică germanul. Şi mie.

Împinse paharul spre Nick. Englezul adăugă puţină apă şi lichidul limpede căpătă culoarea laptelui. Avea gust de anason.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine.

Maier aprinse o ţigară şi se rezemă de spătarul scaunului. Părea relaxat, dar mâna cu care ţinea ţigara tremura.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa?

„În sfârşit!” îşi zise Nick. „Nu ne mai prefacem.”

— Spune-mi tu.

— Sunt colonel în serviciul german de informaţii. Sunt sigur că ştii lucrul ăsta.

— M-ai invitat aici ca să-mi spui asta?

— Ştii că nu-i aşa.

— Ce vrei?

— Vreau să scap de războiul ăsta.

— Vrei să dezertezi?

Maier îşi frecă faţa cu mâna.

— Nu mi-au lăsat alternativă.

Dezertarea unui colonel din serviciul german de informaţii ar fi o adevărată lovitură. Nick de-abia reuşi să-şi stăpânească entuziasmul.

— Când?

— Încă nu m-am hotărât.

Nick se întrebă dacă nu cumva era un alt joc de-al germanului. Bău puţin rachiu şi medita.

— Dacă vom ajunge la o înţelegere, va trebui desigur să ne spui absolut tot ce ştii.

— Nu mai contează acum. Războiul e pierdut.

De fapt, şi Maier arăta înfrânt. Sau era totul o prefăcătorie?

— Voi avea nevoie de timp să-mi scot familia din Germania.

— E posibil?

— Totul e posibil.

— Şi amanta ta?

Ochii lui străluciră şi privirea i se înăspri brusc.

— Ce-i cu ea?

— Vrei să-i oferim şi ei protecţie?

Maier zâmbi, pregătit în sfârşit să abandoneze jocul.

— Asta va depinde în mare măsură de tine, Herr Davis.

Nick simţi o greutate în piept şi de-abia mai putu să respire.

— De mine?

— Desigur. Ştim amândoi care e motivul.

Privirile lor se întâlniră. A lui Maier era rece şi imposibil de descifrat.

— M-ai luat prin surprindere, zise Nick.

— Nu pot să sufăr să fiu previzibil.

— Va trebui să discut cu superiorii mei.

— Bineînţeles. Şi superiorii tăi se vor da peste cap să mă ajute.

Avea dreptate. Dezertarea şefului serviciului german de informaţii din Istanbul ar fi o lovitură grea dată germanilor. Nick termină de băut rachiul şi se ridică.

— Ţinem legătura.

Maier îi întinse mâna. Nick ezită, apoi i-o strânse. Era prima dată când se atingeau.

— E ceva ce trebuie să ştii, Herr Davis. Cineva din consulatul

vostru lucrează pentru ruşi.

Nick se holbă la ei.

— De unde ştii asta?

— Am capturat recent unul din cei mai buni agenţi NKVD din Balcani. Am văzut copiile interogatoriului.

Îi dădu lui Nick un plic maro.

— Astea sunt duplicate. Dar ar trebui să ai grijă cui le arăţi. Du-i-le direct lui Herr Abrams.

— De unde ştiu că informaţiile sunt autentice?

— Nu ştii. Dar Abrams va şti.

— La revedere, Herr Maier!

— *Wiedersehen.*

Servitorul lui Maier îl conduse la uşă şi Nick ajunse din nou în mijlocul nebuniei din piaţă. Nu se întoarse imediat la maşină; în loc de asta, se plimbă fără nici o ţintă prin bazar aproape o oră. Ignoră implorările cerşetorilor şi ale vânzătorilor ambulanţi, sortând în minte bucăţile de puzzle şi planificându-şi viitorul alături de fosta amantă a lui Siegfried Maier.

* * *

Abrams era cu totul alt om în afara consulatului. La serviciu era sever, aproape rece ca gheaţa. Departe de autoritatea pe care i-o conferea funcţia, părea surprinzător de neliniştit.

Locuia într-o casă mare şi ordonată, cu mobilă din lemn de mahon şi rafturi pline cu cărţi, în vechiul cartier al Istanbulului. Ferestrele dădeau spre Marea Marmara. Era o casă aranjată şi distinsă; podeaua strălucea de curăţenie, iar lângă o fereastră arcuită se afla un pian. Nick se întrebă dacă cântase cineva vreodată la el.

Invitaţia de a cina singur cu el îl luase pe Nick prin surprindere şi nu era una pe care să o poată refuza. Conversaţia fusese afectată şi neplăcută; se rezumaseră la subiecte legate de serviciu, de război şi de politică.

Abia după ce se retraseră în salon şi un servitor le aduse cafeaua, Abrams aborda în sfârşit subiectul referitor la afirmaţiile făcute de Maier cum că exista un spion rus în ambasadă.

— Îl credeţi? întrebă Nick.

— E plauzibil.

— Aţi citit documentele pe care mi le-a dat?

— Sunt imposibil de verificat. Desigur, conţinutul lor mă nelinişteşte. Zilele astea mă îngrijorează mai mult prietenii noştri ruşi decât duşmanii noştri germani.

— Cei din guvernul britanic vor refuza să audă asta.

— Ăsta e motivul pentru care m-au trimis la Istanbul.

Faţa lui se schimbă, o cută îi apăru brusc pe frunte, indicând starea de iritare a lui Abrams.

— Domnul Arazi din Haganah mi-a citat odată un proverb arab: „Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu.” Dar se înşală, Davis. O să vezi când se va termina războiul. Acum nu ne bagă nimeni în seamă, dar Stalin e o ameninţare mai mare pentru noi decât a fost vreodată Hitler. Nimeni din guvernul britanic sau din Washington nu vrea să asculte.

Era prea furios ca să mai stea locului. Se ridică în picioare şi se duse la servantă, deschise o tabacheră din argint şi scoase una din ţigările tari turceşti care îi plăceau atât de mult.

— Nu Germania e duşmanul nostru, ci Hitler. Dacă i-am putea ajuta pe germani să-l alunge de la putere, totul s-ar termina. Avem nevoie de o Germanie puternică pentru a-i împiedica pe ruşi să intre în Europa.

Nick mai auzise tirada asta şi nu ştia ce să spună. În timp ce Abrams continua să vorbească, Nick se uită prin cameră, încercând să nu pară prea neatent. Observă că volumele legate în piele de pe rafturi fuseseră aranjate în ordine alfabetică, în funcţie de numele de familie al autorului, şi zâmbi. Era tipic pentru Abrams. Pe perete era un portret cu ramă aurie reprezentându-l pe regele George al V-lea şi mai multe fotografii ale unui bărbat şi ale unei femei cu feţe aspre, care erau probabil părinţii lui Abrams. Văzu de asemenea ceva la care nu se aşteptase: fotografia sepia a unei tinere. Era îngălbenită de vreme şi trăsăturile nu se mai distingeau foarte bine. Fusese făcută în studioul unui fotograf, cu un decor care reprezenta o scenă pastorală.

Abrams căzuse pe gânduri. Nick se hotărî să-i distragă atenţia întrebându-l de fotografie.

— E sora dumneavoastră? îl întrebă el.

Abrams trase din ţigară.

— A fost logodnica mea.

— Logodnica?

— A rupt logodna cu două zile înainte de căsătorie. N-am mai

văzut-o de atunci.

Nick nu fu în stare să-şi ascundă surpriza. Îşi pusese de multe ori întrebări în privinţa lui Abrams, a trecutului şi a vieţii lui particulare în afara ambasadei. Uneori se întreba dacă avea într-adevăr o viaţă personală.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu mult timp în urmă, Davis, răspunse el iritat, închizând subiectul.

Apoi adăugă pe neaşteptate:

— Am ştiut că nu voi mai putea simţi aceeaşi afecţiune pentru o altă femeie. Aşadar, ce poţi face?

Într-adevăr, ce poţi face? Pasiunea suna ciudat în limbajul formal al diplomatului. Prin urmare, gheţarul avea totuşi o inimă. Încă mai suferea din pricina unei iubiri pierdute.

Abrams se aşeză şi îşi continuă tirada împotriva ticăloşiilor comunismului şi femeia din fotografie fu uitată. Nick nu mai redeschise subiectul.

Ce poţi face?

N-a aflat niciodată numele ei.

65

Nick luase prânzul cu Donaldson şi cu ataşatul militar al Statelor Unite la un restaurant de pe strada Fiul Sclavului, iar acum se întorceau înapoi, mergând pe bulevardul Istiklal. Nick îşi ridică gulerul ca să se apere de vântul puternic. Se opri să-şi aprindă o ţigară şi îi lăsă pe Donaldson şi pe ataşat s-o ia înainte. Când îşi ridică privirea, văzu un turc bine îmbrăcat îndreptându-se spre ei din direcţie opusă, ţinând în mână o servietă mare.

Ceva la omul acela îl nelinişti, ceva ce nu putea defini, îşi aminti de Jordon şi de acel al şaselea simţ de care vorbise el.

Auzi pe cineva strigându-l cu disperare pe nume şi se întoarse. O văzu pe Daniela făcându-i nebuneşte semn cu mâna din faţa băncii de la celălalt capăt al bulevardului. Îl strigă pe Donaldson, dar el şi ataşatul erau deja la vreo patruzeci şi cinci de metri în faţă. Îi va prinde din urmă.

Bărbatul cu servieta se oprise.

— Nick! ţipă Daniela. Nick, te rog!

Se întoarse spre ea, croindu-şi drum prin haosul de tramvaie şi

maşini de pe Istiklal.

— Daniela?

Expresia de pe faţa ei îi îngheţă sângele în vine.

— Ce s-a întâmplat?

Se auzi o explozie asurzitoare şi totul se întunecă.

* * *

Fu uimit să se trezească întins pe spate pe caldarâm. Se ridică în capul oaselor, cu capul vâjâind, şi se uită speriat la trupul lui, pipăindu-şi braţele şi picioarele. Părea să nu fie rănit. Erau urme de sânge, dar nu găsea nici o rană.

— Daniela?

Fata zăcea lângă el, cu faţa în jos. „Dumnezeule! Nu! Te rog, Doamne, nu!" O întoarse cu faţa în sus, crezând că sângele vine de la ea, şi căută disperat rana. Se rugă unei divinităţi în care nu credea şi în mintea lui îi promise orice numai ca ea să fie teafără.

— Daniela!

Ea deschise ochii.

— Eşti teafără?

Vocea lui părea că vine de undeva de departe. Îşi duse o mână la faţă şi descoperi că-i curgea sânge din ureche.

Daniela se aruncă de gâtul lui.

— Eşti rănită? întrebă el.

Fata clătină din cap.

Bărbatul cu servieta dispăruse; în locul lui nu mai rămăsese decât o pată. În mijlocul străzii, pe liniile de tramvai, zăcea o mână omenească. Donaldson şi ataşatul nu mai erau acum decât o grămadă de zdrenţe însângerate pe caldarâm. Nick îşi dădu seama că, dacă n-ar fi fost Daniela, ar fi fost şi el mort.

Ea stătea cu faţa lipită de umărul lui şi vocea ei era înăbuşită. Nick reuşi cu greu s-o audă; nu reuşea să audă mai nimic.

— Am crezut că am ajuns prea târziu.

— Ai ştiut, zise el.

— Nu vreau să te pierd, spuse Daniela.

Bărbatul o îndepărtă de el şi se uită din nou să vadă dacă are vreo rană.

— Nu eşti rănită?

Ea clătină din cap.

Nick se ridică clătinându-se în picioare, apoi o ajută şi pe

Daniela să se ridice. Simţea că-i vine să verse şi nu reuşea să-şi menţină echilibrul. Pe măsură ce capul i se limpezi, începu să gândească din nou ca un profesionist.

— Trebuie să pleci de aici, îi zise el.

Întrebările mai puteau aştepta. Trebuia ca Daniela să plece înainte de sosirea poliţiei.

— Fugi! strigă şi o împinse.

Ea se clătină, apoi o luă la fugă spre strada Fiul Sclavului. Se uită o dată înapoi, după care dispăru.

În depărtare se auzi o sirenă, în timp ce prima maşină de poliţie se îndrepta spre bulevardul Istiklal.

66

Abrams turnă trei degete de whisky într-un pahar şi îl puse pe birou în faţa lui Nick.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie să bei ceva, zise el.

— Maier, spuse Nick.

— Poftim?

— Maier a pus bomba aia. El l-a omorât pe Donaldson.

Urechea dreaptă a lui Nick ţiuia întruna. Doctorul spusese că explozia îi spărsese timpanul. De acolo provenise sângele de pe cămaşa lui.

Abrams se aşeză pe scaun, îşi încrucişa mâinile pe stomac şi medita.

— „Omorât” e un cuvânt cam tare, având în vedere că oamenii sunt ucişi cu miile în Italia şi în Africa de Nord.

— Dacă n-ar fi fost Calul troian, acum aş fi mort.

— Calul troian?

— Am văzut-o chiar înainte ca bomba să explodeze. Mi-a salvat viaţa.

— Ar fi trebuit să iau prânzul împreună cu voi. Dacă n-ar fi fost telefonul urgent de la ambasadorul australian, aş fi fost şi eu mort. Te-am rugat să vii cu mine, dacă-ţi mai aminteşti. Destinul, amice.

— N-ar fi avut cum să ştie decât dacă i-ar fi spus Maier.

Abrams oftă. Se aplecă şi împinse spre Nick plicul maro primit de la Maier.

— Copiile interogatoriului la care a fost supus agentul NKVD

capturat în Sofia de serviciul german de informaţii. N-a spus doar că era un spion rus în consulatul ăsta. A spus şi cum îl cheamă.

— Şi?

— Donaldson.

— Donaldson?

— Iată încă ceva la care să te gândeşti. Acum patru zile a avut loc un atentat la viaţa lui Stalin.

— Ce?

— Un general-locotenent rus pe nume Feoderev a încercat să introducă în Kremlin o servietă plină cu explozibili. Cei din NKVD au fost avertizaţi şi tocmai se pregăteau să-l aresteze când omul s-a împuşcat în cap. În momentul de faţă credem că Feoderev făcea parte dintr-un complot al serviciului german de informaţii. Dacă Stalin ar muri şi Rusia s-ar retrage din Alianţă, Canaris ar avea o şansă mai bună de a negocia separat un tratat de pace.

— Cine era Feoderev?

— Era unul din şefii de personal de la Stalingrad. Fusese decorat de trei ori şi făcut erou al Uniunii Sovietice de Stalin însuşi. Se pare că fiul lui a fost capturat de germani şi se poate ca aceştia să se fi folosit de lucrul ăsta. Cine ştie? Sau poate că s-a considerat un adevărat patriot.

— Şi Donaldson?

— Dacă lucra pentru ruşi, atunci serviciul german de informaţii trebuia să scape de el. Cine ştie ce pagube a făcut cât a fost aici?

— Chestia asta o să facă furori la Whitehall.

— Numai dacă se află.

Se uitară unul la celălalt.

— Carierele noastre ar fi terminate. Am fi pătaţi cu asta pentru tot restul vieţii.

— Tot trebuie să se afle în cele din urmă.

— De ce?

Nick se gândi puţin: Abrams avea dreptate. De ce?

— Cei din guvernul britanic vor dori să ştie de ce a fost omorât Donaldson.

— Poate că cineva voia să-l omoare pe ataşatul militar american. Poate că a fost o greşeală. Oamenii îi vor duce cu preşul bine de tot, Davis.

Nick rămase tăcut pentru o clipă, întorcând problema pe toate părţile.

— Se poate ca Donaldson să le fi spus ruşilor despre complot?

— E posibil. Dacă avea pe cineva în serviciul german de informaţii care lucra pentru el. Întrebarea e: cine?

— Poate că Maier va putea să ne spună asta.

— Dacă va trece de partea noastră.

— Va trece.

— Adevărul e că n-o să-mi fie dor de Donaldson. Oricine lucrează pentru NKVD probabil că nu e făcut pentru serviciul diplomatic al Maiestăţii Sale.

— Cunoaştem identitatea asasinului?

— Emniyet lucrează la asta. Dar îmi imaginez că o să fie cam greu de descoperit. Au găsit o bucată din fruntea lui pe un balcon aflat la aproape douăzeci metri de locul exploziei. Se pare că avea un neg deasupra sprâncenei drepte. Nu e un indiciu prea concludent.

— Şi bomba?

— Bănuim că a fost detonată de la distanţă. Asasinului i s-a spus fără îndoială că va avea timp să scape. L-au minţit. Îngrozitoare lucruri minciunile astea.

Nick termină de băut whisky-ul.

— Şi acum ce se va întâmpla?

— Războiul va continua. Totul va fi ca înainte. Asta e, Nick. Asta se va întâmpla. Ia-ţi liber azi! Du-te acasă şi culcă-te puţin! Arăţi îngrozitor.

Nick nu se duse acasă. Merse pe podul Galata, încercând să înţeleagă cele petrecute. Crezuse că nu poate avea încredere în Daniela, dar ea îi salvase viaţa; Maier era duşmanul lui, dar el voia să-i fie prieten; Donaldson era şeful lui, dar lucra pentru ruşi. Nu mai ştia ce să creadă. Nu ştia nici măcar dacă mai credea în încredere.

* * *

Venise la lăsarea serii, îl sunase la ambasadă să se asigure din nou că e teafăr şi să-i spună că voia să-l vadă. Făcură dragoste încet, la lumina unei singure lumânări de pe noptieră. Erau amândoi plini de vânătăi şi speriaţi şi amorul lor fu nesigur.

După aceea, statură unul în braţele celuilalt, căldura trupurilor lor făcând ca viaţa să pară şi mai preţioasă.

— Cum ai ştiut? şopti el.

— L-am auzit pe Maier vorbind la telefon.

— Cu cine vorbea?

— Nu ştiu.

— Ce altceva a mai zis?

— Doar că va fi plasată o bombă. Ştiam că lucrezi pentru Donaldson. Trebuia să mă asigur că nu erai cu el.

— Când s-a întâmplat asta?

— Azi-dimineaţă. Cam cu o oră înainte de a exploda bomba. Am crezut că o să ajung prea târziu. Am inventat o scuză ca să ies din casă.

„E adevărat că moartea e un afrodisiac”, se gândi el. Curând, simţi din nou nevoia să facă dragoste cu ea, găsind în iubire o afirmare a vieţii. O luă în braţe, iar ea i se dărui din nou, dându-şi capul pe spate pentru ca buzele lui să urmeze linia lungă şi netedă a gâtului şi a umărului ei. În colţurile camerei ardeau sobe cu cărbuni şi ploaia bătea în ferestre.

Murmurul lor gâfâit fu acoperit de tunetul îndepărtat care zgudui geamurile. Daniela icni şi îşi arcui spatele împreună cu el, în timp ce furtuna izbucnea deasupra oraşului, picăturile de ploaie reci ca gheaţa lovind ferestrele precum un pumn de pietricele, vechea casă gemând în bătaia vântului.

* * *

Daniela dormi în braţele lui, iar Nick ascultă respiraţia ei profundă şi ritmată. După o vreme, ea se rostogoli mai departe de el şi bărbatul se întoarse într-o parte ca s-o privească, să-i vadă părul împrăştiat pe pernă şi buzele întredeschise, în formă de inimă.

Femeia dormi cam o oră, cu braţul drept aruncat neglijent deasupra capului. Nu avea un somn liniştit şi în ultimul timp coşmarurile ei se îndesiseră. O dată, în somn, luase perna de sub capul lui şi o aruncase prin cameră. Dar în seara asta dormea liniştită ca un copil, respirând adânc.

Apoi se întoarse într-o parte şi deschise ochii.

Era frumoasă aşa buimacă de somn cum era, dar ceea ce poate fi înduioşător într-o căsătorie devine dureros într-o aventură amoroasă.

Mai erau câteva ore până când Daniela trebuia să plece acasă; în loc de asta, el nu se putea gândi decât la zilele şi la

săptămânile în care ea va dormi în altă parte.

— Căsătoreşte-te cu mine! şopti el.

Faţa ei se întunecă.

— Eşti deja căsătorit, Nick.

— Vreau să-l părăseşti, zise el, încrezător că logica lui o va convinge. Nu te mai poţi pune în pericol. Germanii pierd războiul ăsta. Lasă-mă să te protejez.

Ea zâmbi şi îl mângâie pe faţă.

— Pot să obţin un post la Roma sau la Paris după terminarea războiului. Pot să-ţi fac rost de un paşaport britanic. Am vorbit deja cu Abrams.

— Ai o familie, Nick.

— Pe tine te iubesc.

— Iar soţia ta te iubeşte pe tine. Băieţii tăi la fel. După război va trebui să te întorci la ei.

Daniela încercă să-i dea un sărut, sărutul după care Nick tânjea ori de câte ori nu erau împreună. Dar acum bărbatul o respinse, preferând să se certe cu ea.

— Nu mă mai întorc.

— Nu vreau s-o părăseşti.

— E decizia mea.

— Nu vreau să te despart de familia ta.

Încercă să se îndepărteze de el, dar Nick o prinse de umăr şi o trase înapoi. Ploaia începuse să bată şi mai tare în acoperiş.

— Şi dacă Maier n-ar mai fi în preajmă? Ce-ai face?

— Crezi că Siggi mă va părăsi? îl întrebă ea.

— Era doar o întrebare.

— Nu ştiu.

— Trebuie să te fi gândit vreodată la asta.

Femeia dădu elocvent din umeri.

— De ce nu vii să stai aici?

— Haide să nu facem asta acum! zise ea.

— Rămâi aici în noaptea asta!

Faţa ei se schimonosi; Nick nu putu să-şi dea seama dacă era gata să plângă sau să izbucnească de furie.

— Nu pot, spuse ea şi îşi băgă faţa în pernă, bătând-o cu pumnii la fel de ineficient ca un copil.

Afară, furtuna se potolise, nu mai era decât un bubuit îndepărtat deasupra Mării Marmara. Acum se auzea apa curgând pe caldarâm din mii de streşini; totul era rece şi umed.

Nick îi luă mâna şi o strânse, de parcă ar fi putut-o forţa să vadă lucrurile prin prisma lui.

— Cum poţi trăi aşa?

— Nu înţelegi. Pentru tine e atât de uşor!

— Uşor? Cum poţi să spui aşa ceva?

Ea îi luă mâna şi o puse pe pieptul ei.

— Vei fi întotdeauna aici, Nick. În inima mea. Chiar dacă vom fi departe unul de celălalt, tot vei avea un loc în sufletul meu.

Bărbatul vru să ţipe la ea: „La ce-mi foloseşte mie asta? Cum mă poate ajuta şi consola ceva ce nu pot vedea?” La şcoală, profesorul de religie le spusese despre dragostea lui Dumnezeu, dar nu însemna nimic pentru el când era singur sau speriat sau disperat. Genul ăsta de dragoste era refugiul celor care erau prea înspăimântaţi să iubească ceea ce era real. El nu găsise niciodată speranţă sau salvare în ceea ce era invizibil.

Astea erau momentele în care ar fi vrut să pună punct situaţiei. Nu mai era o aventură amoroasă; simţea că Maier era intrusul, nu el, şi nu voia decât să pună capăt jocului pe care îl jucau, s-o ia de lângă el şi s-o ştie în siguranţă. Nu mai voia să tânjească atâta după ea, să mai simtă gelozia care îl măcina când o privea îmbrăcându-se ca să plece spre patul unui alt bărbat, să mai aştepte întâlnirea următoare, fără să ştie când se va termina.

67

În ceea ce-i privea pe nazişti, serviciul german de informaţii avea mai mulţi oameni nedemni de încredere decât Rezistenţa franceză. Himmler, şeful SD-ului, credea că acest serviciu era o ameninţare la adresa siguranţei mai mare decât DEOS.

Abrams era convins că Maier va trebui să acţioneze curând. Voia ca Nick să se întâlnească din nou cu el, să-l împingă să facă acel ultim şi irevocabil pas.

La îndemnul lui, Nick îi dădu telefon lui Maier şi stabili o întâlnire într-o cafenea din vechiul oraş.

Inevitabilul Mahomed Cuceritorul privea dintr-un portret de pe perete cu o înţelepciune maliţioasă. Chelnerul aduse cafeaua într-o ceşcuţă. Din ea se înălţau firişoare de abur fierbinte. Avea ca de obicei consistenţa noroiului, dar îl revigora. Cafeaua

turcească loveşte inima ca un şoc electric, neagră, amară şi foarte, foarte tare.

Ciocăniturile fierarului de alături acopereau aproape de tot vaietul muzicii de la radio. Tinichigiii treceau pe lângă cafenea pe biciclete, ale căror roţi alunecau pe gheaţă. Aici era oraşul turcului obişnuit, câţiva bătrâni în costume maro uzate fumând pipe, bând ceai din pahare mici şi jucând table, privindu-i pe străini cu suspiciune.

Nick se uită la ceas. Maier întârzia şi englezul începu să se neliniştească.

Dar germanul îşi făcu brusc apariţia, cu pălăria trasă pe ochi ca să se apere de vânt şi cu gulerul paltonului său gri ridicat până la bărbie.

Se aşeză lângă Nick. Nu existară formalităţi.

— Cum merg afacerile cu mirodenii? întrebă Nick.

— Nu ştiu nimic despre afacerile cu mirodenii. Şi nici nu-mi pasă.

Nick mai comandă cafea.

Maier îşi aprinse o ţigară. Încercă de trei ori până să se aprindă chibritul.

— Kaltenbrunner i-a scris lui Hitler ştii? întrebă Maier.

Kaltenbrunner era adjunctul lui Himmler în cadrul SD.

— Am văzut o copie a scrisorii. Unul din oamenii noştri a scos-o pe ascuns din Reichstag. Kaltenbrunner a zis că serviciul german de informaţii de aici din Istanbul e un cuib de viespi. Frumoasă caracterizare după ce ne-am servit cu atâta credinţă ţara, nu-i aşa?

— De ce îmi spui toate astea?

Maier suflă îndelung fumul în aer.

— Nu vreau să văd Germania distrusă de nazişti.

— Te-ai hotărât să dezertezi?

— „A dezerta” e un cuvânt atât de urât! Dar ai dreptate. Nu vreau să-mi trădez prietenii şi colegii, dar nu mai pot continua să servesc interesele naziştilor. Ăsta e adevărul.

— Ce vrei, Herr Maier?

— Dacă mă ajutaţi, vă voi spune tot ce ştiu despre operaţiunea noastră din Istanbul.

— Ne vei spune şi ce ştii despre Donaldson?

Ce însemna acea privire? Apăru pentru o secundă, apoi dispăru.

— Desigur. Trebuie să-mi protejaţi şi familia.

— Unde e familia ta acum?

— E încă în Berlin. Nişte prieteni de-ai mei se ocupă de vizele pentru Turcia.

— N-ar trebui să amâni prea mult.

Maier zâmbea, dar în ochii lui se citea nervozitatea. Dezertarea nu era singurul lucru care îl preocupa.

— Şi amanta ta?

— Ce-i cu ea?

— Vrei o viză şi pentru ea?

— Mă tem că nu va fi posibil. S-ar putea ca Frau Maier să nu aprecieze asta.

Se aplecă spre el. Nick simţi miros de tutun şi de apă de colonie scumpă.

— Nu pari un tip chiar aşa de rău, prietene englez. Desigur, au fost momente când aş fi vrut să-ţi tai gâtul. Dar asta e.

„Şi eu aş fi vrut să-i tai pe-al tău”, îşi zise Nick. „Dar ai trimis-o pe ea la mine; a fost ideea ta.” Totuşi îl satisfăcea să ştie că tulburase liniştea lui Maier în aceeaşi măsură în care o tulburase Maier pe a lui.

— Deci, ne-am înţeles?

— De îndată ce eşti gata, dă-mi un telefon la consulat. Sau acasă. Uite numărul!

Împinse spre el o bucată de hârtie. Maier o băgă în buzunar şi termină de băut cafeaua. Apoi se ridică.

— Acum trebuie să plec să mai cumpăr nişte scorţişoară.

— Baftă! Mi se pare că e la mare căutare zilele astea.

Maier ezită; era imposibil să-ţi dai seama dacă era furios sau trist.

— E o femeie remarcabilă. Dar tu ştii deja lucrul ăsta.

— Da, ştiu, zise Nick.

— N-o vei avea niciodată, să ştii.

Zicând asta, se întoarse şi plecă.

* * *

— Dumnezeu ţi-a pus scula afară şi inima înăuntru şi a făcut-o cu un scop, bătrâne. Nu te poţi ataşa de femei decât într-un singur fel, amice, şi anume prin intermediul organelor carnale. Inima trebuie să o păstrezi, rămâne în interior şi nu e menită să

se ataşeze de nimic. Ai priceput?

Erau într-un bar întunecat de lângă Taksim. Amanta lui Max, Adrienne Varga, cânta o baladă ungurească tristă pe scena micuţă, acompaniată de un turc la baglama.

Fruntea înaltă a lui Max era transpirată şi picăturile de sudoare străluceau în lumina reflectoarelor. Îi dădea un aer de disperare nebună.

— Uită-te la mine şi la Varga. E o fată bună. Acrobată, dacă înţelegi ce vreau să spun. E plăcută la vedere. Secretul e să nu te ataşezi prea mult. E doar o femeie. Jumătate din lumea asta sunt femei. Trebuie să ţii minte lucrul ăsta, amice.

— O să încerc.

Varga era într-adevăr frumoasă, o slavă blondă, cu şolduri unduitoare şi cu o voce care îi făcea pe bărbaţii din bar să o devoreze din ochi.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, zise Nick. Ştiam că nu vei înţelege.

— Te înţeleg perfect. Intenţionezi să-ţi distrugi viaţa din pricina unei femei. Nu eşti primul. Îţi doresc mult noroc.

— O iubesc, Max.

— Bărbaţii nu se îndrăgostesc, amice, li se scoală.

— Eşti cinic.

— Bineînţeles că sunt, doar sunt ziarist.

Varga terminase balada şi trecuse la un alt cântec de dragoste, în aplauzele furtunoase ale unui grup de turci care stăteau chiar lângă scenă, la picioarele ei.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea, zise Nick.

— De ce să distrugi ceva frumos? Nu te înţeleg, bătrâne. Ai întâlnit vreodată un bărbat cu o căsnicie fericită?

Începu să şoptească teatral:

— Între noi fie vorba, Varga vrea să se mărite.

— Tu nu?

— Nu cred în căsătorie. O dată e de ajuns. Am refuzat-o.

Max îşi termină whisky-ul şi mai comandă unul. Ziaristul bea prea mult. Acum nu-l mai putea ajuta nimeni. Nick se uită la Varga şi se întrebă dacă exista vreo femeie care l-ar fi putut aduce pe drumul cel bun. Se îndoia.

68

Stăteau unul lângă altul pe podul Galata, uitându-se la apele reci şi întunecate, bătuţi de vânt. Nu ieşiseră prea mulţi pescari cu barca, întrucât vântul isca valuri pe Corn şi micile feriboturi săltau ca nişte cai pe crestele învolburate.

Ca de obicei, Daniela îl întrebă dacă mai primise veşti de la Jennifer. Lui Nick i se părea că fata încerca mereu să-i împace. Dar îi spuse adevărul: că Jennifer îi scrisese de trei ori în acea lună, că era bine şi că se întorsese la Londra, iar băieţii erau la şcoală, Jamie fiind în ultimul an.

— Vor aştepta cu nerăbdare să te revadă.

— Asta s-ar putea să nu se întâmple prea curând.

— Trebuie să te întorci la familia ta după ce se va termina războiul.

— N-o să mă întorc niciodată la Jennifer. Nu acum.

— Atunci vei găsi pe altcineva.

— Te vreau pe tine.

— Nu sunt bună pentru tine. Trebuie să găseşti o femeie care să te poată face fericit.

— Am găsit-o. Tu eşti cea pe care o vreau.

— Vor mai fi şi alte femei care te vor face fericit.

Nu poate exista chin mai mare decât s-o auzi pe femeia iubită dorindu-ţi fericire alături de altcineva, împingându-te în braţele alteia. Putea fi ceva mai crud sau mai dureros pe lume? Cuvintele fuseseră rostite cu bunătate, desigur, căci Nick credea că Daniela voia cu adevărat ca el să fie fericit. În schimb, bărbatul voia ca fata să fie la fel de geloasă şi de posesivă ca el.

Ea îl luă de mână.

— Aş fi vrut să fim doar noi doi.

— Am putea fi, dacă asta vrei.

Furia şi frustrarea lui îl determinară să facă ceva ce nu crezuse vreodată că va face: îi dezvălui fetei un secret militar.

— Îşi aduce soţia şi fiul la Istanbul. Ştiai asta? Trece de partea noastră, Daniela. Tu ce-o să faci?

Pe faţa ei apăru o tristeţe de nedescris. Nick îşi dădu seama că fata ştia deja.

— Pot să am eu grijă de tine, zise el.

— Dacă suntem destinaţi să fim împreună, atunci vom fi, replică ea.

— Oamenii decid dacă ceva este sau nu este destinat să fie.

— Nu te poţi împotrivi sorţii, Nick.

Bărbatul nu înţelegea fatalismul ăsta de care se agăţa Daniela. Era ca şi cum fata hotărâse că se născuse sub o stea lipsită de noroc şi nimeni n-o mai putea ajuta cu nimic, că nu avea nici un pic de control asupra vieţii ei. El nu crezuse niciodată în soartă. Oamenii cred în destin atunci când nu vor să-şi asume responsabilitatea pentru alegerile lor.

În astfel de momente ar fi vrut să ţipe la ea, să o scuture, dar ştia că nu ar fi folosit la nimic. Părea la fel de hotărâtă să fie nefericită cum erau alţii lacomi de avere, sex sau putere, agăţându-se de ideea asta cu un devotament orb.

— Te iubesc, zise el. De ce continui să mă respingi?

— Nu te mai poţi tortura în felul ăsta, răspunse ea pe un ton de afaceristă. Ţi-am dat tot ce-am putut să-ţi dau, iar tu vrei şi mai mult. Ce te-a apucat? Poate că ar trebui să nu ne mai vedem.

Nick fusese sigur că într-o zi va reuşi să o convingă prin simpla putere a voinţei. Dar acum îşi dădu seama că ar putea într-adevăr s-o piardă.

— Nu mai pot face asta, zise ea. Nu te mai pot răni în felul ăsta. Îmi pare rău, Nick.

— Dar ce vei face?

Daniela zâmbi; era un zâmbet trist şi obosit.

— Voi supravieţui. O fac întotdeauna.

Relaţia lor durase trei ani, în ciuda despărţirilor, a pericolului şi a îndoielilor; şi totuşi, acum când nu mai era nevoită să stea cu Maier, voia să-l părăsească. Asta nu putea să însemne decât că nu-l iubea, că nu-l iubise niciodată.

Nick era obosit până în măduva oaselor şi nu mai avea putere să continue lupta.

O lăsă să plece, să traverseze podul spre Beyoglu. Lumea era cenuşie şi rece. Sunetul sirenei unui vas comercial se auzi trist în depărtare.

* * *

Casele de lemn stăteau înclinate spre stradă. Pe deasupra acoperişurilor, Nick zări Marea Marmara, bărcuţele roind ca nişte gândăcei printre vasele de război ancorate în port. Un muezin chemă credincioşii la rugăciunea de prânz, însoţit de un alt muezin, apoi de un altul, vocile lor răsunând deasupra oraşului în

note discordante.

Ceva îl făcu pe Nick să-şi ridice privirea. Văzu faţa unei femei apărând pentru o clipă la o fereastră cu obloanele pe jumătate trase, uitându-se printre jaluzele. Aceşti fii ai lui Mohammed înţelegeau dorinţa, dar prin faptul că-şi ţineau femeile sechestrate revelau mai mult firea unui bărbat decât pe cea a unei femei.

Unul din nepoţii lui Mohammed spusese cândva că dorinţa era compusă din zece părţi şi că femeile posedau nouă din ele. „Dar sufletul este cel care doreşte, nu numai trupul", se gândi Nick. „Sufletul este cel care iubeşte cu adevărat; bărbaţii iubesc cu privirea, femeile cu inima."

Se opri la capătul străzii şi se uită înapoi să se asigure că nu fusese urmărit. Nu văzu decât o mişcare în spatele jaluzelelor unei case aflate la jumătatea străzii, o femeie care îl privea, un alt suflet ca şi el, închis într-o cuşcă.

* * *

Casa lui Omar era din secolul al XVII-lea, de pe vremea Imperiului Otoman. Fusese grandioasă cândva, dar acum îi apusese de mult gloria; ferestrele batante şi arcadele din lemn purtau semnele trecerii timpului, iar vopseaua de pe uşa de la intrare se decojea precum pielea arsă de soare.

Nick deschise poarta şi îşi croi drum prin grădina prăpădită. Bătu la uşă şi aşteptă. Tocmai se pregătea să bată din nou, când auzi o cheie răsucindu-se în broască şi uşa se întredeschise.

Dinăuntru veni un miros de must şi de ceva dulce şi greţos. Soţia lui Omar se uită la el din umbră, cu capul înfăşurat într-o eşarfă mare. Ochii ei negri îl priviră cu spaimă. Venirea unui străin în casă nu putea să-i aducă soţului ei decât ghinion.

Nick se descălţă şi intră. Era frig şi întuneric. Se uită în jur. Casa fusese cândva plină de mobilă grea din lemn de mahon şi podelele fuseseră acoperite cu covoare de Buhara. Acum era aproape goală. Nu mai erau decât câteva chilimuri atârnate pe pereţi; restul fusese vândut pentru a satisface pofta lui Omar.

Femeia îl conduse într-un dormitor aflat în partea din spate a casei.

Omar stătea întins pe partea stângă, pe un covor pus într-un colţ al camerei. Încăperea era întunecată şi plină de un miros de

fum dulce. Nick se aşeză turceşte lângă el şi aşteptă.

Îl văzu pe Omar luând cu un ac o bucată neagră şi lipicioasă de opiu şi îndesând-o în pipă. O aprinse cu o lumânare şi inhala fumul gros, având o privire înceţoşată şi rătăcită. Nick nici măcar nu era sigur că-şi dădea seama de prezenţa lui. Parfumul dulce şi stimulator al opiului pluti prin cameră.

Tocmai când Nick credea că Omar era pierdut în visele lui, acesta îi făcu semn să se apropie.

— *Efendi,* murmură el. Nu te-am mai văzut de mult.

— *Günaydin,* Omar-Bei. Fie ca ziua ta să fie luminoasă!

— Cum îţi merge?

— Bine, Omar. Lăudat fie Dumnezeu!

— Am auzit că ai probleme cu o femeie, zise Omar.

— Oamenilor le place să bârfească.

— Înţeleg, *efendi.* Singurii bărbaţi care nu au probleme cu femeile sunt morţi.

Rânji şi inhala din nou fumul dulce.

— Popescu-Bei vrea să stabilească o întâlnire. Aici în Istanbul. Îşi trimite propriul mesager, de la minister. E ginerele lui, ofiţer în armată, fiul unuia din cei mai buni prieteni ai lui Popescu. Numele lui este… este…

Omar îl părăsise din nou, aruncându-se în braţele liniştitoare ale opiului. Nick se ridică în picioare dezgustat şi ieşi repede din casă.

Odată afară, crezu că-i vine să verse. Fumul opiului îl ameţise şi fu nevoit să se sprijine de perete.

Se întoarse la podul Galata, unde chiar în acea dimineaţă Daniela îl părăsise pentru totdeauna.

Intenţionase să ia un taxi de acolo până la consulat, dar în loc de asta coborî scările până la pontonul din umbra podului. Simţi scândurile legănându-se sub picioarele lui când un troleibuz trecu cu zgomot pe podul aflat deasupra.

În port, grupuri mici de pescăruşi pluteau şi ţipau în jurul pupei unei bărci de pescuit. Turcii îi numeau sufletele pierdute ale Bosforului, fantomele celor care muriseră în apele lui întunecate, ale fetelor alungate din haremuri şi ale curtenilor gâtuiţi. Atât de multe suflete pierdute în lume! Uneori, Nick credea că putea fi şi el unul din ele, la fel Daniela.

„Oare sunt chiar atât de diferit de Omar, dependent cum sunt de răşina dulce şi neagră a dorinţei mele?” se întrebă el. Se

spunea că, o dată ce deveneai sclavul opiului, singura scăpare era să te arunci de pe podul Galata. Privi îndelung apa şi îşi imagină că-şi vede propriul chip uitându-se la el, scheletic şi fantomatic.

— Nu e dorinţă, îi zise chipul. Ştii că e mai mult decât atât. Ştii că o iubeşti.

— N-o pot iubi, spuse el. Se presupune că trebuie să iubesc pe altcineva.

Dar era prea târziu. Bărbatul cu care trăise întreaga lui viaţă dispăruse. Chipul care se reflecta în apa adâncă şi învolburată era diferit de cel pe care îl cunoscuse cândva. Bărbatul rezervat şi secretos lăsase garda jos şi un străin îi uzurpase identitatea, îi furase paşaportul şi cheia de la casă şi pusese stăpânire pe viaţa lui.

Ştia că, orice s-ar fi întâmplat cu Daniela, el nu se mai putea întoarce.

Va înţelege cineva asta, prietenii, familia, băieţii lui? Se întoarse cu spatele la pod şi văzu un hamal mergând pe pasarela unuia din feriboturile priponite la docuri, încovoiat sub greutatea unor saci masivi de orez. Când doi marinari îi luară sacii de pe umeri, Nick văzu expresia de uşurare de pe faţa omului, plăcerea fundamentală de a scăpa de teribila povară.

Crezu că ştie ce simte.

69

Într-o noapte, ploaia şi zăpada dispărură. Când Daniela se trezi a doua zi, cerul era senin şi soarele strălucea. Deschise fereastra şi auzi strigătele vânzătorilor ambulanţi de pe stradă şi răgetul insistent al unui măgar.

Dormise din nou prost şi avusese visuri tulburătoare. Se trezi gândindu-se la el.

Ce să facă? Nick îi pătrunsese în suflet. Momentele petrecute împreună fuseseră unele din cele mai minunate din viaţa ei, dar el voia mereu mai mult, nu se mulţumea niciodată să trăiască clipa; erau atâtea lucruri pe care Nick nu le înţelegea, pe care nu le putea lăsa în pace!

Crezuse că nu trăise deloc înainte să intre în viaţa lui? Nu se întrebase niciodată cum de ea supravieţuise şi restul familiei ei

nu? Nu se gândise niciodată cât de vinovată se simţea că supravieţuise şi cât de mult o durea sentimentul ăsta? Voia s-o ameninţe sau s-o convingă să-i facă pe plac, de parcă ar fi avut vreun drept asupra ei, când el era căsătorit şi avea doi fii în Anglia. Nu-i înţelegea deloc inima?

Îi dăruise tot ce putea să-i dăruiască. De ce voia întotdeauna mai mult?

Şi totuşi, îi era dor de el. Ştia că trebuie să-l mai vadă o dată. Doar o dată.

Dragă Nick,

E cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu vreodată. Nici nu ştiu de unde să încep.

Am încercat întotdeauna să-ţi fiu o soţie bună. Ceea ce ni s-a întâmplat recent n-a fost din vina mea. Eram gata să te iert şi să ne continuăm viaţa, dacă ai fi vrut şi tu asta.

Dar ultima dată când te-ai întors în Anglia a fost clar pentru mine că nu doreai aşa ceva. Şi mi-am dat seama din ultimele tale scrisori că inima şi mintea ta sunt în altă parte.

După cum ştii, mă întâlnesc de doi ani cu un maior de la baza locală a forţelor aeriene. Şi-a pierdut soţia în bombardament şi ne-am împrietenit; cred că am fost o alinare pentru el, iar el a fost într-o oarecare măsură o alinare pentru mine. N-am depăşit niciodată limitele bunului simţ. Ştii că nu ţi-aş face niciodată aşa ceva, Nick. Am fost întotdeauna o soţie bună şi credincioasă.

Totuşi, în ultimele săptămâni lucrurile s-au schimbat. Nu sunt mândră de asta. Sunt femeie, Nick, şi nu pot aştepta la nesfârşit să te hotărăşti. Mi-a cerut să încep o nouă viaţă alături de el şi asta intenţionez acum să fac.

Îmi pare rău. Dar tu ai fost cel care a adus o altă femeie în căsnicia noastră, iar eu am aşteptat destul.

Sper că îţi vei da seama că aşa e cel mai bine. Am vorbit cu un avocat să întocmească actele de divorţ. Presupun că nu ai nici o obiecţie.

Jennifer.

Nick se plimbă prin cameră, strângând scrisoarea în mâna dreaptă. Nu regreta nimic din ceea ce făcuse, dar acum, în mod ciudat, avea un sentiment acut de pierdere, deşi ştia că ceea ce simţea era suferinţă pentru ceva pierdut în trecut. În decurs de o

săptămână o pierduse pe femeia pe care o iubise timp de aproape douăzeci de ani şi pe femeia pe care o iubea mai mult decât pe oricare alta.

Totuşi se aşteptase de la bun început să se întâmple aşa.

70

Hotelul Park era o clădire murdară din stuc, situat mai departe de marele bulevard Ayas Paşa, vizavi de consulatul german, cu uriaşul lui steag nazist roşu şi negru. Avea o alee circulară în faţa intrării, veşnic plină de limuzine germane şi franceze, iar în centrul aleii erau câteva straturi de flori lăsate în paragină.

Era sediul neoficial al fasciştilor din Istanbul. În barurile şi în restaurantele lui se adunau germani, unguri, austrieci, chiar şi arabi şi japonezi. În drum spre lift, Nick văzu un diplomat irakian conversând în taină cu un ziarist german în foaier şi îl ţinu minte pentru viitor. Avea un dosar pentru fiecare simpatizant nazist şi fascist care intra şi ieşea din Istanbul; mai curând sau mai târziu, toţi îşi făceau apariţia în hotelul Park. Dar în seara asta avea treburile lui şi cel mai bun loc pentru a le rezolva era chiar sub nasul serviciului german de informaţii.

Urcă cu liftul până la etajul cinci şi, după ce coborî, se asigură că nu era nimeni pe coridor. Se îndreptă repede spre camera 505 şi bătu la uşă. O gorilă într-un costum care nu-i venea deloc bine deschise uşa şi îl pofti înăuntru. Dădu să-l percheziţioneze pe Nick, dar Popescu îi făcu semn să plece.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Popescu îl conduse pe Nick la fereastră unde se aflau două fotolii roşii din piele. Îi oferi rachiu. Gorila aduse băuturile.

Popescu era elegant, îmbrăcat ca un ofiţer de cavalerie, cu cravată şi costum închis la culoare, şi avea aerul de risipă extravagantă şi educaţie afişat de bărbaţii de viţă nobilă din România. Era liderul opoziţiei liberale, iar familia lui era implicată de şaptezeci de ani în politica României, vocea raţiunii în mijlocul unei adunături de afacerişti, industriaşi şi şefi de poliţie. Chiar şi acum, Popescu continua să aibă influenţă asupra lui Antonescu.

— În sfârşit ne întâlnim faţă în faţă! Sper că ţi-am fost de un oarecare ajutor.

— Într-adevăr.

— Am făcut ce-am putut. Nu-i iubesc pe germani, *monsieur* Davis. Dar am fost constrâns de pragmatismul politic.

— Cum merg lucrurile în Bucureşti?

— Nu prea bine. Ştii că băieţii noştri au luptat în Stalingrad? Am pierdut o sută cincizeci de mii de oameni. Cu alte cuvinte, România nu mai are armată.

— Au murit mulţi.

— Cred că a fost o decizie luată de înaltul comandament german. Au vrut să ne distrugă armata în caz că ne hotărâm vreodată să luptăm împotriva lor. A fost un mod de-a ne dezarma.

— Şi încă unul foarte eficient.

— O sută cincizeci de mii de oameni şi tot nu ne-au fost înapoiate provinciile pierdute. Dar voi ne-aţi avertizat în privinţa lui Hitler.

— Având în vedere împrejurările, nu aţi fi putut face mare lucru.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Dar asta nu-l ajută pe fiul meu. Era ofiţer în artilerie. Şi-a pierdut ambele picioare la Kiev.

Popescu îşi termină de băut rachiul; acum nu mai zâmbea.

— De ce ai vrut să ne întâlnim? întrebă Nick.

— Unii din noi au fost întotdeauna simpatizanţi ai cauzei aliaţilor. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Credem că e important ca discuţiile dintre guvernul vostru şi guvernul nostru să continue. Nu le puteţi permite ruşilor să intre în Bucureşti. Nu e în interesul vostru şi cu siguranţă nu e în interesul nostru.

— Sunt aliaţii noştri.

— Aliaţi? Churchill al vostru şi Roosevelt îl lasă pe Stalin să facă ce vrea.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

— Sper. Spune-le celor din guvernul dumitale că încă mai au prieteni în Bucureşti.

— Voi fi întotdeauna legătura dintre dumneata şi Londra, promise Nick.

— Mă bucur să aud asta. Acum, haide să vorbim despre punctele noastre comune şi despre cum am putea scoate România din dezastrul ăsta. S-ar putea să avem nevoie unii de alţii într-o zi. Nu se ştie niciodată.

Nick zâmbi politicos. Înţelegea că Popescu putea avea într-o zi nevoie de el, dar nu vedea cum ar putea fi invers.

71

Din hotelurile aflate în jurul pieţei Taksim se auzea muzică. Era sâmbătă seară şi Nick mergea braţ la braţ cu Daniela prin mulţime, râsete şi zvonuri despre pace revărsându-se din cafenelele de pe bulevardul Istiklal.

Cinară la cazinoul Taksim. Pe scenă, o unguroaică cânta balade româneşti. Era refugiată, la fel ca mulţi alţii din oraşele asediate şi mai norocoasă decât majoritatea pentru că era înaltă, blondă şi avea picioare frumoase. Atrăgea mulţi admiratori, mai ales americani. Chiar şi pe ambasador, când era în oraş. Se spunea că acesta avea o aventură cu ea.

Nick comandă şampanie şi se aşezară la una din mesele din faţă. Bărbaţii din public nu se mai saturau s-o privească pe blondă, dar Nick nu-şi putea lua ochii de la Daniela. Fata se uita în direcţia scenei, dar ochii ei aveau expresia fixă a cuiva care tocmai văzuse o moarte îngrozitoare, încheieturile mâinilor i se albiseră de cât de tare strângea marginea mesei şi bătea cu piciorul în podea mai repede decât ritmul muzicii.

Bărbatul fusese întotdeauna uimit de stările ei de spirit, încercă să facă puţină conversaţie, dar fără succes. O iubea pe această femeie misterioasă, dar între ei era o barieră de care el nu putea trece.

Îl părăsise atunci, pe podul Galata; apoi îl sunase şi îi spusese că voia să se întâlnească cu el. Dar de-abia dacă scosese vreun cuvânt întreaga seară, chinuită de propriile gânduri.

— Nu sunt o companie prea bună în seara asta, zise fata. Poate că ar trebui să mergem acasă.

— Atunci de ce m-ai sunat?

— Te rog! îl rugă ea. Nu pot face asta acum.

Nick dădu din umeri, apoi ceru nota de plată şi se duse să ia hainele de la garderobă. Se săturase de toate astea; îşi zise că acum nu voia decât să scape de ea, că ar trebui să-şi accepte prostia şi s-o uite, să termine odată. Dar ştia că nu putea face lucrul ăsta. Daniela era în sângele lui.

Fata nu-l aşteptă, ci ieşi înainte din cazinou.

Nick tocmai luase hainele şi traversa holul, când auzi zarvă afară. În faţa cazinoului era oprit un Mercedes negru. Portiera din spate era deschisă şi Nick văzu picioarele unei femei lovind nebuneşte în toate direcţiile. Portarul coborî în fugă scările ca să o ajute, dar un zdrahon într-un costum închis la culoare ieşi de undeva din umbră şi îl lovi cu pumnul, doborându-l la pământ cu uşurinţa unui profesionist. Portarul nu se mai ridică.

Atacatorul lui se urcă pe bancheta din spate a maşinii. Ţeava de eşapament a Mercedesului scoase un zgomot puternic când şoferul demară în trombă, făcând cauciucurile să alunece pe caldarâm, şi maşina se îndepărtă, cu portiera din spate încă deschisă.

— Daniela!

Vehiculul sălta pe suspensii de parcă pe bancheta din spate se ducea o luptă aprigă. Nick văzu farurile aprinzându-se de mai multe ori în timp ce maşina îşi croia drum prin trafic.

Opelul pe care englezul îl scosese în seara aceea din garajul consulatului era parcat la vreo cincizeci de metri distanţă de el. Nick îl dădu pe şofer jos de la volan — acesta dormea cu capul rezemat de spătarul scaunului, sforăind — şi se urcă în maşină. Porni motorul şi băgă Opelul în viteză. Maşina demară în trombă, lăsându-l pe şofer în mijlocul străzii, uimit şi pe jumătate adormit.

Maşina se înclină spre dreapta când Nick vră printre celelalte autovehicule, accelerând din ce în ce mai tare. Mâinile îi tremurau pe volan şi era copleşit de spaimă.

* * *

Piaţa Taksim era aglomerată, luminată de neoane şi zgomotoasă şi Nick claxona frustrat, făcând slalom printre trecători, tramvaie şi autobuze. Urmări Mercedesul pe străzile pietruite din Cumhurriyet Caddesi, pe lângă bănci, birouri şi depozite, apoi prin suburbii, pe lângă magazine închise şi garaje luminate chiar şi la acea oră din noapte de lămpi cu kerosen. Curând lăsă în urmă luminile cartierului Beyoglu. Drumurile deveniră mai înguste şi pline de gropi.

Se întinse spre torpedou şi găsi înăuntru revolverul Webley pe care îl pusese acolo pentru orice eventualitate. Arma îi dădu un sentiment de siguranţă. O puse pe scaunul de lângă el.

Striga din toate puterile, înjurând maşina şi pe sine însuşi pentru că fusese atât de neglijent. Curând ieşi din Istanbul şi pătrunse în ţinutul deluros al Traciei. Conducea mult prea repede şi aproape că lovi un fermier bătrân călare pe un măgar, care apăru brusc în lumina farurilor. Drumul era prost, plin de denivelări, zgâlţâindu-l din toate încheieturile. Cine făcuse asta? Unde o duceau? Şi de ce?

Continuă să ţină pedala acceleraţiei apăsată până la capăt. Motorul huruia întruna, acul kilometrajului indicând o viteză periculos de mare.

Farurile săltau, un tunel îngust de lumină conducându-l pe Nick printre dealurile marcate de urme adânci. Pierduse din vedere Mercedesul, dar praful încă mai plutea în aer la cotituri, aşa că Nick ştia că nu era departe şi din când în când zărea lumina roşie a farurilor din spate.

De ce Daniela?

O denivelare. În faţă era doar întuneric, apoi bărbatul fu brusc orbit de lumina unor faruri.

Viră instinctiv, trase tare de volan spre dreapta şi apăsă frâna. Maşina se învârti în loc, iar roţile părăsiră drumul. Se luptă cu volanul. Opelul căzu într-o parte şi alunecă într-un şanţ, aruncându-l pe Nick peste scaunele din faţă; englezul îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Când îşi reveni, maşina stătea cu spatele la drum, cu farurile ridicate spre cer din pricina pantei înclinate. Îşi aduse aminte de revolverul lui şi îl căută disperat pe scaun şi pe jos, dar arma dispăruse.

72

Auzi oameni alergând spre maşină şi portiera se deschise. O capcană. Îşi dădu seama cu groază că nu pe Daniela o voiau, ci pe el.

Fu tras afară din maşină. Simţi o lovitură puternică în ceafă, iar braţele îi fură duse la spate. Încercă să se elibereze şi, drept răsplată pentru împotrivirea lui, se alese cu o nouă lovitură în

cap. Puterile îl părăsiră şi se aplecă în faţă.

Îşi simţi mâinile legate strâns cu o funie.

Îl târâră departe de maşină. Chiar dacă era doar pe jumătate conştient, o parte din creierul lui încă mai continua să calculeze. Se folosiseră de Daniela pentru a ajunge la el. Dar ce ar fi putut face? Chiar dacă ar fi ştiut, tot s-ar fi dus după ea.

Probabil că acum şoferul lui îl anunţase deja pe Abrams şi Abrams dăduse un telefon la Emniyet. Dar se va face dimineaţă până când cineva va găsi rămăşiţele Opelului. Atunci va fi deja mult prea târziu.

Îl aruncară în spatele Mercedesului. Nick încercă să-şi ridice capul ca să o vadă pe Daniela. Ce-i făcuseră ticăloşii ăştia? Dar se trezi cu un bocanc pe ceafă care îi lipi capul de podea. Portiera fu închisă cu zgomot şi maşina porni din nou pe drumul denivelat.

Din pricina întunericului, Nick nu putu să vadă faţa agresorilor săi şi nimeni din maşină nu rosti nici un cuvânt.

Daniela! Dumnezeule! O dezamăgise.

* * *

Mercedesul se opri. Portiera fu deschisă şi Nick auzi zgomotul valurilor mării. Îl traseră afară din maşină şi îl aruncară pe jos. O auzi pe Daniela ţipând şi o strigă, deşi nu-şi putu imagina după aceea ce fel de consolare i-ar fi putut oferi el atunci.

Drept răsplată pentru deranjul lui, unul din bărbaţi îl lovi în coaste.

Durerea îl înfurie. Se rostogoli pe spate şi dădu cu piciorul, reuşind să-şi lovească agresorul în abdomen. Omul scoase un strigăt şi se îndoi de şale. Dar Nick nu avu vreme să se bucure de mica lui victorie. Nu simţi lovitura pe care o primi în ceafă de la colegul agresorului, dar aceasta fu administrată cu profesionism, cu minimum de efort, şi fu ultimul lucru pe care englezul şi-l mai aminti.

* * *

Se trezi cu un miros de motorină în nări. Vomită. Crezu că era din pricina loviturii primite la cap, dar apoi îşi dădu seama că era pe un vas care se lupta din greu cu marea furtunoasă. Avea

mâinile şi picioarele legate şi era aruncat în cală, cu picioarele în apa de culoarea ruginei de pe fundul vasului. În jurul lui zăceau canistre cu motorină, frânghii şi o ancoră de rezervă.

Mirosul de peşte îl făcu din nou să vomite. Se rostogoli departe de fundul vasului, continuând să verse. Prin deschizătura aflată deasupra lui văzu un cer cenuşiu şi rece, pe care se mai zărea încă ultima fâşie trandafirie a răsăritului. Auzi voci guturale vorbind în germană în cabina de comandă.

Încercă să se mişte, dar asta nu făcu decât să-i provoace un nou val de greaţă. O strigă pe Daniela. Nu primi nici un răspuns.

Presupuse că erau undeva pe Marea Neagră, îndreptându-se spre nord. În ciuda războiului, bărcile de pescuit migrau în susul şi în josul coastei, evitând bărcile patrulelor. Folosise chiar el astfel de bărci ca să introducă şi să scoată clandestin agenţi din Grecia şi România.

Legănarea vasului îi provocă un nou val de greaţă şi Nick închise ochii, încercând să-l controleze. Se întrebă cât va mai dura chinul ăsta şi când avea să înceapă adevărata tortură.

Se spunea că aşteptarea era cea mai grea.

73

Nu ştia de cât timp erau pe mare. Presupuse că era după-amiază când huruitul motoarelor îşi schimbă intensitatea. Vasul încetă să mai înainteze şi intrară în ape mai liniştite. Auzi strigăte în timp ce pluteau în ape puţin adânci şi barca se zgârie de stâlpii unui debarcader.

Trei bărbaţi coborâră scara, îl luară şi îl târâră afară.

Era îngrozitor de frig pe punte, iar cerul era acoperit de nori negri. Fu aruncat pe o pasarelă şi, pentru o clipă, reuşi să zărească barca de pescuit care îl adusese aici: vopseaua cabinei de comandă era scorojită şi pe carenă se prelingea rugina. Îşi întoarse capul şi văzu câteva colibe de pescari şi nişte soldaţi în uniforme gri, privindu-l cu dispreţ şi teamă.

Fu aruncat în spatele unei dubiţe.

Presupuse că era în România. În timp ce zăcea pe podeaua rece din metal, cu mâinile amorţite din pricina legăturilor, aşteptă ca portierele să se deschidă din nou şi ca Daniela să fie aruncată înăuntru lângă el. În loc de asta, motorul dubiţei prinse

viaţă şi vehiculul se puse în mişcare, săltând pe terenul denivelat.

Unde era Daniela? Ce-i făcuseră? Trebuia să fie în viaţă. Totuşi, o parte din el nu voia ca fata să mai trăiască, pentru că nu voia ca ea să-i împărtăşească soarta.

* * *

Zăcea într-o parte, cu faţa lipită de podeaua rece din metal a dubiţei; braţele îl dureau îngrozitor.

Cu doar douăsprezece ore în urmă stătea în cazinoul din piaţa Taksim, cu un pahar de şampanie în faţă şi cu o femeie frumoasă alături; cel mai bun costum al lui, negru şi cu rever dublu, nu era pătat de murdăria imposibil de identificat din cala unei bărci de pescuit şi nu avea sânge uscat pe faţă. Nu şi-ar fi putut închipui atunci simpla tortură de a avea braţele legate la spate timp de douăsprezece ore, senzaţia că încheieturile de la umăr şi de la cot au luat foc, dorinţa de a ţipa nu din pricina durerii, care nu era prea mare, ci din cauză că nu găsea o cale de a scăpa de disconfortul lui chiar şi pentru o clipă.

Dubiţa se opri şi portierele fură deschise. Nick văzu o curte, înconjurată de barăci cu două etaje, construite din cărămidă. Ici-colo erau parcate mai multe camioane militare de culoare cenuşie. Un steag românesc atârna de un stâlp aflat în centrul curţii.

Doi bărbaţi îl traseră afară din dubită şi îl târâră pe pământul îngheţat spre o clădire joasă din cărămidă. Nick îşi întoarse capul, căutând-o din priviri pe Daniela.

Dar era singur.

Trei paznici în uniforma militară a românilor priveau de la intrare. Mai era un bărbat, îmbrăcat cu o haină neagră din piele, lungă până la genunchi, care purta însemnele unui ofiţer din SD.

Nick avea gura uscată şi de-abia mai putea respira, încercă să stea în picioare, dar genunchii cedară sub el.

Ştia ce avea să urmeze.

74

Avea peste cincizeci de ani şi părul cărunt şi scurt. Vorbea o

engleză stilată, cu accent britanic. Vocea lui era uşor melodioasă, era un om educat şi rafinat. Stătea lângă o masă din lemn, doi soldaţi români păzind uşa din spatele lui. În afară de masa din lemn, camera era goală. Încăperea avea o fereastră înaltă şi cu grilaj din fier, iar pereţii erau din cărămidă.

Bărbatul spuse că numele lui era Overath şi că era maior. Se purta ca un doctor care avea un pacient cu o boală gravă, poate chiar în fază terminală, şi care avea sarcina să dea familiei vestea cea proastă.

Nick îşi dădu seama că nu putea face nimic. Avu senzaţia că intestinele i se lichefiaseră. Se gândi la Jennifer şi la băieţi, la faptul că încă mai voia să-i facă să fie mândri de el. Se gândi de asemenea la izbăvire şi la Daniela, încercând să se convingă că fata mai era cumva în viaţă.

Căută în minte o cale de scăpare.

Îi dezlegaseră mâinile, dar acestea zăceau inutile în poală; a încerca să le ridice era ca şi cum ar fi încercat să ridice nişte saci plini cu nisip. Ambele încheieturi erau umflate şi sângeraseră acolo unde funia intrase în carne.

— Îmi imaginez că ştii de ce eşti aici, zise Overath.

— Sunt ataşat militar adjunct în consulatul britanic din Istanbul, iar voi aţi încălcat prevederile codului diplomatic.

— Eşti maior în serviciile secrete britanice şi controlezi mai mulţi agenţi care spionează serviciul german de informaţii, prietenii şi aliaţii Reich-ului.

Nick se întrebă dacă Overath ştia că Daniela era unul din agenţii lor. Se întrebă dacă aveau de gând s-o interogheze şi pe ea, ca să afle cât de multe le spusese despre Maier.

Desigur, cei din SD nu s-ar fi obosit atât dacă n-ar fi fost siguri de identitatea lui. Ştia ce avea de făcut: trebuia să le spună cât mai puţine lucruri, să le dea informaţii false, să joace jocul cât de mult putea.

— Ce s-a întâmplat cu prietena mea?

Overath zâmbi, dar nu răspunse. În loc de asta, împinse spre el o bucată de hârtie.

— Te rog să scrii pe foaie numele agenţilor voştri din Istanbul!

— Nu pot.

— Refuzi să cooperezi?

— Vreau să spun că nu pot să ţin stiloul în mână. Asistenţii tăi au exagerat un pic cu entuziasmul.

Îi arătă încheieturile.

— Atunci îmi vei spune numele lor şi eu le voi scrie, zise Overath.

Trase hârtia şi stiloul spre el.

Făcea parte din joc, aşa că Nick îi făcu pe plac. Inventă nişte nume şi nişte adrese, încercând să tragă de timp. Incluse şi numele unui cunoscut agent dublu din serviciul german de informaţii, ca să încurce şi mai mult lucrurile.

După ce termină, se uită la Overath. Ochii maiorului erau negri şi reci, iar zâmbetul îi dispăruse.

* * *

Noul lui cămin era o celulă mică şi umedă, cu un pătuţ din fier şi cu o gaură în ciment pe post de toaletă. În timpul nopţii, o bucată mucegăită de pâine neagră şi o cană cu apă împuţită fură împinse printr-o deschizătură a uşii de oţel. Cina.

Îngheţă de frig sub o pătură subţire şi plină de păduchi şi auzi şobolani fugind pe jos în întuneric. Probabil că intrau prin aceeaşi gaură înfiorătoare din podea care fusese făcută pentru nevoile lui.

I se păru că aude un ţipăt undeva în noapte şi se ridică brusc în capul oaselor, cu trupul acoperit de o transpiraţie rece. O torturau. Stătu acolo, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, aşteptând.

Nu se auzea nimic. Fusese imaginaţia lui.

Se întinse la loc şi încercă să-şi dea seama ce se întâmplase. Oare Maier era în spatele afacerii ăsteia? Nu prea credea; era o operaţiune a SD-ului şi o folosiseră pe Daniela ca momeală.

Desigur, mai exista o posibilitate, una mai îngrozitoare, dar Nick refuză să o ia în considerare.

În cele din urmă, frânt de oboseală, englezul căzu într-un somn adânc şi fără vise.

* * *

Fu trezit brusc de zgomotul unor bocanci grei pe coridor. Uşa de metal fu deschisă, nişte voci strigară la el în germană şi i se vârî o lumină puternică în ochi. Doi paznici îl ridicară în picioare şi îl târâră afară din celulă.

Nu-l ajută cu nimic faptul că ştia ce făceau, că se aşteptase la asta, că ştia că era ora la care începeau cele mai multe interogatorii, întrucât mintea şi spiritul sunt extrem de slabe la miezul nopţii. Trupul lui era gata să-l trădeze, implorând să fie lăsat să se odihnească, să doarmă.

Fu târât în camera unde fusese interogat prima dată în acea după-amiază şi aruncat cu brutalitate pe un scaun.

— Te joci cu noi, zise Overath.

— V-am spus ce voiaţi să ştiţi.

Overath luă un pachet de ţigări de pe masă şi scoase o ţigară pentru el. Îi oferi şi lui Nick una, dar englezul refuză.

Overath băgă ţigara în gură şi luă bricheta aurie care se afla pe masă lângă pachet. Aprinse ţigara, trăgând adânc fumul în piept. Apoi suflă fumul în aer şi zâmbi; era zâmbetul unui om răbdător care avea destul timp la dispoziţie.

— Ştim că te-ai folosit de o româncă pe nume Daniela Simonici ca să spionezi un colonel din serviciul german de informaţii numit Siegfried Maier.

Nick tresări când auzi numele fetei.

— Unde e Daniela?

— Asta nu te priveşte pe tine.

Nick îşi dădu seama că germanii ştiau prea multe şi că n-o va ajuta pe Daniela dacă va nega.

— Nu e spioană. Ne foloseam de ea doar pentru dezinformare, atâta tot. O lăsam să vadă diverse documente şi ştiam că le copiază şi i le duce lui Maier. Nu e agentul nostru. Nici măcar nu şi-a dat seama ce făceam.

Overath îi aruncă o privire care denota o stăpânire de sine extraordinară.

— Vom afla adevărul de la ea la momentul potrivit.

Probabil că văzu expresia de spaimă de pe faţa lui Nick, pentru că adăugă:

— Cu excepţia cazului în care vrei s-o scuteşti de suferinţa asta.

Ce putea face ca s-o salveze? În clipa aceea nu se putea salva nici măcar pe el însuşi.

— Ţi-am spus deja. I-am dat anumite informaţii să i le ducă lui Maier şi ea i-a zis că sunt furate.

— Nu ne spui nimic nou.

— Atunci nu mai e nevoie s-o interogaţi, nu-i aşa?

— Poate că păstrăm interogatoriul ei pentru tine.

Lui Nick i se tăie respiraţia. Se pregătise pentru chinul ăsta; dar, dacă o vor aduce pe Daniela şi o vor tortura în faţa lui, va fi nevoit să le spună totul. Overath văzu expresia de pe chipul lui.

— Vrem să ştim numele agenţilor voştri din Istanbul, zise el.

— Ţi le-am spus deja.

— Şi le vom verifica pe toate. Te prefaci că îţi este teamă de noi, dar aşa ai fost instruit, nu? Ne dai o grămadă de nume, te prefaci că eşti gata să cooperezi, ne dai fapte care sunt greu de verificat. Ţi s-a spus să tragi de timp, în vreme ce colegii tăi calculează ce ştii şi ce ne-ai putea spune şi reacţionează înainte ca noi să facem vreo mişcare împotriva voastră. Am dreptate?

— Nu sunt un om curajos, domnule maior Overath. Îmi cunosc limitele. Faci o mare greşeală. Nu am un rang atât de înalt pe cât crezi.

— Lasă-mă să vorbesc deschis. Serviciul german de informaţii din Balcani a fost o dezamăgire pentru Führer şi pentru poporul german. S-a lăsat compromis. Acum noi vrem să reechilibrăm balanţa.

„Nu am cum să scap de aici”, se gândi Nick. „O să mor în locul ăsta.”

— Spune-ne ce ştii despre amiralul Canaris.

— Ce?

— Credem că anumite persoane cu influenţă complotează împotriva Führer-ului şi a Germaniei. Ştii asta.

Nick se gândi la documentele pe care Daniela le furase din seiful lui Maier în urmă cu doi ani. Pentru asta îl capturaseră?

— De fapt, nu ştiu.

Un alt zâmbet; de data asta unul plin de regret. Overath aruncă o privire spre paznici şi dădu uşor din cap.

Paznicii îl apucară pe Nick de coate şi îl ridicară de pe scaun. Îl târâră cu spatele pe coridor, cu mâinile la spate.

* * *

Încăperea asta era goală, cu excepţia unui singur scaun din lemn. O bară groasă de fier era cimentată în perete, în apropiere de tavan, iar de ea erau legate două frânghii solide, fiecare din ele terminându-se cu un laţ. Nick fu urcat pe scaun şi încheieturile îi fură vârâte în laţuri.

Un alt paznic intră în cameră, ţinând în mână o bâtă de cauciuc. Avea o înfăţişare înspăimântătoare, după cum presupuse Nick că trebuia să fie: un Cro-Magnon cu un cap în formă de glonţ şi cu buzele ca ficatul crud. Scaunul fu aruncat cât colo de sub picioarele lui Nick şi englezul atârnă neajutorat în aer. Gemu când umerii lui preluară întreaga greutate a corpului său.

Overath intră în cameră.

— Începe! ordonă el.

Bărbatul cu bâta făcu un pas în faţă şi îl lovi pe Nick în rinichi. Rezultatul fu înspăimântător. Nick icni de durere. Era ca un şoc electric. Pentru o clipă, englezul nu mai putu să respire.

Corpul lui intră într-o stare spasmodică. Simţi cum se zvârcoleşte ca o marionetă la capătul frânghiilor.

Overath veni în faţa lui. Tonul său era prietenos şi avea o atitudine extrem de relaxată. Stătea cu mâinile în buzunar.

— Vezi în ce situaţie te afli? Acum înţelegi?

Era frig în cameră, dar trupul lui Nick era plin de transpiraţie. Englezul închise ochii, încercând să respire în ciuda durerii.

Overath oftă şi îşi aprinse o altă ţigară cu bricheta aurie.

— Haide să terminăm cu afacerea asta! Vrei să cooperezi?

— Ţi-am spus... ce ştiu.

— Dacă ai de gând să fii dificil, nu-mi dai de ales, zise el, şi atunci începu o bătaie serioasă.

Nick pierdu noţiunea timpului. Fiecare secundă păru o veşnicie; dar poate că întregul coşmar nu dură decât câteva minute. Îşi aminti că ţipă atât de tare spre sfârşit, încât îl durea gâtul.

În cele din urmă, leşină.

Când îşi reveni, zăcea pe cimentul rece. Overath se aplecă deasupra lui.

— Nu-ţi va folosi la nimic eroismul ăsta. Avem tot timpul din lume.

Nick încercă să se ridice, dar chiar şi cea mai mică mişcare era un adevărat chin. Nu putea nici măcar să vorbească. Şi tortura abia începuse.

Nick ştia că, dacă germanii ar ameninţa să-i facă asta Danielei, le-ar spune tot ce voiau să ştie. Lumea era un loc întunecat şi îngrozitor. Nu exista nici o scăpare.

75

Nick fu dus înapoi în celula lui şi aruncat pe pătuţul de fier. Elimina sânge, nu putea nici măcar să se târască până la gaura din podea să urineze. Nu-i păsa.

Zăcu în întuneric, tremurând din pricina şocului, incapabil să se mişte, incapabil să doarmă din cauza durerii. Îi era frig. Se gândi la Jennifer. Se gândi la băieţi.

Dar cel mai mult se gândi la Daniela.

Dacă n-o aduceau în faţa lui în timpul interogatoriului, însemna că fata era moartă. Dacă o aduceau, va trebui să-şi trădeze ţara şi prietenii. Nu exista nici un pic de alinare în întunericul adânc şi silenţios.

* * *

Auzi zgomot de bocanci pe coridor. I se tăie respiraţia, teama de ceea ce urma să se întâmple aproape sufocându-l. Uşa se deschise şi doi soldaţi români îl ridicară în picioare. Nick ţipă din pricina durerii.

Îl ţinură drept între ei şi îl târâră pe coridor. Englezul încercă să se pregătească pentru atac, hotărât să-i înfrunte cât de mult putea. Asta fusese antrenat să facă.

Aceeaşi încăpere, acelaşi maior din SD. Dar Overath nu era singur de data asta. Mai erau doi bărbaţi în costume închise la culoare care se certau cu el în germană. Îl recunoscu pe unul din ei: era Popescu.

Când îl văzu pe Nick, Popescu se strâmbă, şocat şi dezgustat. „Probabil că arăt îngrozitor”, se gândi Nick. Era plin de murdăria din celulă şi hainele lui erau pătate de sânge. Nu arăta la fel de frumos ca atunci când îl văzuse Popescu ultima oară la hotelul Park.

Cearta reîncepu, de data asta cu şi mai multă violenţă, în cele din urmă, Popescu traversă camera şi şopti:

— Vii cu noi.

— Ce se întâmplă?

— Eşti oaspetele guvernului român şi ai fost tratat îngrozitor.

Popescu dădu un ordin şi aceiaşi paznici români care îl duseseră pe Nick în camera de tortură îl conduseră acum cu blândeţe pe coridor, încurajându-l şi tratându-l cu atâta grijă de

parcă ar fi fost o rudă. Popescu şi colegul său mergeau înaintea lui. Când ieşiră afară, Nick îşi simţi faţa udată de ploaie.

Se întrebă dacă asta făcea parte din strategie. Într-o clipă, va fi târât într-o altă celulă şi va fi torturat din nou. Nu-şi permise să spere că se terminase.

Fu ajutat să urce într-o maşină neagră şi Popescu urcă lângă el. Colegul lui stătu pe scaunul din faţă. Un ofiţer român în uniformă se urcă la volan. Traversară curtea plină de noroi şi ieşiră pe poartă.

Nick se aştepta din clipă în clipă ca maşina să se întoarcă şi să se îndrepte îndărăt spre barăci. Overath îl va aştepta, zâmbind, iar el va fi dus înapoi în celulă şi totul va reîncepe.

— Ai nevoie de un doctor, zise Popescu.

— Ce se întâmplă?

— Te scoatem de aici.

— De ce?

Popescu păru surprins de întrebarea lui Nick.

— Germanii vor pierde războiul. Se pare că ei nu înţeleg lucrul ăsta.

Maşina intră într-o groapă. Nick scoase un strigăt din pricina durerii pe care o simţi în rinichi. Popescu urlă furios la şofer. Acesta încetini.

— Vrem să vorbeşti cu guvernul dumitale, zise Popescu. Vrem să negociem un armistiţiu.

— Şi ţine minte că noi te-am salvat, spuse celălalt bărbat într-o engleză cu un puternic accent străin.

— Spune-le oamenilor dumitale că vrem ca germanii să fie alungaţi din ţara noastră. Nu vrem ca ruşii să intre în România.

Lui Nick îi era greu să se concentreze. Capul îi căzu în piept.

Aşadar, nu era un şiretlic. Şoferul nu va întoarce maşina, nu-l vor duce înapoi la închisoare, nu-l vor mai bate.

— Eşti rănit grav? întrebă Popescu.

— O să-mi revin, răspunse el, dar la fiecare zdruncinătură a maşinii simţea ca şi cum cineva îi electrocuta rinichii.

— Unde e Daniela?

— Cine?

— Am fost răpit împreună cu o femeie. Numele ei e Daniela Simonici. Germanii cred că e agent britanic. Trebuie să ne întoarcem după ea.

— Nu mai sunt alţi prizonieri, zise Popescu.

— E ţinută într-una din barăci.

— Nu mai era nimeni în afară de dumneata.

Aşadar, Daniela era moartă. O omorâseră şi o aruncaseră în Marea Neagră.

Tot drumul până la graniţă, Popescu discută cu el despre cum ar putea fi intermediată o înţelegere între facţiunea lui şi Alianţă, despre cum ar putea fi trimis un mesager la Istanbul şi cum ar putea începe negocierile. Nick văzu buzele lui Popescu mişcându-se şi auzi cuvintele, dar era amorţit de durere şi mai târziu nu-şi mai aminti aproape nimic din ceea ce se discutase.

Trecură printr-un punct de control german, pe lângă un şir de infanterişti germani care călătoreau în camioane neacoperite, majoritatea tineri. Fără îndoială că feţele lor arătau la fel ca a lui: nu le venea să creadă că viitorul era aşa cum era, când fusese atât de sigur cândva.

76

Cearşafurile erau reci, ude de transpiraţie şi i se lipeau de corp. Încercă să le dea la o parte. Auzi vocea unei femei şi deschise ochii.

O infirmieră îi luă pulsul, apăsându-i artera carotidă cu degetele, numărând bătăile în timp ce se uita la ceasul prins de uniforma ei. Ambele lui încheieturi erau bandajate bine în locul unde frânghiile îi provocaseră leziuni.

Încercă să-şi aducă aminte unde se afla. Avea mintea înceţoşată. Îşi aminti că Popescu îl condusese la graniţă şi că doi poliţişti turci îl căraseră până la o maşină militară.

— Unde sunt? întrebă el.

Avea gâtul uscat şi vocea lui sună ca o şoaptă răguşită.

— Eşti în spitalul american, răspunse infirmiera, cu un puternic accent franţuzesc.

— Sunt în Istanbul?

O parte din el încă mai bănuia că era cine ştie ce şiretlic.

— Desigur.

Mai avea câteva amintiri fragmentate: un itinerar întortocheat, pornind de la graniţa turcă, de-a lungul unor drumuri proaste, senzaţia de durere, opriri frecvente ca să elimine sânge. Poate că leşinase, pentru că nu-şi amintea cum ajunsese în Istanbul.

— Aş putea bea… puţină apă?

Infirmiera luă o carafă aflată lângă pat şi turnă un pic de apă într-un pahar. Îi sprijini capul şi îi duse paharul la gură. Nick nu se dăduse niciodată în vânt după apă, dar acum i se păru mai gustoasă decât un coctail de la barul american.

— Cât e ceasul?

— E cinci.

— După-amiază? De cât timp… sunt aici?

— Ai fost adus aseară. Aveai dureri. Doctorul ţi-a dat ceva să te ajute să dormi.

Bărbatul îşi simţea corpul ciudat de uşor. Probabil că îi dăduseră morfină. Barba lui nerasă zgârie lenjeria. Îi reveniră în minte mai multe detalii: trecerea unei graniţe, şiruri de sârmă ghimpată şi paznici cu mitraliere pe umăr. Ar fi putut să fie cu mulţi ani în urmă.

Uşa se deschise şi un doctor în halat alb intră însoţit de Abrams.

— Domnule Davis! Arăţi mai bine, zise doctorul.

— Sunt teafăr?

— Ai contuzii serioase în zona rinichilor. Au existat şi nişte sângerări interne. La început mi-a fost teamă că ai suferit afecţiuni grave, dar, din fericire, nu este aşa. Trebuie să te previn că vei avea în continuare dureri pentru o vreme. Dar nu vei sta prea mult în spital.

Verifică fişa de la capătul patului şi dădu mulţumit din cap.

— Te las în compania colegului dumitale.

Doctorul plecă.

Faţa lui Abrams apăru înceţoşată înaintea ochilor lui.

— Cum te mai simţi?

Se aşeză pe un scaun lângă pat.

— Ce dandana!

Dandana. Nick începu să râdă, apoi se strâmbă de durere. Dandana.

— A fost un iad în seara în care ai dispărut. Nu ţi-am găsit maşina decât a doua zi dimineaţă. Era deja prea târziu să mai facem ceva. Ne-am luat după urmele de cauciucuri până când am ajuns la un dig părăsit. Ne-am dat seama ce s-a întâmplat.

— Şi Daniela?

Abrams se încruntă.

— Calul troian. Era cu mine la cazinou.

Nick se agăţă de speranţa deşartă că fata fusese cruţată, că fusese abandonată pe plajă. Abrams clătină din cap.

— Nici urmă de ea.

Nick fu cuprins de disperare şi nu-şi dori decât ca atingerea caldă şi gelatinoasă a morfinei să-l învăluie în întregime, ca să nu mai fie nevoit să se întoarcă vreodată la această viaţă rece.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Abrams.

Nick îi povesti tot ce se petrecuse din clipa în care părăsiseră cazinoul. Îi relată ce îi spusese lui Overath în timpul interogatoriului; aproape toate informaţiile fuseseră false. Nu dăduse dovadă de prea mult curaj. Germanii nu avuseseră destul timp la dispoziţie să-l descoasă; englezul ştia că în cele din urmă le-ar fi spus totul.

Abrams păru mulţumit.

— Ai fost foarte curajos, zise el. Ar fi putut fi un dezastru.

— Adică n-a fost?

— Eşti în viaţă. Te-am recuperat, replică Abrams, de parcă ar fi avut vreun merit personal în asta.

Infirmiera se întoarse în cameră.

— Ar trebui să plecaţi, *monsieur.* Are nevoie de odihnă.

Abrams se opri la uşă.

— Trebuie să-l scoatem pe Maier de-acolo, zise el, după care plecă.

77

Suferinţa şi vina îl însoţeau permanent. Stăteau triste lângă pat în fiecare dimineaţă când se trezea. Deschidea ochii şi, pentru câteva clipe minunate, ziua părea promiţătoare, dar apoi îşi aducea aminte ce se întâmplase şi închidea din nou ochii, dorindu-şi încă o dată refugiul milostiv al somnului.

În loc să plângă după căsnicia lui pierdută, Nick plângea după Daniela. Nu exista nimic care să-l consoleze sau care să-i dea motive să continue să trăiască; nici fiii lui, nici slujba lui. Fiinţele omeneşti supravieţuiesc hrănindu-se cu oxigen şi cu speranţă. Dacă nu există mulţumire în viaţa lor, trebuie să existe promisiunea acelei mulţumiri. Dar lui Nick i se părea acum că murise orice speranţă.

Fata ar fi putut muri în mii de feluri pe barca aia. Nick şi le

imaginase pe toate. Dăduse greş; o dezamăgise.

Se trezi dorindu-şi moartea pe care Overath i-ar fi putut-o oferi în cele din urmă. Ar fi putut să-şi dea în vileag secretele, apoi ei l-ar fi împuşcat şi această nenorocită luptă cu el însuşi s-ar fi terminat. Oare ceva din toate astea chiar avea vreo importanţă la final? Câteva nume adăugate la dosarul lui Overath n-ar fi influenţat cu nimic rezultatul războiului; eroismul sau lipsa lui de eroism n-ar fi contat deloc.

Câteva săptămâni mai târziu, Nick îl văzu pe Maier în barul din Pera Palas. Părea îmbătrânit şi era tras la faţă. Cei din SD îl supravegheau zi şi noapte. Încă nu reuşise să-şi scoată soţia şi fiul din Berlin şi tensiunea îşi spunea cuvântul.

Vorbiră la telefon; Nick renunţă la prefăcătorie şi îl întrebă ce se întâmplase cu Daniela.

— Nu ştiu, răspunse Maier cu o voce fără inflexiuni. A ieşit într-o seară şi nu s-a mai întors. Tu ştii ceva?

Nick nu avu ce să-i spună.

* * *

Soneria stridentă a telefonului aflat lângă pat îl trezi. Visa că alerga prin nisip, hăituit de bărbaţi fără feţe. Era leoarcă de transpiraţie.

Bâjbâi prin întuneric după telefon.

— Davis?

— Cine e?

— Abrams.

— Ce s-a întâmplat?

— SD arestează toţi ofiţerii din serviciul german de informaţii din oraş.

Nick aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceas. Era trei fără un sfert dimineaţa.

— Trebuie să-l scoatem pe Maier acum! îţi trimit o maşină. Fă tot ce poţi!

Abrams închise telefonul.

Nick se dădu jos din pat şi formă numărul lui Maier. Maier răspunse numaidecât.

— Unde eşti? întrebă el.

— Acasă. Tocmai am aflat. Cei din SD au început să facă arestări.

— Da. Doi agenţi sunt în sufrageria mea chiar acum.

— Trage de timp! strigă el în telefon. Vin imediat!

Puse pe el o cămaşă şi o pereche de pantaloni. În timp ce cobora în fugă scările, auzi o maşină oprind în faţa intrării. Încă se îmbrăca cu haina şi îşi încheia nasturii de la cămaşă când se urcă în ea.

— Grăbeşte-te! îi strigă el şoferului.

* * *

Traversară podul şi urcară dealurile abrupte spre Pera, mergând pe străzi pietruite şi întunecate. Le luă şaptesprezece minute să ajungă la apartamentul lui Maier din Taksim. Când opriră în faţa intrării, Nick văzu o lumină la etajul doi. În faţa clădirii, lângă Mercedesul lui Maier, era parcată o limuzină Horch. Radiatorul era încadrat de două steguleţe naziste.

Şoferul lui Nick claxona.

Probabil că Maier stătea la fereastră, pândind. Îi povesti lui Nick mai târziu că cei doi membri SD se purtaseră destul de frumos, îi spuseseră că era trimis înapoi la Berlin şi îi dăduseră timp să-şi facă valiza. Când Maier văzu limuzina consulatului, aruncă valiza cât colo şi o zbughi pe uşă afară.

Nick îl văzu ieşind în fugă din apartament. Deschise portiera din spate şi Maier se urcă în maşină.

În timp ce autovehiculul demara, englezul se uită în oglinda retrovizoare şi îi văzu pe cei doi agenţi SD alergând spre Horch. Dar ei coteau deja pe bulevardul Istiklal, îndreptându-se în viteză cu trofeul lor spre consulatul britanic.

78

Era o dimineaţă rece în Istanbul. Maier stătea în Biroul lui Abrams, mâncând omletă cu şuncă. Avea un apetit sănătos şi se bucura de o ospitalitate mai bună decât cea pe care i-ar fi oferit-o Himmler.

Maier îşi termină micul dejun şi dădu farfuria la o parte.

— Ticăloşii! pufni el, aprinzându-şi o ţigară.

Abrams se aşeză într-un fotoliu aproape de fereastră şi luă o înghiţitură de ceai.

— Ambasada germană le-a spus poliţiştilor turci că ai fost răpit şi le-a cerut să te caute.

— O vor face? întrebă Maier.

— Nu vor lăsa nici o foaie de hârtie de pe biroul lor necercetată. Dar mă îndoiesc că te vor găsi.

Se aplecă spre el.

— Aşadar, domnule colonel Maier, ce ai să ne spui?

Secretara lui Abrams stătea neobservată într-un colţ al camerei, cu un carneţel de notiţe în poală şi cu un creion în mână.

Maier se rezemă de spătarul scaunului şi îşi şterse gura cu un şerveţel. Clătină din cap.

— Cei de-acasă mă vor considera un trădător.

— Avem o înţelegere. E prea târziu pentru negocieri.

— Hitler e nebun. Am zis întotdeauna lucrul ăsta.

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu suntem aici să discutăm filosofie, ci fapte.

Maier părea deprimat. El era în siguranţă, dar cineva din Germania se va asigura că soţia şi fiul lui vor fi pedepsiţi pentru trădarea sa. Poate că agenţii SD dărâmau chiar acum uşa locuinţei lor din Berlin. Dar nu avusese de ales; aşteptase până în ultima clipă să încerce să-i scoată din ţară şi nu mai avea ce altceva să facă pentru ei.

Închise ochii şi începu să vorbească.

* * *

Vorbi timp de cinci ore, le dădu numele unor simpatizanţi ai naziştilor, numele curierilor şi agenţilor serviciului german de informaţii din Palestina, Siria, Irak şi Egipt; le spuse ce ştia despre operaţiunile Alianţei din Bulgaria, Ungaria şi România, ce aflaseră germanii despre serviciile secrete britanice şi americane din Turcia şi, cu o satisfacţie şi mai mare, le spuse tot ce ştia despre activităţile SD.

Când Maier termină, secretara lui Abrams umpluse un caiet întreg şi era deja la jumătatea celui de-al doilea. Dăduseră lovitura; cariera lui Abrams era asigurată.

Scrumiera din faţa lui Maier era plină-ochi, iar fumul de ţigară şi mirosul de transpiraţie din cameră îi întoarseră lui Nick stomacul pe dos. Mâinile lui Maier tremurau; poate că băuse

prea multă cafea turcească tare.

— Şi cu Donaldson cum rămâne? îl întrebă Nick.

Maier se uită la Abrams şi ezită puţin.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Daniela ştia. M-a avertizat.

Germanul clătină din cap.

— Te-a minţit.

— A zis că te-a auzit vorbind la telefon despre o bombă.

— A fost întotdeauna o mincinoasă desăvârşită, replică Maier şi se uită la Abrams, cerându-i sprijinul.

— Are dreptate, Davis. Nu cred că ea era cine părea să fie.

Nick se rezemă de spătarului scaunului, cu un nod de spaimă în stomac. Ştia ce avea să urmeze.

— Despre Daniela Simonici ce ne poţi spune? întrebă Abrams.

De când începuse să vorbească, Maier păstrase un ton constant, dar acum Nick simţi altceva în vocea lui, o notă de triumf.

— A, da! Daniela Simonici, zise el şi îi aruncă o privire lui Nick pe care acesta n-o putu descifra.

— I-ai cerut să seducă un om pe nume Grigoriev, spuse Nick, purtându-se ca un profesionist în faţa lui Abrams. Lucra pentru NKVD.

— I-am cerut să facă multe lucruri pentru mine. Dar, într-adevăr, am pus-o să-l seducă. L-a atras într-un hotel liniştit din Taksim unde îl aşteptau câţiva agenţi de-ai mei. A fost drogat şi transportat în secret peste graniţă în Bulgaria pentru a fi interogat cum trebuie.

Abrams se aplecă spre Maier, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Ai folosit acelaşi plan şi pentru a-l scoate pe domnul Davis din Istanbul?

Nick simţi că i se opreşte inima în loc.

— Am rugat-o cu mult timp în urmă să-l spioneze pe maiorul Davis.

— Ştiu asta, zise Nick, dornic să şteargă rânjetul de pe faţa lui Maier. Mi-a spus când ne-am întâlnit prima dată în Istanbul.

— Fiindcă aşa i-am cerut eu.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care cei doi englezi luară în considerare implicaţiile acestei afirmaţii.

— Ce vrei să spui? întrebă Abrams.

Nick se simţi amorţit.

— Ne înşela?

— M-am gândit că am câştiga mai mult dacă ţi-am furniza informaţii false prin intermediul ei decât dacă am încerca să obţinem documente autentice. Am presupus — şi am avut dreptate — că nu vei aduce decât foarte rar hârtii acasă şi că îi va fi imposibil domnişoarei Simonici să intre în consulat, oricât de îndrăgostit ai fi fost tu de ea.

— Toate informaţiile pe care ni le-a dat ea erau false? întrebă Abrams.

— Am făcut să pară că Daniela era cea care făcea fotografiile încercând să le fac cu cât mai multă stângăcie posibil. Şi am presărat şi câteva informaţii adevărate de care mă puteam lipsi fără nici o problemă.

Nick închise ochii. Dumnezeule!

— Al doilea beneficiu obţinut de pe urma domnişoarei Simonici a fost că ştiam că aproape toate informaţiile pe care mi le aducea ea erau false. Deşi nu erau folositoare, ne permiteau să interpretăm corect alte informaţii pe care le obţineam.

Abrams oftă adânc.

— Apoi a avut loc răpirea domnului Davis. N-am fost de acord cu un astfel de comportament barbar, dar cei din SD au insistat, iar în momentul acela eu încercam să mă dau bine pe lângă ei, sperând să câştig timp ca să-mi planific fuga. După cum se vede, n-a funcţionat.

Nick crezu pentru o clipă că o să i se facă rău.

— Daniela ştia?

— Că urma să fii prins şi torturat? Da, ştia.

Nick simţi ca şi cum ar fi căzut în apă rece ca gheaţa.

— Domnule maior, am crezut şi eu multă vreme că Daniela mă iubeşte. La fel ca tine, mi-a fost greu să-mi separ activităţile profesionale de sentimentele pe care le aveam pentru fata asta. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că e ca un adevărat mercenar, complet lipsită de scrupule. Păcat că n-ai înţeles şi tu lucrul ăsta.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Abrams.

Maier dădu din umeri.

— Cred că e în Bucureşti. Trăieşte cu un maior din Siecherheitdienst. Parcă Overath îl cheamă.

Nick se duse la fereastră şi o deschise. Trase adânc în piept

aerul rece, strângând cu putere pervazul. Se uită în grădină; copacii lui Iuda începeau din nou să înmugurească.

— M-a minţit!

Rosti cuvintele cu voce tare ca să aibă o oarecare logică.

M-a minţit.

Îi spusese că îl iubeşte şi totuşi îl înşelase timp de trei ani, apoi îl atrăsese într-o capcană. Fusese torturat şi ar fi fost cu siguranţă ucis dacă n-ar fi intervenit Popescu.

Îşi imagină că vede faţa ei pe o pernă luminată de lună. Dragă, dragă.

Încercă să-i ia apărarea, să se convingă că poate era totuşi nevinovată. Dar ştia că fusese un prost. Blestemă clipa în care o întâlnise şi se lăsă bătut de vântul rece de primăvară, obrajii arzându-i de ruşine şi de ură.

Frumoasa dimineaţă de primăvară se stricase. Nori negri veniră dinspre nord şi începu să burniţeze. Nick închise ochii. Avea senzaţia că cineva îl eviscerase cu o lingură tocită.

* * *

Max King îi spusese mereu să nu se ataşeze niciodată prea mult de o femeie. Avea o soţie acasă şi pe Adrienne Varga în patul lui din apartamentul pe care îl ocupa în Istanbul. După spusele lui, nu era decât o aventură amoroasă trecătoare. Adrienne nu însemna nimic pentru el.

În seara în care Nick îl salva pe Maier din mâinile SD, Adrienne Varga îi zise lui Max că se îndrăgostise de un alt bărbat, un diplomat italian. Prin urmare, îl părăsea.

În seara aceea, un vânzător de ţigări turc din piaţa Taksim, aflat în drum spre casă, îl văzu pe Max căzând de pe podul Galata în apele învolburate ale Cornului. Omul declară că Max era beat şi căzuse din greşeală, dar Nick credea că nu se va afla niciodată adevărul. Lui Max i-ar fi plăcut ironia situaţiei; după o viaţă întreagă de băutură, murise pentru că înghiţise prea multă apă.

Dacă Max ar mai fi fost în viaţă, Nick ar fi putut discuta cu el despre trădare şi poate că i-ar fi băgat minţile în cap. „Nu trebuie să te dăruieşti niciodată cu totul unei femei”, spusese Max. Dar poate că la final nu-şi putuse respecta propria regulă de aur. Sau poate că n-o crezuse nici el; după cum zisese de

multe ori, era doar un ziarist şi nu trebuia să crezi decât jumătate din ce spunea şi nimic din ce scria.

79

Nick ţinea revolverul Webley calibrul 38 într-un sertar al biroului său; îi fusese oferit de serviciile secrete în schimbul armei pierdute în seara când fusese răpit. Scoase revolverul din ascunzătoare să-l cureţe şi să se familiarizeze din nou cu mecanismul lui.

Se simţea distrus. „De asta ne e teamă să iubim prea mult”, se gândi el. „Ne lasă fără apărare, amice”, îl auzi pe Max spunând. „Trebuie să ai întotdeauna o rezervă, asta e ideea.”

„Ne dăm înapoi în faţa adevărului conform căruia dragostea are puterea să ne lase goi, după cum are puterea să ne vindece. Aşa că alegem confortul în locul pasiunii, siguranţa în locul înspăimântătorului salt în gol al inimii.”

În sertar era o cutiuţă cu muniţie; Nick luă un glonţ şi îl vârî cu grijă în revolver, învârti mecanismul de mai multe ori, apoi îl închise.

Erau mulţi avocaţi ai apărării: fiii lui, desigur, căci nu era o lecţie pe care un tată voia s-o dea copiilor săi; apoi Jennifer, care încă mai ţinea la el, care ar fi fost îndurerată, deşi el îi dăduse motive întemeiate să-l urască; şi mai ales Daniela Simonici, o fantomă, poate unul din sufletele pierdute ale Bosforului acum, spunându-i că Maier minţise, că ea nu-l trădase niciodată.

Nick nu era un om credincios, dar un Dumnezeu omniprezent era de asemenea acolo, încruntându-se la el cu reproş, căci un astfel de gest îl osândea pe vecie, dacă era să dea crezare Bibliei pe care o citise când era la şcoală; şi mai era acel Iuda îngrozitor, speranţa, care îi şoptea că poate ziua de mâine avea să fie mai bună dacă făcea efortul de a mai trăi încă o zi. Cineva a spus odată că speranţa e doar disperare amânată.

Acum avea să lase soarta să hotărască.

Nu era un om deosebit de curajos şi era nevoie de mult curaj să ţină un pistol la tâmplă şi să apese pe trăgaci. Dar nu se simţise niciodată mai golit de orice sentimente omeneşti decât se simţea în acel moment.

Armă revolverul şi mecanismul se învârti. O şansă din şase; nu

era rău pentru o divinitate milostivă, dacă exista aşa ceva, sau pentru soartă, dacă asta era. Pentru prima dată după multe luni de zile, poate chiar ani, avu o senzaţie de exaltare, căci viitorul lui avea să fie în sfârşit hotărât, iar el era scutit de orice responsabilitate în privinţa asta.

CARTEA a V-a

80

Bucureşti, august 1944

Soarta hotărî.

Trei luni mai târziu, destinul decise ca, într-o zi din august, într-o dimineaţă caldă şi senină, Nick să se afle într-un avion Havilland al aviaţiei britanice care îi transporta pe el şi pe Abrams de la Istanbul la Bucureşti. Pe măsură ce avionul se apropia de pista de aterizare din perimetrul sudic, Nick văzu un nor de fum plutind deasupra oraşului. România fusese trădată încă o dată.

Ofensiva sovietică începuse pe 20 august, iar poziţiile germane şi române se prăbuşiseră repede. Fiul lui Carol, regele Mihai, organizase o lovitură de stat cu ajutorul armatei şi îl arestase pe Antonescu, apoi îi înlocuise guvernul cu membrii Partidului Naţional Democrat al lui Popescu. Regele anunţase imediat că ţara sa se va alătura forţelor aliate în lupta împotriva Axei.

În seara aceea, comandantul trupelor germane fusese primit la palat şi, după o scurtă întrevedere cu regele, afirmase că va părăsi numaidecât Bucureştiul. Se ţinuse de cuvânt; dar, imediat după plecarea lui, ordonase aviaţiei germane să bombardeze oraşul. Raidurile continuaseră în forţă timp de trei zile.

Aterizară pe aeroportul Băneasa, trecând pe lângă rămăşiţele avioanelor germane Heinkel distruse de un raid rusesc cu câteva săptămâni înainte. Se îndreptară spre hangarele aflate la capătul aerodromului.

Din nou în Bucureşti. Ea era acolo, undeva.

Nick se uită la Abrams, care stătea pe locul de lângă el, şi se întrebă la ce se gândeşte. Cu două săptămâni în urmă, un

mareşal şi patru generali fuseseră executaţi pentru că luaseră parte la complotul care viza uciderea lui Hitler. Însuşi Canaris fusese strâns de gât cu o coardă de pian. Abrams era de partea învingătorilor, dar, în multe privinţe, pierduse războiul.

Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Va trebui să se descurce cum va putea. Sovieticii vor sosi curând şi misiunea lui era să comunice cu noii lor aliaţi; Abrams venise să-l întâlnească pe diavol.

* * *

În faţa biroului vămii aştepta un Opel negru. Când Nick coborî din Havilland, Popescu alergă în întâmpinarea lui.

— Bine ai venit în România! strigă el pe deasupra huruitului motoarelor. Sper că vizita asta o să-ţi placă mai mult decât ultima.

Era o glumă proastă şi Nick nu răspunse. Popescu îl sărută pe fiecare obraz, după cum era obiceiul românilor. Abrams îi întinse mâna pentru a se prezenta mai formal. Apoi, Popescu îi conduse la maşină.

* * *

„Dacă românii l-ar fi ascultat pe Popescu şi ar fi negociat mai devreme cu noi, poate că n-ar fi în încurcătura în care se află acum”, se gândi Nick. Dar soarta lor fusese pecetluită în urmă cu trei luni, când Churchill şi Roosevelt conveniseră asupra zonelor militare operaţionale din sud-estul Europei; conform înţelegerii, aliaţii primeau Grecia, iar ruşii primeau România.

Acum era prea târziu să se mai facă ceva în privinţa asta. Armata Roşie se apropia de oraş.

În timp ce mergeau cu maşina, Nick auzi focuri de artilerie în depărtare. Ruşii erau la doar câţiva kilometri distanţă, distrugând ce mai rămăsese din rezistenţa germană.

Drumurile erau presărate cu miraje. Trecură prin suburbii murdare, pe lângă colibe din lemn, pe lângă capre şi cai priponiţi, apoi pe lângă clădiri din ciment, înconjurate de câmpuri părăginite sau de terenuri agricole.

În cele din urmă ajunseră în oraşul propriu-zis, încă devastat de cutremur şi de războiul civil din urmă cu trei ani. Multe din

clădirile care supravieţuiseră atunci fuseseră distruse acum de aviaţia germană.

Nick îşi aminti cum era Bucureştiul în 1939, când sosise aici pentru prima dată, mai decăzut decât Parisul, după cum se spunea, şi mai ieftin: caviarul era vândut cu kilogramul, iar prânzul ţinea de la amiază până la ora cinci; în magazinele de pe Chaussée erau parfumuri şi haine pariziene; grădinile publice erau pline de flori şi străzile erau măturate zilnic de o armată de ţărănci.

Dar asta era atunci.

Acum străzile erau pustii; cei câţiva trecători pe care îi vedeau aveau privirile rătăcite şi erau îmbrăcaţi în zdrenţe. Cea mai mare parte a oraşului zăcea în ruine, iar bombele lansate de germani făcuseră găuri uriaşe în bulevarde. Magazinele de pe Chaussée erau închise şi aproape toţi arbori dispăruseră. Una din ruine încântă privirea lui Nick: nişte oameni dăduseră foc Biroului German. Era plăcut să-l vezi devastat şi arzând mocnit.

Sirenele începură să sune în tot oraşul. Cei de pe stradă o luară la fugă. Nick auzi şuieratul înspăimântător al avioanelor Stuka. Popescu strigă la şofer să găsească un adăpost.

Se opriră în faţa Băncii Naţionale. Popescu deschise portiera şi îi împinse spre clădire.

— Pe aici! Pe aici!

Se refugiară într-una din încăperile de la subsol. Nick simţi pământul zguduindu-se deasupra lor când bombardierele germane îşi luară din nou rămas-bun de la foştii lor aliaţi. „Salutare şi mulţumim pentru petrol!”

81

Mirosea urât în închisoare, a frică şi a transpiraţie. Un paznic îi conduse spre biroul directorului. Zidurile cenuşii din cărămidă şi cheile de la centura paznicului îi amintiră lui Nick de propria perioadă scurtă petrecută ca prizonier într-un loc foarte asemănător. Se întâmplaseră nişte lucruri îngrozitoare aici şi, deşi era însoţit de unul din aliaţii lui Popescu, un funcţionar cu ochelari pe nume Emil, englezul nu se putu abţine să nu se cutremure de spaimă când auzi uşa din oţel închizându-se în urma lui.

Numele lui Popescu îl făcu pe directorul închisorii să ia poziţia de drepţi. Era un omuleţ încrezut, îmbrăcat într-o uniformă maro. Nick îşi roti privirea prin biroul lui: era o încăpere întunecată, cu un birou din oţel, un dulap din oţel şi o fereastră murdară cu grilaj de fier care dădea spre o curte cimentată.

Directorul le oferi mieros nişte ţuică, dar Emil refuză cu un gest al mâinii.

— Căutăm doi prizonieri care au fost aduşi aici la începutul războiului, îi zise Emil. Acest domn este ataşatul militar adjunct al consulatului britanic din Istanbul şi este interesat în mod deosebit de soarta lor.

— Desigur, spuse directorul. Cum se numeau?

— Simonici, răspunse Emil. Pe unul îl chema Simon. A fost arestat în iunie 1940. Celălalt era fratele lui, Amos. Era încă în libertate în decembrie 1941. Asta e tot ce ştiu.

— Un moment, vă rog, zise directorul şi se duse în biroul conţopistului să verifice chiar el dosarele.

Cât timp lipsi directorul, Nick se întrebă din nou de ce făcea asta. Daniela îl trădase, nu-i datora nimic. Totuşi o parte din el încă mai voia să creadă că Maier minţise. În plus, dacă îl găsea pe unul din fraţii ei, putea afla nişte răspunsuri. Trecuseră şase luni şi el tot se mai gândea la ea în fiecare zi.

Poate că răspunsurile l-ar putea chiar conduce la ea.

Directorul se întoarse după câteva minute cu un dosar prăfuit în mână. Îl puse pe birou.

— Am găsit documentele. Amos Simonici a fost arestat pe 28 martie 1942. Avea douăzeci şi patru de ani. Era bancher. Evreu, zise el cu dispreţ. A murit în timp ce încerca să evadeze. A căzut de la o fereastră aflată la etajul trei.

Emil se întoarse spre Nick şi îi relată tot ce spusese directorul. Nick dădu din umeri; bănuise că era o alergătură după cai verzi, nu se aşteptase să-i mai găsească pe cei doi bărbaţi în viaţă după atâta timp.

— E singurul Simonici din arhivă. Dar am găsit o notă la dosar. Se pare că mai există un membru al familiei, însă numele lui e Kransky, Simon Kransky. A fost luat de aici în noiembrie 1940 de serviciul german de informaţii şi transferat la o altă închisoare. Îmi aduc aminte de el. A fost adus înapoi recent, în martie.

— E aici? întrebă Emil.

— Da. Doriţi să-l vedeţi?

Emil se întoarse spre Nick.

— Cel care se numeşte Simon e încă în închisoarea asta. Vrei să-l vezi?

Nick nu se aşteptase la aşa ceva.

— Da. Da, desigur, răspunse el şi se simţi brusc gol pe dinăuntru.

* * *

Era slăbit după patru ani petrecuţi într-o închisoare nazistă. Avea mâinile încătuşate în faţă şi Nick îi văzu oasele de la încheieturi. Ochii îi erau adânci în orbite, avea pielea galbenă din pricina icterului şi era ras în cap ca să nu facă păduchi.

Inelarul de la mâna stângă lipsea.

Stătea pe scaun — Emil luase în stăpânire biroul directorului pe durata întrevederii — şi se uita la ei cu un amestec de teamă şi suspiciune. Se părea că nu vorbea franceza, aşa că Emil făcu din nou pe traducătorul pentru Nick.

— Spune-i, te rog, cine sunt şi că sunt de la consulatul britanic din Istanbul, îi zise Nick lui Emil. Spune-i că am venit să-l ajutăm.

Avu loc un schimb rapid de cuvinte, care nu păru să-l impresioneze deloc pe bărbat. Acesta zise ceva pe un ton oţărât, apoi se uită în altă parte.

— Vrea să ştie cum l-ai putea dumneata ajuta, spuse Emil.

— Ştie că germanii au părăsit Bucureştiul?

— Ştie. Nu crede că va conta prea mult.

— Spune-i cine eşti. Spune-i că-l poţi scoate de aici.

Un alt schimb rapid de cuvinte. Pentru prima dată,

Nick văzu speranţă în ochii bărbatului, chiar dacă era şovăitoare şi temătoare.

— Întreabă-l dacă cunoaşte o femeie pe nume Daniela Simonici.

Emil traduse întrebarea lui Nick şi păru surprins de răspunsul primit.

— E fratele ei?

Fură murmurate câteva cuvinte. Emil clătină din cap.

— Zice că nu e fratele ei. E soţul ei.

* * *

Popescu îi făcuse rost de o maşină şi de un şofer. Nick îi spuse şoferului să se îndrepte spre vechiul cartier evreiesc. Îşi aminti cum, într-o noapte rece, o condusese pe Daniela pe aceste străzi vechi şi pietruite. Acum nu mai rămăseseră decât nişte ziduri arse şi mormane de moloz.

Se întrebă ce se întâmplase cu miile de oameni care locuiseră cândva acolo; poate că unii din ei se îmbarcaseră pe Struma.

Şoferul parcă în piaţă. De acolo Nick ştia drumul.

Apartamentul unde locuise ea nu mai exista. Întreaga clădire fusese distrusă şi nu mai rămăseseră decât nişte ziduri înclinate periculos spre stradă.

Ce căuta? Era un prost dacă mai era îndrăgostit de o femeie care îl trădase în felul ăsta. Totuşi, indiferent ce făcuse ea, pentru el nu mai conta acum. O iubea; ăsta era esenţialul. Putea alege să transforme acea iubire în ură, dacă i se părea mai uşor aşa. Era alegerea lui. Dar fata atinsese o coardă în interiorul lui, iar el iubise şi, poate pentru prima dată în viaţă, iubise cu adevărat.

Ea fusese piatra lui filosofală. Numai în timp se va vedea dacă el se va folosi vreodată de această alchimie.

Ştia că n-avea s-o mai vadă vreodată. Se lăsă pe vine printre mormanele de cărămizi şi lemn ars şi rosti o rugăciune pentru Daniela, oriunde s-ar fi aflat ea.

82

Dar o mai văzu o dată.

O revăzu în singurul loc unde ar fi putut să fie. La hotelul Athénée Palace.

Grădina fusese lovită de bombele aliaţilor într-un raid aerian şi acum era în ruină. Orice urmă a foştilor ei musafiri şi proprietari fusese ştearsă. Uriaşa svastică roşu cu negru dispăruse, dezvăluind o crăpătură în faţada hotelului, lăsată de cutremurul din 1940. Holul întunecat, cu şirurile lui de stâlpi din marmură galbenă, semăna cu un mormânt.

Trecuse vremea prinţeselor cu haine din blană de vulpe, a istoviţilor diplomaţi sud-americani şi a funcţionarilor nazişti. Foştii stăpâni ai oraşului plecaseră acum, iar canapelele din pluş roşu ca cireaşă şi scaunele în stil Ludovic al XV-lea aşteptau

sosirea noilor miniştri. Sau poate că funcţionarii sovietului muncitoresc vor dispreţui luxul măreţului şi vechiului hotel.

Nick se îndoia serios de asta.

Îşi aminti unde stătuse Daniela în seara aceea. Aproape că dăduse peste ea în întuneric.

Sunt o actriţă bună. Întotdeauna am fost aşa.

Regretul şi suferinţa aproape că îl sufocară. În loc să urce în camera pe care Popescu o rezervase pentru el, Nick se aşeză pe scaunul pe care stătuse fata în seara aceea şi revăzu în minte imaginea ei.

* * *

Şi atunci, Daniela intră pe uşa turnantă împreună cu un bărbat în uniforma unui ofiţer de rang superior din armata română. Frumoasa lui supravieţuitoare, braţ la braţ cu un alt colac de salvare!

Fata îl văzu şi se opri.

Era o actriţă bună — aşa fusese întotdeauna — dar în clipa aceea talentul ei o părăsi.

— Daniela!

Fata se întoarse şi părăsi repede hotelul. Ofiţerul se uită uimit după ea. Nick trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă în urma ei.

Afară era insuportabil de cald, iar lumina puternică a soarelui îl orbi. Daniela se uită înapoi şi, când îl văzu pe Nick, o luă la fugă. Se opri doar o dată ca să-şi scoată pantofii cu toc din picioare, aşa cum făcuse în acea zi când fugeau de gardişti. Bărbatul simţea caldarâmul dogorind chiar şi prin talpa pantofilor lui. Probabil că picioarele Danielei erau de-a dreptul fripte prin dresuri.

Traversă piaţa în urma ei. Fata nu putea alerga prea repede în fusta ei îngustă şi bărbatul o ajunse repede din urmă. Daniela intră în biserica Kreţulescu. Nick intră după ea.

Sfinţi sobri cu barbă priveau din icoanele lustruite care atârnau pe pereţii înnegriţi de vreme. Altarul împrăştia sclipiri aurii în întunericul instinctual.

Ciudat loc de refugiu pentru un evreu!

Aşteptă până când ochii i se obişnuiră cu întunericul; apoi o văzu, îngenunchind lângă o icoană a Sfântului Anton, încă mai încerca să-şi tragă sufletul. Avea obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Ce cauţi aici? şopti ea.

— Am crezut că ai murit.

— Ce vrei?

Clipa părea ireală. Luni de zile se luptase în mintea lui cu ceea ce îi spusese Maier, ca un detectiv care caută indicii, ca un avocat care caută printre mormane de mărturii dovezi care să-i susţină cazul, acuzaţii la adresa ei. O parte din el crezuse că Daniela murise şi plânsese după ea. Acum era în faţa lui, frumoasa lui Daniela, o amintire revenită la viaţă.

Nu ştia dacă voia s-o omoare sau s-o sărute.

Fata tremura, de parcă mici şocuri electrice i-ar fi străbătut trupul.

— Am crezut că ai murit, repetă el.

— Eu am crezut că tu ai murit.

Îşi ridică ochii spre el şi privirea ei îl topi. Fata începu să plângă şi se prăbuşi în braţele lui, suspinând ca un copil.

„Ar trebui s-o urăsc”, se gândi Nick. „De ce nu pot s-o urăsc?”

— Draga mea! şopti el.

— Ştiu ce ţi-au făcut. Dumnezeule, Nick! Cum m-ai putea ierta vreodată?

Lacrimile ei îi pătaseră cămaşa. Daniela încercă să şteargă rimelul, dar nu făcu decât să-l întindă şi mai mult.

— Ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, Daniela, ce s-a întâmplat în seara aia?

Cuvintele ei se revărsară ca un şuvoi:

— Nu ştiu, erau doi bărbaţi, mi-au pus o cârpă pe faţă îmbibată cu un fel de substanţă şi n-am putut să mai respir, cred că am leşinat; când m-am trezit, eram pe un vas, i-am auzit vorbind despre tine, despre locul unde te duceau şi despre ce voiau să facă. O, Doamne! Am crezut că ai murit.

Trasă cu vârful degetelor conturul buzelor lui.

— Cum ai scăpat?

— M-au lăsat legată pe vas ore întregi, apoi m-au urcat într-o dubiţă şi m-au dus la o închisoare. Am crezut că o să mă omoare. M-au ţinut acolo câteva săptămâni şi într-o zi mi-au dat drumul. Nu ştiu de ce.

Nick se gândi la ceea ce-i spusese Maier. Poate că minţise: avea motive întemeiate s-o facă. Poate că fusese pur şi simplu rea-voinţă, o dorinţă de răzbunare sau poate că îşi zisese că, dacă n-o putea avea el, atunci să n-o aibă nici Nick. Putea cineva

dovedi ce se întâmplase cu adevărat?

— Ce ţi-au făcut? şopti ea.

Nick se uită în acei minunaţi ochi strălucitori, căutând un motiv s-o creadă.

— Nu-i nimic, zise el şi cu trei cuvinte alungă iadul în care îl atrăsese ea. Tu eşti teafără?

— Sunt în viaţă.

Bărbatul simţi miros de parfum, iar dresurile de pe acele picioare frumos sculptate erau din mătase. Fără îndoială că exista un ofiţer german care părăsea România cu nişte amintiri frumoase despre Bucureşti. Maiorul Overath cumva? Nu, cu siguranţă că nu.

Se întrebă dacă ruşii vor fi la fel de generoşi.

— Nu m-ai întrebat de Maier, zise el.

Auzi zgomot de paşi răsunând în naos şi văzu un preot intrând din sacristie. Daniela se smulse din braţele lui.

— Sunt sigură că e bine.

— A trecut de partea noastră.

— Ai zis că aşa va face.

Fata îşi ridică privirea spre el, dar şi-o întoarse la fel de repede în altă parte.

— Ţi-a spus?

— Bineînţeles. Şi i-a făcut o deosebită plăcere.

— Probabil că mă urăşti.

— Ar trebui, dar nu te urăsc.

Se aşteptase s-o urască. Petrecuse şase luni încercând să adune suficient venin ca s-o urască. Dar era imposibil.

— Unde locuieşti acum?

— Hai să-ţi arăt! zise fata.

Se ridicară în picioare şi ieşiră afară. După răcoarea din biserică, fură întâmpinaţi de caniculă. Daniela veni lângă el pe trepte, apoi întinse mâna şi-l mângâie pe faţă, aşa cum mai făcuse de sute de ori.

— Te-am iubit întotdeauna, spuse ea.

* * *

Fata locuia la şase străzi distanţă de hotel, pe o alee unde nu mai rămăsese aproape nici o clădire în picioare. Îl conduse pe nişte scări din ciment; palierele erau pline de gunoaie, iar

mirosul era imposibil de descris. Deschise uşa unui apartament aflat la etajul trei al clădirii.

Nick intră după ea. Daniela aprinse o lumânare. Avea o sufragerie murdară, cu o masă veche şi două scaune, un dormitor cu un pat îngust şi o bucătărie întunecată, a cărei chiuvetă era pătată cu rugină de la robinete. Nick strâmbă din nas când simţi miros de varză fiartă venind de la apartamentul de dedesubt.

Daniela se uita la el cu acea privire plină de dor pe care bărbatul ajunsese s-o cunoască bine pe parcursul lungii lor relaţii.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, zise ea.

— De ce ai fugit mai devreme?

— Mi-era teamă.

— De ce?

— De tine. Am văzut pe faţa ta că ştiai ce am făcut. Am crezut că nu mă vei ierta niciodată.

— Maier a zis că ştiai că cei din SD plănuiau să mă răpească. A zis că erai şi tu implicată.

Fata se făcu palidă şi se sprijini de marginea mesei.

— Spune-mi că nu crezi aşa ceva!

— Care e adevărul?

— Nu ţi-aş putea face niciodată asta. Te-am iubit întotdeauna. N-am minţit niciodată în privinţa asta.

— Ai minţit în privinţa multor altor lucruri.

— Am fost nevoită.

— De ce ai făcut-o?

— Mai contează acum?

— Da.

— A avut grijă de mine. A fost bun. Iar tu erai căsătorit, Nick.

— El la fel.

— Dar el nu mai voia nimic altceva.

Clătină din cap.

— Ştiu că nu mă crezi, dar n-am vrut decât ca tu să mă iubeşti.

Nick băgă mâna în buzunar.

— Ai nevoie de bani? întrebă el.

Şi, scoţându-şi portofelul, îi vârî un pumn de lei în mână. Ea privi bancnotele cu o expresie imposibil de descifrat.

— Eu şi Jennifer divorţăm.

— Nu va face asta. Te iubeşte prea mult.

El dădu din umeri.

— Oamenii se satură de aşteptat. La final, nu mai avea ce să aştepte.

— Vrei să stai cu mine în seara asta?

— Aici?

— Oriunde.

— Nu.

Ea păru dezamăgită, dar nu surprinsă.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, zise el şi părăsi apartamentul.

În timp ce cobora pe scara întunecată, simţi că are un nod în gât. Plânsese după ea o dată; acum va trebui s-o facă din nou.

83

Simon fusese ras şi spălat la ordinele lui Popescu. Nick veni să-l ia de la prefectură cu un Opel. Simon stătea ţeapăn pe bancheta din spate, într-un costum de care îi făcuse rost Popescu. Era cu două numere mai mari şi atârna ca un sac pe trupul lui scheletic. Când cotiră pe strada Lipscani, pe faţa lui Simon se citi o expresie de teamă şi uimire.

Se opriră pe o stradă bombardată, în faţa unei clădiri care stătea să cadă; Nick coborî din maşină şi îi făcu semn lui Simon să-l urmeze. Tânărul era speriat. „Poate crede că l-am adus aici ca să fie executat.”

Nick o luă înainte pe scările din beton. De-abia mai putea să respire când ajunse la etajul trei, dar asta nu avea legătură cu efortul depus. Se simţea strâns de gât. Iată: pierduse tot. Poate că doar asta merita.

Bătu la uşă. Trimisese dimineaţă un curier la apartamentul ei să stabilească întâlnirea.

Ea deschise uşa şi Nick se întrebă dacă asta avea să fie ultima dată când o mai vedea.

Daniela zâmbi. Ochii ăia strălucitori! Era minunată. Inima lui se frânse.

— A venit cineva să te vadă, zise el şi se dădu la o parte.

Fata se uită peste umărul lui la Simon şi pentru o clipă păru nedumerită. Apoi îl recunoscu. Nick auzi un suspin înecat. Simon

făcu un pas în faţă şi se aruncă de gâtul ei. Ea îl ţinu în braţe în timp ce el plângea. Privirile lor se întâlniră peste umărul lui Simon şi, aşa cum îi spusese ea în Istanbul, adevărul era în ochii ei.

Nick intră în apartament şi aruncă nişte hârtii pe masă.

— Astea sunt permise de liberă trecere, zise el. Am tras nişte sfori. Aveţi şi ceva bani aici. O să vă ajungă până la Istanbul. De acolo vă pot face rost de paşapoarte britanice.

Daniela se smulse din braţele lui Simon şi se uită fix la Nick.

— De ce ai făcut asta?

— Nu trebuie să mă mai întrebi.

Simon căzu moale în genunchi; numai Dumnezeu ştia ce-i puteau face unui om patru ani de brutalitate şi de încarcerare. Dar războiul îi dusese pe toţi în locuri unde nu crezuseră că vor ajunge vreodată.

Omul plângea cu faţa ascunsă în fusta ei.

Nu-şi luară rămas-bun. Nick coborî repede scările şi ieşi în stradă. Şoferul şi Popescu îl aşteptau în Opel. Când dădu să se urce în maşină, englezul auzi un strigăt şi se întoarse. O văzu pe Daniela alergând spre el.

— Stai!

Încercă să-l ia în braţe, dar Nick o opri. Acum avea nevoie de toată stăpânirea lui de sine. Cel puţin va face asta cu demnitate.

— Nu trebuie să-mi explici, zise el.

— Îţi datorez măcar atât.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu. M-ai iubit. E de ajuns. Îmi pare rău. Îmi pare rău că m-am îndoit de asta.

Şi se urcă în maşină.

— Să plecăm de aici! îi zise el lui Popescu.

* * *

„E atât de slab!” se gândi Daniela. „Ce i-au făcut?”

Pregăti puţină mâncare. Ofiţerul român îi adusese nişte carne, iar ea avea un pic de mămăligă şi de pâine. El făcu ochii mari când simţi miros de carne prăjită în tigaie şi, când Daniela îi puse mâncarea în faţă, o înghiţi hulpav ca un animal, fără să-şi ridice nici măcar o dată privirea, de-abia răsuflând.

După aceea, ea îi aduse nişte ţuică şi rămaseră amândoi

uitându-se unul la altul pe deasupra mesei.

— Cine era? o întrebă Simon.

— Englezul? Era… L-am întâlnit în Istanbul. M-a ajutat.

— A fost iubitul tău?

— Nu, minţi ea.

— I-am văzut privirea. Te iubeşte.

Simon clătină din cap.

— Nu contează. Nu vreau să ştiu.

Dacă nu voia să ştie, cum îi va putea spune? Cum va afla ce făcuse? Şi, dacă nu ştia ce făcuse, cum o va putea cunoaşte vreodată? Cum o va putea cunoaşte cu adevărat? Dacă nu ştia, cum o va putea ierta?

În cei trei ani de căsnicie dinaintea începerii războiului, Daniela nu simţise niciodată pentru Simon ceea ce simţise pentru Nick. Poate că Nick avusese aceeaşi dilemă cu soţia lui. Poate că nici el n-o minţise; poate că într-adevăr nu intenţionase niciodată să se mai întoarcă la Jennifer.

— Ţi-am scris în fiecare lună, zise el. Ai primit scrisorile?

Bineînţeles că primise scrisorile. Scrisorile erau colacul lui de salvare, iar ea le citise pe toate şi le ţinea în valiza ei maro uzată, împreună cu fotografia mamei ei, cu cele mai bune haine şi cu dresurile ei din mătase; asta era tot ce avea pe lume.

Prima lui scrisoare era un apel către ea să-l ajute şi fusese scrisă sub privirile temnicerilor lui nazişti; mai târziu scrisese despre viaţa în închisoare, iar cuvintele lui o umpluseră de groază. După vreun an şi ceva, scrisorile deveniseră distante şi haotice; vorbea mai mult despre trecut, despre zilele de şcoală şi despre copilăria lor, fără să pomenească nimic despre lipsurile lui.

Daniela nu avusese voie niciodată să-i răspundă la scrisori.

Scrisorile erau legate toate la un loc cu sfoară şi băgate la fundul valizei; erau singura ei legătură cu el, cu viaţa pe care o preţuise cândva, cu căsătoria ei şi cu părinţii ei. Dar trecutul era trecut acum. Bărbatul ăsta era o fantomă.

— Vrei să-mi povesteşti despre închisoare, despre ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te-au bătut?

— Gardiştii m-au bătut în fiecare zi. Apoi au venit germanii şi m-au luat; ei au făcut asta.

Ridică mâna stângă şi îi arătă locul unde fusese tăiat inelarul.

— După aceea s-au purtat destul de bine cu mine. Mă băteau numai când aveau chef şi se asigurau că primesc mâncare în fiecare zi.

Se uită prin cameră. Avea privirea rătăcită şi Daniela îşi dădu seama că, în mintea lui, Simon încă mai auzea uşile celulelor trântindu-se şi alţi prizonieri ţipând.

— Şi tu? Cum a fost războiul pentru tine?

Ce putea să zică? Tot ce făcuse fusese pentru el, dar cât anume îi putea spune?

Îl mângâie pe păr şi îl lăsă să-şi pună capul pe pieptul ei. Dacă n-ar fi izbucnit războiul, poate că ar fi fost destul de fericiţi împreună, dar acum ea găsise un bărbat care îi cucerise inima şi lucrul ăsta o va urmări toată viaţa.

Îşi iubea soţul în felul ei. Simon fusese bun cu ea, o iubise atunci când nimeni altcineva nu voise s-o facă şi îi va fi veşnic recunoscătoare pentru asta.

— O să am grijă de tine, şopti ea şi îl ţinu în braţe ca pe un copil.

Îl purtase timp de patru ani ca pe o povară, îl ţinuse în viaţă, era al ei. Dar înăuntrul ei era o voce care îi şoptea: „O, cât aş fi vrut ca el să moară! Atunci aş fi fost liberă.”

— Vino aici! şopti ea.

Îl duse în dormitor. Îl ajută să-şi scoată hainele şi rămase şocată când văzu cât de slab era. Simon întinse înfometat mâinile spre ea, o strânse de sâni şi îi smulse hainele. Daniela îl lăsă să o culce pe pat; el îi ridică fusta şi încercă s-o penetreze prea devreme. Ea îl ghidă în interiorul ei şi totul se termină foarte repede; bărbatul plânse la sfârşit.

După aceea, Daniela îl ţinu în braţe şi îl mângâie pe spate.

Simon dormi prost, gemu şi strigă în somn. Ea îl ţinu în braţe şi îl linişti. Nu dormi deloc. În schimb, se gândi la Nick; se întrebă unde era şi îl dori mai mult ca niciodată.

84

A doua zi, lui Nick i se aduse un plic în cameră.

Fusese lăsat la recepţie în acea dimineaţă. Pe el scria: „Nicholas Davis, *C/-* Hotelul Athénée Palace, camera 412. Rog a

se livra.”

Nick se aşeză pe pat şi se uită multă vreme la plic. În cele din urmă, găsi curajul să-l deschidă.

În acelaşi timp, îşi aminti din nou de acele zile de vară din 1940 când o întâlnise pe Daniela; atunci oraşul era diferit, iar el era un alt bărbat.

Deschise plicul şi îl lăsă să cadă pe jos. Prima dată nu citi scrisoarea cuvânt cu cuvânt. A doua oară o citi mai încet şi o citi de mai multe ori înainte s-o lase în cele din urmă din mână:

Dragul meu,

Trebuie să ştii că te iubesc, aici, azi, acum. Acum îmi cunoşti micul secret, dar nu ştii totul. Aşa că îţi voi spune. Îţi datorez măcar atât.

Îmi imaginez că lui Siggi i-a făcut mare plăcere să-ţi spună ce am făcut pentru el. Mă întreb dacă ţi-a spus de ce.

Când aveam şaisprezece ani, am fost curtată de un bărbat pe nume Ilie, un român. Era creştin ortodox. Am făcut asta în ciuda obiecţiilor familiei mele, am continuat să mă întâlnesc cu el chiar şi după ce părinţii mei mi-au interzis lucrul ăsta, pentru că am crezut că mă iubeşte. Am rămas însărcinată şi, când a aflat, m-a părăsit. Am fost dezonorată. Mama a fost alături de mine; dacă n-ar fi fost ea, tatăl meu m-ar fi aruncat în stradă.

Am pierdut copilul la naştere. Doctorul mi-a spus că nu mai pot avea niciodată copii.

Am crezut că, după Ilie, n-o să mă mai vrea nici un băiat. Dar apoi în viaţa mea a intrat Simon. Mă cunoştea de când eram la şcoală; mi-a spus că fusese întotdeauna îndrăgostit de mine şi m-a luat de soţie în ciuda a ceea ce păţisem.

Ştii ce s-a întâmplat cu evreii de aici când a izbucnit războiul. Mama a murit cu puţin timp înainte de începerea lui şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, căci nu era nevoie să sufere. Tatăl meu a fost arestat de fascişti şi banca noastră a fost preluată de un bancher german; am pierdut apartamentul şi servitorii, totul.

Eu şi Simon ne-am ascuns în apartamentul de pe strada Lipscani. Ştii ce am făcut ca să putem supravieţui.

Acolo ne duceam în după-amiaza când Simon a fost arestat de poliţie. De ce nu ţi-am spus că era soţul meu? Pentru că ştiam că aş putea avea nevoie de ajutorul tău şi m-am gândit că n-o să

vrei să mă ajuţi dacă ştii adevărul. Bărbaţii vor întotdeauna ceva în schimb.

Deşi acum ştiu că m-am înşelat în privinţa ta.

Simon era printre puţinii din prefectură care mai erau încă în viaţă când Antonescu a înăbuşit revolta. Curând după aceea, a căzut în mâinile SD-ului. L-am rugat pe Siggi să mă ajute să-l scot de acolo. În loc de asta, s-a folosit de Simon ca să mă facă agenta lui.

Primul lucru pe care l-au făcut cei din SD a fost să-mi trimită unul din degetele lui Simon, cu verigheta încă pe el, ca să nu am nici o îndoială. SD-ul a făcut asta, nu Siggi. Lui nu-i plac metodele barbare, deşi nu s-a dat niciodată în lături să-i folosească pe cei care sunt barbari. Mi-a spus că Simon nu va mai păţi nimic dacă făceam ce voia el. A făcut să pară că era protectorul şi nu torţionarul meu. Ce puteam face? Germanii conduceau lumea, iar englezii plecau. După cum vezi, n-am făcut-o pentru bani. Nu voiam banii lui şi nu-i voiam nici pe ai tăi.

Simon a primit permisiunea să-mi scrie în prima zi a fiecărei luni calendaristice. Am stat ca pe ghimpi până când am primit scrisoarea aia. Dar Siggi mi-a promis că Simon nu va păţi nimic atâta timp cât mă supuneam.

Te-am iubit cu adevărat în Bucureşti, Nick, deşi ştiam că nu e bine. N-a fost nevoie să mă forţez să te plac. Partea aia nu a fost o prefăcătorie.

A fost ideea lui Siggi să te abordez în tren; a planificat totul cu multe zile înainte. Farsa cu poliţia bulgară a fost pusă la cale ca să te convingă să ai încredere în mine.

Tot timpul cât m-am prefăcut că spionez pentru tine, Siggi trăgea de fapt sforile. Dar a contat la final? Ai pierdut războiul pentru că eu am încercat să-mi ţin soţul în viaţă?

Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândră. Dar n-am ştiut despre răpire. Îţi jur că n-am ştiut nimic. Da, unul din agenţii SD a venit la mine; voia să te atrag într-o capcană ca să poată pune mâna pe tine şi mi-a spus că, dacă refuzam, Simon va fi ucis. Am refuzat; nu puteam să fac asta. Dar s-au folosit oricum de mine. Presupun că n-au avut cu adevărat nevoie de cooperarea mea. Au făcut-o fără să ştiu eu. Trebuie să crezi asta. Când am aflat ce ţi-au făcut, am vrut pur şi simplu să mor.

Crezi că Siggi i-ar fi lăsat pe cei din SD să te prindă? Ştiai că se pregătea să dezerteze; chiar tu mi-ai spus asta. Dacă le-ai fi

zis ce ştiai despre el? Ar fi însemnat condamnarea lui la moarte. Mai târziu, când a fost în siguranţă, a inventat minciuni despre mine şi a făcut-o din răutate.

Ştiu că nu mă crezi, dar m-am îndrăgostit cu adevărat de tine. Te-am iubit atunci şi te iubesc şi acum. Dacă n-ai fi fost căsătorit, aş fi rămas cu tine pentru totdeauna.

Dar aveai o familie, Nick, şi o soţie. Ce puteam face? Iar eu sunt încă măritată. Acum, soţul meu e cel care are drept asupra mea, chiar dacă nu asupra inimii mele.

Să ştii că am vorbit cât se poate de serios. Te iubesc, Nick. Te iubesc mai mult decât pot spune vreodată în cuvinte.

Aş fi vrut să avem parte de un alt sfârşit; aş fi vrut să ne întâlnim în alte circumstanţe. Te voi păstra întotdeauna în amintirea mea. Sper că şi tu vei face la fel. Mi-ai spus cândva că, dacă dragostea nu e nebunie, nu e dragoste adevărată. Ei bine, asta înseamnă că tu ai fost nebunul meu. În ceea ce mă priveşte, am făcut tot ce a trebuit ca să salvez viaţa soţului meu. Ţi-am dăruit dragostea mea şi am crezut că va fi suficient pentru tine. Se face târziu şi curând va fi prea întuneric ca să mai pot scrie. Du-te acasă, dragul meu Nick! Uită-mă şi uită tot ce s-a întâmplat aici!

Adio! Te iubesc. D.

* * *

În după-amiaza aceea, Nick stătea pe balconul camerei lui de hotel şi privea tancurile ruseşti trecând pe bulevardele Bucureştiului, aşa cum făcuseră înainte tancurile germane.

Ar fi trebuit să izbucnească în urale, desigur. Ruşii erau aliaţii lor. Dar nu avea chef de urale. Abrams se întoarse spre el.

— Dacă inviţi un lup în casa ta, să nu fii surprins dacă n-o să vrea să mai plece.

— E un proverb?

— Nu ştiu. Dar poate că ar trebui să fie.

— Mama spunea că, indiferent cât de rău merg lucrurile, soarele tot o să răsară în fiecare dimineaţă.

— Chiar aşa? Numai dacă îi permite Stalin. Ce-ar fi să coborâm şi să ne întâmpinăm noii prieteni?

* * *

Simon stătea pe pervazul ferestrei, uitându-se afară. Ziua era mohorâtă şi apăsătoare. Bărbatul fusese tăcut întreaga zi, cufundat în gânduri. Daniela presupunea că era încă în închisoare.

— Nu vrei să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu.

— Trebuie să discutăm.

— Nu despre închisoare. Vreau să mă prefac că n-am fost niciodată acolo.

Femeia respiră adânc.

— Eu am ceva să-ţi spun.

— E mai bine să rămână în trecut, unde nu ne poate face rău.

Şi se întoarse din nou spre fereastră. Daniela îi văzu imaginea reflectată în geam, îi văzu faţa istovită şi palidă.

„Dar trecutul te poate răni întotdeauna”, se gândi ea.

Îşi aduse aminte cât de speriată era de fiecare dată când scrisorile lui nu soseau şi cum îşi imaginase această reuniune. Crezuse că avea să simtă din nou ceea ce simţise înainte. Îşi aminti cum fusese cândva: prânzuri la Capşa, petreceri în apartamentul de pe bulevardul Brătianu, plimbările împreună prin parcul Cişmigiu.

De ce nu mai putea simţi la fel?

Nick îi arătase un alt fel de dragoste. Acum ştia cum era să fie iubită cu adevărat de un bărbat. Nu era de ajuns că Simon fusese bun cu ea, că încă o mai iubea şi avea s-o iubească mereu, orice s-ar fi întâmplat?

În seara aia, Simon o trase spre el în patul îngust şi făcu din nou dragoste cu ea, cu mai multă blândeţe, dar, când Daniela închise ochii, nu Simon era deasupra ei, ci Nick. Inima ei o trăda tocmai când voia atât de mult să fie din nou soţia soţului ei.

85

„Noii noştri prieteni.”

La început, Molotov, ministrul rus de externe, ceru ca numai înaltul comandament sovietic să supravegheze armistiţiul cu românii. Doar presiunea considerabilă exercitată de Churchill şi

de Roosevelt îl făcură să accepte o comisie aliată de control care să includă reprezentanţi americani şi englezi. Dar Stalin insistă ca înaltul comandament sovietic să păstreze pentru el toate deciziile importante. Mai mult, aliaţii nu aveau voie să negocieze direct cu guvernul român, ci trebuiau să folosească autorităţile sovietice ca intermediari.

„Aşadar, n-o să mai am parte de conversaţii intime cu prietenul meu, Popescu”, se gândi Nick.

Lucrurile se schimbau repede în Bucureşti. Lui Nick şi lui Abrams li se ordonase să coopereze pe deplin cu noii lor aliaţi, dar se părea că ruşii nu voiau să coopereze pe deplin cu ei.

O armată de birocraţi sovietici puseseră stăpânire pe Ministerul de Interne, şi, în timp ce aşteptau să fie primiţi de mărinimiile lor, Abrams spumega în camera lui de hotel, plimbându-se de colo-colo.

— Le-am spus că aşa o să se întâmple! urlă el. L-am avertizat de la bun început, dar n-au vrut să mă asculte. Acum să vedem câtă încredere putem avea în camarazii noştri din clasa muncitoare!

Nick şi Abrams făcură anticameră în Athénée Palace timp de trei zile până când noii stăpâni ai României fură de acord să se întâlnească cu ei. Într-o seară, la ora cinci, se prezentară la etajul trei al Ministerului de Interne. Fură întâmpinaţi de un bărbat într-o uniformă măslinie cu epoleţi roşii, care, într-o engleză şovăielnică, se prezentă ca fiind generalul Demişenko. Avea un început de chelie, iar mustaţa şi barba lui îi aminteau lui Nick de fotografiile care îl reprezentau pe Leon Troţki. Purta o pereche de ochelari ieftini şi avea o expresie ţâfnoasă.

Fură trataţi mai mult ca nişte prizonieri de război decât ca aliaţi. Doi soldaţi ruşi îi escortară în biroul lui Demişenko, iar legitimaţiile lor fură cercetate cu minuţiozitate înainte ca generalul să-i poftească să ia loc. În spatele scaunului său stătea un bărbat solid, cu părul blond şi scurt şi cu o faţă ca un glonţ, o prezenţă tăcută şi ameninţătoare.

Stabiliseră întâlnirea ca să schimbe informaţii despre agenţii şi aliaţii din Bucureşti. Dar, pe măsură ce întâlnirea se desfăşura, lui Nick i se păru că îi ofereau lui Demişenko mai multe informaţii decât le oferea el. Văzu că Abrams nu reuşea să-şi stăpânească furia; se făcuse negru la faţă şi de-abia mai putea articula cuvintele. Îl lăsa mai mult pe Nick să vorbească.

Abia la sfârşitul întâlnirii, tocmai când se pregăteau să plece, Demişenko împinse spre ei un dosar şi îi întrebă dacă voiau să-l examineze.

— Ce-i asta? întrebă Abrams.

— Dosarul e despre o femeie…

Generalul îşi citi notiţele, apoi se uită la ei pe deasupra ochelarilor.

— …Daniela Simonici. O cunoaşteţi? A fost amanta unui colonel din serviciul german de informaţii din Istanbul.

— Ştim despre ea, răspunse Abrams.

— A fost folosită pentru atragerea în capcană a unuia din agenţii noştri. Omul nostru s-a lăsat sedus de ea.

— Da. Numele lui era Grigoriev.

— Deci ştiţi asta? Dar ştiaţi că, din cauza ei, Grigoriev a fost prins de Sicherheitdienst? L-a atras într-o casă din zona podului Galata, iar acolo a fost răpit, scos pe ascuns din Turcia şi dus în Bulgaria. Era unul din cei mai buni agenţi ai noştri şi ştia multe lucruri. L-au făcut să vorbească. Din cauza ei, am pierdut unul din cei mai dedicaţi oameni ai noştri din România, un bolşevic şi un tovarăş devotat pe nume Jan Romanescu.

„Aşadar, Daniela nu m-a trădat”, se gândi Nick. „N-a fost vina mea că Jordon şi ceilalţi au murit.”

— Ştiaţi că avea o relaţie cu cineva din consulatul vostru şi că furniza informaţii false? Era agent dublu.

„Reprezentaţia asta nu e un schimb de informaţii, e menită să ne facă de ruşine”, se gândi Nick.

— Femeia locuieşte din nou în Bucureşti, zise Demişenko. Tocmai am descoperit că are o relaţie cu un căpitan de artilerie.

— Ce-o să se întâmple cu ea? întrebă Nick.

Expresia de pe faţa lui Demişenko era plină de dispreţ.

— E un duşman al poporului. Va fi fără îndoială arestată şi judecată.

Se opri şi îşi dădu ochelarii jos.

— Poate.

— Poate?

— Grigoriev avea un frate. Numele lui e Alexei şi lucrează pentru NKVD. Este cel care stă acum în spatele meu. S-ar putea să vrea să-şi răzbune fratele.

* * *

Când ieşiră în cele din urmă afară, Abrams îşi scuturã hainele de un praf imaginar.

— Iatã-i şi pe noii noştri aliaţi! zise el. Minunat! Fără îndoială că ne vor alunga din Bucureşti mai repede decât au făcut-o germanii.

Iarba din parc era uscată, iar frunzele din arborii rămaşi se strânseseră şi se făcuseră maronii şi foşneau ca hârtia uscată în adierea fierbinte a vântului.

Abrams îşi lărgi cravata, apoi luă o sticlă de apă găsită prin iarbă şi o aruncă iritat în lac. Nick nu-l mai văzuse niciodată pierzându-şi cumpătul.

— Comunişti ticăloşi!

Suprafaţa lacului era plină de gunoaie: sticle, coji de portocală, pungi de hârtie. Vânzătorii ambulanţi care vindeau prăjituri cu susan se plimbau de colo-colo, fără să aibă nici un client. Cafeneaua din apropiere era goală, scaunele ei rupte şi lemnăria cenuşie şi bătută de vreme reflectând moartea tristă a unui oraş prea epuizat ca să mai aibă grijă de sine însuşi.

— În orice caz, s-au înşelat în privinţa lui Grigoriev, zise Abrams.

— Domnule?

— Maier mi-a spus că Grigoriev nu le-a zis nimic despre Romanescu şi grupul lui.

— Atunci cine ne-a trădat germanilor?

— Eu, Davis. Eu am făcut-o.

Nick fu prea uluit ca să mai vorbească.

— Am avut dreptate în privinţa ruşilor, nu-i aşa? Ai văzut şi tu cum sunt ticăloşii ăştia. Fiecare din ei e un mic Hitler în devenire.

— Dar Romanescu… el şi oamenii lui erau de partea noastră.

— Luptau împotriva germanilor, dar nu erau de partea noastră, cum nu sunt nici blestemaţii ăştia de ruşi. De îndată ce germanii ar fi plecat, ar fi luptat împotriva noastră. I-am lăsat pe germani să facă treaba în locul nostru. A fost o contribuţie mică, dar sper că într-o zi va fi apreciată.

Nick simţi o picătură de sudoare curgându-i pe spinare.

— Dar nu l-aţi trădat numai pe Romanescu. L-aţi trădat şi pe Jordon. M-aţi trădat şi pe mine.

— Îmi pare rău. Am avut în vedere lucruri mult mai importante. Păcat de Jordon, desigur. Probabil că era un tip

grozav. Dar trebuie făcute sacrificii pentru cauză. Chiar şi Romanescu ar fi fost de acord cu mine.

— Dumnezeule!

— Haide, Davis! Asta facem noi. Nu mai plânge după laptele vărsat.

Îşi vârî mâinile în buzunar şi privi lacul.

— Nu acţionez singur, Davis. Suntem un grup, am fost la Oxford împreună, credem în aceleaşi lucruri. Este cunoscut sub numele de Clubul Aylesbury. Presupun că e un nume cam fantezist, pentru că nu ne întâlnim niciodată, nu ca grup, dar lucrăm cu toţii în serviciul de informaţii şi avem aceleaşi idealuri.

— Adică trădarea prietenilor?

— Deocamdată o să uit că ai spus asta. Jordon nu era prietenul meu şi nici tu nu eşti. Suntem colegi. E o diferenţă.

— Atunci, trădarea ţării?

— Dimpotrivă. Tâmpiţii ăia din guvernul britanic sunt cei care ne-au trădat. Au amânat sfârşitul războiului şi sute de mii de aliaţi şi-au pierdut viaţa pentru că n-au vrut ei să-l supere pe Stalin. Dacă l-am fi ajutat pe Canaris şi am fi ajuns la o înţelegere cu germanii, ar fi fost chiar atât de rău? Ar fi fost mai bine decât să colorăm Europa în roşu.

— Ce i-aţi spus lui Maier în seara aia, în faţa bisericii Sfânta Sofia?

— Avea un plan să-l asasineze pe Stalin. Avea un om de legătură plasat foarte sus, pe nume Feoderev. A pus-o pe prietena ta Daniela să-i ducă o servietă special concepută, care era de fapt o bombă. L-am ajutat cu unele aranjamente.

— Ce aranjamente?

— Tentativa de a-l asasina pe Stalin era o operaţiune a serviciilor germane de informaţii. Dar nu ar fi avut nici un rost dacă nu părea că ideea a pornit de la noi. L-am ajutat puţin cu asta.

— L-aţi ajutat?

— Alianţa dintre aliaţi şi Uniunea Sovietică ar fi fost distrusă dacă ar fi existat vreo bănuială că Anglia a fost implicată în asasinarea lui Stalin. M-am asigurat că legătura cu noi va părea autentică.

— Dar Donaldson a aflat?

— Nici până azi nu ştiu cum. Mă spiona. Îţi imaginezi, Davis? Cât tupeu!

— Aşa că serviciul german de informaţii l-a asasinat. Şi dumneavoastră aţi ştiut de asta?

— Desigur.

— Aş fi putut muri şi eu în ziua aia.

— Am încercat să te conving să vii să iei prânzul cu mine, mai ţii minte? Am făcut tot ce-am putut. Nu puteam să-ţi spun de ce credeam că n-ar trebui să te duci la masă cu Donaldson. Aş fi dat totul în vileag.

Lui Nick nu-i venea să creadă ce auzea; dar totul avea logică, aşa că îşi dădu seama că Abrams îi spunea în sfârşit adevărul. Abrams îşi ascunsese fanatismul sub un strat de rafinament care era iluzoriu.

— Asta datează încă din Bucureşti, nu-i aşa? Dumneavoastră l-aţi trădat pe Bendix. Şi aţi dat vina pe Clive Allen.

— Fără petrol, poate că Hitler n-ar fi atacat Rusia. Am vrut ca el să pună mâna pe petrol. Am crezut că se vor distruge unii pe alţii. Atacul l-a terminat pe Hitler, dar nu şi pe Stalin. Ticăloşii ăştia de ruşi sunt prea mulţi ca să-i poţi ucide pe toţi.

— Sunteţi nebun!

— Îmi place să cred că sunt un vizionar, zise Abrams. Să-ţi ţii gura, Nick! Nu vei reuşi să dovedeşti nimic şi, după dezastrul Calului troian, nu se ştie dacă vei mai avea norocul să obţii vreun alt post. S-ar putea să ai nevoie de mine în viitor.

— Jordon avea o familie. Avea două fete.

— Nu te oferi voluntar să te duci în spatele liniilor inamice decât dacă ţi s-a urât cu binele.

Abrams mai aruncă o sticlă în lac.

— Şi Constantin? Bendix? Eu?

— Totul pentru binele omenirii, Davis.

Se lăsa întunericul. Cerul era de un violet prăfuit şi primele stele apăreau pe bolta cerească. Nick nu mai suportă să-l vadă pe Abrams. Se întoarse să plece. Nu-i mai rămăsese decât un singur lucru bun de făcut.

— Unde te duci, Davis?

— Există o viaţă pe care o pot salva. Îmi faci silă, Abrams.

— Mi se frânge inima, dragule.

Nick scuipă la picioarele lui. Abrams râse.

86

În alte împrejurări, s-ar fi aventurat cu precauţie în ruinele Bucureştiului după lăsarea întunericului. La şase străzi distanţă de hotel, oraşul era o lume a tenebrelor şi a umbrelor înspăimântătoare, luminată doar de flăcările albastre ale plitelor alimentate cu spirt, unde refugiaţii stăteau înghesuiţi în ceea ce mai rămăsese din blocurile distruse.

Se rătăci curând. Trase o înjurătură cu voce scăzută. Dumnezeule! Chiar şi cu revolverul care îi atârna greu în buzunarul de la haină, tot îi era teamă. Oraşul era plin de căutători prin gunoaie şi de dezertori.

Coti pe o stradă şi se lovi de un alt bărbat. Se sperie şi se dădu înapoi, gata să se apere de un eventual atac. Dar bărbatul îl ignoră şi îşi văzu de drum.

Dădu şi el să meargă mai departe, dar ceva îl făcu să se întoarcă în loc şi să-l urmărească. Bărbatul ieşi din întuneric şi atunci el îi zări pentru o clipă trăsăturile, conturate în lumina lunii: avea o faţă lată şi pătrată, plată şi aspră ca o lopată, şi părul tuns scurt. Îşi dădu seama că era bărbatul pe care îl văzuse în acea după-amiază în biroul lui Demişenko, stând în spatele şefului său, cu o faţă lipsită de orice fel de expresie.

Bărbatul intră într-o clădire aflată la capătul străzii. Gata! Ăsta era blocul unde locuia ea.

Îşi scoase revolverul. Trăsese la ţintă la poligon, dar nu trăsese niciodată la mânie, pe întuneric sau într-un spaţiu strâmt. Auzi paşii rusului răsunând pe scări deasupra lui. Începu să urce treptele în fugă.

Se împiedică în beznă de nişte gunoaie şi căzu cât era de lung, lovindu-se cu fluierul piciorului de ciment. Înjură de durere.

Rusul dărâma deja uşa. Strigă la el, sperând să-i distragă atenţia, şi se năpusti orbeşte pe scări.

Uşa apartamentului zăcea pe jos, smulsă din balamale.

Pe o masă din mijlocul camerei ardea o singură lumânare. O strigă pe Daniela, dar nu primi nici un răspuns.

* * *

Trenul plecă din gară, luminile dezvăluind câţiva vagabonzi ghemuiţi în jurul plitelor alimentate cu spirt. Un bărbat nebărbierit, care stătea lângă şinele de tren, îşi ridică privirea

spre ei şi expresia de pe faţa lui o cutremură. Era uşurată că părăsea în sfârşit oraşul ăsta îngrozitor. Nu mai recunoştea Bucureştiul.

Simon îi luă mâna şi i-o strânse, liniştind-o. Era greu să nu iubeşti un om care era bun. Avea chipiul tras pe ochi, aşa că Daniela nu-i putu vedea faţa, dar îşi puse capul pe umărul lui, simţind pe obraz lâna aspră a hainei sale. Era tot numai piele şi os.

Îşi promise că va avea curând parte de o viaţă nouă şi că va fi din nou fericită. Spera din tot sufletul să fie aşa.

* * *

Nu erau prea multe locuri în care să se ascundă şi nu avea decât câteva secunde să se hotărască. Nu putea să aştepte în cadrul uşii. Ţinând revolverul cu ambele mâini, alergă în bucătărie.

Nu era nimeni acolo.

— Daniela!

„Trebuie să vină mai întâi după mine. Nu pot lăsa să i se întâmple ei ceva.”

Auzi un zgomot în spatele lui, venind dinspre dormitor. Se întoarse şi, la lumina lumânării, zări silueta rusului în cadrul uşii. Văzu pistolul îndreptat spre el şi se simţi foarte calm. Avu un sentiment brusc de seninătate. Se terminase. Ştia ce avea să se întâmple şi îşi îndreptă într-o fracţiune de secundă revolverul în direcţia cea bună, ştiind că lucrul ăsta ar putea să aibă o importanţă vitală pentru ea, dacă pentru el nu.

Împuşcătura răsună ca o bubuitură de tun în spaţiul acela strâmt. Trase şi el în acelaşi timp. Nu simţi glonţul. Nici măcar nu-şi dădu seama că era rănit. Se concentra asupra ţintei lui, de parcă ar fi fost din nou ia poligon, şi mai trase de două ori înainte să cadă la pământ. Nu simţi nici o durere.

87

Găsiră o pensiune în apropiere de docuri şi stătură acolo, aşteptând sosirea unui vas care să-i ducă în Anglia. În acea primă noapte, dormiră pe un pătuţ în care abia încăpea o

persoană. Camera mirosea a transpiraţie şi a fasole fiartă.

În timp ce Simon se dezbrăca, Daniela îi văzu coastele prin pielea palidă şi cicatricele de pe spate.

Respiră adânc. Aşteptase momentul potrivit. Va exista vreodată aşa ceva?

— Trebuie să-ţi spun ceva.

El oftă, dezumflându-şi obrajii.

— Haide să nu facem asta acum!

— Trebuie să-ţi spun despre englez.

— Nu contează. Trecutul e trecut.

— Ba contează. L-am iubit, Simon. Încă îl mai iubesc.

Bărbatul nu zise nimic.

— Am fost amanţi timp de trei ani.

Aşteptă să-i vadă reacţia. Spera că o va lovi. O merita.

Dar el n-o lovi, pentru că atunci ea ar fi fost liberă să plece. În schimb, expresia de pe faţa lui îi frânse inima.

— Ţi-am spus că nu contează.

Era ca şi cum ar fi vrut să şteargă cu acele câteva cuvinte ultimii patru ani din viaţa lor. Dacă voiau să supravieţuiască, acea perioadă nu putea exista, pentru că atunci nu şi-ar putea continua viaţa niciodată.

— Te iert, Daniela.

Ea nu-i ceruse iertarea, dar o acceptă. Se urî pentru slăbiciunea ei faţă de el, slăbiciune de care nu dăduse niciodată dovadă în toţi acei ani cât se descurcase de una singură. Era soţia lui şi ştia că el n-o va lăsa niciodată să plece.

* * *

Căldura era insuportabilă. Daniela şi Simon stăteau într-o ceainărie aflată deasupra docurilor, uitându-se la mulţimea de oameni care se plimbau de colo-colo pe chei, vagabonzii şi disperaţii, toţi căutând o nouă casă şi o nouă şansă.

Un vas de pasageri tocmai ancorase în Corn şi călătorii care trecuseră de vamă şi de autorităţile portuare umplură piaţa Tophane: bărbaţi cu pielea închisă la culoare şi cu turbane pe cap, încărcaţi cu pui şi cu saci, turci bogaţi în urma cărora alergau hamali cu portmantouri.

Daniela studie faţa lui Simon, încercând să găsească ceva care să-i facă inima să tresalte, dar nu găsi nimic; nu simţea

pentru el decât recunoştinţă pentru faptul că se purtase frumos cu ea, că o salvase. Şi-ar fi dorit să-l iubească mai mult. Ar fi fost cu mult mai uşor aşa.

Aveau cu ei biletele cumpărate din banii daţi de Nick şi paşapoartele, aşa cum promisese englezul. Toate lucrurile pe care le aveau încăpuseră în două valize din carton aflate la picioarele lor. Părăsiseră pur şi simplu apartamentul, se urcaseră în primul tren spre Constanţa şi luaseră un vas spre Istanbul. Daniela voise să-şi ia la revedere de la Nick pentru ultima oară; dar de câte ori îţi poţi lua rămas-bun?

Simon se purtase frumos cu ea în ultimele săptămâni, îi arătase poate mai multă dragoste şi înţelegere decât merita ea. Aşteptase ca iubirea să-i invadeze inima, aşa cum crezuse că se va întâmpla. Aştepta să simtă alături de el ceea ce simţise alături de Nick. Dar, pe măsură ce săptămânile exilului lor treceau, nu simţea decât din ce în ce mai multă frustrare şi nu ştia dacă era din pricina ei sau a lui.

Simon părea interiorizat şi Daniela îşi imagină că era din cauza încarcerării lui; era normal să fie astfel. Dar apoi îşi aminti că bărbatul fusese întotdeauna aşa, chiar şi în cele mai fericite perioade din viaţa lor. Asta era firea lui.

Ştia că nu va mai fi niciodată la fel între ei, niciodată.

I se părea că dusese bagajul ăsta toată viaţa. Amintirea trădării lui Ilie era la fel de vie de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Când tatăl ei aflase de relaţia lor, îi interzisese să se mai întâlnească cu el, dar ea o făcuse pe ascuns. Îl lăsase pe Ilie să se culce cu ea doar o singură dată, ca să-i facă pe plac; după aceea, el îi spusese că era secretul lor, iar ea păstrase acel secret până când descoperise că era însărcinată şi era imposibil să-l mai păstreze.

Crezuse că el o iubeşte, dar apoi îşi dăduse seama că Ilie se folosise de ea şi Daniela nu uitase niciodată trădarea lui, căci riscase totul pentru el. Când născuse copilul, fusese nevoită să îndure ruşinea de una singură.

Pentru prietenii lui români, Ilie era un erou, iar ea era doar o târfă evreică.

Îşi spusese că nu va mai avea niciodată încredere într-un bărbat. Dar, când Simon se arătase interesat de ea şi o ceruse de nevastă de la tatăl ei, deşi ştia ce ruşine păţise, fusese copleşită de recunoştinţă.

Simon nu voise altceva decât ca ea să fie soţia lui. Daniela nu ştiuse că el tânjise mereu după ea; şi îi datora atât de mult pentru că o salvase atunci când nimeni altcineva nu voise s-o facă! Cum ar putea să-l dezamăgească acum?

Totuşi…

Se uită la el cum priveşte fix Cornul, trasând absent cu degetul cicatricea de pe falca lui, acolo unde fusese bătut de gardişti. Îşi aminti cum fusese odinioară, când era ceva mai împlinit la trup, un băiat atrăgător care ar fi putut avea orice femeie ar fi vrut. De ce o alesese pe ea? Într-o zi va fi din nou atrăgător. Era încă tânăr şi supravieţuise când mulţi alţii muriseră.

Daniela respiră adânc.

— Nu vin cu tine, zise ea.

— Ce?

— Am spus că nu vin cu tine.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Nu pot.

El râse, apoi se încruntă, neştiind ce să-i spună.

— Nu înţeleg.

— Pur şi simplu nu pot.

— Nu vrei să mergi în Anglia? Unde vrei să mergi?

— Nu vreau să merg cu tine, răspunse ea.

Nu-i veni să creadă că se auzise spunând asta.

— Doar nu vorbeşti serios!

— N-ai întrebat niciodată ce mi s-a întâmplat în toţi acei ani cât ai stai în închisoare. Nu-ţi pasă?

— Nu vreau să ştiu. Asta a fost înţelegerea noastră.

Şi astfel o învingea de fiecare dată. Aşa fusese şi când se căsătoriseră. Refuzând să se certe cu ea, îi dădea mereu sentimentul că n-are dreptate, că se plânge tot timpul şi că el e cel care are răbdare.

Dar de data asta, Daniela nu se lăsă. Singura putere pe care o mai avea era adevărul; adevărul era eliberarea ei.

— Am fost amanta unui colonel din serviciul german de informaţii şi am făcut tot ce mi-a cerut el ca să te ţin pe tine în viaţă, Simon. M-am culcat cu el şi am spionat pentru el. Şi m-am îndrăgostit de englez. M-am culcat cu el şi m-am îndrăgostit de el.

Expresia de durere de pe faţa lui Simon îi săgeta inima.

— Îmi ceri să te iert? Pentru că am făcut-o deja. Nu trebuie să mai vorbim despre asta. Ţine de trecut acum.

— Nu ţine de trecut. Sunt încă îndrăgostită de el.

— Nu are rost să mai discutăm. Eşti soţia mea. E mai bine să uităm trecutul.

— Nu e trecutul, Simon. E prezentul. E ceea ce simt acum.

El tresări. Dumnezeule! Fiecare privire, fiecare umbră din ochii lui! Daniela nu ştia dacă va putea face asta.

— Nu mă poţi abandona acum. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, Simon.

— Trebuie să uiţi de asta. Vom merge în Anglia, vei uita tot ce s-a întâmplat în Istanbul şi ne vom continua viaţa.

— Îl iubesc, zise ea.

Există momente de turnură în viaţa fiecărui om. Daniela ştia că acesta era momentul în care putea să-şi recapete libertatea, dacă era suficient de puternică, dacă avea destul curaj. Dar în interiorul ei era aceeaşi fată prostuţă care rămăsese însărcinată şi pe care n-o putea iubi nimeni. Oricum, merita să fie pedepsită pentru că îl îndepărtase pe Nick de soţia şi de familia lui. Se auzi spunând:

— Lasă-mă să plec, te rog!

Dacă Simon îi va vedea disperarea, dacă va vedea cât de mult avea nevoie de libertatea ei, va ceda.

— Nu pot trăi fără tine! o rugă el. Nu după tot ce am suferit.

— Şi eu am suferit.

Simon avea o expresie atât de disperată pe faţă, încât Daniela vru pur şi simplu să o ia la fugă.

— Ştii ce înseamnă să fii bătut până leşini?

— Ştii ce înseamnă să fii târfa altui bărbat?

— N-am supravieţuit trei ani în închisoarea aia nazistă ca să mă părăseşti acum.

— N-ai fi supravieţuit nici trei zile fără mine! ţipă ea.

— Cum poţi face asta?

Pe faţa lui se citi panica. Arăta ca un băieţel şi în clipa aceea Daniela nu vru decât să-l ia în braţe şi să-i spună că totul va fi în ordine.

— Nu-mi poţi face asta. Nu acum, zise el.

— Încă îl mai iubesc, spuse ea, ştiind că adevărul era tot ce o va ţine departe de vas şi de un viitor pe care nu-l mai dorea.

— Nu pot trăi fără tine.

Ştia că Simon are dreptate. Cei trei ani de închisoare îl lăsaseră fără resurse. Dar cât îi datora? Cât avea să mai treacă până când îşi va plăti complet datoria faţă de el?

Simţi că hotărârea ei începe să se clatine. Îşi promisese cândva că nu-şi va trăi niciodată viaţa pentru un alt bărbat, dar acum descoperea că încă îi mai datora dobândă lui Simon pentru ceea ce îi dăduse el odinioară. Oare datoria avea să crească la nesfârşit?

— Cum poţi face asta, după ce m-am căsătorit cu tine când nimeni altcineva n-a vrut s-o facă? Ai uitat lucrul ăsta?

Iată! O spusese. Îşi va abandona soţul acum, când el o implora să rămână?

Tot ce făcuse în aceşti ultimi trei ani fusese pentru el. Cum să-l lase să plece acum? Investise atât de mult în supravieţuirea lui!

Atunci Simon începu să plângă. O dată cu lacrimile lui, hotărârea Danielei se duse pe apa sâmbetei.

— Nu plânge, zise ea şi, punându-i capul pe pieptul ei, îl mângâie pe păr. O să fie bine. Nu plânge.

— Am trecut amândoi prin multe, spuse el. Vom vorbi despre asta în drum spre Anglia. Bine?

88

O văzu pentru prima dată pe Daniela Simonici în barul american din hotelul Athénée Palace din Bucureşti în iunie 1940. Nu-şi putu lua ochii de la ea. Greu de spus ce-l face pe un bărbat să-şi piardă capul din pricina unei femei. Oraşul era plin de femei frumoase, de contese fără nici un ban şi de femei căzute în dizgraţie care voiau să fie salvate. Până atunci nu le aruncase decât o privire apreciativă, cum face orice bărbat. Dar ochii lui se opriră definitiv asupra Danielei Simonici.

Patru ani mai târziu, în septembrie 1944, când ruşii erau în Bucureşti şi aliaţii în Bruxelles, Nick stătea pe balconul spitalului american din Istanbul, aşezat pe un scaun din răchită, uitându-se la apele strălucitoare ale Bosforului şi întrebându-se de ce avea ghinionul să mai fie încă în viaţă. Ai crede că un asasin profesionist e în stare să-şi nimerească ţinta chiar şi în semiîntunericul unui apartament micuţ.

— Un plămân distrus şi pierderea unui litru şi jumătate de

sânge i-ar fi putut ucide pe alţii, îi spuseseră doctorii înainte de a-l transfera la Istanbul ca să se refacă. Ai o dorinţă puternică de a trăi.

„De unde şi până unde dorinţa asta?” se întrebă el.

Privi un vas comercial îndepărtându-se de chei şi croindu-şi drum spre Seraglio. Ştia că Daniela Simonici era la bord.

Îl văzu pe Max traversând peluza şi venind spre el. O altă fantomă, o altă umbră din trecut.

Oare e bine să rupi legăturile cu trecutul ca să-ţi urmezi fericirea găsită în prezent? Daniela credea că nu e bine şi el îi acceptase decizia. Până atunci crezuse că avea dreptul la o astfel de fericire. Acum ea plecase, iar lui nu-i mai păsa care era răspunsul.

Ştia că ceea ce făcuse în acei trei ani în Istanbul fusese o nebunie; dar, dacă fusese nebunie, înseamnă că fusese dragoste.

Max se aşeză pe scaun şi privi vasul ieşind din port.

— E la bord? întrebă el.

Nick nu răspunse; îi pierise vocea.

— O să se întoarcă, zise Max. O fată ca ea… O să se întoarcă.

Nick se întrebă ce avea să facă dacă Daniela n-avea să se mai întoarcă niciodată. Făcuse parte din viaţa lui atâta timp, încât îi era imposibil să-şi imagineze că putea trăi fără ea. Orizontul viitorului său se întindea nemilos în faţa lui. Când cunoşti dragostea, la fel ca atunci când cunoşti nebunia adevărată, te schimbi pentru totdeauna. E imposibil să te întorci.